

A man and a woman are shown in a close-up, intimate pose. The woman, on the left, has blonde hair and is looking slightly away from the camera. The man, on the right, has dark hair and is looking down at her. They are both wearing formal attire; the man is in a tuxedo with a bow tie, and the woman is in a dark, sequined dress. The woman is holding a black masquerade mask with a large, colorful feather. The background is dark with out-of-focus, warm-toned bokeh lights, suggesting an indoor evening event like a masquerade ball.

CORINA CÎNDEA

MĂȘTI ȘI

CAPITOLUL 1

Zgomotul vibrant al al unui motor mă face să îmi întorc privirea spre parcare a liceului și ochii mi se măresc, surprinși. Glasul vesel al lui Kelsey se estompează treptat și îmi aud mai tare bătăile inimii decât vorbele ei.

Sunt surprinsă să îl zăresc pe Brad prins într-o discuție aprinsă cu un motociclist și nu știu ce mă miră mai mult: faptul că Brad pare cu totul altă persoană decât de obicei sau necunoscutul al cărui chip nu reușesc să îl zăresc și care nu are ce căuta în incinta liceului privat.

— Cine e tipul cu motor? întreabă Kelsey atunci când, văzând că nu mai sunt atentă la ea, îi observă și ea pe cei doi.

— Nu am nici cea mai mică idee! răspund fără să îmi întorc privirea spre ea și încercând să înțeleg sentimentul de agitație pe care îl simt în interiorul meu.

Ochii mi se fixează pe chipul lui Brad și aproape că mă încrunt când îi observ rânjetul arogant care îi transformă trăsăturile și cu care nu sunt obișnuită deloc. Părul blond îi este răvășit de dese treceri ale mâinilor prin el și întreaga lui atitudine este schimbată.

Uniforma obligatorie a liceului privat nu îi permite să pară prea serios, așa că, încearcă să compenseze asta prin atitudine. Arată ca și cum ar dori să îl impresioneze

CORINA CÎNDEA

pe cel de lângă el sau să arate... important. Îl cunosc de când eram doar de o șchioapă, dar niciodată nu l-am văzut comportându-se așa.

Însă, pe cât pare el de agitat, pe atât de calm este bărbatul care stă călare pe motorul uriaș, susținându-și echilibrul din picioare.

Privirea îmi este atrasă ca un magnet de personajul întunecat. *Totul* este negru la el. Motorul imens pe care șade atât de relaxat, hainele din piele, mănușile, cizmele, casca. Chiar și vizorul acesteia este fumuriu, ascunzând privirilor chipul pe care ceva inexplicabil mă face să îmi doresc să îl zăresc.

La fel de inexplicabil ca și tremurul interior pe care îl simt, de parcă întregul meu corp rezonază cu sunetul motorului. Sunt ușurată că am o carte în mâini, căci altfel, sunt sigură că oricine mi-ar putea observa tremurul lor și înghit în sec atunci când am nevoie de toată concentrarea mea să mă opun tentației de a mă îndrepta spre cei doi.

Ca și cum ar simți privirea mea pe el, necunoscutul își întoarce brusc capul spre mine și... uit să mai respir. Deși nu pot să văd nimic din chipul lui, îi *simt* privirea. O simt efectiv cum mă măsoară, lăsând urme fierbinți pe pielea mea și strâng cartea la pieptul meu, într-un gest inutil căci, o simplă carte, cu siguranță, nu mă poate proteja nici de necunoscut, nici de ceea ce simt.

— Nu înțeleg cum a putut intra *ăla* în curtea liceului! pufnește Kelsey indignată, făcându-mă să mă întorc spre ea.

— *Ăla?*

Prietena mea mă privește ușor ironică, apoi își dă

ochii peste
răspundă,
înghit rep
ușor. Asta

Sunetu
detrmin

țin iară
spre no

Cev
schim
tensi

—
timp
este
cin

în

a

y

ochii peste cap într-un mod teatral, necatadixind să-mi răspundă, știind că nu îmi place când se poartă așa. Îmi înghit reproșul și comentariul despre snobism oftând ușor. Asta e Kelsey și nu cred că o mai pot schimba!

Sunetul motorului ambalat parcă înadins mă determină să îmi întorc din nou privirea spre ei și îmi țin iarăși respirația când îi observ pe cei doi privind spre noi.

Ceva îmi spune că subiectul discuției lor s-a schimbat. Brad nu pare mai liniștit acum, dar tensiunea pare să i se fi transmis și motociclistului.

— Nu-mi place asta! bombăne Kelsey. În ultimul timp, Brad îmi ascunde ceva. În fiecare vineri noapte este plecat și nu vrea să îmi spună nici unde și nici cu cine merge!

Supărarea pe care i-o aud în voce mă face să îmi întorc privirea spre ea și să o măsoar atentă.

Deși are aceeași înălțime ca și mine, nu semănăm absolut deloc una cu cealaltă. Pe cât sunt eu de blondă, pe atât este ea de brunetă. Eu am ochii verzi, ea îi are căprui închis, iar firea mea liniștită este în opoziție cu felul ei vulcanic de a fi. Dacă eu mă gândesc de două ori înainte de a spune ceva, Kelsey spune tot ce îi trece prin minte. Eu prefer soarele și să-mi petrec timpul liber citind o carte bună, ea... adoră gălăgia. Căștile nu îi lipsesc din jurul gâtului niciodată și aproape tot timpul răsună o muzică agitată din ele, preferând să își petreacă timpul liber și nopțile în cluburi și la petreceri.

Cu toate acestea, suntem prietene de când eram la grădiniță și nu ne-am certat niciodată.

Alături de Brad, am crescut toți trei împreună, iar ei au ajuns să formeze un cuplu în urmă cu doi ani, lucru ce mi s-a părut absolut normal, blondul nostru prieten fiind îndrăgostit de ea dintotdeauna.

Acum este pentru prima oară când o aud să fie nemulțumită de Brad, iar asta mă uimește.

— Ce vrei să spui? Întreb nedumerită.

Ochii i se fixează doar o clipă pe Brad, apoi i se întorc spre mine și mă încrunt când îi zăresc neliniștea din privire.

— Aproape că am bănuț că mă înșală! spune cu voce joasă, privind în pământ. Dar nu și-a schimbat comportamentul sau atitudinea față de mine, doar că... de câteva luni de zile, din vacanța de vară mai exact, lipsește în fiecare vineri noapte. Asta înseamnă aproape un an! Un an, fir-ar să fie, iar eu nu am observat nimic!

— De unde știi?

— Oh, s-a ferit al naibii de tare să aflu! Ieșim împreună în fiecare vineri dar, după ce ne despărțim, nu merge acasă. Într-o noapte, nu puteam să dorm și m-am gândit să nu îl las nici pe el să doarmă, așa că l-am sunat, schițează ea un mic zâmbet, apoi redevine serioasă. Nu mi-a răspuns decât după mai multe apeluri. Era... gălăgie în jurul lui și...

— Ce fel de gălăgie?

Privirea i se întoarce spre Brad și motociclistul enigmatic, iar ochii îi aruncă fulgere.

— Motoare...*Multe* motoare! Nu a vrut să îmi spună nici unde este, nici ce face, dar pot să jur că are legătură cu *ăla*! Vinerea următoare, același lucru!

MĂȘTI ȘI SECRETE

Mi-e ciudă pe mine însămi că, deși suntem prietene, nu i-am observat preocuparea sau supărarea

— Nu mi-ai spus nimic! Îi spun cu reproș în voce și ridică din umeri.

— A recunoscut în cele din urmă că iese în fiecare vineri noapte, dar a spus că are nevoie să petreacă niște timp cu băieții. *Asta* pot să înțeleg. Petrecem extrem de mult timp împreună și la școală și după-amiezele. Este normal să vrea puțin timp pentru el, așa cum și noi ieșim împreună doar noi două. Însă mă neliniștește altceva!

Își fixează din nou privirea peste umărul meu, pe Brad, apoi se încruntă.

— Cred... Doar *cred* că e implicat în curse și pariuri, îmi spune cu voce joasă, părând nesigură pe ea.

Pariuri și curse? *Asta* nu este ceva la care să mă aștept de la cel pe care credeam că îl cunosc!

— Acum e momentul să aflu! spune ea dintr-o dată și pornește cu pas hotărât spre cei doi.

Câteva secunde rămân nemișcată, privind uluită în urma ei. Dacă în urmă cu câteva minute îmi era greu să îmi înfrâng impulsul de a mă îndrepta spre parcare, acum sunt tentată să o iau la fugă exact în direcția opusă. Brusc, sentimentul de neliniște interioară se accentuează și nu îmi doresc să mă aflu prea aproape de bărbatul în negru.

Observ modul în care ochii lui Brad se măresc când își vede iubita îndreptându-se spre el, la fel cum observ și nemulțumirea și neliniștea din ei.

La naiba, nu o pot lăsa singură pe Kelsey în asta! Mai ales că sunt sigură că firea ei vulcanică o va determina

să se poarte irațional.

— El e unul dintre *băieți*? îi aud vocea ironică exact cum mă așteptam, când îl ia la rost pe Brad în timp ce își pune mâinile în șolduri și luând o atitudine bătaioasă.

Cu pași mici, mă apropii și eu de cei trei, încercând să imi țin privirea doar pe Brad, ai cărui obraji schimbă cu rapiditate câteva culori, trecând de la alb la roșu furios.

Însă încordarea bruscă pe care o *simt* în atitudinea motociclistului îmi dă hotărârea peste cap și mă trezesc privind în viziera furiei. Exact cum mă așteptam, nu pot desluși nimic din chipul lui, reușind să îmi zăresc doar propria mea reflexie.

— Nu mă prezinți *prietenului* tău? continuă Kelsey pe același ton acid și suntem amândouă surprinse de reacția celor doi.

— Nu! răspunde Brad scurt și tranșant, luându-și iubita prin surprindere, în timp ce motociclistul scoate ultimul sunet pe care mă așteptam să îl aud de la el: un chicotit.

Kelsey se apropie de Brad și, ridicându-se pe vârfuri, se întinde spre el până când buzele aproape că li se ating.

— *Nu?* Atunci mă prezint singură! și se răsucește brusc spre necunoscut. Kelsey Cohen! îi întinde acestuia mâna, arătându-i unul dintre cele mai dulci zâmbete ale ei.

Nici eu, nici Brad, care a devenit livid de-a dreptul din cauza furiei, nu părem să mai respirăm și așteptăm reacția necunoscutului.

Câteva secunde, acesta nici nu mișcă

MĂȘTI ȘI SECRETE

privind la mâna întinsă a prietenei mele, iar eu inspir adânc, așteptând să își dea jos casca și să îi pot zări chipul.

Dar nimic din ce mă așteptam nu se întâmplă. Bărbatul nu prinde mâna întinsă și nici nu își dă jos casca. Cu o mișcare înceată, ridică doar viziera, lăsând să se vadă doar o pereche de ochi ... cei mai negrii ochi pe care i-am văzut vreodată.

— Nu vrei să mă cunoști! spune el într-un târziu și înghit involuntar în sec.

Nu știu dacă senzația puternică de gol în stomac are de-a face cu vocea atât de gravă încât pare răgușită sau cu faptul că privirea îi este fixată în ochii mei de parcă ar vrea să îmi citească până în adâncul sufletului, dar sentimentul de pericol care mă învăluie este clar generat de faptul că pare să îmi vorbească *mie*.

Mă stăpânesc cu greu să nu fac un pas în spate, dar îmi strâng din nou cartea la piept într-un gest involuntar, în timp ce inima îmi bate atât de tare încât cred că se aude în toată parcare. Gestul meu îl face să își coboare leneș ochii spre pieptul meu și mi se pare că zăresc un licăr de interes în ei.

— De ce? întreabă Kelsey.

— E mai bine așa! primește răspunsul scurt, iar ochii negri care sunt acum din nou fixați în ai mei, par să mă atenționeze de ceva.

Însă, înainte să pot fi sigură că am văzut bine, își coboară cu un gest brusc viziera fumurie, apoi își ambalează motorul, demarând într-un scrâșnet de roți și îndepărtându-se în viteză de noi.

— Cu ticăloși din ăștia umbli? își întoarce Kelsey

CORINA CÎNDEA

furia spre Brad, care acum pare mai relaxat.

— Nu *umblu* cu el, iubito. E doar... o cunoștință! îi răspunde trăgând-o în brațe și sărutând-o scurt. Pe care nu o să o mai vezi niciodată! Încearcă el să o îmbuneze, iar eu mă încrunt.

Deși Brad nu a vorbit cu mine, nu-mi pot opri fiorul care îmi scutură întregul corp, în timp ce urmăresc cu privirea motorul negru.

Poate că nu o să-l mai văd niciodată, însă ochii aceia întunecați mă vor bântui cu siguranță!

CAPITOLUL 2

— Ce-a fost asta?

Niciun sărut și nicio îmbrățișare nu par să o calmeze pe Kelsey, care aproape că tremură acum de furie.

Aud ca prin vis explicațiile lui Brad, dar nu mă pot concentra pe cuvintele lui.

— Brittany, explică-i tu! apelează Brad la mine și abia acum îmi întorc atenția spre ei.

Să-i explic? Ce? Cui?

Nici nu realizasem că am rămas cu privirea pe porțile mari de fier ale liceului, chiar și după ce motociclistul a dispărut prin ele.

— Ce să-i explic? întreb încă surprinsă de modul în care cei doi ochi negri m-au răvășit.

Brad mă privește curios de faptul că sunt aeriană și, după o scurtă privire fugitivă spre ieșirea liceului, o sprânceană i se ridică întrebătoare.

Fir-ar să fie, sper că nu sunt atât de transparentă încât să își dea seama ce impact a avut motociclistul asupra mea!

— Spune-i prietenei tale că nu trebuie să își facă griji pentru mine! ridică Brad din umeri.

Să nu-și facă griji?! Din contră! Încă nu a dispărut senzația de pericol pe care mi-a transmis-o necunoscutul și chiar și el a prevenit-o pe Kelsey să păstreze distanța. Sau pe mine, dacă mă iau după privirea lui.

Acum, după această întâlnire ciudată, presimt că

CORINA CÎNDEA

toate bănuielele lui Kelsey sunt chiar întemeiate.

— Ești implicat în curse și pariuri? dau drumul întrebării fără să mă gândesc, lucru total necaracteristic mie.

Ochii i se măresc și mă privește aproape șocat, apoi îi mijește când se întoarce spre Kelsey.

— Asta tu i-ai băgat-o în cap! îi reproșează el.

Mă simt în plus atunci când cei doi se privesc încruntați, mai mult decât câteva secunde și chiar regret că am pus întrebarea. De fapt, regret doar că din cauza ei, par supărați unul pe celălalt și este normal să mă îngrijorez la gândul că prietenul meu ar putea fi implicat în lucruri nu prea curate.

Abia când vede că amândouă îl țin cu privirea, Brad inspiră adânc și îmi răspunde.

— Bineînțeles că nu! Nu sunt atât de prost!

Aproape că respir ușurată, dar nu-mi ies din minte doi ochi negri ca tăciunele și nici avertizările pe care posesorul lor ni le-a transmis.

— Atunci cine a fost ăla? nu se lasă nici Kelsey, încercând să afle adevărul. Și cum de a intrat aici? Nimeni nu are voie să intre nici măcar în curtea liceului fără legitimație!

Ransom Everglades este cel mai bun liceu privat din Miami și poți ajunge elev aici doar în două moduri: ori părinții tăi sunt extrem de bogați, ori cu o bursă, dacă ești un fel de geniu nedescoperit.

Aflat pe țărmul Atlanticului, liceul este unul dintre cele mai dotate școli din țară, iar profesorii sunt aleși pe sprânceană, totul asigurând condițiile perfecte pentru o pregătire temeinică a tinerilor care

MĂȘTI ȘI SECRETE

au norocul să ajungă aici. Totodată, liceul pare să fie întruchiparea proverbului „o minte sănătoasă, în corp sănătos”, punând preț și pe pregătirea fizică a elevilor, punându-le la dispoziție o întreagă paletă de sporturi din care elevii pot alege: volei, baschet, fotbal. Însă mândria lui este centrul acvatic. În bazinele de înot olimpice, două exterioare și două acoperite, se poate practica înotul, polo sau sărituri în apă, iar pe canalul care leagă liceul de ocean, canotajul.

Însă tocmai din toate aceste cauze, accesul este restricționat și chiar și eu mă întreb cum de a putut necunoscutul să intre aici.

— Nu l-ați recunoscut pe Maddox?

De data aceasta, noi suntem cele uimite.

Să-l *recunosc*? Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta și, cu siguranță, aș fi ținut minte dacă aș mai fi întâlnit vreodată ochii aceia!

Văzând că nu reacționăm în fața numelui, Brad începe să râdă.

— Amândouă sunteți în echipa de sărituri în apă. *Trebuie* să fi auzit de Maddox Wright, chiar dacă a terminat liceul înainte ca noi să apărem pe-aici!

Maddox Wright... Dintr-o dată, numele îmi este extrem de cunoscut și îmi amintesc de toate dățile în care antrenorul nostru l-a pomenit, de fiecare dată referindu-se la el ca la un fel de zeu.

— *Acel* Maddox Wright? Înotătorul? întreabă Kelsey neîncrezătoare.

— Chiar el! confirmă Brad, strâmbându-se ușor la încântarea ce se aude în tonul iubitei lui. A terminat cu un an înainte să venim noi, dar este o legendă în

acest liceu. Nu are nevoie de legitimație ca să intre. Mă mir că nu i se așterne un covor roșu atunci când vine pe aici! De fapt, adaugă el încruntându-se ușor, cred că este prima dată când a trecut pe-aici de când a terminat!

Amintirea celor doi ochi negri revine brusc și îmi țin respirația în fața golului pe care îl simt în stomac. Nu am mai simțit așa ceva niciodată, indiferent de culoarea ochilor sau cât de fermecător ar fi fost posesorul lor. Fir-ar să fie, și nu i-am zărit decât ochii!

Fără să vreau, îmi amintesc tot felul de povești legate de Maddox și de faptul că toată lumea spune despre el că este cu adevărat misterios. Se pare că nici pe vremea când era în liceu nu se știau prea multe despre el, iar asta mă face să mă întreb oare cum arată cu adevărat, cu totul, nu doar ceea ce am reușit eu să văd, și doar gândul la asta îmi face inima să pompeze într-un ritm nebunesc, în timp ce simt că obrajii îmi iau foc.

— Brittany, te simți bine? o aud pe Kelsey întrebând și îmi cobor privirea pierdută spre mâna pe care a pus-o pe brațul meu.

Nu! Simt că plutesc în același timp în care picioarele parcă au prins rădăcini în asfaltul de sub ele. Tot interiorul meu pare să fie format dintr-un lichid fierbinte, iar pielea mă furnică.

— Asta ar fi răspunsul meu sincer.

Însă sunt conștientă că, dacă l-aș spune cu voce tare, cei doi ar crede că am înnebunit probabil, așa că mă rezum doar să ridic din umeri.

— Sunt doar obosită, rostesc cu greutate și îmi dreg

MĂȘTI ȘI SECRETE

vocea ce pare răgușită. A fost o zi grea și căldura de azi m-a moleșit cu totul.

Niciunul nu pare să mă creadă, amândoi privindu-mă bănuitori.

— Te-ai încins de la privirea lui Maddox! Începe să râdă Kelsey de mine, făcându-mă să mă strâmb la ea. În fața lui Wade nu te pierzi niciodată așa!

Trebuia să îmi dau seama că nu o să mă pot ascunde de ea! Însă nu-mi place nici faptul că are dreptate și un sentiment de vinovăție își face loc în sufletul meu.

Wade Buchannan... Elev în ultimul an ca și noi, este vedeta incontestabilă a liceului și căpitanul echipei de fotbal. Cel mai sexi băiat din liceu și iubitul meu de câteva luni.

Înghit în sec când îmi amintesc ochii lui verzi și zâmbetul minunat pe care mi l-a aruncat azi dimineață, când l-am condus la autocarul cu care echipa de fotbal pleca la un meci din alt oraș și parcă îl văd din nou în fața ochilor, făcându-mi cu mâna după ce și-a trecut-o de câteva ori prin părul blond și ciufulit.

Însă peste imaginea lui se suprapune imaginea a doi ochi negri ca tăciunele și aproape că uit să mai respir.

Niciodată Wade nu m-a făcut să mă simt...*asa!*

— Ce știi despre el? îl întreb ezitând pe Brad.

Se încruntă brusc când îmi aude întrebarea și, câteva clipe, pare nehotărât dacă să îmi răspundă sau nu, în timp ce agitația din interiorul meu crește.

— Foarte puține lucruri! recunoaște într-un târziu Brad, lăsând să îi scape un oftat. Nu suntem prieteni. Maddox nu cred că este cu adevărat prieten cu cineva și, chiar dacă am fi, nu este genul care să vorbească

prea multe despre el. Știu doar ceea ce știe toată lumea: a ajuns la acest liceu cu ajutorul unei burse și a terminat ca șef de promoție. Este extrem de deștept și i-a uluit atât de mult pe toți profesorii pe care i-a avut, încât și acum aceștia îl pomenesc și îl dau drept exemplu. Am auzit că toți profesorii de sport l-au vrut în echipa lor fiind extrem de bun la orice sport, dar a dorit să se concentreze doar pe școală. În cele din urmă a cedat și a intrat în echipa de înot, fiind sportul care îi „fura” cel mai puțin timp. A participat la concursuri mai mult obligat, și le-a câștigat pe toate, însă a refuzat să continue să practice înotul după ce a terminat liceul, chiar dacă i s-a propus să intre în lotul olimpic. Am auzit că a terminat și facultatea, în doar doi ani, dar nu știu dacă nu sunt doar povești. Nu știe nimeni nimic despre familia lui sau unde locuiește. Bănuiesc că lucrează, dar nici asta nu știu sigur.

Cred că în viața mea nu am ascultat mai atentă cuvintele cuiva și, totuși, nimic din ce mi-a spus Brad nu m-a lămurit prea mult. Am aflat doar că a fost un sportiv de excepție și că este foarte deștept, Maddox continuând să rămână la fel de misterios.

Amintirea celor doi ochi revine și nu îmi pot opri fiorul care îmi traversează întregul corp. Deși sunt conștientă că nu este bine ce fac, nu-mi pot opri curiozitatea care parcă mă macină pe interior. Nu sunt mulțumită doar cu ceea ce am aflat și vreau să știu mai multe. Mult mai multe.

— Cum v-ați cunoscut? Și ce treabă aveți împreună?

Întrebările mele îl fac pe Brad să se încrunte și mai mult, mai ales că și Kelsey pare extrem de curioasă să le afle răspunsul.

— Nu contează! Dar stați liniștite, nu sunt implicat în nimic ilegal! adaugă imediat pe un ton ferm, dându-ne de înțeles că a încheiat subiectul. Și acum, dacă tot am terminat de povestit despre Maddox, putem pleca acasă?

Conștientă că nu o să mai scot nimic de la el, fac doar un schimb scurt de priviri cu Kelsey și ne îndreptăm spre parcare. Ei doi, spre mașina lui Brad cu care vin zilnic împreună la școală, iar eu spre mașina mea.

Nu sunt mulțumită doar cu atât și știu că, odată ce mi-a fost stârnită curiozitatea, nu o să mă opresc până nu aflu mai multe. Încăpățănarea este una din trăsăturile mele, la fel ca și tenacitatea. O știu și eu, o știu și prietenii mei, așa că nu sunt mirată când, după ce Kelsey a intrat în mașină, Brad se oprește nehotărât cu mâna pe portiera șoferului și mă strigă.

— Hei, Britt! îmi spune extrem de serios și îi pot zări îngrijorarea din privire atunci când îmi ridic ochii spre el. Dacă vreodată, printr-o minune, te mai întâlnești cu Maddox..., se oprește câteva secunde, parcă dorind să fie sigur că sunt atentă la el și la ce îmi va spune, iar roșeața bruscă pe care o simt invadându-mi obrajii îl face să se încrunte din nou, ascultă-i sfatul. Are dreptate, nu vrei să îl cunoști! Trăiește într-o altă lume, complet diferită de a ta, are cu totul alte principii despre viață. O lume și o viață care nu ți-ar aduce decât neplăceri. Nu sunt orb, am observat interesul cu care te-a privit și știu ce impact a avut asupra ta. Nu te-am văzut roșind așa niciodată și nici nu te-ai pierdut vreodată în fața nimănui cum te-ai pierdut în fața unui simple priviri de-a lui.

Maddox este..., se oprește din nou, încruntându-se și părând că încearcă să își aleagă cuvintele potrivite, ... complicat.

Complicat?! E ultimul cuvânt pe care l-aș alege ca să-l descriu pe Maddox!

Întunecat. Și misterios. Furios. Periculos. Astea sunt cuvintele care îmi vin în minte atunci când mă gândesc la el.

Aș nega impactul pe care l-a avut asupra mea, dar Brad mă cunoaște de când eram copii. Și-ar da seama imediat că mint și, totodată, m-aș minți pe mine însămi.

— Stai liniștit, Brad! Nu ne învârtim în aceleași cercuri și nu ne-am întâlnit niciodată până acum, deci șansele să ne reîntâlnim vreodată sunt ca și inexistente. În plus, mai sunt doar câteva săptămâni până terminăm liceul și plec în Europa. Ce s-ar putea întâmpla până atunci? întreb ridicând ușor din umeri și încercând să par indiferentă.

Privirea neîncrezătoare pe care o primesc drept răspuns mă face să îmi țin respirația și înghit în sec în fața primului gând care îmi trece prin minte: câteva săptămâni este un timp suficient de lung uneori și se pot întâmpla multe!

Mă strecor cu rapiditate în mașină, înainte ca Brad să poată ghici la ce mă gândesc și, după ce îl salut cu un mic semn făcut cu mâna, demarez cât pot de repede.

CAPITOLUL 3

— Chiar aș vrea să știu la ce te gândești!

Vocea ușor ironică a lui Kelsey mă face să tresar și îmi ridic privirea spre ea.

— La nimic! spun repede, ridicând din umeri și sperând că doar îmi simt obrazii arzând, fără ca aceștia să își schimbe culoarea.

— Brittany, toată săptămâna ai fost cu capul în nori! Ce s-a întâmplat? îmi spune întinzându-se peste masa din cantină și prinzându-mi o mână.

Orice urmă de ironie a dispărut din glasul ei, lăsând loc unei îngrijorări sincere. Abia acum sunt conștientă din nou de gălăgia din sala de mese a liceului și mă strâmb caraghios când observ felul în care mi-am strâns mâncarea din farfurie într-o grămadă diformă.

— Nu s-a întâmplat nimic, Kelsey! îi răspund împingând dezgustată farfuria din fața mea. Doar..., și mă opresc, neștiind ce să spun.

Cum aș putea să-i spun că am aproape o săptămână de când amintirea a doi ochi negri pare să mă chinuie de-a dreptul? Că, indiferent ce fac, adorm gândindu-mă la ei și că în fiecare noapte îmi bântuie visele?

Ar râde de mine și ar spune că am înnebunit. Oricum asta cred și eu despre mine, căci nu pot să înțeleg cum doar câteva priviri ale acelor ochi m-au putut întoarce pe dos.

— Încep să cred că ai o problemă cu mâncarea!

CORINA CÎNDEA

Cuvintele lui Kelsey mă fac să îmi privesc din nou farfuria și izbucnesc în râs când văd grămadă pireul și carnea în farfuria din fața mea. Din nou! Așa cum fac de o săptămână încoace!

— Și eu cred același lucru! recunosc clătinând din cap nedumerită de faptul că tot fac acest lucru.

— Cu mâncarea sau cu... enigmaticul Maddox? Capul mi se ridică brusc și doar oftez atunci când observ curiozitatea cu care sunt privită.

Orice aș fi făcut în ultimele zile, o pereche de ochi negri m-au urmărit în permanență. Dacă peste zi am mai reușit din când în când să uit de ei, nopțile au devenit un coșmar. Aveam dreptate când am bănuț că voi fi bântuită de privirea lui Maddox!

— Ai mai aflat ceva despre el? întreb cu voce mică, ezitând, și Kelsey oftează.

— Absolut nimic! Brad refuză cu încăpățănare să îmi spună cu ce se ocupă în fiecare vineri noapte și s-a supărat când i-am pus din nou întrebări despre „prietenul” lui. Știe că nu pe mine mă interesează și mi-a spus să te sfătuiesc să renunți.

Doamne, cât aș vrea să pot s-o fac!

Am încercat din răspuțeri să mi-l scot din minte, ba chiar m-am gândit că sunt atrasă de el doar din cauza clișeicului „băiat rău – fată cuminte”. Nu știu cât de „rău” este el, dar nici eu nu sunt chiar „fată cuminte”. Nu sunt rebela liceului, dar nici točilara lui. Chiar dacă nu am o predilecție pentru petreceri și cluburi, totuși le frecventez destul de des, mai ales de când sunt împreună cu Wade, comportându-mă exact ca orice tânără normală.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Și cum rămâne cu Wade? pune și Kelsey degetul pe rană.

Deși îi arunc o privire furioasă, nu sunt supărată pe ea. Are dreptate să mă întrebe, mai ales că, în ultimele zile, de câte ori am ieșit toți patru, a observat că mi-am schimbat atitudinea față de Wade. Și el a observat, sunt sigură de asta, dar încă nu m-a întrebat nimic.

— Nu are nicio legătură!

Îmi aruncă o privire sceptică, apoi oftează din nou.

— Are o foarte mare legătură! Britt, nu te-am văzut niciodată așa! Pentru Dumnezeu, i-ai văzut *doar* ochii tipului și parcă ești un zombi de atunci! Uită-l!

— Nu pot! aproape că îi strig înapoi, făcând-o să tresară. Crezi că nu vreau? Pur și simplu... nu pot! Orice aș face, nu pot să mi-l scot din minte și, crede-mă, am încercat! Sunt conștientă că mă port ca o nebună și mă sperie ceea ce simt. Nu știu nimic despre el, nu îl cunosc, nici măcar nu știu cum arată și probabil nu o să știu niciodată. La naiba, m-am îndrăgostit de o pereche de ochi! Și mă simt vinovată față de Wade ... e ca și cum l-aș înșela. Dar, ce mă sperie cel mai tare, e faptul că niciodată nu am simțit pentru el ceea ce simt pentru un necunoscut! Pentru... Maddox!

Am dat drumul cuvintelor cu o viteză de parcă m-ar fi urmărit cineva și de-abia acum trag aer adânc în piept. Totul tremură în mine și sunt mai agitată decât am fost în toată viața mea, fir-ar să fie!

Kelsey mă privește cu ochii mari și buzele întredeschise, parcă nevenindu-i să creadă ce tocmai am spus și nu cred că e conștientă că a rămas cu furculita atârând în aer. În mod normal, aș râde de

CORINA CÎNDEA

modul în care a încremenit, dar nu-mi arde de răs de data aceasta.

Însă, în mod ciudat, faptul că am recunoscut ceea ce simt mi-a luat o piatră de pe inimă. E ca și cum recunoașterea cu voce tare ar mai fi eliberat o parte din presiunea pe care am strâns-o înăuntrul meu timp de o săptămână, ușurându-mi puțin din greutatea pe care o simțeam în piept.

Apoi, realizez ce am spus.

O, Doamne!

Tocmai am recunoscut că m-am îndrăgostit!?

De Maddox!

De un bărbat pe care nici măcar nu îl cunosc!

De cineva care nici măcar nu știu cum arată!

De *altcineva*, nu de cel care se presupune că ar fi iubitul meu!

De parcă ar ști că mă gândesc la el, talia îmi este înconjurată de două brațe tari, iar buzele prinse într-un sărut rapid.

— Despre cine vorbiți? întreabă Wade așezându-se alături de mine și simt că mă înroșesc, ceea ce îl face să se își mărească ochii, uluit.

Sunt bulversată de ceea ce tocmai am recunoscut, iar Kelsey pare la fel de șocată. Niciuna dintre noi nu suntem în stare să scoatem măcar un cuvânt și înghit în sec în fața privirii contrariate pe care mi-o aruncă Wade.

Ne cunoaște suficient de bine pe amândouă ca să știe că nu suntem niciuna dintre noi genul care să amuțim din senin, iar pe mine nu cred că m-a mai văzut roșind vreodată!

— Despre noi, bineînțeles! apare Brad și salvează

situația care risca să devină penibilă, însă privirea pe care mi-o aruncă îmi dă de înțeles că știe foarte bine despre *cine* vorbeam, probabil roșeața din obrajii mei dându-mă de gol.

Încerc să nu las să se observe oftatul de ușurare care îmi scapă, căci în acest moment nu cred că aș putea scoate vreun sunet, darămite să îi explic lui Wade ce se întâmplă.

— V-ați cumpărat rochiile pentru diseară?

Întrebarea pusă de Brad îmi amintește de ieșirea pe care am plănuț-o cu o săptămână în urmă și aproape că oftez din nou. Nu mă atrage să îmi pierd noaptea într-un club, mai ales când, din cauza unor anumiți ochi, nu am prea dormit în ultimul timp.

Și sunt speriată de ceea ce tocmai am recunoscut, așa că îi arunc prietenei mele o privire disperată, să spună ea ceva.

— Încă nu, răspunde Kelsey pentru amândouă, dar mergem după ore și o să fim gata la timp, ca de obicei! și începe să râdă, reușind și pe mine să mă facă să zâmbesc strâmb.

Pentru ea, „la timp” înseamnă cel puțin o oră întârziere. Întotdeauna este nemulțumită de cum îi stă părul, își reface machiajul de câteva ori deși a fost perfect de prima oară, iar hainele le schimbă de patru, cinci ori. Însă ne-am învățat deja cu asta.

Dar Wade nu pare să guste gluma. Mă privește extrem de atent câteva clipe, apoi își apropie buzele de urechea mea, șoptind întrebarea în așa fel încât să o aud numai eu.

— Britt, ce s-a întâmplat?

La naiba!

Îmi întorc capul și privirea mi se oprește în ochii lui. Pare sincer îngrijorat și asta îmi accentuează sentimentul de vinovăție.

Arunc o privire rapidă în jur încercând să găsesc ce să spun și nu pot să nu observ, la doar două mese distanță de noi, grupul majoretelor. Șefa lor sau președinta sau cum s-o numi, o brunetă focoasă pe nume Sandra, se uită la noi cu ochii plini de venin.

Știu că este obsedată de Wade, de asta a și intrat în grupul de majorete care susțin echipa de fotbal: pentru a putea fi mai aproape de el. Este însă doar una dintre cele care suspină în tăcere după Wade.

— Iubito? insistă el atunci când nu-i răspund și stomacul mi se strânge dureros.

Îl am lângă mine pe cel mai sexi băiat din liceu. Mă iubește sincer și, în ciuda multelor tentații de care e înconjurat, nu m-a înșelat niciodată și nici nu mi-a dat vreun motiv să mă îndoiesc de el. Până în urmă cu o săptămână, eram sigură că și eu îl iubesc la fel de mult și eram fericită alături de el.

Dar am văzut pentru câteva minute doi ochi întunecați și totul s-a schimbat.

Cred că am înnebunit!

Nu, nu *cred*! Sunt *sigură* de asta!

Promițându-mi în sinea mea că nu o să mă mai gândesc nici măcar o dată la Maddox, mă întind și îl sărut pe Wade.

— Nu s-a întâmplat nimic! Voiam să-ți fac o surpriză diseară și am crezut că ai auzit ce am vorbit!

Habar nu am de unde mi-a venit minciuna asta și mă mir și eu cât de natural o spun, dar Wade pare

MĂȘT

mulțumit de răspuns
cantină și ne poartă
într-un sărut fierbinte
în jurul nostru și

— Trebuie să
apoi mă mai sărut
parcă nu s-ar
diseară!

Nu face în
privește că
încântat.

— Aște

Abia c
Kelsey și

— Și

diseară

dacă î

speri

ce p

În

cev

în

MĂȘTI ȘI SECRETE

mulțumit de răspuns. Ignorând faptul că suntem în cantină și ne poate vedea tot liceul, îmi prinde gura într-un sărut fierbinte și se oprește râzând numai când în jurul nostru se aud câteva fluierături.

— Trebuie să plec! îmi șoptește cu regret pe buze, apoi mă mai sărută de câteva ori, scurt și repede, de parcă nu s-ar putea desprinde de mine. Ne vedem diseară!

Nu face însă decât câțiva pași, că se întoarce și mă privește câteva clipe cu capul ușor înclinat, rânjind încântat.

— Aștept cu nerăbdare să văd surpriza!

Abia când a ieșit pe ușă îmi întorc privirea spre Kelsey și sunt sigură că disperarea mi se vede pe chip.

— Și eu am niște probleme de rezolvat! Ne vedem diseară! mormăie Brad ridicându-se brusc și nu știu dacă încruntarea lui se datorează faptului că eu par speriată sau se teme ca nu cumva Kelsey să îl întrebe ce probleme are de rezolvat.

Înainte ca vreuna dintre noi să apucăm să spunem ceva, își sărută rapid iubita și se îndepărtează în grabă, în timp ce noi două ne privim fix.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar *ai* o problemă! rupe Kelsey prima tăcerea, iar eu oftez adânc.

— Știu! Ce naiba de surpriză să-i pregătesc lui Wade pentru diseară? întreb disperată și ochii ei se măresc brusc.

— Bine, ai *două* probleme! răspunde ea strâmbându-se și este rândul meu să o privesc mirată. Cu surpriza pentru Wade... ne descurcăm noi cumva, dar ce te faci cu Maddox? Cu ceea ce simți pentru el?

CORINA CÎNDEA

Îmi țin respirația când realizez la ce problemă s-a gândit ea, apoi expir tot aerul din plămâni când gândul îmi fuge fără să vreau din nou la Maddox.

Fir-ar să fie, nu mi-am ținut promisiunea de a nu mă mai gândi la el decât... un minut!

La naiba, chiar *am* o problemă!

CAPITOLUL 4

— Nu sunt sigură că este o idee bună! spun cu greutate și vorbele de abia mi se aud.

Privesc uluită spre imaginea din oglindă și primul meu gând este să mă dezbrac imediat.

— Ai vrut surpriză, ai o surpriză! chicotește Kelsey de lângă mine, privind și ea la imaginea mea.

În după-amiaza asta, mai bine de trei ore, m-a cărat după ea prin zeci de magazine, probând atâtea rochii, fuste și bluze încât am amețit. E drept că am rămas amețită din momentul în care mi-am dat seama că am o problemă pe nume Maddox, așa că m-am lăsat pe mâna ei în ceea ce privește problema mai puțin gravă: surpriza pentru Wade.

Soluția pentru asta a apărut sub forma unei rochii negre, strâmte și scurte, *exact ceea ce eu nu aș purta*, dar care știu că i-ar plăcea lui Wade.

Aproape luată pe sus, Kelsey m-a împins într-o cabină de probă și a țipat fericită când m-a văzut îmbrăcată cu ea.

— Wade o să cadă pe spate! O să se simtă mai amețit când te va vedea, decât dacă l-ar ataca vreo cinci tipi deodată și l-ar face terci pe teren!

N-am apucat atunci să văd rochia prea bine și nici cum îmi stă, a avut grijă de asta Kelsey, care m-a tot întors în toate părțile, în așa fel încât să stau mai mult cu spatele la oglinda din cabina de probă, însă văd acum.

Rochia neagră, cu mâneci trei sferturi nu este

excesiv de mulată, însă compensează cu decolteul adânc pe care îl are și cu faptul că este lungă doar până la jumătatea coapselor, arătându-mi aproape în întregime picioarele care, din cauza pantofilor cu toc extrem de înalt, chiar și mie mi se par interminabile.

Arăt... sexi! *Prea sexi!*

— Arăt... de parcă aș fi ieșit la agățat!

— Exact! Surpriză pentru Wade, care e învățat să te vadă doar în haine elegante, dar prea... serioase, după gustul meu. Cu ce ai fi vrut să îl surprinzi? Îți rimelai puțin mai tare ochii? mă întreabă ea rânjind.

— Puțin? Am fard negru pe pleoape cât folosesc eu în trei luni! Ești sigură că a mai rămas ceva în cutie?

Dându-și ochii peste cap în mod teatral, Kelsey îmi arată că puțin îi pasă de fardurile mele. E fericită că am lăsat-o să mă aranjeze cum și-a dorit și e mulțumită de transformarea mea, bucurându-se ca un copil căruia i s-a permis, în sfârșit, să facă un lucru interzis până acum.

Diferența dintre prietena mea brunetă și mine nu se rezumă doar la fizic. Kelsey se și îmbracă conform firii ei neconvenționale, extrem de provocator uneori, *prea* provocator pentru inima lui Brad și este indiferentă la privirile pe care le atrage. În schimb, eu prefer să fiu elegantă și să atrag privirile cât mai puțin.

La fel îi sunt și machiajele. Puternice și întunecate, pe când eu prefer machiajul discret. Dar nu o să recunosc nici în ruptul capului că, spre surprinderea mea, îmi place felul în care ochii verzi îmi strălucesc și culoarea lor este scoasă în evidență de machiajul sofisticat.

— Britt, o să îl ametești cu totul și va uita de orice

altceva! îmi spune ea serioasă, în timp ce privirile ni se întâlnesc în oglindă.

Știu că se referă la faptul că Wade a început să bănuiască că am întâlnit pe altcineva, dar mă bucur că îmi este suficient de prietenă încât să nu mă streseze cu întrebări al căror răspuns nu îl știu nici eu.

— Brittany, tatăl tău s-a întors acasă și stă de vorbă cu băieții, aud vocea mamei și un ciocănit ușor în ușă. Dacă nu vrei să rămâneți singure pentru seara asta, după ce perechile voastre o vor lua la fugă disperate, ați face bine să coborâți și să plecați în următoarele... două minute!

Întâlnesc privirea lui Kelsey în oglindă și amândouă facem ochii mari, pierindu-ne orice urmă de zâmbet.

Tata este unul dintre cei mai renumiți avocați din Miami și nu a ajuns aici fără să aibă niște „calități”, iar una dintre ele este „descusutul” oamenilor. Două minute sunt suficiente pentru el ca să afle ce au făcut băieții în ultima lună și ce au de gând să facă în următorii cinci ani.

Rapiditatea cu care dăm buzna afară pe ușa camerei o face pe mama să zâmbească, dar zâmbetul îi dispare imediat când îmi observă ținuta.

— Încerci un stil nou? mă întreabă strâmbându-se ușor și arătându-și astfel dezaprobarea.

— Doar astăzi! îi răspund zâmbind și o văd râsuflând ușurată.

Însă atunci când ajungem în sufrageria largă, mă opresc brusc. Trei perechi de ochi sunt fixați pe mine și fiecare dintre ei reflectă o altă reacție, pe lângă cea de uluire.

Tata se încruntă și își strânge nervos buzele,

incercând într-un mod evident să se abțină de la comentarii, însă pumnii vârați brusc în buzunarele costumului elegant îmi arată clar că nu îi convine cum m-am îmbrăcat.

Brad pare să se distreze. Este uimit de felul în care arăt, dar reacția lui Wade aproape că mă eclipsează, atrăgând atenția tuturor la fel de mult.

A rămas cu gura căscată și nu țin minte să-l mai fi văzut vreodată atât de șocat. Privirea îi fuge pe corpul meu de câteva ori înainte să o ridice în ochii mei și îl aud înghițind sonor în sec, iar modul în care își umezește buzele sau, mai bine zis, se linge pe ele, îl fac pe tata să bombăne în surdină, iar pe mine și Kelsey să chicotim.

— Surpriză! spun făcând o mică piruetă și strălucirea din ochii lui Wade mă face să nu mai regret modul în care m-am îmbrăcat.

— Poți fi sigură că *este* o surpriză! mârâie tata disperat, apoi se întoarce spre Wade. Treaba voastră unde vă duceti, dar nu-ți iei ochii de pe ea! îi spune cu tonul pe care îl folosește în sala de tribunal și îl văd pe Wade înghițind din nou în sec, de data aceasta dintr-un cu totul alt motiv. Cum o iei, așa mi-o aduci, ne-am înțeles? apoi se întoarce brusc și pleacă de lângă noi.

Abia acum Wade îndrăznește să își arate reacția față de felul în care arăt. Ochii îi strălucesc și un zâmbet încântat i se întinde pe față în timp ce se apropie încet de mine.

— Arăți... uimitor! Nu pot să cred că ești tot tu! șoptește încă mirat de schimbarea mea. Însă îmi place al naibii de mult și poți să-mi faci surprize din astea

MĂȘTI ȘI SECRETE

în fiecare zi! adaugă încântat și îmi cuprinde gura într-un sărut care îmi arată clar cât de mult îi plac.

Câteva ore mai târziu, Wade continuă să mă sărute. Suntem în mijlocul unui club arhiplin, iar mâinile lui mă țin cât mai aproape de el, în timp ce dansăm în mulțimea de oameni.

Deși m-am îndoit de soluția lui Kelsey, se pare că a avut dreptate. „Surpriza” pe care i-am pregătit-o lui Wade i-a luat gândul de la faptul că am fost mai distantă cu el în ultimele zile. Ba chiar aş putea spune că l-a încins. Extrem de mult!

Însă reacția lui a rezolvat parțial și cea de-a doua problemă a mea, căci faptul că nu s-a dezlipit de mine întreaga seară și modul în care mă privește în permanență, de parcă ar fi extrem de flămând, iar eu sunt singura mâncare din lume, a reușit cumva să îmi alunge imaginea ochilor lui Maddox din minte.

Din cauza sportului, Wade arată mult mai bine decât majoritatea celor din jur. Înalt și extrem de lat în spate, mă domină complet cu silueta lui. Însă nu asta a fost ceea ce m-a atras la el.

În ciuda a ceea ce se crede despre el, că este doar un sportiv afemeiat, Wade este cu mult mai mult de atât. Are o inteligență cu mult peste medie, lucru pe care preferă să îl țină secret doar pentru că i-ar strica imaginea, după cum a recunoscut atunci când l-am întrebat despre asta.

Până la mine, nu a avut nicio relație mai lungă de câteva săptămâni dar, atunci când am început să ieșim împreună tot mai des și era evident spre ce ne îndreptăm, mi-a promis că nu mă va înșela niciodată

CORINA CÎNDEA

și că va fi întotdeauna sincer cu mine. Și s-a ținut de promisiune până acum.

— Mi-e sete! reușesc să spun cu greutate sub buzele care abia mă lasă să respir.

Brățele lui Wade îmi țin mijlocul ca într-o menghină, lipindu-mă de el, în timp ce ne legănăm pe ritmurile melodiei. Vorbele îmi sunt însă doar pe jumătate adevărate. Îmi este sete dar, totodată, doresc să pun și puțină distanță între noi.

În ultimele luni, adeseori l-am simțit excitat, dar niciodată ca acum. Nu a ascuns niciodată faptul că și-ar dori să trecem relația noastră la alt nivel, dar a acceptat și faptul că eu nu îmi doresc s-o fac. Cel puțin nu încă. Se pare însă că surpriza mea este puțin mai mult decât poate suporta, iar acum regret asta.

Wade mă privește câteva clipe atent, apoi lasă să-i scape un oftat.

— Am înțeles apropo-ul! șoptește la urechea mea și geamătul lui de dorință mă înfioară. Iubito, știu că am promis că o să am răbdare, dar... pur și simplu, mă înnebunești!

— Atunci poate ar fi indicat să bei și tu ceva rece, chiar dacă nu îți este sete! încerc să glumesc și să mai alung din tensiunea momentului, iar Wade izbucnește în râs.

— Să beau ceva rece, spui? Britt, cred că în momentul ăsta, nici o baie în Oceanul înghețat nu m-ar putea răcori suficient! și scapă un geamăt frustrat, dar mă prinde de mână și mă trage după el spre bar.

— Te-ai răcorit? mă întreabă câteva minute mai târziu, după ce am dat pe gât sucul cu gheață și insinuarea din vocea lui mă face să izbucnesc în râs.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Nu eu eram cea încinsă!

— Am observat! Îmi spune extrem de serios dintr-o dată, aproape ca un reproș, fapt ce mă face să îmi plec privirea.

Fir-ar să fie!

— Wade...

Chiar dacă eu m-am așezat pe unul din scaunele înalte de la bar, el a preferat să rămână în picioare lângă mine, iar una dintre palmele lui e așezată la baza spatelui meu, mângâind ușor câteva secunde, apoi o ridică spre chipul meu, ferindu-mi după ureche o suviță de păr.

Câteva clipe mă privește intens, părând să se gândească la ceva anume, apoi îl văd oftând.

— Ce se întâmplă, iubito? Și nu-mi spune că nimic, că nu te cred! adaugă înainte să apuc să scot un cuvânt și acum înghit în sec.

Îmi mângâie obrazul cu dosul unui deget și un zâmbet mic i se așterne pe chip.

— Britt, nu ți-am ascuns niciodată faptul că te doresc! Însă am acceptat faptul că nu dorești mai mult și am promis să am răbdare și să aștept. Am sperat că..., se oprește și își trece mâna prin păr cu un gest nervos, apoi aruncă o privire încruntată în jurul nostru, spre oamenii care se distrează. La naiba, am crezut că odată cu trecerea timpului, o să ne apropiem mai mult, dar tu devii tot mai distantă! De o săptămână încoace aproape că mă ocolești și asta mă face să fiu... frustrat! Nu știu de ce te porți așa și asta mă înnebunește. Am greșit eu cu ceva? Am spus sau am făcut ceva care te-a deranjat? Poate poți să-mi explici, căci eu unul nu mai înțeleg nimic!

CORINA CÎNDEA

Privirea i se fixează în ochii mei și singurul lucru pe care pot să îl fac este să îl privesc tăcută înapoi. Inima îmi bate atât de agitată în piept încât muzica din jur o mai aud doar în surdină, iar stomacul mi se adună într-un nod dureros, cât pumnul de mare.

Am sperat să nu observe schimbarea mea, să reușesc să ascund față de el ceea ce simt, chiar dacă nici eu însămi nu sunt sigură de sentimentele mele. Se pare însă că Wade mă cunoaște mai bine decât am crezut și nu am reușit acest lucru.

Imaginea celor doi ochi negri mă bântuie din nou, dar o alung cât pot de repede, în timp ce un puternic sentiment de vinovăție pune stăpânire pe mine.

Însă cum aș putea să-i spun că el nu este vinovat cu nimic, doar că eu am înnebunit și că sunt obsedată de o pereche de ochi pe care i-am văzut câteva minute? Că acei ochi au reușit să mă facă să mă simt mai... vie.. și mai... *fierbinte* decât a reușit el să o facă în câteva luni de zile?

Nu este corect, fir-ar să fie, dar nu este ceva ce pot controla! Pur și simplu, nu-mi pot controla mintea ce să gândească sau inimii ce să simtă! Nu am crezut niciodată că pot simți așa ceva pentru cineva și, cu siguranță, nu atât de... brusc!

Mintea mea încearcă disperată să găsească un răspuns plauzibil, ceva care să explice comportamentul meu ciudat și, totodată, să înțeleagă că nu e vina lui.

— Wade, nu ai greșit cu nimic! reușesc să spun cu greutate, umezindu-mi buzele cu un gest nervos și care îi atrage atenția asupra gurii mele, ochii întunecându-i-se brusc.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Atunci ce s-a schimbat?

— Wade, nu o să crezi cine este aici și nici motivul pentru care a venit!

Îmi trebuie toată stăpânirea de sine ca să-mi opresc oftatul de ușurare când Jordan, un coechipier de-al lui Wade, îl prinde pe după umeri și întrerupe momentul tensionat.

Însă mă bucur prea repede căci Wade, fără să-și mute privirea scrutătoare din ochii mei, se scutură de mâna de pe umeri și îi spune pe un ton glacial:

— Nu acum, Jordan!

Spre ușurarea mea, acesta nu își dă seama de ceea ce se întâmplă și continuă extrem de surescitat.

— Ba da, *acum!* Selecționerul echipei de fotbal de la Harvard este aici! A venit să vadă meciul de mâine. Se pare că este în căutare de noi talente și vrea să te cunoască!

Și eu și Wade ne întoarcem acum privirile spre cel care, în ciuda staturii lui masive, arată la fel de bucuros ca un copil.

— Nu pot acum! îi taie Wade toată bucuria și vorbele lui mă fac să mă simt și mai vinovată, pentru că știu că aceasta este o ocazie unică în viață, o ocazie pentru care, în mod normal, Wade ar fi în culmea fericirii, dar acum nu o face din cauza mea.

— Du-te, o să te aștept aici! îl îndemn și afișez un zâmbet incurajator.

Wade se uită la fel de serios la mine, apoi își rotește privirea prin club de parcă ar căuta pe cineva. Cu un oftat, îmi prinde fața în palme și se apleacă asupra mea, asigurându-se că numai eu aud ceea ce spune.

— În primul rând, nu-mi place să te las singură, nici măcar pentru un minut, iar Brad și Kelsey până au dispărut. Și vreau să terminăm discuția începând. Tu ești mai importantă decât oricine altcineva!

— Wade, nu o să pășesc nimic dacă stau singură cinci minute! Și o să discutăm când te întorci! Altfel, pe un ton increzător, care nu arată nimic din agitația din mine. Du-te!

Câteva clipe, Wade pare să existe, apoi mă sârmă brusc.

— Vin imediat! Să nu te miști de aici! Imediat spun amenințându-mă cu un deget, apoi se îndreptă spre câțiva pași cu spatele privind încă la mine. Așa apoi îl urmează pe Jordan, în timp ce eu îi urmăresc cu privirea.

Indrăznesc și eu să râsuflex ușurată, apoi îmi dau seama că intervenția lui Jordan nu a făcut decât să amâne momentul în care trebuie să dau niște explicații, iar asta mă face să ofttez și să mă întorc spre lui.

Cinci minute. Atât am la dispoziție ca să mă hotărâsc ce spun. Sau ce vreau, căci este clar că relația mea cu Wade se va termina în secunda în care recunosc că mă gândesc la alt bărbat, chiar dacă este unul pe care nici măcar nu îl cunosc.

Nu obișnuiesc să beau decât arareori și atunci doar câte un pahar de vin, însă acum simt nevoia de ceva... tare. Ceva care să îmi liniștească agitația interioară și să îmi dea puterea să îi spun lui Wade adevărul pe care îl merită, dar într-un mod care să nu doară prea tare.

— Un scotch! spun hotărâtă spre barman și sper din tot sufletul să nu îmi ceară un act de identitate.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Bărbatul însă mă măsoară doar cu o privire scurtă și pune imediat în fața mea paharul cu băutură, fără să mă întrebe nimic.

— Mai pune unul! aud o voce din spatele meu și întreg corpul îmi înțepenește brusc.

Poate că nu l-am auzit decât o singură dată rostind doar câteva cuvinte, dar aş recunoaște glasul ăsta și în somn. Și chiar dacă nu aş face-o, modul în care întregul meu corp vibrează la prezența celui de lângă mine l-am mai simțit o singură dată.

În parcare a liceului. Acum o săptămână.

Mâna mi se strânge pe pahar și un nod uriaș mi se pune în gât, dar nu am curajul să mă întorc spre posesorul vocii, rămânând nemișcată, deși fiecare celulă din mine îi simte prezența.

Aproape. Este atât de aproape încât corpurile noastre, la cea mai mică mișcare, s-ar atinge.

— Cred că m-am înșelat în privința ta, Brittany! Ești plină de surprize!

Cuvintele șoptite la urechea mea mă fac să tresar și îmi întorc brusc capul doar pentru a mă găsi extrem de aproape de ochii care m-au chinuit atâtea zile și care mă privesc de parcă ar vrea să îmi citească până în adâncul sufletului.

Câteva clipe, lungi cât o eternitate, doar ne privim, iar eu uit să mai respir.

Îmi simt plămânii încinși de la modul în care mi-am ținut răsuflarea, așa că expir tot aerul din ei în singurul cuvânt pe care sunt în stare să îl rostesc:

— Maddox!

Faptul că îi spun numele îl face să ridice ușor dintr-o sprânceană și o luminiță de încântare pare să treacă prin ochii întunecați, dar este atât de rapidă, încât nici nu sunt sigură că a existat măcar.

Continuă să mă privească la fel de serios, fără să pot citi nimic pe chipul parcă cioplit în piatră și pe care abia acum îmi fac curajul să îl studiez.

Este... superb!

Părul aproape negru și ondulat este mai lung decât ar prefera să-l poarte orice bărbat, ajungând până la gulerul cămășii, dar lui i se potrivește perfect și încerc să îmi imaginez cum ar fi dacă mi-aș împleti degetele în el.

Un maxilar pătrat, ce denotă o persoană cu multă hotărâre și o pereche de buze atât de senzuale încât aproape gem gândindu-mă la textura lor și ce gust au.

Deși sunt speriată de direcția spre care mi se îndreaptă gândurile, nu mă pot abține să nu îl studiez în continuare, ochii mei coborând încet pe corpul lui.

Înalt. Este atât de înalt încât, deși sunt cocoțată pe scaunul de la bar, tot sunt nevoită să privesc la el în sus. Probabil că este la fel de înalt ca și Wade, la fel de lat în spate, aducându-mi aminte că este sau a fost înotător, dar mult mai suplu. Comparația făcută involuntar mă face să mă încrunt, deranjându-mă faptul că nu am control asupra propriilor mele gânduri.

Acum nu mai este îmbrăcat în costumul de piele.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Un sacou bleumarin acoperă o cămașă de un gri închis al cărei doi nasturi de sus sunt descheiați, lăsând să se întrezărească doar puțină piele.

O pereche de blugi deschiși la culoare îi îmbracă picioarele lungi și trec repede cu privirea peste modul în care se mulează pe șoldurile înguste, simțind că mă înroșesc brusc când îmi dau seama de modul în care îl studiez.

Nu este prima oară când privesc cu curiozitate un bărbat, dar este prima oară când o fac atât de fățiș, fără să-mi pese că cel studiat este conștient de examinarea mea. Poate că de vină sunt curiozitatea mea exagerată sau noua mea obsesie, dar un lucru este cert: mi-am dorit extrem de mult să știu cum arată Maddox și acum știu! Așa cum știu instinctiv că urmează o serie de alte nopți nedormite și chinuite de chipul lui.

Privirea îmi urcă din nou spre ochii săi, dar îi găsesc examinându-mi corpul la fel de atent cum am făcut și eu cu el.

Se oprește o clipă pe decolteul adânc, făcându-mă aproape să gem când îmi simt sfârcurile răspunzând instantaneu, fiind tentată să îmi ridic mâinile la piept și să îmi acopăr sânii.

Aproape cu greutate, își desprinde ochii de pieptul meu și îi coboară acum pe corp în jos, oprindu-se pe picioarele încrucișate și extrem de expuse de rochia scurtă pe care o am pe mine. Îi simt efectiv privirea pe piele ca pe o mângâiere și înghit în sec când mi se pare că îi văd ochii strălucind admirativ.

La fel de brusc cum am făcut-o și eu, de parcă ne-ar fi teamă să ne studiem mai mult, privirea i se ridică în ochii mei și uit din nou să mai respir. O electricitate

ciudată există între corpurile noastre extrem de apropiate și întreaga piele pare să îmi vibreze ca răspuns la apropierea lui.

Maddox arată ca și cum și el ar simți același lucru, totodată de atracția ciudată dintre noi.

Cred că m-am înșelat în privința ta, Brittany! Ești plină de surprize!

Cuvintele lui îmi revin în memorie și nu știu asupra cărui lucru să mă opresc mai întâi: că sunt altfel decât se aștepta sau faptul că știe cum mă numesc.

O căldură delicioasă mă cuprinde când îmi amintesc cum a sunat numele meu spus de buzele lui, cu voce joasă și ușor tăgănat și mă întreb fără să vreau dacă îi place ceea ce vede, căci nu pot descifra prea multe de pe chipul lui.

— Nu știi nimic despre mine, așa că nu ai de ce să fii surprins! mă trezesc că spun și aproape că nu îmi recunosc vocea răgușită.

Un mic zâmbet îi ridică colțurile gurii, dar este atât de uluitor, încât e suficient ca inima mea să se oprească brusc, apoi să pornească din nou, precum ceas căruia i se termină bateria, sărind peste o bătaie sau două.

— Ai fi surprinsă să afli câte știu! îmi răspunde imediat și glasul îi este la fel de răgușit ca și al meu.

O, Doamne!

Brad!

El este singura persoană care i-ar fi putut furniza informații!

Și bombăn în sinea mea când mă gândesc că mie nu voia să îmi spună nimic despre Maddox, dar lui îi spunea... ce?

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Și ce anume *crezi* că știi despre mine?

— Suficient ca să devin și mai curios în ceea ce te privește!

Răspunsul lui rapid, spus pe același ton grav și senzual, mă ia prin surprindere. Arată sincer și totodată surprins. Dar oare este surprins de curiozitatea lui sau este surprins de faptul că a recunoscut? Asta nu pot să îmi dau seama.

Însă gândul că îl interesează persoana mea îmi creează un gol în stomac și îmi simt pieptul umflându-se de bucurie. Un început de zâmbet îmi chinuie buzele, dar nu vreau să îi arăt că sunt încântată de curiozitatea lui, așa că mă întorc înspre bar și beau dintr-o înghițitură jumătate din paharul din fața mea.

Lichidul îmi arde gâtul și arde totul în calea lui până când îmi ajunge în stomacul agitat, făcându-mă întâi să mă strâmb, apoi să izbucnesc într-un acces de tuse deloc elegant.

Hohotul de râs care răsună lângă mine mă face să mă întorc spre Maddox și imaginea lui râzând mă face să mă înec din nou.

O, Doamne!

Gropițe!

Are gropițe în obraji când râde!

Dacă doar o privire de-a lui a fost în stare să mă întorcă pe dos, Maddox *râzând* aproape că mă face să cad de pe scaunul înalt de bar!

— Ești bine? întreabă punând o mână pe spatele meu și mângâind ușor, iar eu înțepenesc de tot.

Pielea mea pare să ia foc în locul în care mă atinge dar, în același timp, întregul corp mi se înfioară. Uit să

mai tușesc, uit să mai respir și singurul lucru pe care mai pot să îl fac este să îi privesc chipul, uluită de ceea ce mă poate face să simt doar o simplă atingere de-a lui.

Maddox arată ca și cum și el ar simți același lucru, căci mâna îi rămâne nemișcată câteva secunde, timp în care zâmbetul dispare încet de pe fața lui, redevenind serios, apoi mâna îi urcă spre obrazul meu.

Dosul degetelor sale îmi mângâie ușor pielea feței apoi, în timp ce îmi dă o șuviță de păr după ureche, chipul i se apropie înnebunitor de încet de al meu.

— Nu ai încă vârsta legală să bei! Țasta e *unul* dintre lucrurile care le știu despre tine! îmi șoptește la ureche și toată pielea mi se electrizează când îi simt respirația fierbinte.

În ciuda chipului serios, tonul îi pare amuzat, probabil distrându-se de faptul că arăt ca și cum aș fi băut acid.

Legal?

El este ilegal!

El și ceea ce mă face să simt!

Deși buzele îi rămân lângă urechea mea, mâna îi coboară de la ureche pe gât în jos, abia atingându-mi pielea, și amândoi inspirăm deodată adânc. Mirosul lui mă face să amețesc mai tare decât o sticlă întreagă de scotch și, înainte să îmi dau seama ce fac, îmi sprijin obrazul de al lui. O mână îmi urcă și se așează pe pieptul său, căutând un punct de sprijin, ceva de care să mă agăț doar ca să nu mă preling de pe scaun.

Geamătul răgușit pe care îl scapă atunci când îl ating îmi încântă auzul și îl simt vibrând sub palma

mea, dar
imediat

Arat
și, pen
întune
fel de
dacă
îi re
pe
reg

ch

MĂȘTI ȘI SECRETE

mea, dar totul nu durează decât o clipă, căci își trage imediat capul în spate, ochii lui arzându-mă din nou.

Arată la fel de șocat ca și mine de ceea ce simțim și, pentru o secundă, mi se pare că zăresc în ochii întunecați, un fulger de dorință, care însă dispare la fel de repede cum a apărut, făcându-mă să mă întreb dacă am văzut bine sau doar mi-am închipuit. Chipul îi redevine atât de distant încât îmi retrag mâna de pe pieptul lui cu un gest brusc, de parcă m-ar arde, regretând aproape faptul că l-am atins.

— Stai departe de mine, Brittany, sau o să te rănesc chiar dacă nu vreau asta!

Deși buzele aproape că ni se ating, vorbele spuse pe un ton glacial îmi provoacă fiori pe șira spinării. Ceva îmi spune că are dreptate. Că apropierea de el nu mă va face decât să sufăr, deși nu pot ghici motivul.

Și mă trezesc din nou vorbind fără să gândesc, lucru ce pare că mi-a devenit obișnuință numai de când l-am cunoscut pe el.

— Nu eu te-am căutat!

Ochii i se măresc și pare surprins și încântat totodată de replica mea, dar nu apucă să îmi răspundă.

— Britt?

Vocea lui Kelsey mă face tresar și amândoi ne întoarcem brusc capetele. Lângă noi, la doar un pas distanță, prietena mea și Brad ne privesc uluiți.

Acum realizez că, deși eu mi-am luat mâna de pe el, a lui e încă pe gâtul meu și distanța dintre noi este atât de mică încât aproape ne atingem. În ciuda cuvintelor pe care tocmai mi le-a spus, probabil că părem ca și cum suntem pe cale să ne sărutăm.

La naiba! Asta nu e de bine!

Orice aș simți lângă Maddox, rămâne un necunoscut. Un necunoscut plin de secrete care, pentru a doua oară, mă atenționează să păstrez distanța față de el.

Iar eu, ignorând orice bun simț, mă pierd din nou în ochii lui și am uitat că am un iubit cu care am venit aici, un iubit care tocmai așteaptă să îi explic de ce am devenit atât de distantă cu el.

La naiba!

Fără să pară intimidat de apariția celor doi lângă noi, Maddox își retrage încet mâna de pe mine, aproape într-o mângâiere, iar ochii lui îi mai sfredelesc pe ai mei câteva secunde, de parcă ar încerca să deslușească un mister.

— Totuși, îmi pare bine că te-am cunoscut! îmi spune pe un ton jos, aproape șoptit apoi, după un schimb scurt de priviri cu Brad, se îndepărtează, pierzându-se între oamenii din club, lăsându-mă pe mine să dau explicații.

— Ești bine? mă întreabă Kelsey pe un ton îngrijorat, probabil generat de fierbințeala pe care o simt în obraji și nu sunt în stare decât să înclin din cap.

Ea știe ce simt în legătură cu Maddox și, totodată, mă cunoaște suficient de bine ca să își dea seama ce efect a avut asupra mea.

Brad deschide gura să spună ceva, însă se răzgândește și o închide brusc, rezumându-se să mă privească încruntat și este evident faptul că nu este încântat de postura în care ne-a găsit.

— Cine era tipul?

O, Doamne!

Apariția lui Wade o resimt ca pe încă un șoc și

MĂȘTI ȘI SECRETE

singurul lucru pe care mai pot să îl fac este să înghit în sec în timp ce îl privesc zăpăcită de tot.

Toate par să se fi adunat în mintea mea. Scotch-ul, parfumul lui Maddox, sentimentul de vinovăție, privirea bănuitoare a lui Wade, se învâlmășesc una peste alta și mă fac să ameteșc, fiind incapabilă să dau un răspuns.

Cine e tipul?

Aș vrea să știi și eu!

Sau nu... Pentru că îmi este teamă. Teamă de intensitatea a ceea ce am simțit lângă el și cât de tare m-a afectat simpla lui prezență.

— O cunoștință, mă salvează încă o dată Brad, cel puțin pentru moment.

Sunt surprinsă că, pentru a doua oară, el este cel care îi răspunde lui Wade atunci când eu nu sunt în stare, deși este în mod vădit nemulțumit de faptul că nu i-am ascultat sfatul în ceea ce privește distanța pe care ar trebui să o păstrez față de prietenul lui enigmatic.

Wade îl privește neîncrezător, apoi se întoarce încruntat spre direcția în care a dispărut Maddox, de parcă l-ar putea zări prin aglomerația din club. Când privirea i se întoarce la mine, încruntarea nu îi dispare, ba chiar i se adâncește.

Pentru o clipă, mă întreb ce a văzut. Apoi, îmi dau seama că, dacă ar fi văzut apropierea dintre mine și Maddox, nu ar mai fi fost atât de liniștit.

Mă ajută să cobor de pe scaunul înalt și mă bucur că o face deoarece în acest moment, cred că aș cădea în nas dacă nu aș fi ajutată. Nici nu realizez când mă ghemuiesc la pieptul lui, dar brațele sale îmi înconjoară

CORINA CÎNDEA

imediat talia, lipindu-mă de el.

Pe lângă tumultul de emoții pe care l-am simțit doar cu puțin timp înainte, calmul și liniștea pe care le găsesc în brațele lui Wade îmi par ca un pansament pentru mintea mea agitată.

Parcă simțind prin ce trec, acesta mă sărută. Un sărut tandru și dulce, liniștitor, exact ceea ce aveam nevoie.

— Aș vrea să plecăm! îi spun cu voce mică ridicându-mi chipul spre el și, după ce mă privește cu atenție câteva clipe, aprobă înclinând din cap.

— Plecăm, iubito...

CAPITOLUL 6

Deși mă așteptam la o avalanșă de întrebări, întregul drum până acasă la mine îl parcurgem în liniște deplină.

Wade privind fix și încruntat prin parbrizul din fața lui, iar eu încercând să-mi liniștesc bătaile agitate ale inimii și să îmi pun ordine în gânduri, să mă pregătesc pentru momentul în care va trebui să îi spun adevărul lui Wade.

Atunci când tremurul stomacului mi se mai liniștește puțin, nu pot să nu mă întreb de ce a trebuit să îl întâlnesc pe Maddox. Doar câteva săptămâni... Doar de atât mai era nevoie până când terminam liceul și aş fi fost plecată, lăsând totul în urma mea.

Și, dintr-o dată, realizez că tot zbuciumul meu este în zadar.

Tot fără să scoată vreun cuvânt, Wade mă conduce până în fața ușii de la intrare, în timp ce inima îmi bate atât de tare că îi aud bătaile în urechi, de parcă aş fi fugit kilometri întregi.

Arată frustrat și nervos, iar faptul că își îndeasă mâinile în buzunare îmi dovedește că nu mă înșel și că încercă să se abțină să izbucnească.

— Din cauza *lui* te porți așa?

Privirea îmi fuge imediat spre ochii verzi atunci când aud întrebarea de care îmi era teamă și mi se pare că tot aerul din univers a dispărut. Deși nu a pomenit niciun nume, știu foarte bine la cine se referă.

Pentru o clipă, sunt tentată să mă prefac că nu știu despre ce vorbește, dar alung gândul imediat. Wade nu este prost și, încercând să-l mint în continuare, ar însemna de-a dreptul să îl jignesc. În plus, *merită* să știe adevărul. Îi sunt datoare măcar cu atât.

— Nici măcar nu îl cunosc, reușesc să spun cu greutate primul lucru la care mă gândesc.

Sprâncenele i se ridică a mirare și un pufnet scurt îi scapă printre buze atunci când nu neg acuzația.

— Mie mi s-a părut că vă cunoașteți suficient de bine!

Deci a văzut totul! Inima mi se strânge într-un mod dureros când mă gândesc că l-am făcut să sufere chiar dacă nu mi-am dorit asta.

— Wade..., încerc să îi explic, însă ridică o mână făcându-mi semn să tac și își clatină capul, refuzând să mă asculte.

— Nu am schimbat cu selecționarul ăla decât câteva cuvinte, stabilind o întâlnire pentru mâine și, în tot acel timp, nu mi-am luat nicio clipă privirea de pe tine. Am fost la un pas să vin să îl pocnesc pe tip, crezând că este doar unul care s-a legat de tine. Dar m-am oprit. *Tu* m-ai oprit. Felul în care îl priveai...

Se oprește brusc în timp ce ochii lui îmi cutreieră chipul de parcă ar încerca să deslușească un mister, apoi clatină nedumerit din cap.

— La mine nu te-ai uitat niciodată *așa*, nici măcar la început..., adaugă inspirând adânc și eliberând apoi aerul într-un oftat.

Parcă ceva se rupe în mine atunci când îi zăresc tristețea din privire, iar greutatea ce-mi apasă pieptul devine și mai mare.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Poate că Maddox a reușit să mă răvășească într-un mod în care nimeni nu a mai reușit dar, totodată, îi dau și dreptate. Instinctul îmi spune să stau departe de el, în ciuda atracției puternice pe care o simt.

— Nu contează cum m-am uitat! Încep să spun rar, căutându-mi cuvintele, apoi totul începe să curgă ca și cum un baraj s-ar fi spart. Wade, nu l-am văzut decât de două ori în viața mea, în seara aceasta fiind a doua oară. Am schimbat doar câteva cuvinte și atât! Îmi pare rău dacă te-am rănit, nu am dorit nicio clipă să fac asta, dar nu este ceva ce am plănuir!

Modul brusc în care Wade mă trage în brațele lui aproape că mă lasă fără aer, dar îi accept îmbrățișarea lăsând să îmi scape un oftat.

Nu mă sărută. Pur și simplu, mă strânge în brațe, părând mulțumit numai să mă simtă aproape de el. Ca și cum ar înțelege perfect prin ce trec.

— Nu te pot obliga să mă iubești, Brittany, oricât de mult mi-aș dori s-o faci! Îmi șoptește în păr și îmi dau lacrimile când îi aud regretul din glas.

Însă mai realizez un lucru: până acum, credeam că îl iubesc pe Wade. Credeam cu adevărat că ceea ce simt pentru el este dragoste și eram fericită. Mi-au fost de ajuns doar câteva minute lângă Maddox ca să îmi dau seama că m-am înșelat.

Sau poate că nu...

Poate că există mai multe feluri de a iubi pe cineva.

Poate există și o dragoste calmă și liniștită, așa cum simt pentru Wade. O iubire în care știi la ce să te aștepți de la cel de lângă tine și în care ești sigur de sentimentele pe care celălalt le are pentru tine. Un

sentiment care se conturează treptat și care se dezvoltă fără îti dai seama.

Așa cum se pare că există și dragostea la prima vedere. O dragoste care năvălește peste tine brusc, luându-te prin surprindere și dându-ți lumea peste cap. Care te întoarce pe dos mai mult decât ai putea crede vreodată și care te face să te simți prins într-o furtună de sentimente și trăiri. Exact ceea ce simt lângă Maddox.

O, Doamne!

Nu știu dacă ceea ce simt pentru Maddox este iubire sau doar pură atracție, dar nu îmi doresc să mă simt în permanență atât de... amețită! Îmi place ceea ce eram până acum: o fată cu capul pe umeri care știa ce dorește de la viață.

Nu am de gând să mă apropii în vreun fel de Maddox, dar nici împreună cu Wade nu mai pot fi. Nu atunci când eu visez în fiecare noapte la doi ochi negri. Mă simt... ruptă în două. Și nu-mi place deloc sentimentul!

Gândul îmi fuge la plecarea mea, despre care mai știu doar Kelsey și cu Brad și îmi amintesc că și asta este un lucru pe care l-am ascuns față de Wade, temându-mă că o să încerce să mă facă să mă răzgândesc.

Înainte să îmi dau seama, ajung să plâng cu adevărat și realizez că hohotesc doar în momentul în care Wade mă strânge mai tare în brațe și se leagănă ușor cu mine.

— Iubito, te rog nu plânge! Mă faci să...

— Plec în Europa!

Corpul îi devine rigid, dar nu se mișcă câteva

MĂȘTI ȘI SECRETE

secunde, făcându-mă să mă întreb dacă a înțeles cu adevărat ce am zis. Abia apoi se trage ușor în spate și îmi ridică chipul spre al lui.

— Cum adică... pleci în Europa?

— Am fost acceptată de Academia de Arte și Design din Milano. Plec la o săptămână după ce terminăm școala.

Îi pot citi în ochi momentul în care înțelege pe deplin ceea ce am spus și tresar atunci când îmi dă drumul brusc din brațe, trecându-și nervos mâinile prin păr.

— Și *când* aveai de gând să îmi spui, Britt?

Îi înțeleg pe deplin furia și mă detest pentru faptul că nu am avut curajul să îi spun atunci când am primit plicul, dar știu în sinea mea că aș fi refuzat să rămân, oricât m-ar fi rugat.

— Dacă nu apărea tipul ăsta, când îmi spuneai? Sau mai bine să te întreb *dacă* îmi spuneai? aproape că strigă la mine și mă privește lung, clătinând ușor din cap de parcă nu m-ar recunoaște, apoi se întoarce și se îndepărtează fără să mai aștepte să-i răspund.

— Arăți ca naiba! mă acuză Kelsey și sunt tentată să îi scot limba, dar nu am putere nici măcar pentru atât, așa că mă rezum doar să ridic indiferentă din umeri, continuând să mă dezbrac.

Suntem în vestiare, înainte de ora de sport, și nu mă atrage deloc ideea de a face acum sărituri în apă.

— Când ai dormit ultima oară? Adică să dormi cu adevărat, o noapte întreagă.

— Acum trei săptămâni, răspund expirând tot aerul din plămâni și îmi cuprind în palme spatele gâtului, masând ușor și încercând să mai alung din tensiunea ce îmi ține mușchii încordați.

O aud pe Kelsey cum își ține respirația și pot să jur că ochii îi sunt extremi de mari și uluiți, chiar dacă nu îi văd.

— Încă îl mai visezi? șoptește îngrozită întrebarea de parcă nu ar fi evident răspunsul.

— La naiba, da!

Deși nu are nicio vină, aproape că strig la Kelsey, dar simt nevoia să mă exteriorizez, să dau afară tot ceea ce am ținut în mine în ultimele trei săptămâni, sentimente pe care le-am ascuns chiar și față de ea.

— Wade a ajuns să mă ocolească și de-abia îmi murmură câte un salut când drumurile ni se intersectează, dar nu îl pot condamna. Merit din plin felul în care se poartă cu mine, doar că... îmi lipsește. Și îmi lipsește prietenul cu care povesteam toate prostiile și mă făcea mereu să râd. Spre fericirea mea, Maddox nu mi-a mai ieșit în cale, dar îl visez în fiecare noapte și mă trezesc mai obosită decât m-am culcat! Sunt irascibilă și nervoasă și...

Îmi opresc șuvoiul de cuvinte și trag adânc aer în piept, eliberându-l treptat în timp ce îmi strâng strâns ochii și încerc să mă liniștesc.

— Și strig la tine deși nu ai nicio vină că eu m-am tâmpit de tot!

— De când așteptam izbucnirea asta!

Chicotitul ei aproape că îmi aduce un zâmbet pe buze și îmi dau seama că ea îmi va lipsi cel mai mult.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Era și timpul să intri și tu în rândul oamenilor normali! Întotdeauna ai fost calmă și cerebrală, Britt, dar ai doar nouăsprezece ani. Este normal să-ți colcăie hormonii în tine, să țiți și să trănțești dacă îți vine. Wade e supărat, e drept, dar și tu ai fi în locul lui. A aflat că pleci în aceeași seară în care v-ați despărțit! Știi de ce nu i-ai spus până acum despre Milano, iar asta ar trebui să-ți dea de gândit. Iar Maddox... Despre el chiar nu știu ce să îți spun... Nu te mai gândești la ei! La niciunul! Dă-i naibii de bărbați! Momentan, gândește-te doar la faptul că peste trei săptămâni ești la Milano, acolo unde ți-ai dorit să fii! Departe de ei, departe de toate astea! La cât ești de blondă și frumoasă, italienii vor face o coadă uriașă după fundul tău și o să-i uiți pe Maddox și pe Wade în mai puțin de o săptămână!

În sinea mea îi dau dreptate, dar nu o s-o recunosc cu voce tare, așa că doar mă strâmb la ea și intru în cabina de schimb să îmi iau costumul de baie pe mine.

Cinci minute mai târziu, nervii nu mi s-au liniștit și ies din vestiare în pas de marș de parcă aș porni la război, în timp ce Kelsey mă urmează continuând să chicotească.

Picioarele îmi înțepenesc însă brusc când ajung la bazin și, după doar câțiva pași, ochii mei dau peste... Maddox.

Sunt tentată să mă întorc și să ocolesc întregul bazin olimpic doar pentru a nu fi nevoită să trec pe lângă el, dar nu vreau să îi dau această satisfacție, așa că îmi iau inima agitată în dinți și mă îndrept direct spre el.

Stă sprijinit de un perete, cu mâinile încrucișate la piept și pare relaxat. Blugii strâmți și tricoul negru îi

vin atât de bine încât înghit în sec. Dar ochii lui mă măsoară atât de atent și de intens încât mă întreb dacă fac bine ceea ce fac. Poate că era mai bine să îl ocolesc sau să o iau la fugă.

Însă picioarele mă duc exact la el și se opresc la doar un pas distanță, deși cred că îmi tremură vizibil. Și mă urăsc pentru slăbiciunea de care dau dovadă de câte ori îl văd.

— Ce cauți aici?

Ca și cum nu mi-ar fi auzit întrebarea, ochii lui rătăcesc în jos pe corpul meu, încingând totul în cale. Sunt bucuroasă că port un costum întreg, dar nu m-am simțit niciodată mai dezbrăcată ca acum! Chipul îi rămâne impasibil în urma examinării amănunțite pe care mi-o face, doar respirația i se accelerează ușor. Sau mi se pare.

Când privirea îi urcă din nou în ochii mei, întreg corpul mi se înfioară și pot *simți* cum el se încordează atunci când aceeași electricitate apare între noi.

În ciuda faptului că aerul din jurul meu parcă s-a rarefiat și nu îmi mai ajunge în plămâni, de data aceasta Maddox nu și-a găsit momentul potrivit în care să apară.

— Poate că ar trebui să îți ascuți propriul sfat și să stai cât mai departe de mine! îi spun în timp ce mi-e ciudă că iar m-a întors pe dos cu doar o simplă privire.

— Ești nervoasă! constată calm și ochii i se mijesc când mă mai măsoară o dată din cap până în picioare, parcă încercând să înțeleagă motivul nervilor mei.

E prima oară când stăm în picioare unul lângă celălalt, dar am avut dreptate. Este înalt, iar eu îi ajung

MĂȘTI ȘI SECRETE

doar până la umăr, însă nu își coboară decât ochii ca să mă privească.

Fir-ar să fie, eu sunt la un pas de leșin de câte ori îl văd, iar el... ridică doar o sprânceană!

— Maddox, nu te uita la mine de sus că-mi iau o scară și tot ajung să te plesnesc!

Nici nu am terminat bine de rostit cuvintele că le regret deja. E ca și cum, de câte ori sunt lângă Maddox, sunt... altcineva. Îmi dau drumul la gură fără să mă gândesc și reacționez cu totul diferit decât aș face-o în mod obișnuit.

Mă privește uluit o secundă sau două, apoi izbucnește într-un hohot de râs care atrage privirile tuturor celor din jur asupra noastră, iar eu aproape amețesc când îi văd din nou gropițele din obraji.

O, Doamne! Tocmai l-am amenințat că îl lovesc!

Executând un stânga-mprejur demn de o medalie, mă întorc în vestiare din doar câțiva pași, urmărită de hohotul de râs al lui Maddox și de către Kelsey, bineînțeles, care își mușcă buzele ca să nu râdă și ea. Asta până când privirea furioasă pe care i-o arunc o face să înghită în sec.

— Ai de gând să chiulești? mă întreabă când sunt îmbrăcată la loc într-un timp record. Ce să îi spun profesorului?

— Că mă doare burta și plec acasă! îi spun peste umăr în timp ce ies.

Bombăn gândindu-mă la cuvintele lui Kelsey. Hormoni colcăind! Să țip și să trântesc! Fac toate astea numai de când i-am văzut ochii lui Maddox!

Viteza cu care merg se domolește substanțial atunci când ochii mi se opresc pe un motor. Nu mă

CORINA CÎNDEA

pricep la motoare și nu știu să fac vreo diferență între ele, dar casca așezată pe el aș recunoaște-o dintr-o mie.

Nici nu am realizat că m-am apropiat și întind mâna spre cască decât atunci când îmi zăresc chipul reflectat în vizorul ei. Însă tresar când, în aceeași reflecție, îl văd pe Maddox în spatele meu.

Privirile ni se întâlnesc ca într-o oglindă și acum tremurul meu nu mai are nicio legătură cu nervii. Tremur din cauza *lui* și a apropierei dintre noi.

— Îmi cer scuze, nu trebuia să râd, dar nu m-am putut abține. Ai fost atât de..., îi aud vocea joasă și îl văd încruntându-se ușor, de parcă ar fi nedumerit. Când ești în uniformă, arăți atât de... cuminte și nevinovată. La bazin, în costumul de baie, erai... ispititoare, cu toate că aproape că mă așteptam să mă plesnești. Iar când ne-am întâlnit în club erai... seducătoare și senzuală. Ca și cum ai avea mai multe personalități care se luptă între ele. Aș vrea să știu ce anume le face pe fiecare să iasă la lumină și, mai ales, să fiu acolo când te vei hotărî să o lași pe *adevărata* Brittany să preia controlul. Așa cum *simți* că ești, nu cum *trebuie* să fii.

Nu îndrăznesc să îmi întorc capul și îi ascult vorbele șoptite la ureche în timp ce privirile ni se întâlnesc în reflexia din vizorul fumuriu al căștii.

Credeam că ochii săi sunt cauza coșmarurilor mele, dar m-am înșelat amarnic. Vocea lui răgușită și felul în care îmi vorbește mereu la ureche, de parcă mi-ar împărtăși un secret, îmi vor deveni de asemenea o obsesie. La fel ca și râsul și gropițele lui.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Nu mă atinge, dar îi simt răsuflarea fierbinte pe obraz. Așa cum simt și electricitatea dintre corpurile noastre, senzație care deja îmi este cunoscută și care apare de fiecare dată când suntem aproape unul de celălalt.

Amândoi părem fascinați de modul în care arătăm unul lângă altul. Blond și brunet. Luminos și întunecat. Două contraste, atrase iremediabil unul de celălalt.

Încerc să îmi liniștesc bătaile agitate ale inimii și respirația devenită brusc precipitată și, abia când reușesc, îmi fac curaj să mă întorc încet spre el, ținându-mi privirea fixată drept în față.

Ochii mi se opresc pe gâtul lui și pot vedea cum pielea i se zbate agitată din cauza pulsului. E singurul semn că nici el nu este atât de indiferent de apropierea noastră precum i-o arată chipul și sunt tentată să îmi lipesc buzele de locul respectiv.

Extrem de încet, îmi ridic fața înspre a lui. Nu sunt surprinsă să îl găsesc privindu-mă concentrat și amândoi înghițim în sec simultan. Ar fi suficient să ne mișcăm doar puțin oricare dintre noi și buzele noastre s-ar atinge.

Îi întâlnesc din nou ochii întunecați și aproape că gem când mă pierd în abisul din ei, însă îmi aduc aminte de atenționările lui și de faptul că, peste doar trei săptămâni, totul va fi o simplă amintire.

— Dar *nu* o să fii acolo ca să vezi! îi răspund în șoaptă.

Se încruntă imediat, însă nu îi dau ocazia să mă întrebe ce am vrut să spun căci mă întorc brusc și plec, chiar dacă mă îndurerează fiecare pas ce mă îndepărtează de el.

CAPITOLUL 7

Exact cum mă așteptam, după întâlnirea de la bazin, noaptea mea a fost un dezastru total!

Dacă la început doar ochii lui Maddox îmi apăreau în vise, acum l-am visat cu totul! Parcă eram din nou la club însă, de data aceasta, nu s-a rezumat doar să îmi șoptească la ureche. Brațele lui mi-au cuprins talia și senzația atingerii lui a fost atât de vie încât m-am trezit.

Deși a fost un simplu vis, pielea îmi era atât de fierbinte încât am crezut că am temperatură și am ajuns să fac dușuri reci în mijlocul nopții. Fir-ar ei să fie de hormoni!

— Deci... Cum sărută?

Tot somnul îmi dispare când aud întrebarea lui Kelsey și o privesc de parcă ar fi un extraterestru.

Fără să-i pese de uluirea mea, Kelsey se trânteste alături de mine pe iarba din campus și mă privește clipind mărunț din ochi, așteptându-mi răspunsul.

— De ce crezi că ne-am sărutat?

— După viteza cu care s-a luat după tine când i-am spus că te doare burta! ridică ea din umeri și cred că maxilarul meu e undeva pe la buric.

— Glumești, nu-i așa? o întreb după secunde bune în care încerc să îmi revin.

— Bineînțeles că glumesc, Britt! Nu am vorbit despre burta ta decât cu profesorul de sport și asta doar ca să îți motivez dispariția fulgerătoare, chicotește ea. Iar Maddox te-a urmat mergând alene, nu fugea. Dar te-a urmat! Și v-am văzut împreună în parcare.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Atunci știi că *nu* ne-am sărutat!

— Erați pe-aproape.

— Nici nu ne-am atins!

— De ce? întreabă repede și rămân din nou cu gura căscată, de data aceasta fiindcă nu știu ce răspuns să dau.

Îmi amintesc de fiecare întâlnire pe care am avut-o cu el și mă încrunt fără să vreau. Un altul în locul lui m-ar fi sărutat până acum.

— Nu știu, Kelsey! răspund ridicând din umeri. Mă simt atrasă de el și, totodată, vreau să fug. O prostie, știu, adaug când o văd zâmbind, dar este adevărul. E ca și cum suntem... în contratimp! Când devin eu mai îndrăzneată, bate el în retragere și invers. Mi-a spus să stau departe de el, dar nu își ascultă propriul sfat. Ne atragem și ne respingem în același timp.

Sunt tentată să îi dau una când Kelsey dă din cap de parcă ar înțelege perfect ceea ce spun, în timp ce nici eu nu știu exact ce zic, așa cum nu înțeleg perfect nici ceea ce simt.

— Oricum, nu contează! oftez adânc. A stat deoparte trei săptămâni, cu puțin noroc, va sta deoparte și următoarele două și nu o să-l mai văd până plec.

— Cred că să-l revezi mai curând decât crezi! îmi spune ea și nu-mi place deloc fața vinovată cu care mă privește.

— Ce vrei să spui?

— Măine e vineri și vreau să îl urmărim pe Brad!

Privirea mea neîncrezătoare îi spune clar ce părere am, așa că nu mă mir când își începe tirada.

— Ne pregătim din timp! Cum pleacă de la mine, suntem pe urmele lui!

— Kelsey...

— Te rog, Britt! Oriunde s-ar duce, nu mă pot lua singură după el. Tu ești prietena mea și trebuie să vii cu mine doar ca să nu dau de necazuri.

— Nu ai încredere în Brad?

— Ba am! răspunde fără să stea pe gânduri. Am încredere că nu mă înșală, dar vreau să aflu exact ce învâрте. L-am întrebat de atâtea ori și tot nu vrea să îmi spună, așa că nu are decât să suporte consecințele. Eu nu am secrete față de el, cu excepția pasiunii tale pentru Maddox pe care oricum bănuiește, așa că nici el nu ar trebui să aibă!

Iar asta îmi aduce aminte că, dacă mergem *acolo*, oriunde ar fi acest *acolo*, mai mult ca sigur că dau peste Maddox. Curiozitatea mă roade la fel de mult ca și pe bruneta de lângă mine, dar nu știu dacă vreuna dintre noi suntem pregătite să aflăm adevărul.

— Poate că e mai bine să nu știi! spun cu voce mică și primesc doar o privire pe sub sprâncene din partea ei. În plus, dacă o să ne întâlnim cu Maddox, nu vreau să creadă că m-am dus acolo din cauza lui.

— Dacă o să ne întâlnim cu el, îi spui adevărul. Sau îl ocolești și nu vorbești nimic cu el, începe ea să râdă.

De parcă Maddox este persoana pe care s-o pot ocoli sau s-o tratez cu indiferență!

— Cine e Maddox?

Vocea și întrebarea mă fac să sar în picioare atât de repede încât amețesc, dar brațele lui Wade mă prind imediat și sunt fericită că nu ajung din nou pe iarbă, de data aceasta în cap.

Mă întreb oare de când este în spatele mea...

MĂȘTI ȘI SECRETE

din discuție a auzit, dar el doar mă privește nedumerit de reacția pe care am avut-o. Nu a vorbit întreaga săptămână cu mine și acum și-a găsit să apară doar ca să mă întrebe cine e Maddox?!

— Te simți bine? devine îngrijorat când doar mă holbez la el. Am auzit că ieri ți s-a făcut rău și ai plecat.

— Nu... Eu... Mă durea burta! reușesc să spun cu greutate și îmi simt obraji cum devin stacojii, în timp ce încruntarea lui Wade îmi dă clar de înțeles că nu prea îmi crede scuza.

— Te-ai înroșit! constată plat și nu știu ce să înțeleg din asta.

— Ai speriat-o, normal că a reacționat! îmi sare Kelsey în ajutor și mă abțin cu greu să nu o sărut drept mulțumire.

— Te-am mai speriat și înainte, dar niciodată nu te-ai înroșit..., își aduce el aminte de toate dățile când apăsarea de la spatele meu și mă trezeam brusc sărutată sau îmbrățișată. Mă rog, voiam doar să vorbesc cu tine, continuă Wade ațintindu-și privirea în ochii mei.

Abia acum realizez că încă sunt lipită de pieptul lui iar brațele sale mă înconjoară cu totul, deși nu mai există niciun pericol de a cădea.

Kelsey se îndepărtează murmurând ceva ce sună a scuză și mă retrag ușor, așteptând să văd ce are Wade să îmi spună.

Îmi rotesc privirea în jurul nostru și nu sunt mirată când văd mai multe priviri curioase fixate pe noi. Tot liceul știe că ne-am despărțit, iar bârfele sunt în floare și, deși am încercat să le ocolesc, unele tot mi-au ajuns la urechi. Unele spuneau că l-am înșelat eu, altele că

s-a îndrăgostit Wade de altcineva, dar faptul că nici unul dintre noi nu ne-am afișat cu alte persoane le-au stins la fel de repede cum au apărut.

Când îmi întorc privirea spre el, Wade pare încurcat, ca și cum nu știe ce să îmi spună sau modul în care să o facă.

— Îmi cer scuze că m-am purtat ca un nesimțit! Îmi spune și își pleacă pentru o clipă privirea. Nu trebuia să plec fără să te ascult și, mai ales, îmi cer scuze că te-am ocolit în ultimele zile. Dar am avut nevoie de câteva zile în care să încerc să înțeleg ce s-a întâmplat cu noi. Sau unde am greșit.

Se oprește câteva secunde și privește în jur, părând că încearcă să își pună ordine în gânduri.

— Nu ai greșit cu nimic, Wade! Eu sunt cea care..., încerc să spun, însă sunt oprită imediat de faptul că îmi pune un deget pe buze.

Ochii i se întunecă o nuanță în timp ce îmi privește gura și nu pot decât să înghit în sec.

— Nu ești nici tu vinovată, îmi șoptește ușor. Nu poți iubi pe cineva doar fiindcă așa vrei! Știu că ții la mine, dar nu o faci în modul în care doresc eu. Am știut asta dinainte să apară tipul ăsta, Maddox bănuiesc, dar am crezut că voi reuși să te fac să te îndrăgostești de mine. Am crezut de asemenea și că dispun de timp. Se pare că m-am înșelat în ambele privințe!

Deși regret extrem de mult situația în care am ajuns, îi dau dreptate. Dacă îl iubeam cu-adevărat pe Wade, Maddox nu m-ar fi putut întoarce atât de ușor pe dos.

— Însă nu am de gând să renunț! adaugă Wade hotărât și îl privesc descumpănită.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Nu renunță? La ce?

— O să încerc să te fac să te răzgândești. În ambele privințe! Chiar dacă nu am vorbit zilele acestea, am observat că nu ai ieșit cu nimeni, așa că poate mai există o speranță pentru noi, spune din ce în ce mai hotărât.

— Tot o să plec la Milano!

— De ce? Ai o minte sclipitoare, ești șefă de promoție și orice facultate te-ar accepta bucuroasă! Vino cu mine la Harvard!

Abia acum îmi dau seama că a avut întâlnirea cu selecționarul și eu nu l-am întrebat ce au discutat.

— Ai primit bursa?

— Da! exclamă fericit. Ai avut dreptate, notele au contat mai mult decât talentul sportiv, dar a ajutat și el.

Îmi amintesc și acum discuția în care i-am spus asta și ne zâmbim amândoi câteva clipe, apoi zâmbetul îmi dispare treptat.

— Trebuia să îți spun de la început! Întotdeauna mi-am dorit să ajung fotograf în lumea modei, iar Academia din Milano este ceea ce se potrivește exact cu ce îmi doresc, încerc să îi explic pentru prima oară.

Modul brusc în care mă trage în brațele sale mă ia prin surprindere, dar nu și cuvintele lui.

— Mi-a lipsit a naibii de mult asta!

— Și mie! recunosc atunci când realizez că se referă la discuțiile pe care obișnuiam tot timpul să le purtăm.

Chiar dacă nu îl aud, îi simt oftatul sub obrazul sprijinit de pieptul lui și clilesc mărunț, uimită când îmi sărută vârful nasului, zâmbind.

— Mai am timp să te fac să te răzgândești: două

săptămâni până terminăm școala, plus încă una. Și mai e și balul de absolvire la care ai promis că mergi cu mine!

Ochii verzi mă privesc provocator și las un oftat adânc să-mi scape.

— Mergem împreună la bal, dar nu vreau să-ți faci speranțe deșarte în ceea ce privește restul.

— Mai vedem! îmi arată un zâmbet încrezător în timp ce se îndepărtează câțiva pași cu spatele, privind încă la mine. Abia apoi se întoarce și se îndreaptă spre una dintre clădirile liceului.

Iar eu rămân uitându-mă în urma lui și mă întreb dacă nu am greșit din nou acceptându-i provocarea.

— Am crezut că nu mai ajungi! bombăne Kelsey atunci când se urcă în mașina mea. Și ce Dumnezeu ai pe tine?

— De abia ce m-am despărțit de Wade! îi dau răspunsul, dar mă strâmb când îmi observ și eu ținuta.

E vineri seara și nu am reușit nicicum să refuz invitația lui Wade de a ieși în oraș. Dacă până acum obișnuiam să ieșim în cluburi, de data aceasta m-a dus să luăm cina într-un restaurant elegant. De aici rochia mea și tocurile înalte pe care le port, deloc potrivite pentru locul în care ne ducem.

Nu am dorit să îi spun despre planul nostru de a-l urmări pe Brad, fiindcă știu că ar fi încercat să ne facă să ne răzgândim. Și nici nu am mai avut timp să mă schimb după ce m-a condus acasă.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Dar bine am făcut, deoarece pentru că nu aş mai fi ajuns la timp. Nici nu a închis bine Kelsey portiera în urma ei, că mașina lui Brad s-a îndepărtat imediat și am pornit pe urmele ei.

— Trebuia să trecem neobservate! îmi atrage Kelsey atenția și oftez adânc. Nu te apropia prea mult, o să îți recunoască mașina!

Deja regret că am acceptat să mă implic în jocul ei de-a urmăritul și sentimentul că facem o greșeală este din ce în ce mai pregnant.

— Cum a decurs cina? V-ați împăcat? chicotește ea, luându-și doar o secundă ochii de pe mașina lui Brad care rulează la câțiva zeci de metri în fața noastră.

— Cina a decurs... bine! recunosc zâmbind. Wade s-a comportat ca și cum nu ne-am fi despărțit, cu excepția săruturilor. M-a sărutat scurt doar când ne-am despărțit și sunt fericită că a păstrat distanța.

— Ia-o la dreapta! strigă Kelsey atât de tare încât tresar și mă încrunt la ea.

— Nu sunt oarbă! Am văzut și eu! bombăn exasperată.

— Deci sunteți doar... prieteni? mă întreabă mai liniștită când vede că nu i-am pierdut urma lui Brad.

Câteva clipe, mă gândesc la cum a decurs seara, înainte să îi răspund.

— Ceva... între, răspund scurt și mă încrunt când văd că ieșim din oraș.

Sunt fericită că nu mă mai întreabă nimic și mă concentrez mai mult asupra șofatului. Pe măsură ce ne îndepărtăm de oraș, mașinile sunt tot mai rare și sunt nevoită să păstrez o distanță tot mai mare între

noi și Brad, pentru a nu fi descoperite. Însă devin de-a dreptul îngrijorată când trebuie să o luăm pe un drum lateralnic, iar un semn ne atenționează clar că intrăm pe o proprietate privată.

Încetinesc suficient de mult încât doar să nu pierd din ochi stopurile mașinii lui Brad și încerc să nu bag în seamă pădurea deasă și întunecată prin care șerpuiește drumul îngust.

Abia după minute bune de condus, în depărtare se zăresc mai multe lumini și ne privim una pe alta cu ochi mari atunci când ne apropiem suficient de mult încât să ne dăm seama unde am ajuns.

Pădurea a dispărut cu totul, lăsând în urma ei o întindere vastă, iar locul în care am oprit este puțin mai sus, permițându-ne să aruncăm o privire de ansamblu la ceea ce este în fața noastră. Iar eu nu-mi pot opri tremurul interior.

Am impresia că am fost transportată într-un film atunci când văd mulțimea uriașă de oameni strânsă în jurul a ceva ce pare o pistă pentru concursuri de mașini. În ciuda întunericii din jur, pista e puternic luminată de reflectoare amplasate strategic și de farurile mașinilor parcate peste tot. O melodie cu un bas puternic se aude în fundal, dar este acoperită de sunetul motoarelor turate la maxim.

— Ești sigură că vrei să facem asta? întreb plină de speranță că poate se va răzgândi, dar nu am eu norocul ăsta.

— Dă-i bice! primesc răspunsul ei hotărât și pornesc mașina spre locul în care apariția noastră va fi cu siguranță o surpriză pentru cel puțin o persoană.

CAPITOLUL 8

În întreaga mea viață nu m-am simțit mai speriată ca acum, dar nici mai curajoasă. Odată ce am oprit mașina lângă multe altele parcate, am schimbat doar o privire rapidă cu Kelsey și am coborât înainte de a ne răzgândi. Nimic nu m-a pregătit însă pentru zgomotul puternic care ne-a înconjurat. Muzica se aude acum perfect, basul lovind puternic în stomacul meu, iar motoarele turate la maxim îl fac să tremure.

Fără să vreau, îmi amintesc de ziua în care l-am văzut pentru prima dată pe Maddox și sunetul scos de motorul său. În mod ciudat, ca și atunci, zgomotul pare să mă atragă în loc să mă determine să fug.

În jurul nostru, o mulțime de oameni stau grupați pe lângă mașini sau motoare, discutând despre curse și pariuri, din câte înțeleg eu. Piele. Mulți dintre ei au costume de piele neagră, așa cum avea și Maddox. Alții sunt îmbrăcați în blugi și tricouri, dar negrul predomină peste tot și înghit zgomotos în sec când îmi cobor privirea spre rochia de pe mine care este de un alb imaculat. Și, de parcă asta nu ar fi de ajuns, e *rochie!*

Privirile oprite pe noi încep să fie tot mai multe și nu mă mai mir. Chiar și Kelsey, îmbrăcată în blugi și tricou roșu, cu bocanci în picioare, nu se potrivește în mulțimea din jur. Despre mine, ce să mai spun? Fetele, sau femeile, pentru că nu îmi dau seama ce vârstă au din cauza machiajelor excesive și a luminii proaste, par să fie la un concurs de etalat piele.

Maieuri decoltate sau simple bustiere, fuste extrem

de scurte sau strâmte, pantaloni scurți... Un chicotit îmi scapă fără să vreau când realizez că mă potrivesc totuși la ceva cu ele: am tocuri înalte!

— Și acum, ce facem? îmi întreb prietena care pare la fel de descumpănită ca și mine.

— Acum îl căutăm pe Brad! îmi spune hotărâtă și se îndreaptă spre centrul mulțumii, acolo unde este pista și e concentrată atenția majorității.

Pe măsură ce înaintăm, oamenii sunt tot mai numeroși și sunt tentată să îmi strâng rochia tot mai mult în jurul meu, de parcă m-ar putea apăra cu ceva. Cu toate că încep să bombăn în sinea mea, prefer să o urmez pe Kelsey decât să mă întorc singură la mașină.

Aproape că mă ciocnesc de prietena mea când se oprește brusc, dar cuvintele de reproș îmi rămân undeva în gât. În fața noastră, la doar câțiva metri, se pare că se pregătește o nouă cursă și amândouă privim curioase. Două mașini, una neagră și una gri închis, stau aliniate, iar între ele, un tip chel flutură un teanc impresionant de bancnote.

— Opt mii de dolari, atât primește câștigătorul! le spune el celor doi șoferi și ochii mi se măresc imediat.

Nu e de mirare că au asemenea succes cursele ilegale dacă se pot câștiga așa bani frumoși dintr-o simplă cursă!

— Dacă voi câștiga eu, opt mii de dolari și un sărut! De la ea! aud slab vocea unuia dintre șoferi, dar nu îi pot zări chipul prin geamurile fumurii ale mașinii și bănuiesc că are deschis doar geamul de pe cealaltă parte.

Rânjetul i se poate auzi în voce și, curioasă să aflu cine este cea care ar accepta așa ceva, îmi rotesc

privirile în jur. Însă îmi țin respirația când observ că majoritatea se uită la mine.

Nu am curajul să scot niciun cuvânt, dar clatin vehement din cap și, de data aceasta, chiar că aș lua-o la fugă dacă în spatele meu nu s-ar fi format deja un zid de oameni dornici să vadă cursa și blocându-mi drumul.

— Pentru tine, banii și un sărut de la ea! acceptă chelul fără să îi pese de părerea mea.

Fir-ar să fie! Indiferent de ceea ce cred oamenii aceștia, eu nu am de gând să mă transform în premiu și nici nu sărut pe nimeni!

Prinzând-o de mână pe Kelsey, mă întorc și încerc totuși să mă strecur printre oameni, dar încremenesc în clipa în care, un șaten de două ori cât mine, se pune în calea mea.

— Scumpo, tu faci parte din premiu, așa că nu pleci nicăieri!

Hohotele de râs pe care le aud în jur îmi încrâncenează pielea pe mine și tot curajul mi se evaporă, lăsând loc disperării.

— Găsește-l pe Brad până nu ajung ăștia la linia de sosire și scoate-mă de-aici! îi șoptesc panicată lui Kelsey și îndrăznesc să sper că mai am o șansă să scap atunci când ea este lăsată să plece.

Șatenul, și nu numai el, mă măsoară din cap până în picioare de câteva ori, iar rânjetul lui insinuant îmi face inima să tremure în mine.

La naiba! Dacă voi scăpa cu bine în seara asta, o scalpez pe Kelsey!

— Stai liniștită, e doar o cursă de viteză, se termină cât ai clipi și îți primești sărutul! mă sperie mai tare

namila de lângă mine și izbucnește în râs când înghite zgomotos în sec. Adică este o cursă scurtă, pe drum drept, în care contează doar demarajul și viteza mașinii, îmi explică rânjind.

— Nu mă interesează detaliile, eu nu mă sărut cu nimeni! îi spun cu tot curajul pe care pot să îl adun.

— Nu mai contează, începe cursa! îmi atrage atenția și îmi întorc instinctiv privirea spre pistă.

Șoferii ambalează motoarele la maxim, iar mirosul de cauciuc încins îmi invadează nările. Privirea mi se fixează pe mașina neagră a cărei marcă nici măcar nu o recunosc dar care, dacă va reuși să câștige, îmi poate aduce neazuri și ajung să murmur rugă pe care nici nu știam că le cunosc și toate sunt înălțate doar ca să piardă.

În fața celor două mașini se poziționează o fată cu părul negru și șuvițe albastre, legănându-se lasciv în timp ce își descheie sutienul și îl ridică deasupra capului, agățat doar într-un deget.

Nu pare să îi pese de faptul că își expune sânii în fața tuturor, din contră. Arată chiar mândră de modul în care și-i etalează și de situația în care se află.

— Doar când sutienul atinge pământul au voie să pornească, îmi explică șatenul în continuare, dar nu mai sunt atentă la el.

În secunda în care obiectul de dantelă a ajuns pe asfalt, cele două mașini au țâșnit de pe loc. Deși a plecat prima, mașina neagră este destul de repede întrecută, făcându-mă să răsuflu ușurată pentru vreo două secunde, crezând că am scăpat. Dar bucuria îmi este de scurtă durată căci, cu puțin timp înainte de

namila de lângă mine și izbucnește în râs când înghit zgomotos în sec. Adică este o cursă scurtă, pe drum drept, în care contează doar demarajul și viteza mașinii, îmi explică rânjind.

— Nu mă interesează detaliile, eu nu mă sărut cu nimeni! îi spun cu tot curajul pe care pot să îl adun.

— Nu mai contează, începe cursa! îmi atrage atenția și îmi întorc instinctiv privirea spre pistă.

Șoferii ambalează motoarele la maxim, iar mirosul de cauciuc încins îmi invadează nările. Privirea mi se fixează pe mașina neagră a cărei marcă nici măcar nu o recunosc dar care, dacă va reuși să câștige, îmi poate aduce necazuri și ajung să murmur rugi pe care nici nu știam că le cunosc și toate sunt înălțate doar ca să piardă.

În fața celor două mașini se poziționează o fată cu părul negru și șuvițe albastre, legănându-se lasciv în timp ce își descheie sutienul și îl ridică deasupra capului, agățat doar într-un deget.

Nu pare să îi pese de faptul că își expune sânii în fața tuturor, din contră. Arată chiar mândră de modul în care și-i etalează și de situația în care se află.

— Doar când sutienul atinge pământul au voie să pornească, îmi explică șatenul în continuare, dar nu mai sunt atentă la el.

În secunda în care obiectul de dantelă a ajuns pe asfalt, cele două mașini au țâșnit de pe loc. Deși a plecat prima, mașina neagră este destul de repede întrecută, făcându-mă să răsuflu ușurată pentru vreo două secunde, crezând că am scăpat. Dar bucuria îmi este de scurtă durată căci, cu puțin timp înainte de

MĂȘTI ȘI SECRETE

a ajunge la linia de sosire, accelerează brusc, dând senzația că până acum doar s-a distrat și reușește să treacă prima peste dunga albă.

— Se pare că ai noroc de un sărut! râde din nou șatenul de mine și mă simt tentată să îl pocnesc, chiar dacă este de două ori cât mine.

Mă uit în jurul meu disperată, sperând să îi văd venind pe Kelsey și Brad și să mă scoată din încurcătura în care din cauza lor am intrat, dar nu zăresc decât chipuri necunoscute. Sunetul unui motor îmi atrage atenția din nou spre pistă și tot aerul mi se blochează în plămâni când mașina neagră se îndreaptă cu viteză spre locul de unde a plecat, probabil șoferul fiind nerăbdător să își primească banii. Și sărutul, fir-ar al naibii de sărut!

Însă șocul pe care îl resimt atunci când șoferul coboară mă face de-a dreptul să amețesc și nu știu dacă să sar în sus de bucurie sau să mă enervez.

Printre urale și felicitări, alături de înjurăturile celor care au pierdut pariul, Maddox coboară nonșalant din mașină, trântind portiera în urma lui. Cu sprâncenele încruntate și ochii fixați pe mine, își încrucișează mâinile la piept și se sprijină de bolidul negru. Deși nu pot spune că îl cunosc, aș putea jura că este nervos.
Pe mine!

Ușurarea pe care o simt că el este cel pe care s-ar putea să îl sărut se transformă în furie când, de pe locul din dreapta al mașinii, coboară o roșcată. Legănându-și șoldurile de parcă ar fi pe un podium de modă și nu pe o pistă clandestină de la mama naibii pe câmp, ocolește mașina și se agață de gâtul

lui Maddox, întinzându-se după un sărut, iar fusta roșie de piele, care oricum nu ascundea prea mult, i se ridică suficient încât să îi văd bikinii negri.

Mă sperie sentimentul de gelozie pe care îl simt când Maddox o prinde cu mâinile de talie și închid ochii, nedorindu-mi să văd dacă o sărută. Nu am de gând să stau nemișcată și să privesc cum cei doi fac schimb de fluide, așa că mă întorc să plec și puțin îmi pasă de șatenul care îmi aține din nou calea! Furia inexplicabilă pe care o simt îmi dă curajul necesar să îl înfrunt. Palmele mele îi izbesc pieptul cu un gest scurt și, luat prin surprindere, tipul face un pas în spate, privind-mă uluit de schimbarea atitudinii mele.

— Dă-te din calea mea sau te pocnesc! îl ameninț extrem de serioasă și își mărește ochii în fața furiei din privirea mea.

— Nu te grăbi să fugi!

Mai mult decât cuvintele, vocea ușor răgușită a lui Maddox mă face să încremenesc, apoi să mă întorc spre posesorul ei. Vocea și mâna cu care mi-a cuprins brațul mă smucesc înapoi.

— Ce naiba cauți aici, Brittany? mă întreabă furios, aplecându-se spre mine cu fața la doar un centimetru de a mea.

— În niciun caz pe tine! îi răspund la fel de furioasă.

Nu știu dacă sunt furioasă pe el pentru că m-a făcut să trec prin atâtea emoții când nu am fost lăsată să plec sau furia mea provine din cauza roșcatei care s-a comportat ca și cum ar avea un drept asupra lui dar, în momentul ăsta, puțin îmi pasă de cauza ei.

— Voi doi vă cunoașteți?

MĂȘTI ȘI SECRETE

Vocă plăcută și melodioasă, în contrast total cu aspectul ei, mă determină să îmi întorc privirea spre roșcata care privește curioasă când la mine, când la Maddox. Dar oricât de melodios i-ar fi glasul, nu-mi scapă privirea acidă cu care sunt măsurată.

— Nu!

— Da!

Răspunsul meu și al lui Maddox răsună simultan, iar după încruntătura care i se adâncește și ochii mijiti, brunetului din fața mea nu-i place faptul că am negat că l-aș cunoaște. Abia acum aruncă și el o privire scurtă în jurul nostru și îl aud înjurând înfundat când observă că suntem în centrul atenției.

Un zâmbet ironic i se așterne pe chip, dar nu îi cuprinde și ochii.

— Vreau să îmi primesc premiul, dar într-un mediu mai... privat! spune suficient de tare încât să fie auzit de cei din jur, apoi mă trage după el prin mulțimea ce-a izbucnit în râs.

Își continuă drumul netulburat și fără să se întoarcă chiar și atunci când vocea roșcatei îi strigă indignată numele, doar mâna i se strânge mai tare pe brațul meu și mă trage mai aproape de el, iar eu îl urmez de parcă aș fi în transă.

Premiul? Doar nu crede că am de gând să îl sărut doar pentru că a câștigat o cursă?!

Stomacul îmi tremură și inima îmi bate atât de tare încât aproape că îmi sparge pieptul, iar toate simțurile mele sunt în alertă. Pielea mă arde în locul în care mă atinge, dar mintea îmi este blocată pe un singur cuvânt: sărut!

Abia când ajungem la mașina mea, Maddox îmi eliberează brațul și, dându-se un pas în spate, întâi mă măsoră atent, apoi își sprijină brațele de o parte și cealaltă a mea, făcându-mă să mă lipesc de portieră.

— Îmi spui și mie ce naiba cauți aici?

Deschid gura să îi răspund, dar o închid imediat și înghit în sec atunci când îi observ privirea. Nu sunt sigură că văd bine dar, pe lângă furie, mai e ceva în ochii lui.

— Ți pasă? întreb aproape în șoaptă, înclinându-mi capul pe un umăr și zâmbind.

Deși ridică doar o sprânceană, aș putea să jur că se chinuie să își ascundă un zâmbet.

— Lasă-mă să ghicesc! ocolește răspunsul la întrebarea mea. Kelsey te-a convins să îl urmărești pe Brad, iar tu ai fost de acord fără să te gândești la ce vă expuneți apărând într-un loc ca ăsta!

Nu-mi place faptul că se referă la noi de parcă am fi niște neajutorate, chiar dacă îi dau dreptate.

— Sunt atâtea alte fete aici!

— Dar niciuna nu e singură!

— Roșcata..., spun fără să vreau și simt cum obrazii îmi iau foc în secunda în care îmi dau seama că vorba mi-a sunat ca a unei iubite geloase.

— Roșcata e cu mine! îmi răspunde imediat și îmi țin respirația, uluită de faptul că recunoaște.

Ochii lui Maddox aproape că mă ard la cât de atent mă privește și încerc din răspuț să nu îi arăt cât de tare m-a deranjat răspunsul lui. Și, când nu mai știu ce să zic, mă ia prin surprindere răspunzându-mi la întrebarea pe care i-am pus-o mai devreme.

— De ce mi-ar păsa *mie*, când propriul tău iubit te lasă să umbli aiurea în miezul nopții? ridică din umeri indiferent și un rânjet i se întinde pe față.

Iubit?

Îmi dau seama că se referă la Wade și îl privesc uluită. După o săptămână întreagă, astăzi e prima oară când eu și cu Wade ne-am vorbit și am ieșit împreună. De unde știe? M-a urmărit? Respirația mi se îngreunează brusc, iar stomacul începe să îmi tremure din nou când privesc în cei doi ochi negri ca tăciunele. Dar Maddox arată complet indiferent.

— Ce ți-a spus Brad despre mine? întreb bănuitoare.

— Nimic, doar să te las în pace! răspunde după o scurtă ezitare.

— Nu o prea faci! îi reproșez și îmi țin respirația când se apleacă brusc spre mine.

Nasul i se afundă în părul meu și îl aud inspirându-mi adânc parfumul cu o secundă înainte ca buzele și respirația lui fierbinte să îmi atingă urechea.

— Am încercat!

Toată furia i-a dispărut din glas și vocea i-a redevenit joasă și profundă, aceeași voce care mă face de fiecare dată să amețesc. Retrăgându-se doar cât să mă poată privi în ochi, privirea i se oprește pe gura mea o clipă și îmi umezesc fără să vreau buzele uscate brusc.

— Cred că acum îmi doresc premiul!

Dacă până acum am mai rezistat cumva, gândul că vrea să mă sărute îmi face picioarele să mi se înmoaie brusc și sunt tentată să mă agăț din nou de el. Mă sperie faptul că îmi doresc atât de mult să o facă, dar îmi amintesc și de modul în care a reacționat în

club atunci când l-am atins. Încă îi mai aud în minte
geamătul adânc pe care l-a scos și mă tem de ceea ce o
să simt dacă o să mă sărute.

— Aici erai! aud vocea ușurată a lui Kelsey. Mă bucur
că ai scăpat și că n-ai pățit nimic! exclamă ea, părând
să nu observe tensiunea dintre mine și Maddox.

Abia acum Maddox se retrage încet, mărind distanța
dintre noi, dar nu își mută privirea din ochii mei.

— Rămâne pe altă dată! îmi promite șoptind să
aud numai eu, apoi se îndreaptă înspre Brad, care
ne privește încruntat. Du-le acasă și ai grijă să uite
de locul ăsta! și se îndepărtează fără să mai arunce o
privire în urmă, în timp ce eu nu-mi pot lua privirea
de pe el.

— Ești bine, Britt? Vrei să conduc eu?

Aprob din cap, fără să fiu capabilă să scot un sunet
și întreg drumul înapoi mă gândesc la un singur lucru:
cu toată promisiunea lui, a preferat să se întoarcă la
roșcată...

CAPITOLUL 9

Nici nu a oprit bine Kelsey mașina în fața casei mele, că portiera s-a deschis brusc și Brad aproape că mă smulge afară. Sunt atât de uluită de gestul lui, încât îl privesc cu gura căscată și nu scot niciun cuvânt.

— Brad, ai înnebunit? strigă Kelsey la el, coborând de la volan.

Extrem de serios, acesta își îndreaptă privirea spre ea, iar tonul îi este tranșant atunci când i se adresează.

— Kelsey, treci în mașina mea sau pleci în seara asta acasă cu taxiul!

Pentru prima oară îmi văd prietena amuțind și înghițind în sec în fața iubitului ei și o privesc uluită cum îl ascultă. Abia după ce a închis portiera în urma ei și este sigur că nu ne mai poate auzi, Brad își întoarce atenția spre mine.

— Ce naiba a fost în capul tău de te-ai lăsat convinsă să mă urmărești? mă întreabă foarte furios.

— P-poftim?

— Britt, mă așteptam de la Kelsey să facă o prostie ca asta, dar nu de la tine! Tu întotdeauna ai gândit înainte să faci ceva!

Faptul că mie mi se reproșează ideea prietenei mele, mă face să iau foc instantaneu.

— Ce naiba aveți toți de mă certați pe *mine*? Nu a fost ideea mea și am venit cu Kelsey doar fiindcă era hotărâtă să te urmărească chiar și singură! Și de ce vă așteptați mereu să fiu *eu* cea calculată? Nu am

o sută de ani! Și eu pot să greșesc sau să mă comport
nebunește câteodată!

— Și Maddox te-a certat, nu-i așa? rânjește el la
mine, apoi se încruntă imediat. O să îmi iau de la el o
săpunelă bună pentru că nu am văzut că mă urmărești
și ai ajuns acolo!

Clipesc mărunț când îl aud și am impresia că nu am
înțeles bine.

— Stai liniștit, îl ține roșcata aia ocupat! spun
aproape cu ciudă.

Brad mă privește câteva clipe nedumerit, apoi
începe să râdă.

— Brooke? De ce crezi că..., și se oprește brusc,
mijind ochii spre mine.

Arată ca și cum ar fi nehotărât *dacă* și *ce* să îmi
spună. Iar eu, în timpul ăsta, mă întreb cum poți
ajunge să urăști un nume în doar o secundă.

— Maddox și Brooke nu sunt împreună. Nu cum
crezi tu!

Cum cred eu?! E evident ceea ce cred eu! Nici nu
aș putea crede altceva, când am văzut cu ochii mei
cum tipa s-a cățarat pe el. Poate că nu i-am văzut
sărutându-se, asta doar fiindcă am închis inițial ochii,
apoi m-am întors și am plecat, dar...

Însă îmi amintesc acum că Maddox a apărut imediat
lângă mine, oprindu-mă din drum. Prea repede ca să
mai aibă timp să o sărute!

— Dar *el* a spus că e cu ea! exclam din ce în ce mai
nedumerită, iar Brad izbucnește din nou în râs.

— Normal că a spus! Începe să îmi explice când vede
că mă enervez din nou. Te-a văzut astăzi cu Wade și

asta l-a cam deranjat. Știu asta fiindcă l-am întrebat ce are de e așa nervos și mi-a răspuns cu o întrebare: ce e între tine și un fotbalist blond?

Deci am avut dreptate, Maddox chiar m-a urmărit!

— Ce i-ai răspuns?

— Adevărul, Britt! Că ați fost împreună, dar că momentan sunteți... într-un impas. A părut ușurat, dar tot a tras o înjurătură.

Îl privesc mirată și încerc să ghicesc ce anume l-a deranjat. Existența lui Wade? Sau regretă că, din cauza lui, Wade și cu mine suntem „într-un impas”?

— Probabil a vrut să pară că nu îi pasă, de aceea a spus că e cu Brooke. Iese din când în când cu ea, dar nu e nimic serios, doar..., și se oprește, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Se culcă cu ea! trag singură concluzia și mă simt sfâșiată pe interior de gelozia care mă cuprinde.

Dacă iese cu ea doar atunci când... Mă ia cu ameteți când mă gândesc că, poate chiar în acest moment, Maddox face dragoste cu roșcata, în timp ce eu sunt zăpăcită din cauza promisiunii unui sărut.

— Cam așa ceva, rânjește el. Britt, când ți-am spus să stai departe de el, am avut motive să o fac! îmi spune redevenind serios. Unul ar fi că... De când îl cunosc pe Maddox, o grămadă de femei s-au învârtit în jurul lui. Pe unele le-a acceptat oarecum, altele l-au lăsat indiferent. Pe toate însă le-a părăsit fără niciun fel de remușcări. Niciodată nu i-a păsat! Până la tine.

Deși fiecare cuvânt pe care l-a rostit mi s-a părut ca un cuțit încins învârtit în mine, am fost mai atentă ca oricând, bucuroasă să mai aflu câte ceva despre cel

care a reușit într-un timp atât de scurt să mă întorcă pe dos. Dar ultimele cuvinte ale lui Brad m-au făcut să simt din nou un gol uriaș în stomac, în timp ce inima pare să-mi bubuie.

— Nu îi pasă de mine! abia reușesc să rostesc. Doar... se distrează cu mine, amețindu-mă!

— Maddox e o enigmă pentru cei din jur. Niciodată nu arată ce gândește sau simte, dar pot să-ți spun că, în felul lui, îi *pasă* de tine, Britt, chiar dacă nu îi convine. Sunt sigur că a fost șocat de apariția ta din noaptea asta și cred că te-ar fi expediat imediat acasă dacă nu ar fi fost deja prins în cursa care era pe cale să înceapă. Mi-a trimis mie un mesaj și a cerut sărutul drept premiu. Era să-mi scape telefonul din mână când am văzut pe ecran mesajul lui: „Scoate-o pe Brittany de-aici!”

Când naiba a avut timp să scrie și mesaje?!

— Sărut din cauza căruia nu am mai fost lăsată să plec! Îți dai seama cât de speriată am fost când un șofer pe care nu l-am recunoscut mă socotea drept premiu? Și tu îmi spui că îi *pasă*?

Brad începe să râdă din nou și sunt tentată să îi șterg veselia cu o palmă.

— Sărutul l-a cerut ca să te protejeze, Britt! mă surprinde el din nou. Probabil a fost singura idee care i-a venit pe moment, dar a fost una bună. Te-a văzut în mijlocul atâtor bărbați dubioși, iar el nu putea să ajungă la tine. Cerând sărutul ăla, te-a protejat!

Ochii mei se măresc de uimire și cred că am rămas cu gura deschisă.

— Despre ce dracu' vorbești? Namila aia de lângă

MĂȘTI ȘI SECRETE

mine mai avea puțin și mă lega! bombăn nervoasă când îmi amintesc de șatenul care s-a tot distrat pe seama mea.

— Maddox știa că, dacă te face parte din premiu, o grămadă de ochi vor fi pe tine. Așa, nu te putea pierde în mulțime și, totodată, nimeni nu se atinge de tine.

Veselia i-a dispărut acum și mă Brad mă privește încruntat.

— Dar el s-a atins de tine, Britt? Erați extrem de... apropiați când v-am găsit.

— Nu și-a primit premiul, dacă asta mă întrebi! îi răspund imediat și sunt surprinsă să îl văd respirând ușurat, de parcă dacă ne-am fi sărutat ar fi fost sfârșitul lumii.

Nu înțeleg ce treabă are el cu cine mă sărut sau nu, mai ales că niciodată până acum nu s-a comportat așa. Împotriva lui Wade nu a avut niciodată nimic!

— I-ai spus să stea departe de mine. Și mie, de el. De ce?

— Îmi ești ca o soră, Britt! Am crescut împreună și nu vreau să te văd suferind din cauza lui. Maddox are un trecut despre care nici eu nu știu prea multe, dar acest trecut îl face să fie cel de acum, retras și plin de secrete. Nu o să se schimbe peste noapte, nici măcar de dragul tău. Nu vreau să te văd cu inima sfâșiată și suferind din cauza lui. Pleci peste trei săptămâni, gândește-te la asta și uită-l pe Maddox.

— De ce vă duceți pe pistă? Ce afaceri aveți împreună? Întreb repede atunci când văd că dă să plece, iar Brad îmi aruncă doar o privire peste umăr.

— Cursele sunt doar pentru distracție, Britt, și nu o să afli mai mult de atât! îmi spune extrem de serios.

Uită de pistă și să nu mai vii niciodată acolo. Nu e un loc pentru tine. Pentru niciuna dintre voi! Acum mă scuzi, dar e târziu și am și o iubită de certat, iar la cum o cunosc, ne apucă dimineața până ne împăcăm!

Două minute mai târziu, privesc în urma mașinii lor, mai debusolată ca oricând. Am crezut că o să aflu ce secrete ascund cei doi, dar m-am înșelat. Am avut parte doar de o noapte agitată care mi-a dat o grămadă de emoții și am mai multe semne de întrebare în ceea ce-l privește pe Maddox decât atunci când l-am văzut prima oară.

Însă atunci când mă strecor în pat, gândul îmi fuge tot la el, în ciuda sfatului lui Brad. Un zâmbet pe care nu-l pot stăpâni mi se întinde pe față când îmi amintesc promisiunea „rămâne pe altă dată” și adorm cu un singur gând: *îi pasă!*

— Cred că mi-am descoperit o latură ascunsă! îmi spune Kelsey dându-mi un cot și mă întorc nedumerită spre ea, căci habar nu am despre ce naiba vorbește când am încetat să o mai ascult în urmă cu vreo jumătate de oră.

Suntem la unul din meciurile lui Wade, pe un stadion plin de oameni care se agită pentru fiecare fază mai fierbinte a jocului, dar eu nu am văzut nimic. Am apucat să dorm doar câteva ore, și acelea bântuite din plin de imaginea lui Maddox, iar acum continui să visez la el cu ochii larg deschiși.

— Ce latură ascunsă?

— Brad era atât de supărat pe mine azi-noapte încât m-a lovit! exclamă încântată și mă întreb dacă am auzit bine sau prietena mea a înnebunit.

— Ce-a făcut?!? o întreb uluită.

— Cât timp voi doi ați avut discuția secretă, despre care trebuie să îmi povești în detaliu, apropo, eu am fiert în suc propriu în mașina lui Brad. Nici nu a vorbit cu mine până nu am ajuns acasă și m-a târât la propriu până în camera lui. Apoi, a început să strige la mine că mă comport imatur. Doar că nu se aștepta să îi răspund la fel de nervoasă! I-am strigat că numai el este de vină pentru curiozitatea și „excursia noastră” și, dacă nu are de gând să îmi spună odată ce face pe pista aia, îl părăsesc. Când a văzut că nu mă poate face să tac, mi-a dat una la fund. Bineînțeles că am rămas cu gura căscată, iar el mi-a închis-o cu un sărut și am făcut dragoste ca nebunii până azi dimineață!

Cu gura căscată o privesc și eu acum!

Pe lângă faptul că nu îmi puteam imagina ca Brad să o lovească nici măcar cu un deget, gândul ca ei doi să se despartă mă sfâșie pe interior.

— Și ce latură ascunsă ți-ai găsit? întreb ezitând, cu teamă parcă să aflu.

— Mi-a plăcut când m-a plesnit! îmi răspunde rânjind la mine și ridicând din umeri. Bucură-te, a înscris Wade! adaugă Kelsey băgându-și din nou cotul în coastele mele și cred că o să mă învinețească dacă o mai ține mult așa.

Nu știu cum reușește să fie atentă în atâtea locuri deodată dar, ca un robot, ascult de sfatul ei și mă ridic strigând o secundă alături de ceilalți din jurul nostru,

însă ochii nu îmi sunt pe teren, ci pe bruneta de lângă mine.

Cum naiba să-ți placă să fii plesnită la fund?!

Dintr-o dată, o văd schimbându-se la față și se așază brusc, trăgându-mă și pe mine lângă ea.

— Britt, uită-te la mine și numai la mine! îmi spune extrem de serioasă, apoi se apleacă spre mine. Ți place de Maddox? întreabă pe un ton conspirativ, iar eu aprob din cap, înghițind în sec. Mai mult decât de Wade?

De data aceasta, rămân nemișcată, deși aș da același răspuns fără să ezit. Dar parcă îmi este teamă să recunosc oficial ceea ce nici față de mine însămi nu am vrut să recunosc.

— Da, șoptesc în cele din urmă și sunt surprinsă de cât de ușurată mă simt.

Ca și cum, după atâtea zile de frământări și nehotărâri, faptul că am recunoscut îmi ia o piatră de inimă.

— Perfect! exclamă ea încântată. Căci Maddox e aici, câteva rânduri mai încolo, cu ochii fixați pe tine. Și mă îndoiesc că a venit pentru meci!

Câteva secunde, îmi țin respirația. Nu pot să cred că Maddox e aici! Apoi îmi amintesc cuvintele lui Brad și faptul că era curios să afle ce este între mine și Wade. De asta a venit?

— Britt, trebuie să te hotărăști odată! îmi spune Kelsey extrem de serioasă. Ți place Maddox? Foarte bine! Termină de tot cu Wade și acordă-i brunetului o șansă. E sexi și pare interesat!

— I-am acordat! recunosc cu un oftat. Oarecum.

Pare interesat, dar... Nu știu, Kels! Îmi spune să stau departe de el, însă îmi iese în cale tot timpul. Se mulțumește să mă amețească, apoi dă înapoi. În ritmul ăsta, plec la Milano, termin facultatea, mă și întorc, iar el tot nu s-a hotărât dacă să mă sărute sau nu!

Hohotul de râs al lui Kelsey mă face să îmi ridic privirea spre ea și pufnesc în râs și eu când realizez că vorbele mi-au sunat ca ale unei disperate.

— Mă amețește cu totul și nu mai știu ce mai vreau! Suntem mereu în contratimp și sunt la fel de nehotărâtă ca și el. Mă simt atrasă iremediabil către el dar, în același timp, îmi este teamă de ceea ce simt. E prea intens totul, prea... brusc și cred că și el simte la fel. În plus, se pare că are nu știu ce secrete care îl țin departe de mine.

— Nici azi-noapte nu te-a sărutat? Ce are băiatul ăsta? mă întreabă Kelsey nedumerită. Știu! exclamă dintr-o dată. Crede că se poate juca cu tine? Joacă-te tu cu el!

Să mă joc? Ochii mi se mijesc și îmi privesc bănuitoare prietena, căci știu sigur că nu se referă la vreun joc de cărți sau șah.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu exact, începe ea să râdă. Du-te tu la el! Fii mai... incisivă! Amețește-l! și îmi face un semn ușor cu capul spre locul unde l-a văzut.

Ochii mi se îndreaptă fără să vreau spre partea noastră stângă și întâlnesc imediat privirea întunecată a lui Maddox. Câteva rânduri mai sus de noi, stă relaxat, cu mâinile încrucișate la piept, dar privirea lui aproape că mă arde. Este ușor încruntat și pare să se

gândească intens la ceva. Arată ca și cum încearcă să înțeleagă ce e cu mine. Sau între noi.

Îmi amintesc cum a reacționat când l-am întrebat dacă îi pasă și i-am zâmbit, îmi amintesc și de sărutul promis, așa că nu mai stau pe gânduri, ca de obicei, și reacționez din instinct: îi zâmbesc pentru două secunde, apoi îi trimit cu degetele o bezea, așteptându-i cu inima în gât reacția.

Ochii îi strălucesc și i se măresc ușor, iar zâmbetul mi se adâncește când văd că l-am surprins. Însă îmi piere imediat și aproape gem când se linge pe buze de parcă ar fi primit sărutul meu. Câteva clipe lungi, doar stăm și ne privim atât de intens încât tot stadionul din jurul meu pare să fi dispărut. Deși nu sunt aproape de el, din nou simt electricitatea dintre noi, iar golul din stomac devine uriaș.

Cotul ascuțit al lui Kelsey mă face să tresar și îmi întorc privirea nedumerită către ea doar pentru a o vedea făcându-mi semn spre terenul de fotbal. De pe marginea acestuia, un Wade furios își plimbă privirea între mine și Maddox.

— Măcar ai rezolvat o problemă! spune ea ridicând din umeri, iar eu simt că îmi fuge pământul de sub picioare.

Chiar dacă m-am hotărât să rup orice fel de relație cu Wade, nu doream să afle în modul acesta. Mă simt din nou ruptă în două și regret jocul început cu Maddox. Niciunul dintre ei nu sunt de vină pentru nehotărârea mea și nici eu nu merit să mă chinui.

— La naiba cu toate astea! spun într-un oftat și mă ridic să plec, încercând să rămân indiferentă la cele trei priviri pe care le simt cum mă urmăresc.

CAPITOLUL 10

Însă când ajung în parcare, încep să bombăn înfundat. Am uitat cu desăvârșire că am venit cu mașina lui Kelsey și acum nu am cu ce pleca.

Oftând adânc, îmi scot telefonul pentru a suna după un taxi, dar aparatul îmi este smuls din mână și fac un pas în spate, speriată și aproape țipând.

— Nu ai nevoie de taxi, te duc eu!

— Maddox! răsuflu ușurată, însă el mă privește încruntat câteva clipe, apoi îmi întinde telefonul.

Dar imediat ce am pus mâna pe aparat, încheietura îmi este prinsă ca într-o menghină și Maddox mă trage spre el. Suficient de aproape încât să îi simt respirația pe față, dar fără să ne atingem.

— Ți-e frică de mine? mă întreabă punându-și un deget sub bărbia mea și ridicându-mi chipul spre al lui.

Mă simt mică față de el și tremur toată pe interior, iar picioarele parcă îmi sunt de gelatină. Simt o multitudine de lucruri atunci când îl văd și toate cresc în intensitate când suntem aproape dar, cu siguranță, nu îmi este teamă de el. Mă sperie ceea ce simt, mă sperie cât de multe lucruri pot simți într-o secundă, dar teama lipsește din ele.

— Nu! răspund aproape în șoaptă și îi simt corpul detensionându-se imediat.

Dar eu rămân la fel de încordată. Am plecat de pe stadion cu o hotărâre în minte: pentru următoarele

săptămâni, să stau departe de amândoi și nu am reușit să o fac nici cinci minute! Mai repede decât am crezut, mă găsesc din nou în apropierea lui Maddox și sunt la fel de răvășită ca de fiecare dată.

— De unde ai știut că nu am cu ce pleca?

Ochii lui îmi studiază cu atenție chipul, oprindu-se câteva clipe pe gura mea, și nu pare să-mi fi auzit întrebarea.

— Kelsey! îmi răspunde cu întârziere. După ce ai plecat, mi-a arătat cheile de la mașină. Am înțeles imediat că ai venit cu ea și îmi dădea de înțeles că ar fi cazul să te duc acasă dacă tot ai plecat din cauza mea.

Gândul că prietena mea joacă rolul de Cupidon mă enervează și mă bucură deopotrivă, dar nu mă pot gândi acum la ea. Strigătele care se aud de pe stadion îl fac pe Maddox să se încrunte din nou, probabil amintindu-i de existența lui Wade.

Fără să mai rostească un cuvânt, își împletește degetele mâinii cu ale mele și pornește prin parcare trăgându-mă după el, bănuiesc că spre locul în care are mașina parcată. Sau motorul. Căci se oprește lângă același motor negru cu care l-am văzut prima oară.

Abia acum îmi eliberează mâna și îl privesc fascinată cum își trece un picior lung peste motor, așezându-se comod. Dar nu mai există nicio fascinație în privirea mea când îmi întinde mâna și îmi face semn să urc în spatele lui.

— Nu cred că este o idee bună! îi spun cu reținere.

— Brittany, în momentul ăsta și eu aș prefera să fiu cu mașina și să nu mă chinui tot drumul simțindu-te încolăcită în jurul meu. Dar nu sunt, așa că urcă-te și nu mai comenta!

Nu știu dacă am rămas cu gura căscată sau nu, dar știu sigur că am rămas fără aer, chiar dacă nu cunosc motivul exact. Nu știu asupra cărui lucru să mă concentrez: că va trebui să străbat un drum de câțiva kilometri *încolăcită* în jurul lui sau faptul că a recunoscut că acest lucru îl chinuie.

Îl chinuie... *cum?* De plăcere sau nu?

De parcă mi-ar ghici gândurile, un zâmbet mic i se așterne pe chip și, pentru o secundă, îi pot zări gropițele din obraji, amețindu-mă și mai mult.

— Urcă odată pe motor, Brittany! îmi spune cu vocea ușor îngroșată și mă trezesc că îl ascult fără să vreau.

Deși mă ridic pe vârfuri, tot am nevoie de ajutorul lui ca să mă urc pe motorul înalt, apoi rămân crispată. Dintr-o dată, parcă am șase perechi de mâini și nu știu ce să fac cu ele.

— Pune-ți brațele în jurul meu! îmi spune privindu-mă peste un umăr și înghit în sec în fața strălucirii din ochii lui.

A zis că va fi chinuit, dar arată ca și cum s-ar distra de minune!

Ezitănd, îmi pun palmele pe părțile laterale ale taliei lui, dar imediat îmi sunt trase în față și ajung să îi cuprind talia cu totul. Mi se pare că aud un geamăt înfundat atunci când îl ating, dar sunt prea concentrată să stau dreaptă și cât mai departe de spatele lui.

— Brittany, dacă rămâi așa, te pierd imediat ce am pornit motorul. Ce anume din „încolăcită” nu ai înțeles?

— Nu sunt o liană ca să mă încolăcesc, murmur încet, dar hohotul lui de râs îmi arată că nu a fost suficient de încet încât să nu mă audă.

Însă nimic nu m-a pregătit pentru următorul lui gest. Palmele i s-au așezat pe coapsele mele și, printr-o singură mișcare, am fost trasă în față. Coapsele mi-au ajuns lângă ale lui, iar pieptul mi s-a lipit brusc de spatele său, atingerea făcându-ne pe amândoi să gemem simultan.

Avea perfectă dreptate, va fi un chin să stau tot drumul încolăcită în jurul lui. Pentru mine, cel puțin!

Simt vibrația motorului când îl pornește și, fără să vreau, mâinile mele îi strâng mai tare talia, lipindu-mă și mai mult de el. Îl aud râzând și, Doamne, cât aș vrea să-i văd din nou gropițele din obraji! Am sânii zdrobiți de spatele lui, îi simt mușchii abdomenului încordându-se sub palmele mele și îmi mușc buzele pentru a nu geme din nou.

Maddox nu conduce cu viteză prea mare, sau cel puțin nu atât de mare încât să mi se facă teamă, astfel încât îndrăznesc să privesc în jur, la tot ceea ce pare să fugă pe lângă noi.

Curentul de aer provocat de motorul în mișcare îmi face părul să fluture în vânt și aproape că am senzația că zbor. Abia acum îmi trece prin minte că nu avem niciunul dintre noi cască, dar nici nu mi-o doresc.

Mă simt... uluitor!

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, de când l-am cunoscut pe Maddox, mi-a dispărut agitația interioară. Golul din stomac e tot acolo, pielea îmi arde în fiecare loc în care îl ating, dar... mă simt mai bine decât oricând!

Înainte să îmi dau seama ce fac, oftez adânc și îmi sprijin fața de spatele lui. Îi simt vibrația unui geamăt sub obraz și închid ochii, zâmbind și savurând

MĂȘTI ȘI SECRETE

momentul atunci când o palmă de-a lui mi se așează peste mâini, întâi apăsând, apoi mângâind ușor. Ca și cum ar vrea să îmi arate că m-a simțit și știe ce gândesc.

Abia când motorul s-a oprit de tot îmi redeschid ochii și privesc în jur. Surprinsă că ne găsim în fața casei mele, accept fără să comentez ajutorul lui Maddox de a coborâ.

Descalecă și el și câteva clipe doar ne privim. Este ciudată senzația de pierdere pe care o simt acum, când nu mai sunt lipită de el și, dacă mă iau după privirea și încruntarea lui, simte același lucru ca și mine.

— De unde știi unde locuiesc? întreb când realizez că nu i-am dat adresa și totuși am ajuns acasă.

— Adaugă și asta pe lista lucrurilor pe care le știu despre tine! zâmbește ironic.

Oare ce altceva mai știe despre mine, în afară de unde locuiesc și că nu am douăzeci și unu de ani, vârsta legală ca să beau?

— Cât de lungă e lista aia?

— Nu atât de lungă pe cât aș dori! îmi răspunde imediat și înghit în sec la gândul că vrea să afle mai multe despre mine și o și recunoaște.

Agitația interioară mi-a revenit acum, când suntem din nou față în față și modul pătrunzător în care mă privește nu mă ajută cu nimic. Din contră!

— Mulțumesc că m-ai adus! A fost... interesant, pentru primul meu drum cu motorul! adaug zâmbind și Maddox îmi zâmbește înapoi, chiar dacă ridică dintr-o sprânceană când aude cuvântul „interesant”.

Simt că obrajii îmi iau foc, așa că prefer să mă

îndrept spre casă, când vocea lui mă oprește din drum și mă întorc din nou spre el.

— Brittany, bezeaua aia nu poate fi considerată nici pe departe un sărut, iar eu nu vreau să renunț la premiu!

Chiar dacă încercă să se abțină să râdă, gropițele din obraji îl dau de gol. Știe că referirea la sărut o să mă facă să mă fâstâcesc, așa că mă hotărâsc să îl surprind. Și reușesc atunci când, arătându-i cel mai frumos zâmbet al meu, îi răspund cu replica lui:

— Rămâne pe altă dată!

— Scumpo, ești gata? A venit Wade!

Vocea mamei mă face să tresar și îmi mușc buza nervoasă. Cu meciul de azi dimineață și Maddox care m-a adus acasă, am uitat cu desăvârșire de balul din seara asta. Și de faptul că Wade vine să mă ia.

Mi-am amintit doar în urmă cu o oră, când Kelsey m-a sunat ca să îmi spună că ne întâlnim acolo și, de atunci, mă învârt ca un uragan. Norocul meu că am avut pregătite rochia și accesoriile de zile întregi căci altfel, nici acum nu aș fi fost gata.

Mi s-a părut ciudat că Wade nu mi-a dat nici măcar un telefon prin care să mă întrebe de ce am plecat de la meci, chiar dacă motivul a fost evident. Mai mult ca sigur a observat și faptul că Maddox a dispărut imediat după mine, deci știe sau bănuiește că am plecat împreună. Poate din cauza asta nici nu a sunat!

Gândul că m-a văzut trimițându-i bezele unui

tip mă face să strâng din ochi și îmi țin respirația gândindu-mă ce să îi mai zic de data aceasta. Poate că nu ar strica să-i spun adevărul. Că, pur și simplu, totul s-a terminat între noi și nu are niciun rost să mai încerce să mă facă să mă răzgândesc.

Cu genunchii moi și mâinile tremurând, cobor în holul unde, alături de părinții mei, un Wade elegant mă așteaptă. Elegant și nervos. Îl cunosc suficient de bine ca să îmi dau seama de asta după modul în care ochii lui verzi îi sfredelesc pe ai mei.

Dar s-a ținut de promisiune și a venit să mă ducă la bal. Chiar dacă, probabil, o să ne certăm de cum ieșim pe ușă, din cauza părinților mei se abține și chiar reușește să îmi zâmbescă. Un zâmbet la fel de slab ca și al meu, dar zâmbet.

După o serie de poze făcute de mama pe care nu le-am putut evita, mă îndrept cu inima grea spre ieșire, știind că urmează cu siguranță o noapte agitată.

— Doar o secundă! ne surprinde tata și abia acum observ cât este de încruntat. Vreau să vorbesc ceva cu Britt înainte să plece, adaugă el și îmi face un semn spre biroul lui.

Nu înțeleg ce ar avea să-mi spună chiar acum, dar, după un schimb de priviri cu Wade, îmi urmez tatăl care închide destul de tare ușa în urma lui.

— Te-ai despărțit de Wade? mă întreabă direct și îl privesc uluită, fără să pot scoate un sunet măcar. Și cine e tipul care te-a adus azi? Cel cu motor!

— O cunoștință, de abia reușesc să bâgui.

— Nu-mi place de el! o spune ca pe o concluzie. Vine și el la bal?

Este pentru prima oară când tata mă ia la întrebări în ceea ce privește băieții cu care ies și nu este doar asta. Mai este și tonul incisiv cu care niciodată nu mi-a mai vorbit și care mă uimește la fel de mult ca și întrebările.

— Nu vine. A terminat acum patru ani, reușesc să răspund după câteva secunde în care mă reculeg. Și nu contează dacă îți place sau nu sau dacă m-am despărțit de Wade. Oricum plec peste trei săptămâni.

Îmi pot da seama că nu-i convine răspunsul meu după modul în care își strânge buzele, dar se mulțumește să aprobe din cap și să îmi ureze distracție plăcută.

Exact ca și data trecută, Wade nu scoate niciun cuvânt, deși îl simt cum fierbe și bănuiesc că se abține să spună ceva doar pentru a nu strica seara care ar fi trebuit să fie specială pentru amândoi. Pentru că doar o singură dată în viață ai balul de absolvire a liceului.

Însă, în următoarele ore, atitudinea lui s-a schimbat cu totul. A râs și a glumit, am dansat... Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Wade, trebuie să vorbim!

Suntem din nou pe ringul de dans, dar veseliea lui și a celor din jur nu se potrivește deloc cu ceea ce simt eu. Înclinând doar ușor din cap, mă trage după el afară din sala de bal.

— Nu este nevoie să îmi explici, Britt! îmi spune zâmbind când eu mă chinui să găsesc o cale prin care să deschid discuția și îl privesc uluită. Am înțeles perfect care este situația. Știu că am zis că voi încerca să te fac să te răzgândești, dar văd cât te consumi din cauza asta

și nu-mi place să te văd chinându-te. Este clar că ai ales deja, chiar dacă nici tu nu îți dai seama încă.

Câteva clipe doar mă privește intens, iar mie îmi este ciudă pe mine însămi că nu sunt în stare decât să înghit în sec. Aș da orice să pot să fiu mai... deschisă, să pot comunica mai ușor. Să fiu cum este Kelsey, care întotdeauna spune ceea ce gândește fără să-i fie frică.

— Am fost prieteni înainte de toate astea și nu vreau să pierd și asta, oricât de greu mi-ar fi! continuă el prinzându-mi fața în palme și ridicând-o spre chipul lui. Am să te pierd oricum prin plecarea ta.

— Nu am vrut să se întâmple asta! reușesc să spun cu greu și sunt surprinsă că îmi zâmbește din nou.

— Știu, iubito! Nu se întâmplă întotdeauna ce ne dorim. Nu știu ce este între tine și Maddox, dar ești... altfel când ești lângă el. Iar eu te iubesc suficient de mult încât să văd asta și să îți dau drumul, doar ca să fii fericită.

Cuvintele lui aproape că mă fac să plâng, însă știu că nu și-ar dori asta. Am știut întotdeauna că Wade mă iubește, dar nu am realizat niciodată *cât* de mult.

Wade se apleacă și își lipește buzele doar o secundă de ale mele, apoi îmi trage cu ochiul.

— Nu mai fi supărată pentru ceva ce nu putem schimba! Bucură-te de seara asta sau..., face o pauză și îmi face semn cu capul înspre parcare, te poți duce la el. Ne urmărește de când am ieșit.

Privirea mi se întoarce în direcția arătată și aproape icnesc când îl zăresc pe Maddox.

Stă sprijinit cu spatele de o mașină joasă, la fel de întunecată ca și el, cu mâinile încrucișate la piept și are privirea fixată pe mine. De parcă m-ar urmări.

Ce caută aici?

Observ abia acum că Wade a reintrat în sală, probabil știind mai bine și decât mine ce doresc. Înainte să mă răzgândesc, ascult de impulsul de moment și mă îndrept hotărâtă spre Maddox, oprindu-mă doar când distanța dintre noi rămâne de numai un pas.

Nu face nicio mișcare în tot acest timp, rămânând la fel de relaxat, însă ochii lui întunecați mă examinează cu atenție din cap până în picioare, lăsând urme fierbinți pe pielea mea. Oare îi place cum arăt?

— Ce cauți aici?

Nu pare deranjat de întrebarea pusă pe un ton bătaios și ridică nepăsător din umeri.

— Ascult muzică ... admir peisajul ...

Ce peisaj?

Mă uit în jur și abia acum observ în jurul clădirii, o grămadă de băieți și fete care, probabil încinși de atmosfera din sală sau din cauza dansului, au ieșit să se răcorească. Fete elegante și aranjate având majoritatea privirile curioase fixate pe noi. Pe Maddox, mai exact.

Câteva chicoteli îmi atrag atenția și mă încrunt când observ un grup de fete a căror fascinație se pare că nu este altul decât brunetul de lângă mine. Nu faptul că îl găsesc fascinant mă deranjează, ci sentimentul de gelozie care mă invadează, strângându-mi inima ca într-un pumn.

— Nu îți mai ajung fetele de pe pistă, ai venit să cauți „prospături”?

Imediat ce am terminat de vorbit, îmi regret întrebarea care nu face altceva decât să îi arate că sunt geloasă. Dar poate am noroc și nu a observat, îmi spun, însă o sprânceană ridicată ușor îmi dă de înțeles

MĂȘTI ȘI SECRETE

că nu sunt atât de norocoasă.

— Nu am ieșit la agățat, dacă *asta* erai curioasă să afli, răspunde indiferent. Eram doar în trecere și mi-am amintit de balul de când am terminat eu. S-a ținut tot aici, arată cu capul spre clădirea din spatele meu. Iar acum mă distram privind cum băieții încearcă să-și convingă iubitele să îi însoțească la vreun hotel, sperând să aibă parte de ceva „acțiune” în noaptea asta, continuă pe un ton ironic.

Obrajii îmi iau foc și mă întreb dacă s-a gândit că despre așa ceva am discutat cu Wade. Fir-ar să fie, cred că sunt roșie până în vârful degetelor de la picioare!

— M-am distrat până ai apărut *tu*. Credeam că iubitul tău este mai original de atât, adaugă ironic, accentuând pe cuvântul „iubit”.

Iar *asta* îmi răspunde la întrebare. Este evident că a văzut că Wade m-a sărutat. Dar ce mă derutează este faptul că pare... *deranjat* de scena la care a asistat, însă nu îndrăznesc să aprofundez gândul. Nu cred că îmi doresc să aflu care este motivul pentru care e deranjat de ceea ce fac eu cu Wade.

— De ce ai crede că o fată e... dispusă să cedeze în noaptea asta mai ușor decât în oricare alt moment? întreb nedumerită de logica lui.

Mă privește câteva clipe tăcut, părând să se gândească la *ce* să îmi spună și aș putea jura că o umbră de zâmbet își face apariția pe chipul lui.

— Majoritatea fetelor își pierd virginitatea în noaptea balului de absolvire.

Ochii mi se măresc brusc și respirația îmi rămâne undeva în gât, aerul refuzând să mai ajungă în

plămâni. *Asta* e motivul pentru care este aici? Votați să vadă dacă să mă duc undeva cu Wade?!?

Gândul că l-ar putea interesa *asta*, mă sperie și mai mult decât faptul că l-am găsit în fața sălii de bal parcă așteptându-mă și, de data aceasta, mă înec de la prea mult aer.

— Eu nu sunt ca majoritatea! reușesc să spun cu greu.

— Am observat!

— Dar *asta* nu înseamnă că Wade și cu mine... mă scapă gura fără să vreau și mă opresc brusc, mușcându-mi buza și simțindu-mi obrajii în flăcări.

Nu este treaba lui să știe că eu și cu Wade nu am ajuns în stadiul ăla și nici dacă mai sunt sau nu virgină. În momentul ăsta, îmi este atât de jenă încât mi-aș dori ca pământul să se deschidă sub picioarele mele și să mă înghită.

Cum reușește întotdeauna să mă facă să spun exact ceea ce nu doresc?

Ochii îi aruncă un fulger scurt, o luminiță caldă părând să rămână în ei atunci când privirea lui mă fixează de parcă ar vrea să îmi citească până în adâncul sufletului.

— Și *asta* am observat! adaugă după câteva secunde în care îmi privește buzele, iar vocea îi sună acum răgușită, făcându-mă să tremur pe interior.

Aceeași voce joasă și sexi care, de fiecare dată, are același efect asupra mea: mă topește și mă înfloară deopotrivă!

La naiba! M-am săturat să se tot joace cu mine! Îmi amintesc de sfatul lui Kelsey și sunt hotărâtă să văd cât poate să reziste.

— Dar seara nu s-a terminat și am timp să mă răzgândesc! îi spun zâmbind cu subînțeles și încep să mă îndepărtez cu spatele.

Rapiditatea cu care se mișcă Maddox mă sperie la fel de mult ca și ceea ce simt. Nici nu am terminat bine cuvintele că este la doar un pas de mine și, prinzându-mă de braț, mă smucește către el.

Gâtul îmi este cuprins în palmele sale, ridicându-mi fața spre a lui și gura îmi este zdrobită într-un sărut. Buza pe care mi-am mușcat-o doar cu puțin timp înainte este acum mușcată de el, apoi mi-o mângâie ușor cu limba, înainte de a plonja în gura mea.

Sunetele de satisfacție pe care amândoi le scoatem se aud simultan atunci când limbile ni se întâlnesc și ne simțim, în sfârșit, pentru prima oară gustul. Abia acum gura îi devine moale, buzele lui mângâind ușor în timp ce limba cercetătoare nu scapă niciun locșor al gurii mele.

Oricât de mult am încercat să îmi imaginez cum ar fi sărutul lui Maddox, am fost departe de adevăr! Nimic nu m-a pregătit pentru gustul lui sau modul în care mă face să mă simt, de parcă eu aș fi lucrul pe care și-l dorește cel mai mult și la care a tânjit extrem de mult timp.

Mă simt mai amețită decât am fost vreodată și singurul lucru de care mai sunt conștientă este doar el. Mă simt... de parcă aș fi cuprinsă într-un vârtej, iar gura lui e singurul lucru care mă poate ține să nu mă desprind de pe pământ. Sau să nu mă prăbușesc.

Și toate astea, fără ca trupurile noastre să se atingă.

Abia acum îndrăznesc să mă mișc, iar mâinile mi

CORINA CÎNDEA

se așează pe talia lui, strângându-i tricoul în pumni. Încerc din răputeri să mă agăț de ceva ca să nu cad și un geamăt adânc de plăcere îi scapă atunci când îl ating.

Face acum și pasul mic ce ne mai desparte, lipindu-mă cu totul de el. O mână îi coboară pe spatele meu până la baza taliei și este rândul meu să gem când își împinge instinctiv șoldurile în mine.

O, Doamne! Îi simt tăria lipită de pântecul meu, potrivindu-se perfect și rochia de mătase de pe mine parcă a dispărut.

— Trebuia să renunț la bani și să cer numai săruturi, îmi spune în șoaptă. Aș fi fost mult mai câștigat! adaugă și îmi cuprinde gura într-un nou sărut.

De data aceasta i-a dispărut nerăbdarea, dar foamea e tot acolo. Îmi explorează gura pasional și lent, până când gem după aer. Mă lasă doar o secundă să respir, apoi devine din nou repezit și lacom.

Mâinile îmi urcă în părul lui, lipindu-mă mai mult de el și îi simt geamătul reverberând în mine atunci când degetele mi se strâng în buclele negre.

Însă, la fel de brusc cum a început, își trage capul în spate și ochii lui întunecați îmi cercetează chipul câteva secunde. Pare... uimit și nu înțeleg dacă e uimit de gestul lui, de ceea ce simte sau de modul în care i-am răspuns. Sau toate la un loc, exact ca și mine.

Îi simt corpul încordându-se brusc, fiecare mușchi devenind tare ca piatra, și face un pas în spate, punând din nou distanță între noi. Deși ochii lui mă ard încă de la intensitatea cu care mă privește, chipul îi devine indiferent.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Țsta a fost cel mai dulce premiu pe care l-am primit vreodată! spune privind la gura mea, apoi răceala i se fixează și în privire când urcă în ochii mei. Să nu mai vii *niciodată* la pistă, Brittany!

Corpul îmi este scuturat de un fior în fața atitudinii lui reci și, pentru o secundă, mi se pare că zăresc regret în ochii lui. Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi, se urcă în mașină și demarează, lăsându-mă privind uluită în urma lui.

— Ce mama naibii a fost asta?

Vocea indignată a lui Kelsey mă face să mă întorc, doar pentru a-i găsi pe ea și Brad la câțiva pași de mine. Nu știu ce sau cât au văzut, dar este evident că au asistat la plecarea subită a lui Maddox.

Kelsey este furioasă, așa cum mă așteptam și cum sunt și eu, dar privirea lui Brad îmi spune clar că m-a prevenit, chiar dacă nu o face cu vorbe.

Înghit în sec și simt cum golul din stomac pare să îmi cuprindă întreg corpul, însă refuz să mă las doborâtă de un ticălos care doar s-a jucat cu mine.

— Nimic important, Kels! Doar și-a primit premiul! ridic din umeri și mă îndrept cât pot de indiferentă spre sala în care continuă balul și toată lumea se distrează...

CAPITOLUL 11

— Diseară mă duc pe pista aia și îl omor! Ai un pistol? Te rog, spune că ai!

Aud vocea lui Kelsey ca de la depărtare și nici prostiile pe care le debitează nu reușesc să mă scoată din starea de indiferență în care sunt acum. Mai sunt doar câteva minute până când festivitatea de premiere va începe și încerc să mă concentrez pe discursul pe care îl am de spus.

— Am doar o mitralieră și e prea grea pentru tine, iubito! Nu vei putea nici măcar să o ții în mâini! aud răspunsul lui Brad și schitez totuși un zâmbet.

Nu sunt sigură dacă Kelsey chiar își dorește să-l omoare pe Maddox sau vrea să fie din nou plesnită peste fund de Brad. Cred că puțin din amândouă, dar pentru ultima variantă ar fi mai simplu dacă doar ar cere. Poate că ar primi!

În săptămâna care a trecut am învățat un lucru: să mă gândesc la Maddox fără să mă mai înfurii instantaneu.

Inițial, am încercat să îi înțeleg purtarea, dar n-am ajuns la nicio concluzie. Apoi, am încercat să-l uit. Dar cred că mai repede aș putea uita să respir decât să îi uit ochii. Sau gustul. Sau felul în care m-am simțit atunci când m-a sărutat.

— Hei! Ești pregătită? primesc un cot în coaste de la Brad și nu mă mai mir că el și Kelsey sunt împreună, când au aceleași apucături care pe mine mă învinețesc.

Oftez adânc și aprob doar din cap apoi, după ce mai arunc doar o privire peste hârtia pe care mi-am schițat discursul, o împățuresc și o strecor, pe sub roba în care sunt îmbrăcată, în buzunarul blugilor.

— Dacă te ajută cu ceva, să știi că și *el* se simte la fel de mizerabil! îmi șoptește Brad în așa fel încât să aud numai eu.

Inima mi se oprește o clipă, apoi începe să pompeze într-un ritm amețitor și îl privesc uluită pe Brad.

Cu ce mă încălzește pe mine că *el* se simte mizerabil? *El* a fost cel care a plecat, după ce a făcut ca sărutul nostru să pară o glumă. Dar nu pot să spun asta cu voce tare căci, oricât de multe întrebări mi-au pus prietenii mei despre ceea ce s-a întâmplat, am preferat să tac.

— Te-ai întâlnit cu *el*? întreb cu voce tremurătoare, iar Brad aprobă printr-o înclinare ușoară din cap, aruncând o privire scurtă spre Kelsey, dorind să se asigure că nu a auzit și ea întrebarea mea.

Cred și eu că se ferește de ea, la cât este de pornită, dacă află că cei doi s-au întâlnit, cel plesnit de data aceasta va fi Brad. Și nu peste fund!

— Nu l-ai pocnit? întreb zâmbind strâmb.

Își mijește o clipă ochii la mine, apoi și-i dă peste cap, strâmbându-se și el.

— Am încercat, Britt, dar s-a ferit. Cred că se aștepta, mai ales că l-am atenționat și înainte să te lase în pace. Nu s-a supărat, din contră! pare el nedumerit. Mi-a spus ceva de genul „împrumută scara de la Brittany” și a zâmbit gândindu-se la ceva, dar nu sunt sigur că am înțeles bine. Apoi a redevenit încruntat și morocănos. Așa cum e de-o săptămână.

CORINA CÎNDEA

Stomacul mi se strânge când aud referirea la scară și imaginea lui Maddox rîzînd de amenințarea mea îmi apare instantaneu în fața ochilor, chinîndu-mă din nou.

— E aici! exclamă Kelsey, iar eu tresar când se întinde peste Brad și își înfige unghiile lungi și roșii în antebrațul meu.

— Au! Cine-i aici? întreb nedumerită, frecîndu-mi brațul vătămat.

Ăștia doi se merită unul pe altul și cred că au tendințe de sado-masochism, căci ori mă învinețesc, ori mă zgârie.

— Maddox e aici! răspunde Kelsey într-o suflare, iar eu încremenesc.

Văd ca prin ceață cum prietena mea brunetă se ridică brusc și dă să se îndrepte probabil către cel care m-a întors pe mine pe dos, dar este oprită de Brad, care o trage înapoi pe scaun și îi șoptește Dumnezeu știe ce, încercînd să o liniștească.

Totul a înghețat parcă în mine și întrebarea „De ce a venit?” mi se învîrte în minte la nesfârșit. Încerc din răputeri să nu mă gândesc că singurul motiv pentru care și-ar fi putut face apariția sunt doar eu, însă eșuez lamentabil și, fără să mă pot abține, inima mea trădătoare se bucură că a venit.

Și, de parcă nu ar fi de ajuns că nu mai știu nici cum mă numesc, începe festivitatea.

... șefa acestei promoții, *Brittany Cavannough*...

— Scoate-ți hîrtia din buzunar! aud ca prin vis vocea îngrijorată a lui Kelsey, dar îi răspund cu un zâmbet slab.

Știu că se teme că nu o să-mi mai amintesc niciun cuvânt sau că o să mă bâlbâi, dar sunt mai puternică decât bănuiește. Nu am de gând să îi arăt lui Maddox cât de mult m-a durut gestul lui și nici cât m-a întors pe dos!

Așa că, inspirând adânc, mă îndrept hotărâtă spre podiumul unde sunt așteptată de director și de câțiva profesori. Nu înțeleg nimic din cuvintele lor de felicitare, însă strâng mâini și îmi primesc diploma cu un gest automat, reușind să zâmbesc în tot acest timp.

Și continui să zâmbesc și atunci când mă așez în fața pupitrului pentru a-mi spune discursul. Singura mea teamă în acest moment este că microfonul va capta bătăile nebunești ale inimii mele și le va amplifica, făcându-le să răsunе în întregul campus.

Inspir adânc și îmi arunc o privire asupra întregii adunări ce îmi așteaptă tăcută cuvintele.

În primele rânduri, printre ceilalți colegi, Kelsey și Brad mă privesc îngrijorați, fiind singurii care știu prin ce trec. În spatele elevilor, îmbrăcați elegant și cu mai multe emoții decât copiii lor, părinții așteaptă nerăbdători să facă poze. Mama îmi face un semn micuț cu mâna și zâmbetul mi se adâncește când îmi văd tatăl făcându-mi cu ochiul. Fără să știe, gestul lui îmi mai dă puțină încredere în mine și în ce am de făcut.

Dar am nevoie de întreaga mea voință ca ochii să nu mi se oprească peste silueta aflată în picioare, în spatele rândurilor de scaune. La fel de întunecat și încruntat cum mi-l aminteam, Maddox mă țintuiește cu privirea.

CORINA CÎNDEA

Chiar dacă doar mi-am trecut privirea peste el și am reușit să evit contactul cu ochii care au devenit chinul meu, am reușit să observ că, deși este în blugi, are totuși pe el cămașă și sacou. Mă întreb fugitiv de ce s-a mai oboșit să se aranjeze sau să vină, dar alung repede întrebarea din gândul meu.

Privirea mi se îndreaptă acum spre cealaltă parte a rândurilor de scaune și întârzie o secundă asupra lui Wade. Ochii lui verzi și zâmbetul încurajator îmi transmit de asemenea încredere în mine și inspir adânc.

Toate acestea s-au întâmplat în doar câteva secunde, dar au fost suficiente pentru a simți încordarea lui Maddox. Deși aflat atât de departe de mine, îi pot simți tensiunea ca și cum ar fi doar la un pas distanță. Ca și cum trupurile noastre ar fi legate prin fire nevăzute și prin intermediul cărora comunicăm.

Strângându-mi mâinile în pumni, mai trag o dată aer adânc în plămâni și îmi încep discursul pe care îl repet mecanic. Mă dor obrajii de la zâmbetul fals pe care îl așez, dar hohotele de râs care răsună numai atunci când trebuie, îmi arată că nu m-am încurcat. Răsuflu ușurată când am terminat și îmi vine să mă felicit singură că am reușit să nu mă uit deloc la Maddox.

Însă m-am bucurat prea devreme.

Ochii mei, de parcă ar avea propria lor voință, se opresc în altă pereche de ochi, negri ca noaptea. Deși nu este nici urmă de zâmbet pe chipul lui, arată ca și cum ar fi...mândru de mine. Și îmi amintesc că Brad mi-a spus că și el a fost șef de promoție.

Nu știu cât timp doar ne uităm unul la celălalt, dar am senzația că restul lumii, pur și simplu, a dispărut. Mă privește intens, așa cum o face de fiecare dată, de parcă ar vrea să îmi citească până în adâncul sufletului și de parcă doar eu exist. Îmi amintesc sărutul lui, modul în care m-a atins și întreg corpul îmi vibrează din cauza amintirii. Apoi, îmi amintesc și de răceala pe care a arătat-o și felul în care a plecat. Și toată furia și durerea revine.

Reușesc cu greutate să îmi mut privirea și îmi țin din nou respirația când îi observ pe tata și pe Wade întorși și privind încruntați spre Maddox, probabil observând încotro mi-a fost îndreptată atenția. Aud cum ceilalți colegi sunt strigați pe rând, în ordine alfabetică, și îi felicit pe fiecare în timp ce mă rog în sinea mea ca totul să se termine cât mai repede.

...Wade Buchannan...

Îmi ridic privirea în ochii verzi ai lui Wade fără să fiu surprinsă că îl găsesc privind-mă îngrijorat. Din seara balului, nu m-a mai ocolit, dar nici nu am petrecut prea mult timp împreună și niciodată nu am mai fost singuri. Însă, la cât de bine mă cunoaște, sunt sigură că știe că s-a întâmplat ceva, chiar dacă nu m-a întrebat nimic.

Regret că viața este așa nedreaptă și totul complicat. Că fiecare dintre noi are sentimente pentru o persoană care nu simte la fel. Și, pentru o secundă, durerea e mult prea mare ca să mai pot să o ascund.

Înțelegând prin ce trec, Wade se postează în fața mea în așa fel încât să fiu ascunsă altor priviri și îmi șoptește cu un zâmbet năstrușnic pe față:

— Vrei să i-o plătești?

Nu știu la ce se referă dar, la cât sunt de furioasă acum pe Maddox, aș accepta orice, așa că aprob din cap imediat.

Brățele lui Wade mă cuprind imediat și corpul îmi este înclinat pe una din mâinile lui, iar fața îi este scufundată în părul meu. Nu mă sărută, dar are obrazul lipit de al meu și știu că, pentru toată lumea, arată ca și cum m-ar săruta.

— Se pare că unii dintre voi se bucură extrem de mult că termină liceul! auzim vocea directorului și amândoi chicotim.

Abia acum Wade mă ridică și, cu un zâmbet larg pe față, mă ia pe sus și se învâрте de câteva ori cu mine în brațe. Nu pot să cred că, după câte i-am făcut și modul în care m-am purtat cu el, tot mai este dispus să mă ajute!

Aud râsetele colegilor, ba chiar și câteva aplauze dar, când sunt repusă pe picioarele mele, am nevoie de toată puterea pe care reușesc s-o strâng pentru a nu privi spre Maddox. Îi *simt* încordarea, îi *simt* furia chiar de la distanța asta și, mă rog din tot sufletul în sinea mea să nu-mi poată simți și el durerea pe care mi-a provocat-o.

Când în sfârșit, întreaga ceremonie s-a terminat și tot campusul s-a umplut de strigăte de bucurie, reușesc și eu să cobor de pe podium și să răsuflu ușurată: mă pierd printre oamenii din jur și nu mai sunt în poziția de a-l vedea pe Maddox.

— Promite-mi că o să vorbim la telefon măcar de trei ori pe zi! îmi spune Kelsey cu lacrimi în ochi. Și că o vii acasă cât de des poți! Că nu ne uiți! Că nu o să te lași prostită de vreun italian și să rămâi pe-acolo! Că...

— Mai las-o să și respire sau nu mai ajunge să vadă Milano! o întrerupe Brad și își trage iubita de pe mine, iar Wade strânge din buze când aude referirea la italieni.

A trecut aproape o săptămână de când am terminat liceul și mai sunt doar trei zile până plec. E vineri dimineața și suntem în port toți patru, luându-ne rămas bun. Kelsey și Brad pleacă într-o croazieră de o lună de zile pe care le-au oferit-o părinții lui drept cadou de absolvire, dar știm cu toții că nu o să ne revedem curând.

Cu lacrimi în ochi, o strâng din nou pe Kelsey în brațe și îmi dau seama că ea o să-mi lipsească cel mai mult.

— Îți dai seama că pentru prima oară de când ne cunoaștem, vom fi despărțite mai mult de două săptămâni? exclamă ea panicată și începe să plângă mai tare.

— Poate voi reuși să scap de vânătăile de pe coaste în perioada asta! încerc să glumesc, dar plâng la fel de tare ca și ea și mai primesc unul din coatele obișnuite.

Observ privirea îngrijorată pe care mi-o aruncă Brad, dar nu o bag în seamă. Întreaga săptămână care a trecut ne-am petrecut-o împreună toți patru,

dorind să fim cât mai mult timp împreună înainte de despărțire.

— Nu te lua după nebuna de Kels și promite-mi că o să fii fericită! îmi spune Brad când reușește și el să mă strângă în brațe.

E prima oară când face o referire la Maddox și la cum mă simt din cauza lui de la absolvire încoace, chiar dacă este voalată. Niciunul nu i-am mai pomenit numele și nu știu dacă Brad s-a mai întâlnit cu el. Așa cum nu știu nici ce reacție a avut în urma așa-zisului meu sărut cu Wade. A dispărut în stilul lui caracteristic și nu l-am mai văzut de-atunci.

— Nu i-am spus că nu te-ai împăcat cu Wade, șoptește Brad ca să aud doar eu, și nici că pleci! iar eu îmi țin respirația. Dacă vrei să poți trece mai departe, poate că ar trebui să rezolvați problema dintre voi, adaugă el cu ezitare.

— Nu avem ce problemă să rezolvăm! îi răspund la fel de încet. Și-a exprimat părerea extrem de clar!

— Dar a venit la absolvire!

Încă mă mai întreb de ce a venit. Așa cum încă îl mai visez. Noapte de noapte. În ciuda felului în care s-a purtat cu mine, în ciuda comportamentului său când rece, când fierbinte și pe care nu îl înțeleg deloc, încă mă mai gândesc la el, fără să mi-l pot scoate din minte.

— Ce ai de gând să mai faci zilele astea? mă întreabă Wade atunci când oprește mașina în fața casei mele după ce ne-am întors din port.

Îmi întorc privirea spre el și oftez când îi văd îngrijorarea. Nu m-a întrebat nici el nimic, nu a mai

făcut nicio referire la noi. A fost, pur și simplu, un prieten. Așa cum am fost înainte de a fi iubiți. Așa cum a promis.

— Mai am câteva probleme de rezolvat și o să-mi fac bagajele, răspund ridicând din umeri.

— Ne mai întâlnim până pleci? Întrebă cu ezitare și îmi ridic privirea în ochii lui.

Îi observ tristețea și încerc să îmi imaginez cum ar fi să mă întâlnesc zilele acestea cu Maddox sau ce aș simți dacă aș fi tot timpul lângă el știind că o să plec și lui nu-i pasă și îmi dau seama că ar fi tortură curată. Nu vreau ca Wade să simtă asta, așa că iau hotărârea care poate că va dura mai mult acum, dar nu va fi un chin prelungit.

— Nu cred că mai rezist la încă o zi de despărțiri! răspund încet, iar el aprobă cu o înclinare din cap apoi, în mod surprinzător, zâmbește.

— Ți-aș da și eu niște sfaturi, dar cred că Kelsey le-a înșirat pe toate! Aș insista pe cel cu „să nu te lași vrăjită de italieni”, însă știm amândoi că nu mai sunt în poziția să-ți cer asta. Promite-mi doar că mă anunți când vii pe-acasă. O să încerc să vin și eu și...

— Îmi pare rău! îl întrerup încercând să îmi ascund lacrimile. Pentru tot! Că te-am rănit chiar dacă nu am vrut-o, că nu ți-am spus de la bun început că voi pleca, că...

Modul brusc în care Wade se întinde peste distanța dintre scaune și mă cuprinde în brațe îmi întrerupe vorbele, dar îi accept îmbrățișarea și mă ghemuiesc la pieptul lui. Dintre toți cei din jurul meu, el este singurul care știe cu adevărat prin ce trec. Suntem în

CORINA CÎNDEA

aceeași situație. Wade mă iubește pe mine, dar eu îl iubesc pe Maddox. Iar Maddox... poate că o iubește pe Brooke. Sau pe o alta, *dar nu pe mine*. Viața e uneori de rahat!

Îmi închid ochii strâns și îmi țin respirația când realizez că tocmai am recunoscut în sinea mea că îl iubesc pe Maddox. Cum poți să te îndrăgostești de cineva pe care l-ai văzut de doar câteva ori și care, la fiecare întâlnire, îți spune să păstrezi distanța?!

— O să te anunț! rostesc cu greu și mă retrag din brațele lui Wade. Iar sfaturile alea... sunt valabile și pentru tine, mai puțin cel legat de italieni! încerc să glumesc și sunt surprinsă că amândoi avem puterea să râdem.

Cât timp încă mai zâmbim, mă întind spre el și îmi lipesc doar o secundă buzele de ale lui, apoi cobor din mașină fără să mai privesc înapoi. Am doar nouăsprezece ani. Și plec la Milano ca să-mi împlinesc un vis!

CAPITOLUL 12

— Ai terminat?
Tresar când aud vocea mamei și îmi întorc privirea spre ea.

— Da, tocmai ce am închis și ultima valiză!

— Perfect! Tatăl tău a mai câștigat un proces și suntem invitați la o petrecere dată în cinstea lui. Mai mult ca sigur că nu ne întoarcem până dimineață. Odihnește-te!

Îmi zâmbește și iese din cameră închizând încet ușa după ea, iar eu mă încrunt. Credeam că va plânge și ea, că se va văita că plec departe și că nu o să ne mai vedem decât extrem de rar... Dar nu, ea este la fel de senină și împăcată de parcă aș merge doar până la magazin și mă întorc diseară!

Întotdeauna mi-am iubit părinții și am fost, la rândul meu, iubită de către ei. Nu aș putea niciodată nega asta. Mi-au asigurat o viață perfectă și mi-au dat tot ce mi-am dorit. Însă, întotdeauna, am simțit și că... lipsea *ceva*. Acea legătură care ar trebui să se formeze între noi... O legătură pe care am văzut-o adeseori la alte familii, dar nu între noi.

Privirea îmi fuge roată și simt cum un gol îmi cuprinde inima. Mă sperie faptul că *știu* că nu o să le duc lipsa părinților mei, așa cum *știu* că nici eu nu o să le lipsesc. Poate că vom povesti mai des la telefon decât o făceam până acum, dar ne vom adapta situației. Și eu, și ei.

Ochii mi se opresc pe raftul bibliotecii unde, într-o frumoasă ramă de argint, mama mi-a pus la vedere diploma de absolvire. Dar eu nu văd hârtia care atestă că am fost un elev eminent, ci chipul lui Maddox, așa cum era la festivitate. Fără să vreau, imaginea lui îmi inundă camera și aproape că îl simt fizic lângă mine. Un geamăt îmi scapă de buze când mă gândesc că nu o să-l mai văd probabil niciodată și golul din interiorul meu se adâncește și mai mult.

Chiar dacă nu am vrut să recunosc nici față de mine, îmi este dor de el. Îmi este dor de aparițiile lui neașteptate, de modul în care îmi șoptea mereu la ureche de parcă împărtășeam împreună un secret. De încruntăturile lui, de zâmbetul ușor ironic și de gropițe. Fir-ar să fie, îmi este atât de dor de el!

„Nu i-am spus că nu te-ai împăcat cu Wade și nici că pleci!”

„Dacă vrei să poți trece mai departe, poate că ar trebui să rezolvați problema dintre voi.”

Îmi amintesc cuvintele lui Brad și îmi țin respirația câteva secunde, apoi încep să tremur pe interior.

Nu i-a spus nici despre Wade, nici despre plecarea mea, dar a sunat ca și cum Maddox l-ar fi întrebat!

Arunc doar o privire scurtă spre ceasul care arată că este nouă seara și, înainte să mă răzgândesc, îmi iau cheile de la mașină și ies aproape în fugă din casă. Abia când sunt la volan realizez că nu știu încotro să mă îndrept.

Nu știu unde locuiește, nu știu cu ce se ocupă... Nu știu nimic despre el, decât că merge uneori pe pistă. Chiar dacă nu am nici cea mai mică idee dacă o să

MĂȘTI ȘI SECRETE

il găsesc acolo sau dacă este vreo cursă în seara asta, e singura mea șansă să îl mai văd o dată înainte de a pleca. Și simt nevoia, cu toată ființa mea, să îmi iau rămas bun și să îi spun că plec.

Opresc mașina pe același deal ca și data trecută și abia acum îmi relaxez spatele încordat și mâinile care au devenit albe de la cât de tare am strâns volanul. Luminile și mașinile care se zăresc în fața mea îmi dau de înțeles că mai există o șansă să îl găsesc pe Maddox.

Nu mai am nici urmă din reținerea pe care am avut-o când am venit aici data trecută și, plină de hotărâre, cobor și îmi arunc privirea în jur.

Observ câteva persoane privindu-mă curioase, dar nu le bag în seamă și mă îndrept spre locul din care se aud mai multe motoare ambalate, probabil ale mașinilor care se pregătesc să intre în curse. Acolo e locul în care am șansa să îl întâlnesc.

— Te-ai întors! aud o voce ce îmi pare vag cunoscută.

Urișul șaten care m-a terorizat data trecută mă privește acum zâmbind. Stă sprijinit de o mașină, iar o brunetă focoasă stă agățată de el, privindu-mă curioasă. Dar îi pot vedea și uimirea pe fața uriașului atunci când mă măsoară atent din cap până în picioare, abia acum realizând cum sunt îmbrăcată: șlapi, o pereche de pantaloni scurți de blug și un tricou lălâi. Fără sutien. Cu părul răvășit de dese treceri de mâini prin el. Perfect, arăt ca un copil fugit de-acasă!

— Ți s-a făcut de un sărut? mă întreabă el rânjind ironic și din nou sunt tentată să îl pocnesc.

Cine știe, dacă mai stau puțin pe-aici, poate reușesc să îmi îndeplinesc și dorința asta!

— Exact! Unde-l găesc pe Maddox?
Întrebarea mea directă și tonul incisiv îl fac să își mărească ochii de surprindere, scoțând chiar și un chicotit.

— Numai pe el îl vrei?
Probabil că privirea mea furioasă îi dă răspunsul, căci ridică nepăsător din umeri și privește câteva clipe în jur.

— Ar putea fi oriunde!

— A concurat sau concurează în seara asta? întreb cu speranța că, dacă aflu asta, mai reduc din zona în care trebuie să caut, rămânând doar zona pistei efective.

— Maddox nu concurează! se încruntă șatenul la mine. Adică, nu o mai face de vreo trei ani. Data trecută a fost o excepție, încearcă el să mă lămurească, dar eu devin și mai confuză.

Nu mai concurează?! Atunci de ce naiba își pierde nopțile pe-aici?

— Încearcă prin partea aia! îmi spune tipa din brațele uriașului arătându-mi cu degetul o direcție și mă îndrept imediat într-acolo.

Ignor privirile care se opresc asupra mea și, chiar dacă totul tremură în mine, știu că nu din cauza lor mă simt așa. Sunt doar emoționată până la extrem că o să-l văd din nou, habar nu am ce o să-i spun și îmi este teamă de modul în care va reacționa când mă va vedea din nou aici.

„Să nu mai vii niciodată pe pistă!”

Îmi amintesc perfect cuvintele lui și tonul pe care le-a spus și, pentru o clipă, mă opresc. Nu m-am gândit

MĂȘTI ȘI SECRETE

la ce voi face sau voi spune dacă mă va respinge din nou, însă acum e prea târziu, așa că îmi reiau căutarea.

Modul în care tot corpul meu vibrează, așa cum doar în apropierea lui Maddox am pățit, îmi dă de înțeles că l-am găsit cu câteva secunde înainte să-l zăresc.

Stă sprijinit de o mașină neagră, probabil aceeași cu care a concurat data trecută și răsufli ușurată când văd că este singur. Nu cred că aș fi rezistat dacă o găseam și pe Brooke încolăcită în jurul lui.

Ochii întunecați pe care nu îi pot uita nicicum mă fulgeră cu privirea și, pentru o secundă, Maddox arată ca și cum s-ar bucura să mă vadă. Ba chiar mi se pare pe punctul de-a o porni înaintea mea, în timp ce îmi cuprinde întregul trup într-o privire atât de flămândă, încât înghit în sec fără să vreau.

Dar... totul se schimbă extrem de rapid și pașii mi se opresc brusc. Chiar dacă îi simt încordarea și tensiunea trupului, privirea îi redevine rece și distantă, iar chipul indiferent. Îmi țin respirația atunci când arată aproape ca și cum nu m-ar cunoaște și totul în mine se destramă, de parcă as fi ruptă în mii de bucăți.

Deși inima îmi bate nebunește și parcă o forță nevăzută mă împinge spre el, găsesc puterea să mă abțin să o fac și rămân nemișcată la doar câțiva pași distanță.

Am vrut să îl mai văd o dată? L-am văzut!

Am vrut să „lămuiesc problema”, așa cum s-a exprimat Brad? Ei bine, am lămurit-o!

Indiferent ce am crezut sau am sperat că simte Maddox pentru mine, indiferența lui îmi arată extrem

de clar că m-am înșelat amarnic!

Expir încet tot aerul din mine și, înainte de a-i arăta durerea din sufletul meu, mă întorc încet și plec fără să mai arunc o privire în urmă...

Maddox

Cu toate că ochii mei urmăresc cursa, iar gălăgia din jur atinge cotele maxime în timp ce toți cei din jurul meu se agită ca apucații, întregul meu corp este înțepenit. Atât de rigid mă simt de parcă aș fi o stâncă de granit, pe care nimeni și nimic nu ar putea să o clintească din loc.

Și totuși... în interiorul meu... fierb!

Am fost surprins să o văd pe Brittany din nou aici, dar ceea ce m-a întors pe dos a fost sentimentul de fericire pe care l-am simțit când i-am întâlnit privirea de smarald.

Cu toate că am prevenit-o să nu mai vină pe aici, nu mi-a ascultat sfatul și strâng din ochi, aproape gemând, când îmi amintesc cum era îmbrăcată. Picioarele goale nu sunt ceva ce nu găsești pe-aici, oricât de frumoase ar fi dar, fir-ar să fie, nu purta sutien!

Însă au observat și alții asta, așa cum am observat și eu privirile pofticioase fixate pe ea, iar *asta* m-a infuriat al naibii de mult! Habar nu are la câte pericole se expune de câte ori apare pe pistă, mai ales că frumusețea ei și felul ei de a fi, complet diferit de al oricărei alte fete sau femei care își petrece veacul pe aici, atrage atenția asupra ei ca un far într-o noapte întunecoasă.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Nu-mi pot opri încruntarea atunci când realizez cât de mult seamănă comparația pe care tocmai am făcut-o, cu situația noastră. Eu, cu viața și secretele mele, sunt întunericul, iar ea... lumina. Lumina spre care mă simt iremediabil atras și după care tânjesc să o consum.

Bucuria pe care am simțit-o atunci când am văzut-o s-a scurs prin întregul meu trup precum o lavă topită și toți mușchii din corp m-au durut atunci când m-am forțat să rămân nemișcat. Să nu mă apropii de ea și să nu-mi urmez instinctul de a o strânge în brațele mele așa cum mi-aș dori și după cum tânjește fiecare celulă din mine. Să-i simt din nou buzele topindu-se sub gura mea și, în același timp să mă îmbăt cu gustul și parfumul ei unic de care am devenit atât de obsedat, precum un drogat după narcotic.

Însă la fel de repede mi-am amintit și diferențele uriașe dintre noi și motivele, atât de multe, din cauza cărora știu că nu sunt suficient de bun pentru ea. Și, la fel de repede, mi-am pus o mască a indifferenței pe chip, ascunzând tot ceea ce simt.

Ochii ei au observat imediat schimbarea și pașii i s-au oprit brusc, la doar câțiva metri de mine. Câteva clipe, care mie mi s-au părut lungi cât o eternitate, a părut să ezite. Pieptul i s-a umflat brusc atunci când și-a ținut respirația și, pentru o secundă, mi s-a părut că văd durere în ochii verzi care îmi bântuie nopțile de atâtea săptămâni, însă a trecut atât de repede încât mă întreb chiar și acum dacă nu doar mi-am închipuit că văd acea durere.

Am putut vedea pe chipul ei secunda în care mi-a

înțeles decizia și felul în care a expirat aerul printre buzele ușor întredeschise mi-a făcut stomacul să se strângă într-un nod dureros, nod care și acum se mai învâрте în interiorul meu, la mult timp după ce s-a întors ezitând și a plecat.

— Nici tu nu ești suficient de bun pentru ea! Nici eu!

Cuvintele pline de ironie și spuse într-un mod împleticit, mă fac să îmi întorc brusc capul, doar pentru a-l găsi pe Wade la doi pași lângă mine, clătinându-se puternic pe picioare.

Îi simt mirosul de alcool de aici, iar asta explică modul în care vorbește și cauza din care se clatină. Arunc privirea în jur și îi zăresc nu foarte departe mașina, făcându-mă să mă întreb cum a putut conduce în halul ăsta.

— Ce naiba cauți aici?

Nu l-am mai văzut niciodată pe Wade pe pistă și ceva îmi spune că apariția lui din noaptea asta are o legătură cu Brittany, crescând astfel furia din mine.

Oricât am încercat să aflu de la Brad ce naiba este între ea și tipul ăsta, nu am primit decât răspunsuri vagi. Dar nu mă mir! M-a atenționat de mai multe ori să nu o rănesc și încă sunt uimit că s-a limitat doar la o singură încercare de a mă lovi după plecarea mea din seara balului.

Stomacul mi se strânge brusc când îmi reamintesc sărutul nostru, o amintire atât de vie încât aproape că simt gustul ei din nou pe buze. Știu că m-am purtat ca un ticălos, iar vorbele și plecarea mea au rănit-o, dar mi-am jurat că nu o să-mi mai pese și nu o să mai dau

Însă nu am putut să stau deoparte! Nu m-am putut abține și m-am dus la absolvire. Așa cum nu mi-am putut abține nici sentimentul de mândrie când am văzut-o pe podiumul ăla, lăudată de profesori și felicitată de colegi. Dar sărutul tipului care e lângă mine acum și zâmbetul pe care ea i l-a arătat au fost ca un duș rece. Furia și gelozia pe care le-am simțit mi-au demonstrat că Brittany a ajuns să conteze prea mult.

— Așa ai condus până aici? îl întreb pe tipul care continuă să privească supărat într-un punct fix.

— Ce? bolborosește el. Bineînțeles că nu! Doar nu sunt prost! Am primit sticla de la..., flutură el o sticlă de whisky pe treisfert goală, un tip!

Mă îndoiesc de asta, căci numai un prost și-ar îneca necazul în băutura care nu-ți poate aduce nici alinare, nici rezolvarea problemelor. Știu asta din proprie experiență!

În plus, nu înțeleg de ce naiba este Wade aici, înecându-și amarul, când Brittany a plecat *singură*, fir-ar să fie!

Abia acum realizez ce tocmai mi-a spus și mă încrunt din nou.

Nici tu nu ești suficient de bun pentru ea! Nici eu!

— Despre ce naiba vorbești? îl întreb strâmbându-mă în fața „parfumului” pe care îl emană.

— Nici chiar *tu* nu ai reușit să o convingi să rămână! îmi spune pe un ton emfatic, părând mândru de concluzia la care a ajuns.

— Nu are ce căuta aici! îi răspund printre dinți, agasat de faptul că vorbește despre cea care mi-a

întors viața pe dos și pe care, orice aș face, nu mi-o pot scoate din minte.

Nu pot să cred că stau și discut despre Brittany cu iubitul ei beat! Însă mă încrunt și mai tare când îmi dau seama că tocmai a recunoscut faptul că știe că există ceva între mine și ea! Oare din cauza asta a băut?

— Bineînțeles că nu are ce căuta aici! bolborosește el. Până să te cunoască pe tine, credea că asemenea locuri există doar în filme, rânjește el cu o mutră tipică pentru cineva care a băut mai mult decât poate să ducă, apoi se încruntă, părând să se gândească intens la ceva. Când am urmărit-o până aici, eram sigur că măcar *tu* o s-o faci să se răzgândească și să rămână! spune din nou.

Să rămână?!

Încerc să ignor faptul că a recunoscut că a urmărit-o până aici, dar nu pot ignora faptul că asta înseamnă că nu au venit împreună. Că Brittany a venit *singură*, să mă vadă *pe mine*. Inima mi se strânge brusc și nu mai îndrăznesc să respir atunci când înțeleg că prostul vorbește despre cu totul altceva decât am crezut.

Înainte să îmi dau seama ce fac, distanța dintre mine și el dispare și mă trezesc cu mâinile strângându-i în pumni partea din față a tricoului, scuturându-l bine.

— Despre ce dracu' vorbești? îmi ies cu greutate vorbele printre dinții încleștați.

Wade clipește mărunț de câteva ori, părând derutat de gestul meu sau poate de întrebare, apoi începe să rânjească.

— Habar nu ai! constată încântat. Despre plecarea lui Britt! Măine pleacă în Europa și n-am putut să o conving să rămână!

Modul brusc în care îl eliberez îl face să se clatine pe picioare, dar pare mai preocupat de supărarea lui decât de pericolul că s-ar putea trezi în fund.

Făcând un pas în spate, îl examinez mai atent. Oricât de mult îmi displace de el, trebuie să recunosc că Wade este un sportiv bun, cu un viitor strălucitor în față. M-am interesat suficient de mult în legătură cu el ca să știu ce înseamnă fotbalul pentru tip și că nu ar face nimic ce ar putea să-i pună cariera în pericol, consumul de alcool intrând și el aici. Iar asta mă face să mă încrunt mai tare.

Ce naiba se întâmplă de a ajuns să bea în halul ăsta? O excursie pe care Brittany o face în Europa nu l-ar putea da în halul ăsta peste cap!

Doar dacă...

— O să se întoarcă! spun pe un ton gâtuit.

— Da, peste patru sau cinci ani, când termină facultatea. Dacă o să se mai întoarcă!

Cuvintele lui mă izbesc cu forța unui ciocan și tâmpile încep să îmi zvâcnească în ritmul pulsului nebunesc care îmi fierbe în vene.

Îmi închid ochii strâns și chipul lui Brittany îmi apare imediat în spatele pleoapelor. Însă, de data aceasta, interpretez cu totul altfel atitudinea ei.

Agitația pe care i-am simțit-o nu avea nimic de-a face cu faptul că mă vedea pe mine, așa cum ego-ul meu colosal și-a închipuit. Acum îmi dau seama că dorea să îmi vorbească. Să-mi spună că pleacă sau, poate, să îi dau un motiv să rămână. Iar eu m-am purtat cu ea ca un ticălos ce sunt! Din nou!

Gândul că s-ar putea să nu o mai văd niciodată mă

CORINA CÎNDEA

sperie la fel de mult ca și ceea ce simt. Oricât de mult am încercat să o îndepărtez de mine, Brittany a reușit să mi se strecoare în suflet mai mult decât oricine altcineva și, totuși, am alungat-o.

La naiba! Sunt un tâmpit!

O iau la fugă spre motor, nebăgând în seamă reproșurile pe care le aud de la cei pe care îi înghiontesc în graba mea și demarez ca și cum mi-ar depinde viața de asta. Și, în timp ce rulez pe străzi ca un nebun, nepăsându-mi de nicio regulă de circulație, mintea îmi este blocată pe doar câteva cuvinte pe care le repet la nesfârșit: *nu vreau să plece!*

CAPITOLUL 13

Claxonul strident și prelung al unei mașini mă face să tresar și îmi ridic capul de pe genunchi, privind în jur pe plaja pustie la ora asta din noapte.

Singura lumină provine de la luna ce se zărește doar parțial printre norii de furtună ce par să vrea să o cuprindă, așa cum și eu îmi simt sufletul înnegurat.

Abia acum realizez că vântul s-a întetit considerabil, rafalele lui involburându-mi părul și lipind șuvițe din el de fața mea udă de lacrimi.

Furtuna ce pare că vrea să izbucnească dintr-un moment într-altul mă face să oftez. Speram să pot rămâne mai mult aici, pe plajă, să pot să-mi pun ordine în gânduri, acompaniată de ritmul liniștitor al valurilor care se izbesc de mal. Dar nu am eu norocul ăsta!

Am renunțat să mai încerc să-l înțeleg pe Maddox, așa cum am renunțat să mai încerc să îmi opresc lacrimile să curgă.

Am sperat...

În seara asta m-am dus pe pistă sperând că Maddox va face un gest cât de mic prin care să îmi dea de înțeles că nu îi sunt indiferentă. Și l-a făcut... chiar dacă a fost opusul a ceea ce mă așteptam.

Știam că nu se va bucura că mă vede din nou în locul din care m-a alungat și unde m-a prevenit să nu revin dar, pentru o secundă, a părut fericit că mă vede. Doar o secundă, ochii negri i-au strălucit...

CORINA CÎNDEA

Indiferența care i s-a așternut apoi pe chip mi-a arătat extrem de clar că nu îi pasă și, chiar dacă întreaga mea ființă țipa să îi spun motivul pentru care eram acolo, am preferat să tac și să-i accept nepăsarea.

Durerea care se strânge în pieptul meu mă apasă din nou, iar lacrimile pe care le credeam secate îmi udă din nou obrazii. Le șterg cu podul palmei, cu un gest hotărât, decisă să îmi țin promisiunea pe care mi-am făcut-o cu doar câteva clipe în urmă: aceea de a nu mai vărsa nicio lacrimă din cauza lui și de a-l uita pentru totdeauna.

Nu pot să cred că au trecut doar câteva săptămâni de când l-am zărit întâia oară! Câteva săptămâni care mie mi s-au părut ani întregi și care nu mi-au adus decât suferință. Exact cum m-a prevenit!

Nu înțeleg nici acum comportamentul lui, nici felul extrem de rapid în care pare mereu să i se schimbe starea sufletească. Când cald, fierbinte chiar, când rece și distant. Ba urmărindu-mi fiecare mișcare cu ochi de vultur, ba fiind complet indiferent față de faptul că exist. Puținele dăți în care mi s-a părut că și-a coborât masca obișnuită de indiferență, mi-au tăiat răsuflarea. La fel ca și săruturile lui.

Un fior puternic îmi scutură întregul trup și nu știu dacă este produs de vântul nopții sau de amintirile care mă răscolesc, dar nici nu îmi doresc să aflu. Așa că mă ridic de pe nisipul pe care am zăcut ultimele două ore și îmi îndrept pașii spre mașină, pornind spre casă.

Însă toată fărâma de liniște sufletească pe care am obținut-o pe malul oceanului se risipește mai repede

MĂȘTI ȘI SECRETE

ca un fum atunci când lumina farurilor îmi dezvăluie, în fața porților uriașe ale casei mele, o siluetă.

Golul din stomac revine cu repeziciune, crescând din ce în ce mai mare și parcă tot aerul din jurul meu a dispărut atunci când recunosc persoana: Maddox.

Ce caută aici?

Inima îmi bate atât de tare încât nu îi aud nici pașii atunci când se apropie de mașină și se oprește lângă portiera mea. Cu același calm obișnuit. Așteptând. Așteptând să cobor.

Iar eu doar stau nemișcată, strângând puternic volanul în mâini, neîndrăznind să cobor sau să-mi imaginez motivul pentru care a venit.

Când este evident că nu am de gând să fac nicio mișcare, portiera este deschisă cu un gest brusc și mă simt aproape luată pe sus și trasă afară.

Trupul îmi este lipit de caroserie iar Maddox, sprijinindu-se în mâinile aflate de o parte și de alta a corpului meu, se apleacă spre mine la fel cum a făcut-o când am fost prima oară pe pistă, în timp ce privirea mea rămâne fixată undeva pe pieptul lui, neîndrăznind să îi privesc chipul. Nu ne atingem absolut deloc, însă întreaga piele mi se încinge la simpla apropiere dintre noi.

— De ce ai venit astăzi pe pistă?

Șoapta lui răgușită îmi mângâie obrazul încă umed și mă face să trag aer adânc în piept. Apropierea lui mă ametește atât de mult încât am uitat toate cuvintele pe care mi-am dorit să i le spun.

Îmi așteaptă răspunsul câteva clipe lungi, clipe în care îi simt privirea studiindu-mi chipul încă ud de

lacrimi. În ciuda vocii calme, ca de obicei, îi simt încordarea corpului. Este la fel de tensionat ca de fiecare dată când ne aflăm unul în apropierea celuilalt însă, de data aceasta pare...*mai mult*.

— Brittany, uită-te la mine!

Deși au fost spuse pe același ton jos, sexi și senzual totodată, ascult de comanda lui, ridicându-mi privirea fără să vreau. Și uit să mai respir!

Ochii negri care mi-au devenit obsesie strălucesc cum nu i-am mai văzut niciodată, blocându-mi aerul în plămâni și făcându-mă să mă cutremur toată.

Sunt la fel de întunecați, așa cum îi știam, de data aceasta părând să reflecte în ei și furtuna din jurul nostru, însă mai este ceva în ei. O căldură pare să mocnească în adâncul lor, o strălucire pe care, până acum, doar rareori mi s-a părut că o zăresc fugitiv în ei.

— Ai vrut să-ți iei rămas bun..., trage singur concluzia când observă că nu am de gând să răspund.

De unde știe?

Inima mea își întetește și mai mult bătăile, iar golul din stomacul meu crește vertiginos, dându-mi senzația de imponderabilitate.

Știe! Știe că plec! De unde a aflat?

Zeci de întrebări îmi fug prin minte, apoi singurul gând coerent pe care îl mai am este tot o întrebare: *de ce a venit?*

Privirea lui îmi cutreieră fața cu atenție, parcă încercând să-mi memoreze fiecare trăsătură. O umbră de regret zăresc în ochii lui atunci când îmi observă urmele de lacrimi și sunt surprinsă că *mă lasă să o văd*.

MĂȘTI ȘI SECRETE

La fel de surprinsă sunt și de faptul că își ridică palmele și îmi cuprinde obrazii în ele, ștergând ușor cu degetele mari dărele umede de pe față.

Ochii i se fixează pe buzele pe care mi le simt tremurând și mi le umezesc fără să vreau, iar geamătul adânc și vibrant pe care îl scapă îl aud cu doar o secundă înainte ca gura lui să se izbească violent de a mea, într-un sărut sălbatic și pasional.

Instinctiv, mâinile mele strâng în pumni partea din față a tricoului său, încercând să mă agăț de el atunci când simt că picioarele îmi cedează, dar nu am de ce să mă tem că aş putea cădea. Două brațe tari mă înconjoară și mă simt lipită cu totul de trupul lui.

Un geamăt ușor îmi scapă atunci când îi simt dorința lipită de mine, dar nu știu ce mă amețește mai tare: faptul că mă dorește sau modul în care mă sărută, de parcă viața lui sau viața mea sau a întregii lumi depind de sărutul ăsta.

Și primul sărut a lui Maddox a fost amețitor, dar nu a fost...așa! Nu atât de carnal sau de flămând și, cu siguranță, nu atât de... total! De parcă ceva s-ar fi rupt în interiorul lui, lăsând pasiunea să erupă în talazuri uriașe ce răvășesc totul în calea lor. Răvășindu-mă pe mine!

Deși o mână îi urcă pe gâtul meu, ridicându-mi chipul spre gura lui flămândă, cealaltă îi coboară pe talie. O simt strecurându-se pe sub tricoul larg și tremur efectiv când îi simt atingerea pe piele, în timp ce Maddox geme încântat.

— Doamne, cât mi-am dorit să te ating!

Vorbele lui mă fac să realizez că, până acum, nu m-a atins niciodată. Nu așa. Aproape la fiecare întâlnire

m-a atins într-un fel, cu buzele pe ureche în timp ce îmi șoptea, îmbrățișându-mă, sărutându-mă. Mi-a mângâiat chipul sau gâtul, dar niciodată mângâierile nu i-au coborât mai jos.

— De ce nu ai făcut-o? nu mă pot abține să nu întreb și îi simt zâmbetul în sărut.

— Pentru că mă temeam că nu m-aș mai putea opri!

Cu o singură mișcare, corpul îmi este ridicat de la pământ și îmi încolăcesc instinctiv picioarele în jurul lui în timp ce se îndreaptă spre partea din față a mașinii. Tresar când pielea mea fierbinte intră în contact cu capota rece, dar modul în care se apleacă peste mine și cum îl simt între coapsele mele mă ametește și mai mult.

E rândul meu să gem sub buzele lui fierbinți, iar sunetul se împletește cu al lui când mâna îi urcă pe abdomen, milimetru cu milimetru și torturându-mă cu dorința pe care o simt: să urce și mai sus.

Însă nimic nu m-a pregătit pentru ceea ce simt atunci când îmi cuprinde în palmă sânul gol sub tricou, tachinându-mi cu o mângâiere ușoară sfârcul.

Genunchii mi se înmoaie brusc și am senzația că mă prăbușesc, dar Maddox pare să îmi ghicească starea, căci îmi lipește corpul de mașină și, în același timp, își împinge soldurile în mine cu un gest care mă face aproape să înnebunesc din cauza felului în care îl simt.

Dumnezeule, aproape că facem dragoste în stradă, pe capota mașinii mele!

— Unde sunt părinții tăi? îmi șoptește pe buze abia întrerupând sărutul și mă concentrez cu greutate să îmi amintesc.

Arunc o privire fugitivă spre casa mare și ale cărei

geamuri sunt întunecate, doar lumina din fața ușii de la intrare fiind aprinsă, așa cum am lăsat-o eu când am plecat spre pistă.

— Lipsesc în noaptea asta! abia reușesc să spun și gura îmi este devorată din nou într-un sărut amețitor.

Ochii îi strălucesc ca două bucăți de onix când își fixează privirea în ochii mei, apoi și-i închide strâns în timp ce își sprijină fruntea de a mea.

— Spune-mi să plec, Brittany! șoptește disperat, de parcă singur nu ar putea s-o facă și are nevoie de ajutorul meu, de parcă doar dacă eu l-aș alunga l-ar putea determina să se dezlipească de mine.

Trag aer adânc în piept și îl rețin cât pot de mult, încercând să mă gândesc la ceea ce simt. Puțin îmi pasă în acest moment de toate dățile în care m-a respins, de faptul că, în urmă cu doar câteva ore, părea indiferent că exist.

Acum, în această secundă, Maddox pare să aibă nevoie de mine așa cum și eu am nevoie de el.

— Nu vreau să pleci! șoptesc închizând strâns ochii la rândul meu.

Îi simt oftatul izbindu-mi-se de față în același timp în care întregul corp i se destinde ușor, de parcă s-ar da bătut în fața bătăliei pe care o ducea cu el însuși.

Luându-mă de mână, ocolește mașina și îmi deschide portiera din dreapta, făcându-mi semn să intru.

— Unde mergem? întreb ezitând, deși aș merge acum cu el oriunde.

Un zâmbet mic îi ridică colțurile gurii, dar este suficient ca să mă amețească și mai mult. Îmi dă doar

un sărut grăbit, apoi zâmbetul i se lărgeste în timp ce-mi mângâie obrazul cu dosul degetelor.

— Doar băgăm mașina în curte! Nu putem să o lăsăm în fața porților!

Simt că obrazii mi se încing când realizez că sunt atât de zăpăcită încât nici nu m-am gândit la asta, iar acest lucru pare să îl încante pe Maddox. Probabil că îi place să știe ce putere are asupra mea.

Însă atunci când intrăm în holul larg, mă lipește imediat de ușă cu propriul lui trup, privindu-mă cu intensitate, și îi simt tremurul de nerăbdare. Poate că am și eu același efect asupra lui!

Cu toate astea, pare să aștepte un semn din partea mea și realizez că îmi mai dă o șansă să mă răzgândesc.

Pierdută în privirea lui, puțin îmi pasă dacă rămân sau dacă o să plec. Puțin îmi pasă dacă, odată cu zorii zilei, Maddox va redeveni cel de până acum. În momentul acesta, a renunțat la obișnuita mască de indiferență, pentru prima dată lăsându-mă să-l văd cu adevărat. Lăsându-mă să văd că îi pasă.

— La etaj! șoptesc atât de încet încât mi-e teamă că nu m-a auzit, însă sărutul pe care îl primesc îmi risipește teama.

Corpul îmi este ridicat cu ușurință de la pământ și mă ghemuiesc la pieptul său, cu fața lipită de gâtul lui, inspirându-i adânc parfumul în timp ce urcă scările cu mine în brațe de parcă aș cântări doar cât un fulg.

Mă lasă pe picioarele mele numai când suntem lângă patul din camera mea, dar brațele lui nu mă slăbesc din strânsoare. Buzele mi se topesc sub sărutul tandru și dulce în care sunt cuprinse, la fel cum simt că mă topesc toată pe interior.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Îmi ridică tricoul cu un singur deget, dosul acestuia mângâindu-mi ușor abdomenul și înfiorându-mi pielea, dar continuăm să ne privim în ochi, ai lui întunecându-se și mai mult când ajunge la baza sânilor.

Abia când am rămas doar în lenjerie, privirea lui îmi părăsește ochii și coboară pe corpul meu. Nu este prima oară când mă vede sumar îmbrăcată, m-a mai văzut în costum de baie, însă acum este cu totul altceva. Sâni goi răspund în fața mângâierii din privire ca și cum ar face-o cu mâinile. Mă simt mai expusă ca niciodată și pielea parcă îmi ia foc în fața privirii lui fierbinți.

Cu un gest brusc, își scoate tricoul peste cap și ochii mi se opresc pe pieptul lui. În partea stângă, deasupra inimii, doar cât o palmă de mare, o mască complicată e tatuată pe pielea lui și îmi atrage privirea de parcă m-ar hipnotiza. Nu-mi pot opri dorința de a o atinge și mâna mi se ridică, mângâind ușor cu vârful degetelor conturul ei.

— Și mi-am dorit la fel de mult să mă atingi și tu! spune într-o șoaptă răgușită, privind și el la degetele cu care îl ating, apoi mutându-și privirea pe chipul meu fascinat.

Căci sunt fascinată de modul în care cerneala neagră creează un contrast cu pielea lui și, totodată, mi se pare că este exact simbolul care îl reprezintă cel mai bine pe Maddox. Mereu ascuns, nearătând ceea ce simte sau ce gândește, o adevărată enigmă pentru toți cei din jur.

Atingerea mea timidă pare să îi alunge răbdarea de până acum și gura îmi este zdrobită într-un nou

sărut care mă face să uit de orice altceva din jur. Nu știu când restul hainelor au dispărut de pe noi, nici când am ajuns întinși pe pat. Nu mai sunt conștientă decât de Maddox și felul în care mă face să mă simt. De focul ce pare că mă mistuie atât pe interior, cât și pe exterior.

Și totuși, buzele lui sunt și mai fierbinți. Sau așa le simt eu atunci când îmi sărută întregul corp. Urcă și coboară pe trupul meu de parcă nu ar dori să scape nicio bucătică de piele, mușcând ușor din când în când, apoi mângâind locul, lingând și tachinând și luând totul de la capăt până când buzele mele tremurătoare îi șoptesc numele.

— Maddox...

Pare încântat când își aude numele și îi simt geamătul de plăcere vibrând pe pielea mea, de parcă aștepta cu nerăbdare să o fac. Să îmi audă rugămintea.

Însă nici eu nu știu ce cer. Să se oprească? Sau mai mult? Știu doar că niciodată nu am simțit mai multă plăcere.

Și totuși, rămâne nemișcat dintr-o dată. Ochii mi se deschid brusc și nu înțeleg ezitarea pe care o are sau de ce este atât de încordat. Știu doar că, dacă mă respinge acum, nu o să supraviețuiesc.

— Să nu îndrăznești să te oprești!

Deși pare să se lupte cu el însuși, ochii îi strălucesc când se opresc pe gura mea. O mână îi urcă pe obrazul meu și degetul mare îmi mângâie buzele umflate deja din cauza săruturilor lui. Îmi țin respirația în fața gestului tandru și neașteptat și a căldurii din privire, așteptându-i reacția.

— Nu m-aș putea opri pentru nimic în lume! îmi

șoptește cu glas răgușit, apoi mă sărută pasional și lent până când tremur după aer.

Un zâmbet îi curbează buzele ușor, scoțând la iveală gropițele pe care le ador atât de mult, arătând încântat de felul în care reușește să mă facă să mă simt.

— Respiră, iubito! Abia am început!

O, Doamne!

Ascult imediat de rugămintea spusă pe buzele mele și încerc să inspir adânc, însă înghit în sec în fața modului intens în care mă privește, simțindu-mă pierdută în fața strălucirii din ochii lui de onix.

Iubito...

Cuvântul pare să se strecoare în sufletul meu, mângâindu-mi interiorul ca o mânășă și nu-mi pot opri tremurul ușor ce îmi cuprinde întregul corp. Însă îl simt și pe el tremurând de nerăbdare și brațele mi se agață de umerii lui largi, lipindu-mă mai mult de el, dorind mai mult. Dorindu-l cu totul.

— Ușor, iubito, nu vreau să te doară!

— O să mă doară mai tare dacă te oprești! recunosc cu glas tremurat.

Geme încântat de nerăbdarea mea și buzele îmi sunt zdrobite într-un nou sărut carnal și gem sub ardoarea cu care sunt sărutată. Îl simt intrând numai puțin în corpul meu, apoi îi aud șoapta răgușită:

— Deschide ochii, iubito! Vreau să te văd când..., dar se oprește brusc când îl ascult și privirile ni se întâlnesc, iar eu mă străduiesc cu greu să rămân cu ochii deschiși, să mă agăț de privirea lui.

Cu o sigură mișcare, corpurile noastre devin unul și geamătului meu de durere i se alătură geamătul lui gutural. Abia mai îndrăznesc să respir și sunt uimită

CORINA CÎNDEA

cum poate durerea să se împletească cu plăcerea. Mă așteptam la durere, dar nu mă așteptam la ceea ce simt acum. Durerea există, este aici, mai mare chiar decât credeam, însă doar acum realizez cât de totală îmi este capitularea. Abia acum, simțindu-l adânc în mine, îmi dau seama că sunt a lui, așa cum am fost de când i-am întâlnit pentru prima oară privirea.

Întâi încet, parcă cu teamă să nu mă rănească și mai mult, Maddox începe să se miște deasupra mea, iar durerea începe să se estompeze treptat, lăsând loc doar plăcerii provocate de mângâierile, de șoaptele și de pătrunderile lui. Și se întinde tot mai mult, cu fiecare mișcare a lui, până când tot corpul mi se cutremură și fiecare celulă din mine pare să explodeze.

Îl simt adânc în mine, îi simt tremurul ușor și respirația care i se accelerează în timp ce brațele lui mă cuprind atât de strâns de parcă ar dori să mă absoarbă cu totul, așa cum și trupul meu îi absoarbe eliberarea.

Gura îmi este cuprinsă acum într-un sărut tandru și dulce prin care parcă își cere iertare pentru durerea pe care îmi-a provocat-o apoi, când respirațiile ni s-au liniștit, se întoarce pe o parte fără să-mi părăsească corpul. Însă strânsoarea rămâne la fel de puternică, la fel de fermă, ținându-ne corpurile lipite în toate modurile posibile. De parcă s-ar teme să nu mă piardă.

Își trage doar capul puțin în spate, atât cât să ne putem privi în ochi și îmi ridic privirea temătoare spre el. Nu-mi este teamă de faptul că i-am permis să vadă ceea ce simt și nu regret nicio secundă ceea ce s-a întâmplat, însă mă tem să nu găsesc pe chipul său aceeași răceală și indiferență cu care m-a rănit

Dar ochii lui mă privesc cu căldură și doar o urmă de îngrijorare pare să îi umbrească. Își freacă nasul de al meu într-un gest copilăros care ne face pe amândoi să zâmbim, apoi redevine serios, făcându-mi inima să tresalte din nou de teamă.

— Deși nu am niciun drept să îți cer asta, nu vreau să pleci! îmi șoptește aproape cu disperare și tremur în fața intensității cu care mă privește și a cuvintelor pe care nu credeam că o să le aud vreodată spuse de el.

Pentru prima dată, Maddox recunoaște că există ceva între noi, că simte ceva pentru mine și pare la fel de uimit de ceea ce se întâmplă între noi, așa cum sunt și eu.

— Atunci rămân! șoptesc emoționată.

Ochii îi strălucesc încântați și mă sărută din nou de parcă ar dori să îmi absoarbă sufletul, în același timp în care mi-l oferă pe al său. Când gura îmi este în sfârșit eliberată, mă ghemuiesc la pieptul lui, iar strânsoarea brațelor devine și mai puternică.

Avem corpurile înlănțuite încă în cel mai intim mod și tot nu pare să îi fie suficient. O mână i se așează pe ceafa mea și îmi lipește capul de pieptul său și, în timp ce cu cealaltă mă strânge cât mai mai aproape, îl simt băgându-și fața în părul meu, inspirând adânc.

Am sentimentul că sunt exact în locul în care ar trebui să fiu, în brațele lui, și las un oftat ușor să-mi scape printre buzele umflate de săruturi. Cu obrazul lipit de masca tatuată pe pieptul său și ascultându-i bătăile puternice ale inimii, adorm mai fericită ca niciodată...

CAPITOLUL 14

Brittany

—Iubito, trezește-te!

Refuz să deschid ochii atunci când aud vocea răgușită a lui Maddox lângă urechea mea, dar numai fiindcă îmi este teamă că am visat din nou. Îi simt buzele mângâindu-mi obrazul, iar mâna lui țese magie pe pielea mea.

L-am visat de atâtea ori până acum și nu cred că aș putea rezista să descopăr că totul a fost doar în închipuirea mea, așa că prefer să mă ghemuiesc mai bine lângă el, mulțumită să îi simt căldura corpului. Însă geamătul gutural care se aude ca răspuns la mișcarea mea este extrem de real, la fel ca și vibrația lui, pe care o simt în pieptul de care stă lipit obrazul meu. La fel ca și brațele care mă strâng mai aproape.

Amintirea a ceea ce s-a întâmplat mă lovește brusc și stomacul meu începe să tremure de parcă m-aș da într-un carusel.

O, Doamne! M-am culcat cu Maddox!

Capul mi se ridică brusc și simt cum toată pielea mi se înroșește atunci când îi întâlnesc privirea. Deși zâmbește și gropițele lui mă fac să amețesc, îi pot observa și o ușoară reținere în ochii întunecați, de parcă s-ar teme să nu vadă că regret ce s-a întâmplat între noi.

Picioarele ne sunt împleticite și suntem atât de

MĂȘTI ȘI SECRETE

îmbrățișați încât nu cred că o persoană care ne-ar privi ar ști unde începe unul și se termină celălalt, dar nu îmi pot reține sentimentul de jenă. Fir-ar să fie, e prima oară când dorm cu un bărbat, primul bărbat cu care m-am culcat și habar nu am cum ar trebui să mă comport!

Însă Maddox arată încântat de faptul că m-am înroșit și buzele lui îmi cuprind gura într-un sărut flămând.

—Bună dimineața! îmi șoptește pe buze.

—Bună dimineața! îi răspund, apoi mă încrunt când observ pe fereastra largă a camerei mele că afară este încă aproape întuneric. Care dimineață? De abia acum se luminează de ziuă!

—Exact! începe să râdă, apoi inspiră adânc. Se luminează de ziuă și părinții tăi se vor întoarce acasă. Trebuie să plec! Nu cred că vreunul dintre ei s-ar bucura să mă găsească în patul fiicei lor, mai ales în postura asta.

Devin dureros de conștientă de poziția în care ne găsim, la fel și de faptul că sexul lui se mărește considerabil între noi. Extrem de rapid. Înghit în sec fără să vreau și un geamăt îmi scapă de pe buze când Maddox își împinge soldurile spre mine, gemând la rândul lui.

Înainte să mă pot dezmetici, sunt răsturnată pe spate și greutatea lui mă apasă într-un mod delicios de salteaua moale. Sărutul pe care îl primesc mă trezește de-a binelea, dar inima mi se strânge la gândul că trebuie să plece.

—Mai sunt două motive din cauza cărora trebuie

să plec, îmi șoptește la ureche în felul în care m-am învățat deja, apoi își coboară buzele în săruturi mărunte pe gâtul meu.

Și mai jos, făcându-mă să gem din nou.

—Care? întreb cu greutate.

—Dacă... rămân..., spune printre săruturi, apropiindu-se periculos de mult de unul dintre sâni, nu o să mă pot opri... până când nu sunt... din nou în tine. *Adânc* în tine...

Scâncetul pe care îl scap când îmi cuprinde un sfârc în gură îi spune clar părerea mea în această privință. Îi cuprind în mâini părul negru și îl strâng între degete în timp ce mă cambrez spre el, arătându-i că îmi doresc ca gura lui să rămână acolo. *Exact acolo...*

Nu pot să neg faptul că încă simt o durere surdă, dar în momentul ăsta puțin îmi pasă de ea, așa că mă rezum să înghit în sec și să îmi plec privirea pentru ca el să nu observe modul în care m-au încins vorbele și dorința lui.

—Și al doilea? întreb doar de dragul de a întreba, căci mintea îmi este blocată pe cuvintele „adânc în tine” și pe sunetul vocii lui atunci când le-a rostit.

—Nu am prezervativ! îmi răspunde ezitând, iar eu rămân cu ochii pe buzele care îmi creează atâta plăcere și pe care le umezește cu un gest scurt.

Repet în gând cuvintele și tot durează câteva clipe până când înțeleg cu adevărat sensul lor, apoi încremenesc.

Oh!

Dumnezeule!

La naiba!

Nu m-am gândit nicio secundă la asta, nu m-a interesat nimic. Am fost atât de acaparată de ceea ce am simțit, încât nu a mai contat nimic altceva. Câteva momente rămân fixându-i chipul, iar ochii lui mă privesc pătrunzător, așteptându-mi reacția și dorind parcă să înțeleagă ce părere am despre asta și ce gândesc.

Îmi sprijin fruntea de pieptul lui și geamătul care îmi scapă de pe buze are acum două motive: faptul că nu am fost protejată și disperarea care mă cuprinde când realizez că, și dacă aș fi știut că nu are prezervativ, tot aș fi făcut-o.

O mână îi urcă pe ceafa mea și îmi apasă capul mai mult pe pieptul lui printr-o mângâiere ușoară, în timp ce buzele i se așează pe părul meu.

— Nu ai de ce să te temi, am folosit întotdeauna. Nu mi-am pierdut niciodată capul atât de mult încât să uit de el și nici nu am dorit pe nimeni atât de tare încât să nu mai conteze dacă îl am sau nu. Până la tine.

Îmi țin respirația în fața cuvintelor lui, apoi gem din nou. Eu m-am gândit doar la protecția împotriva unei sarcini, nici nu am luat în calcul o eventuală transmitere de boli, însă mă bucur că pot sta liniștită măcar în privința asta. Dar, cu toată disperarea mea, sunt uluită și de faptul că tocmai a recunoscut că este atras de mine mai mult decât a fost vreodată de altcineva, chiar dacă m-a îndepărtat în mod repetat.

Însă următoarele lui cuvinte îmi amintesc că totuși avem o problemă.

— Bănuiesc că tu nu iei nimic! afirmă calm, ca și cum ar fi ceva normal.

Nu aveam în plan să mă culc cu nimeni, deci îndopatul cu medicamente nu avea niciun rost, iar privirea pe care i-o arunc îi dă răspunsul foarte clar și oftează resemnat.

—Îmi pare rău, Brittany! îmi ridică bărbia cu un deget, apoi îmi dă cel mai dulce sărut de până acum. Mergem mai târziu și cumpărăm ceva de la farmacie.

Accept printr-o înclinare din cap și doar ne privim. Dacă privirea lui distantă de până acum a reușit să mă întoarcă pe dos, felul în care mă privește în clipa asta mă face să tremur. Nu mai există pic de răceală sau indiferență în ochii întunecați, din contră. Privirea îi este fierbinte și mă face să mă topesc, dar sunt surprinsă că mă lasă să îl văd așa. Și încerc din răputeri să nu mă gândesc că este primul bărbat cu care am fost atât de intimă și nu știu aproape nimic despre el.

— M-a luat prin surprindere apariția ta pe pistă și, când am aflat că pleci, singurul lucru la care m-am gândit a fost să dau de tine. Ce s-a întâmplat între noi nu a fost ceva planificat și mi-am dat seama mult prea târziu că nu am nimic la mine. *Ăsta* a fost motivul pentru care am ezitat aseară, nu pentru că nu te-aș fi dorit! Apoi, modul în care mi-ai răspuns și te-am simțit... Iubito, nici dacă tatăl tău ar fi intrat pe ușă nu ar mai fi putut să mă oprească!

Poate nu pe el, dar eu sigur aș fi murit instantaneu!

Simt că mă înroșesc toată din nou când îmi amintesc modul în care i-am răspuns, dar îi dau totuși dreptate: nimic nu ne-ar mai fi putut opri, nici lipsa unui prezervativ, nici chiar o eventuală apariție nedorită a tatălui meu.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Cine ți-a spus că plec? întreb când realizez că doar cineva de pe pistă i-a spus și nu-mi pot imagina cine, căci singura persoană care ar fi putut fi acolo și să știe este Brad, dar el e plecat.

Încruntarea obișnuită îi revine și îl văd strângând din buze, ezitând.

— Nu contează cine! îmi răspunde în cele din urmă. Vreau să-mi promiți că nu vei mai merge niciodată singură pe pistă! îmi spune dintr-o dată extrem de serios. Și, *dacă* vom merge vreodată împreună, nu te îndepărtezi la mai mult de un centimetru de mine! iar cuvintele îi sună mai mult a ordin decât a rugămintă.

— Dar dacă vei concura? Mă iei cu tine? Sau mă pui să alerg după mașină ca să păstrez distanța de un centimetru?

Gropițele aducătoare de amețeli își fac apariția, dar eu bombăn în sinea mea că nu îmi răspunde clar și nu am aflat de la cine a aflat că urma să plec.

— Nu mai concurez de câțiva ani. Data trecută a fost... o excepție, adaugă zâmbind. Eram încordat ca un arc din cauza ta, îmi fură el un sărut rapid, și trebuia să scap cumva de tensiune. O cursă mi s-a părut a fi o idee bună la momentul respectiv, dar nu se va mai întâmpla. Am descoperit că nici măcar adrenalina unei curse nu mă poate face să îmi iau gândul de la tine.

Nu îi amintesc că nu a fost singur în mașina atunci când a concurat, căci doar gândul la existența lui Brooke îmi face stomacul să se strângă. Însă eu îmi amintesc cuvintele lui Brad, că iese uneori cu ea, atunci când dorește să... Fir-ar să fie, și tocmai a recunoscut că era încordat și căuta un mod să se descarce!

CORINA CÎNDEA

— Dacă nu concurezi, de ce mergi pe pistă? Încere să mă gândesc la altceva, doar ca să alung sentimentul puternic de gelozie pe care îl simt. Ce faceți amândoi acolo, tu și cu Brad?

Îl simt încordându-se și, pentru o clipă, privirea rece îi revine, dar trece la fel de repede pe cât a apărut. Ezită în mod evident să îmi răspundă, din nou, însă privirea mea îi dă clar de înțeles că nu scapă așa ușor.

— Vindem piese de mașini, spune repede apoi se apleacă asupra mea, amețindu-mă cu un sărut. Promite-mi, Brittany!

Modul în care îl simt lipit de mine și mângâierile lui îmi împrăstie gândurile și mă concentrez cu greu asupra răspunsului său. Piese de mașini?! Atunci de ce atâta mister?

— Ce fel de piese?

Ochii i se mijesc și îl aud inspirând adânc. Nu cred că pe lista aia a lui, cu lucruri pe care le-a aflat despre mine, se află și faptul că sunt extrem de curioasă și încăpățanată, dar nu pare supărat că insist, din contră. Arată ca și cum curiozitatea mea l-ar distra.

— Brittany, vrei să vorbim *acum* despre piese de mașini? mă întreabă zâmbind și cu voce joasă, aceeași voce care mă răscolește mereu.

Oricât de curioasă sunt să aflu cu ce se ocupă și ce caută pe pista aia, poate să mai aștepte. Am timp destul să aflu, deci clatin din cap cu hotărâre când una dintre mâinile lui îmi urcă pe interiorul unei coapse.

— Perfect! șoptește încântat. Pentru că, în momentul ăsta..., adaugă cu ochii strălucind, nu mai dau nici doi bani pe motivele alea, iubito! și se ridică din nou deasupra mea.

— Încă mai dormi? Îți pleacă avionul peste... trei ore!
Înghiț în sec și mă străduiesc să nu sar din pat când aud vocea mamei, iar inima cred că îmi bate de o sută de ori pe minut. Somnul mi-a sărit instantaneu și toată euforia nopții trecute se împrășteie ca un fum când îmi dau seama că, pierdută în brațele lui Maddox, nu m-am gândit nicio clipă cum o să le spun părinților mei că nu mai plec.

Îmi deschid ochii încet și încerc să îmi liniștesc bătăile inimii, dar rămân cu un nod în gât atunci când observ că mama stă în ușă, privind fix la patul meu. La perna de lângă mine, mai exact. Pernă pe care se mai vede încă urma, extrem de clară, a capului lui Maddox.

Abia acum îmi dau seama că întreg patul e răvășit de parcă aș fi purtat un război în el și, ca și cum asta nu ar fi de ajuns, parfumul lui Maddox îmi inundă nările. Mirosul lui e atât de pregnant încât aproape că îmi arunc privirea roată, așteptându-mă să îl găsesc încă aici, în cameră.

Dezordinea cearceafurilor arată clar că nu am dormit singură și îmi întorc speriată ochii spre mama care a amuțit extrem de brusc, sperând în sinea mea că poate nu observă nimic și doar sentimentul meu de vinovăție face ca totul să pară atât de evident. Are buzele strânse și este extrem de încordată dar, spre ușurarea mea, nu face nicio remarcă referitoare la dezordinea din patul meu.

CORINA CÎNDEA

— Te așteptăm la masă! Îmi spune scurt și îndrăznesc să respir doar după ce a închis ușa după ea.

Dușul rapid pe care îl fac nu reușește să îmi potolească agitația, în schimb o face imaginea mea reflectată de oglinda uriașă din baie. Cel puțin pe cea exterioară, căci pe interior, simt că aproape clocotesc. Măinile mi se opresc din mișcarea de ștergere și gem înfundat, pentru că ceea ce văd în oglindă sunt buzele lui Maddox pe pielea mea.

Au fost trei motive din cauza cărora el ar fi trebuit să plece înainte de a se lumina de ziuă, dar le-am neglijat pe toate de tot atâtea ori. *De trei ori!* Iar acum avem tot atâtea motive ca să ajungem cât mai curând la o farmacie.

Deși am adormit din nou în brațele lui Maddox, era îmbrăcat când mângâierea lui pe obraz m-a trezit. Mă înfior și acum când îmi amintesc atingerea lui și modul intens în care m-a privit, stând aplecat asupra mea.

— Chiar... trebuie... să plec! mi-a șoptit cu regret printre săruturi repezi și scurte. Vin să te iau pe la patru. Să fii gata și să le spui părinților tăi că lipsești la noapte!

Apoi, după un sărut care m-a lăsat fără suflare, a plecat lăsându-mă privind pierdută în urma lui.

Îmi mușc buzele cu gândul la tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele ore, apoi mă privesc speriată în oglindă. Oare arăt altfel? Își va da mama seama ce s-a întâmplat în noaptea asta? Sper din toată inima că nu!

Ochii mi se opresc pe câteva urme roșiatice aflate pe pieptul meu și gem din nou în fața amintirilor, căci știu exact *când* și *în ce mod* au fost făcute fiecare dintre

MĂȘTI ȘI SECRETE

de. Și tremur pe interior la gândul că îmi voi petrece și următoarea noapte cu Maddox. Am înnebunit de tot! El m-a înnebunit!

Până în urmă cu câteva săptămâni, o relație adevărată nu își avea locul în planul meu, Academia din Milano fiind tot ce îmi doream. A fost de ajuns doar o privire de-a lui Maddox și totul s-a schimbat! M-a întors pe dos, m-a atras cu fiecare șoaptă seducătoare și m-a respins cu fiecare privire rece pe care mi-a aruncat-o. Și am plâns din cauza lui. Dar nimic din toate astea nu au mai contat aseară! Nu a mai contat decât felul în care m-a sărutat și m-a atins, de parcă întreaga lui viață doar asta a așteptat.

„Nu am niciun drept să îți cer asta, dar nu vreau să plec...”

Nu a știut la ce îmi cere să renunț atunci când m-a rugat să rămân și nici nu o să afle vreodată. Ceva îmi spune că, dacă ar ști, ar fi în stare să redevină indiferent, doar pentru a mă determina să plec. Chiar dacă simt o umbră de regret, sunt mulțumită de hotărârea pe care am luat-o.

Mă sperie cât de repede s-a întâmplat totul între noi și cât de mult a ajuns să însemne pentru mine. Nu știu încotro se îndreaptă relația mea cu Maddox, dar știu că am fost nefericită doar la gândul că aș pleca și nu l-aș mai vedea niciodată, iar acum... aș suferi infinit mai mult.

Așa că mă îmbrac rapid și, după ce inspir odată adânc ca să îmi liniștesc agitația interioară, cobor hotărâtă să îmi anunț părinții ce am decis: pot să îmi urmez visul și la o facultate de aici, din Miami!

— Cum adică, nu mai pleci? Ce vrei să spui?
Vocea uluită a mamei mă face să înghit în sec, însă nu îmi plec privirea. Și mai înghit odată, atunci ochii verzi ai tatălui meu aproape că mă tranșează.

— Numai despre asta ai vorbit în ultimii ani! De ce renunți tocmai acum la visul tău? mă întreabă el și îmi plec privirea în farfurie.

— Nu renunț la el, doar... îl adaptez!

— Are vreo legătură cu tipul care te-a adus acasă? Brunetul care a venit și la festivitatea de absolvire?

Îmi țin respirația în fața întrebării directe, dar trebuia să mă aștept la asta. Niciodată nu am putut să ascund nimic de tatăl meu și întotdeauna m-a prins când l-am mințit. Fir-ar să fie, nu puteam să am și eu un tată normal, nu un detector de minciuni uman?

— Da, are legătură cu el! admit în cele din urmă și simt că mi se ia o piatră de pe inimă atunci când recunosc.

— Ai înnebunit de tot! aproape că strigă și trănțește șervetul pe masă cu un gest nervos. Brittany, chiar dacă la început nu am fost încântat de alegerea ta, am înțeles că asta dorești și te-am susținut. Puține persoane au șansa ta, să faci exact ceea ce doresc și unde. Ai totul pregătit la Milano, iar tu...

— Și aș dori să mă susțineți și acum! îl întrerup, iar tonul meu calm îi face să mă privească uluiți.

— Te susținem, scumpo, doar că ne-ai luat prin surprindere! mă prinde mama de mână. Suntem... șocați! Te-ai despărțit de Wade și bărbatul ăsta a apărut de nicăieri, iar tu renunți la tot pentru el. Ne dorim tot ce este mai bun pentru tine, care părinte nu

MĂȘTI ȘI SECRETE

își dorește asta, dar vrem să fii și fericită. Dacă dorești cu adevărat să rămâi în Miami, atunci rămâi!

Zâmbetul și cuvintele ei mă fac să răsuflex ușurată și îmi întorc privirea spre tatăl meu. Nu arată ca și cum ar sări în sus de bucurie, dar măcar nu mai este la fel de încruntat.

— Cu o condiție! îmi spune el arătând cu un deget spre mine. Vreau să-l cunosc și eu pe... Cum îl cheamă?

— Maddox. Maddox Wright! răspund imediat și observ în treacăt schimbul de priviri dintre părinții mei, însă nu îi dau importanță.

Sunt fericită că mi-au acceptat hotărârea și, cu mâinile tremurând și mii de fluturi agitându-se în stomacul meu, urc în cameră să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Maddox.

CAPITOLUL 15

Brittany

Pentru a treia oară în nici cinci minute, îmi desprind părul și trec din nou peria prin el cu mâini tremurânde. Apoi îl prind iarăși într-o coadă de cal și mă privesc în oglindă.

Un oftat disperat îmi scapă de pe buze și mă strâmb la propria mea reflexie. Fir-ar să fie, dacă voi continua să tot fac asta, până ajunge Maddox, voi rămâne cheală!

Nu-mi pot opri tremurul mâinilor, așa cum nu-mi pot face nici golul din stomac să dispară. Sau nodul din gât. În viața mea nu am fost mai emoționată ca acum și nici nu cred că voi mai fi vreodată. Mă simt de parcă aș fi o copilă la prima întâlnire din viața ei, nu o femeie care, cu doar câteva ore în urmă, făcea dragoste și a dormit în brațele iubitului ei.

Oftez din nou și îmi închid ochii pentru o clipă, încercând să îmi dau seama cum ar prefera Maddox să am părul: legat sau lăsat liber pe umeri?

Îmi amintesc de toate dățile în care s-a apropiat de mine și un zâmbet mi se întinde pe față. De fiecare dată când mi-a șoptit la ureche, l-am simțit vârându-și nasul în părul meu și inspirând adânc. Deci liber o să fie!

Întoarsă în cameră, izbucnesc în râs fără să vreau. Întreaga încăpere e întoarsă pe dos! Patul care azi dimineată a făcut-o pe mama să se încrunte este acum plin de haine și, mai mult ca sigur, dulapurile îmi sunt goale!

Pentru prima dată, o înțeleg pe Kelsey și nebunia ei de a se schimba de zeci de ori. Acum am făcut și eu exact ca ea și tot mai strâmb din nas la hainele pe care le-am luat pe mine. Blugi și balerini în picioare, cămașă fără mâneci. Și sutien! De data asta și sutien, chiar dacă Maddox a părut încântat aseară de faptul că nu purtam.

Iar asta îmi amintește de prima mângâiere pe care i-am simțit-o pe piele și gem înfundat. Palmele mi-au transpirat brusc și le șterg de coapse cu un gest nervos, aruncându-mi ochii spre ceas.

E ora patru fără un minut. Bătăile inimii mi se întetesc și stau câteva clipe cu ochii privind la ecran.

„Vin să te iau pe la patru...”

Pe la patru? Asta însemnând... cât?

Și încă mă întreb și o oră mai târziu, când ceasul arată cinci fără un minut.

Dintr-o dată, nodul din stomac nu mai are nicio legătură cu emoția că o să-l reîntâlnesc pe Maddox. Nici tremurul mâinilor. Încerc să găsesc o scuză pentru faptul că întârzie, însă ceva îmi spune că e mai mult decât atât.

Doar ca să fac timpul să treacă mai repede, încep să îmi aranjez din nou hainele în dulap și încerc din răputeri să nu îmi mai arunc privirea pe ceas.

Abia când întreaga cameră îmi este lună și nu mai am nimic de aranjat sau de pus la loc, îmi arunc ochii din nou spre cadranul ale cărui cifre verzi încep să îmi joace înaintea ochilor: șase și zece.

Genunchii mi se înmoaie brusc și mă așez pe patul acum perfect întins, dar numai pentru o secundă, căci

amintirile nopții trecute năvălesc peste mine și sar în picioare aproape ca arsă. Prefer să mă așez într-un fotoliu și îmi ridic genunchii la piept, încercându-i cu brațele apoi, cu un oftat, îmi sprijin obrazul de ei.

Ochii mi se închid și simt cum două lacrimi mari mi se preling pe față, dar nu ridic mâna ca să le șterg. Vor urma altele, știu asta, așa că gestul ar fi inutil.

Ca pe un film, mintea mea începe să deruleze fiecare moment pe care l-am petrecut cu el din clipa în care l-am găsit în fața porților. Fiecare gest sau vorbă, fiecare mângâiere sau sărut, chiar dacă oricare dintre ele nu face decât să îmi accentueze chinul.

Un geamăt disperat îmi scapă de pe buze când văd în fața ochilor privirea lui atunci când a plecat. Atât de... fierbinte și cu atât de mult regret în ea! Capul mi se ridică brusc și inspir adânc, ținându-mi apoi răsuflarea.

Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Iar Maddox, cu toată indiferența lui, cu toate dățile în care m-a respins, nu m-a privit niciodată cu răceală deplină. Oricât de mult ar fi încercat să arate că nu îi pasă, întotdeauna a existat căldură în ochii lui atunci când m-a privit. Ascunsă, fugitivă, dar a existat, era acolo.

Și pot să spun cu siguranță că, atunci când mi-a spus că se întoarce, nu m-a mințit!

Ceva s-a întâmplat!

Dar... ce?

Ce anumel-ar fi putut face să nu-și țină promisiunea?

Însă îmi amintesc și faptul că, după fiecare dată în

care s-a apropiat de mine, a urmat o respingere. Asta să fie? Oare regretă ce s-a întâmplat între noi?

Măcinată de gânduri contradictorii, mă plimb de-a lungul și latul camerei, încercând să înțeleg. Să îl înțeleg pe el! Abia acum, când pașii mi se opresc în dreptul ferestrei, observ că afară este deja noapte.

Tresar puternic când soneria telefonului răsună strident în liniștea camerei, dar mă reped să îl apuc și gem dezamăgită când realizez că eu nu știu numărul lui Maddox și, probabil, nici el pe al meu. Niciunul dintre noi nu ne-am gândit azi dimineață să facem schimb de numere, nu când eram prea preocupați unul de celălalt.

Oftez adânc când observ numele lui Kelsey pe ecran, apoi inima începe să îmi bubuie în piept. Brad! Sunt sigură că el are numărul lui Maddox!

— Dă-mi-l pe Brad! spun dintr-o suflare, făcându-mi prietena să amuțească pentru câteva secunde.

— *Britt, ce s-a întâmplat?* îi aud vocea îngrijorată și, Doamne, cât mi-aș dori să fie acum lângă mine și să pot povesti cu ea.

— Promit că o să-ți spun mai târziu. Dă-mi-l acum pe Brad!

Le aud șoaptele agitate și știu că acum sunt îngrijorați amândoi din cauza mea.

— *Nici nu ai ajuns bine la Milano și deja îți este dor de noi?* încearcă Brad să glumească, dar îi recunosc neliniștea din voce.

— Nu mai plec! Eu... El... Dă-mi numărul de telefon al lui Maddox!

Liniștea care se lasă la celălalt capăt al telefonului îmi arată clar că prietenii mei sunt șocați. Nu știu ce

i-a șocat mai mult, faptul că nu mai plec la Milano sau că cer numărul lui Maddox, asta dându-le de înțeles că hotărârea mea are legătură cu el. Sau amândouă.

— *Nu mai pleci? De ce? Ce-a făcut?*

Imagini din noaptea trecută îmi apar în fața ochilor și îmi strâng buzele, oftând. Dar este suficient pentru cei doi să înțeleagă mai mult decât mi-aș fi dorit.

— *Trebuia să-mi dai mitraliera aia și să mă lași să îl omor!* o aud pe Kelsey bombănind în fundal și aproape zâmbesc imaginându-mi-o agitându-se pe lângă Brad.

— *Te-am prevenit, Britt!* îmi spune acesta ușor și sunt fericită că măcar el își păstrează calmul.

— Știu, Brad, dar... A spus că vine să mă ia pe la patru și n-a mai apărut. Nu-mi spune că a mințit, căci știu că nu-i așa. Am sentimentul că s-a întâmplat ceva...

Faptul că o spun cu voce tare mă face să îmi simt tremurul interior și mai puternic. Dar e adevărat. Un sentiment de neliniște m-a cuprins la un moment dat și nu am înțeles ce este. Decât acum.

Notez numărul cu mână nesigură și sunt la un pas să închid telefonul când vocea lui Brad se aude din nou.

— *Orice ar fi, să nu mergi singură pe pistă! Promite-mi, Britt!*

Aceleași vorbe pe care le-a spus și Maddox, aceeași cerere de a promite. Nu i-am promis nici lui, nu o să-i promit nici lui Brad.

Este aproape miezul nopții când opresc din nou pe dealul de lângă pistă, de data aceasta cu o grămadă de

MĂȘTI ȘI SECRETE

emoții care mă fac tremur pe interior.

Privirea mi se mută de pe imaginea plină de oameni și mașini din fața mea, pe scaunul de lângă mine, unde mi-am aruncat telefonul în grabă atunci când am plecat. Zeci de apeluri am dat la numărul primit de la Brad, dar nu am primit niciun răspuns.

Am ignorat privirile uluite ale părinților mei când am coborât scările în fugă și nici nu le-am răspuns întrebărilor care au răsunat în urma mea, însă acum... ezit.

„Vreau să-mi promiți că nu vei mai merge niciodată singură pe pistă!”

Aud din nou rugămintea șoptită a lui Maddox și mă încrunt. Nu aș avea ce căuta pe pistă dacă el nu ar fi dispărut! În plus, este duminică seara, până vinerea următoare mai mult ca sigur că totul va fi liniștit pe-aici. E ultima șansă să aflu ceva despre el.

Aceeași atmosferă cu care aproape m-am obișnuit mă înconjoară atunci când cobor din mașină, doar privirile curioase mai lipsesc, dar bănuiesc că încep să fiu recunoscută.

— Unde naiba e Maddox?

Atât vocea furioasă, cât și modul brutal în care îmi este prins brațul drept și sunt întoarsă pe loc, mă fac să icnesc. Însă îmi țin răsuflarea când privirea îmi întâlnește doi ochi albaștrii și o pereche de sprâncene atât de încruntate încât sunt unite.

Deși nu l-am văzut în viața mea pe posesorul lor, acesta pare să mă cunoască și, mai ales, pare să știe că Maddox mă cunoaște. Mai mult, este chiar sigur că eu aș ști unde se află!

CORINA CÎNDEA

— Dacă aș ști, nu l-aș mai căuta nici eu! îi răspund la fel de furioasă și, cu un gest scurt, îmi smulg brațul din mâna lui.

Mirat de răspunsul meu, brunetul își mijește ochii și mă măsoară ostentativ din cap până în vârful pantofilor sport cu care sunt încălțată, iar rânjetul ironic care i se ivește pe chip îmi transmite fiori pe șira spinării.

— Dacă ești aici, o să apară și el! începe să râdă, apoi mă prinde din nou de braț și mă trage după el. Iar tu o să vii cu mine, ca să fiu sigur că nu mă ocolește atunci când apare. Asta dacă nu dorește ca povestea de acum trei ani să se repete!

Gestul și vorbele lui mă fac să îl urmez ca un robot, încercând să înțeleg ce înseamnă.

Povestea de acum trei ani? Ce poveste?

Ce naiba s-a întâmplat aici?

Din cauza unei povești de acum trei ani mi-a spus Maddox să nu mai vin pe pistă?

Se temea să nu pățesc eu ceva sau că voi afla ceva despre trecutul lui?

Însă orice ar fi, e clar că nu poate fi nimic bun, așa că privesc în jur disperată, sperând să găsesc o cale de ieșire din situația în care singură m-am băgat.

— Dă-i drumul!

Picioarele mi se opresc la fel de brusc ca și ale bărbatului care mă trage după el, dar vocea ușor cunoscută mă determină să fac un pas lateral pentru a vedea cine este cel care îmi ia apărarea.

Îmi vine să sar în sus de bucurie când ochii mi se opresc pe șatenul care aproape m-a sechestrat la

prima mea vizită pe pistă, dar pe care acum mai că l-aș săruta de bucurie că există.

— Nu te băga, Evans! mârâie cel care m-a târât după el, dar șatenul nu pare speriat, ci mă privește îngrijorat de parcă ar vrea să se asigure că n-am pățit nimic. E întreagă, nu i-am făcut nimic, rânjește brunetul. Doresc doar să mă asigur că Maddox...

— Brittany a venit astăzi cu mine! i-o taie Evans și eu aprob imediat din cap, simțind instinctiv că e mai bine să fiu de acord cu el.

— Spunea că și ea îl caută!

— Deci nu știe nu este! Și nici eu! Știi bine că Wright se ține întotdeauna de promisiune. Dacă nu a venit la întâlnirea cu tine, înseamnă că ceva important a intervenit. O să te caute el, mai mult ca sigur! Însă acum, noi plecăm! și mă smulge din mâna brunetului, trăgându-mă după el spre locul în care mi-am parcat mașina.

Pentru a doua oară în seara asta, mă mișc ca un robot. Nu faptul că o matahală necunoscută aproape că m-a sechestrat mă sperie cel mai mult, ci faptul că și șatenul a recunoscut că *ceva* s-a întâmplat cu Maddox. Ceva care l-a făcut să lipsească de la o întâlnire importantă.

Îmi trece fugitiv prin minte faptul că, dacă ar fi venit la mine la ora patru, probabil că ar fi lipsit oricum, dar gândul îmi este alungat de modul în care șatenul mă urcă aproape cu forța în mașina mea.

— Du-te acasă, Brittany și nu te mai întoarce aici! îmi spune cu o blândețe la care nu mă așteptam din cauza gestului cu care am fost împinsă în mașină.

— Ce știi de Maddox? Ce a pățit? Întreb aproape cu teamă, dar nu primesc drept răspuns decât o privire lungă și o ușoară ridicare din umeri. Evans, te rog! Spune-mi ce știi!

— Jesse! Numele meu e Jesse! îmi spune zâmbind și abia acum realizez că el știe cum mă numesc, dar alung repede gândul.

— Jesse...

— Nu știu nimic, Brittany! Maddox avea o... întâlnire de afaceri în seara asta și nu a apărut. Și nu răspunde nici la telefon. Doar atât știu!

— Dar ai zis...

— Aș fi zis orice ca să te scot de acolo! Nu știu ce a intervenit, dar *acum* chiar nu este momentul ca *tu* să fii aici!

Îmi amintesc cuvintele brunetului legate de o poveste care s-ar putea să se repete și mă încrunt involuntar.

— De ce? Ce s-a întâmplat acum trei ani?

— Nu trebuie să îți faci griji legate de asta! Nu ești atât de importantă!

De data aceasta recunosc imediat vocea melodioasă, chiar înainte ca posesoarea ei să îl ocolească pe Jesse și să apară în fața mea.

— Brooke! o avertizează șatenul cu voce scăzută, dar femeia își înclină capul pe un umăr și îmi zâmbește superior.

— S-a plictisit deja de tine?

Chiar dacă nu spune niciun nume, știu exact la cine face referire. Obrajii îmi iau foc și o sămânță de îndoială își face loc în inima mea. Asta să fie? M-am

MĂȘTI ȘI SECRETE

Înșelat atât de mult și nu am reprezentat pentru Maddox decât o aventură de o noapte?

Dar nu am timp să îi răspund, căci se întoarce înspre Jesse și îl întreabă pe un ton aparent nevinovat:

— De ce nu-i spui ce s-a întâmplat acum trei ani?

— Fiindcă e alegerea lui Maddox *dacă* sau *când* îi va spune! Nu a mea și, cu siguranță, nici a ta! îi răspunde el pe un ton atât de furios încât o văd pe roșcată înghițind în sec, apoi se întoarce spre mine. Dă-mi telefonul tău!

Îi întind cu gest mecanic aparatul, în timp ce sunt de-a dreptul uluită. Nu înțeleg nimic din aluziile care se fac și nici nu primesc răspunsuri, iar asta mă înfurie și mai mult.

— Spune-mi! zic hotărâtă privind la Jesse, dar acesta nu mă bagă în seamă, trimițând un apel de pe telefonul meu pe al lui, apoi mi-l înapoiază.

— Ăsta e numărul meu de telefon și acum îl am și eu pe al tău. O să te anunț când știu ceva.

Dar nu a aflat nimic!

Deși au trecut trei săptămâni de atunci și multă lume îl caută, după cum spune Jesse, Maddox e dat dispărut. Nimeni nu a auzit nimic de el sau nu l-a mai întâlnit din seara când a venit la mine, eu fiind ultima persoană care l-a văzut.

Niciun semn. Nicio explicație.

Nimic!

Parcă ar fi intrat în pământ!

Trei săptămâni de griji și întrebări care m-au măcinat pe interior și tot atâtea zile în care am condus aiurea prin tot orașul sperând că o să-l văd, chiar

dacă ceea ce aş fi găsit pe chipul lui nu ar fi fost decât indiferență.

Și, cu trecerea fiecărei zile, încrederea mea s-a mai topit câte puțin. Încet, încet, am început să cred că poate Maddox se ascunde. Că *eu* sunt motivul pentru care a dispărut, probabil așteptând să îmi dau seama de asta și să plec totuși la Milano.

Mi-am amintit de drumul pe care trebuia să-l *facem* la o farmacie, dar l-am făcut *singură*, la limita celor șaptezeci și două de ore. Așa cum mi-am amintit de toate atenționările lui că mă va răni. A reușit s-o facă mai mult decât aş fi crezut că este posibil.

Mai arunc o singură privire prin hubloul avionului și două lacrimi mi se preling pe obraz. Sunt surprinsă că mai pot plânge, dar știu că acestea sunt doar primele, altele urmând după ele.

Credeam că voi fi mai fericită ca niciodată atunci când voi pleca la Milano, dar m-am înșelat. Chiar dacă plec să îmi îndeplinesc visul, sufletul mi-e greu, am inima zdrobită și mă simt goală pe dinăuntru...

CAPITOLUL 16

Brittany

— Deși mai sunt doar câteva săptămâni până la terminarea anului, am un proiect special pentru voi.

Încântarea din vocea profesorului și șoaptele care se aud în jurul meu mă fac să ridic și eu privirea din caietul în care mângălesc fără niciun rost. Dar nu doar acestea sunt lucrurile care îmi atrag atenția ci mai ales, cuvintele lui.

Câteva săptămâni până la terminarea anului...

Acum un an, pe vremea asta, l-am cunoscut pe Maddox...

Scrâșnesc din dinți fără să vreau, iar palmele transpirate brusc, le strâng în pumni. Fir-ar să fie, a trecut *un an*, iar eu tot nu pot să scap de amintirea lui!

Am ajuns să nu mai tresar de câte ori mi se pare că îl zăresc pe stradă și să nu mă mai întorc de câte ori aud un motor ambalat. Milano e plin de bărbați bruneți cu părul răvășit, iar motoarele sunt un mijloc de circulație extrem de folosit.

Singurele lucruri de care nu pot să scap nicicum sunt visele cu el din fiecare noapte și șoaptele lui răgușite pe care încă le aud.

La două săptămâni după plecarea mea, Maddox a reapărut la fel de brusc precum a dispărut. Spre surprinderea mea, Jesse a fost cel care m-a anunțat și

nu Brad, așa cum mi-a promis și cum ar fi trebuit.

Mă încrunt și mă întreb din nou ce l-a determinat oare pe Brad să îmi ascundă faptul că Maddox s-a întors. Așa cum eu nu am dorit să răspund întrebărilor cu care m-au bombardat el și Kelsey, tot așa a refuzat și el să îmi spună ceva. Ba chiar am avut impresia că, pentru o perioadă, chiar a fost supărat pe mine.

Fără să știe nimeni, din când în când, o dată la două sau trei luni, Jesse îmi trimite câte un mesaj prin care îmi spune câte ceva despre Maddox. Este secretul nostru. Nu mi-a răspuns la apelurile pe care i le-am dat și nici nu m-a sunat înapoi, așa că m-am mulțumit cu puținul pe care l-am primit și îl mai primesc.

M. s-a întors. Nu știu ce ai făcut, dar este extrem de furios. Pe tine! A părut uluit când i-am spus că l-ai căutat, apoi s-a înfuriat și mai tare.

Acesta a fost primul mesaj pe care l-am primit, din care nu am înțeles nimic și care m-a debusolat total. El era furios pe mine? Dar nu făcusem nimic! Nu eu am fost cea care a dispărut!

Chiar dacă în adâncul sufletului meu tot am sperat că Maddox o să mă caute, mesajul lui Jesse mi-a arătat extrem de clar că m-am înșelat. A devenit evident că, până la urmă, Brooke a avut dreptate! Eu am fost motivul dispariției lui și Maddox a stat ascuns până când a fost sigur că am plecat.

Și totuși...

Nu înțeleg rostul rugăminții lui de a rămâne, nu atunci când deja devenisem a lui. Ca și discuția despre pistă și eventualele noastre drumuri acolo. Sau lipsa lor. Absolut tot ce am discutat *după* ce m-am culcat cu el, mi-a dat de înțeles că vom continua relația.

Vin să te iau pe la patru. Să fii gata și să le spui părinților tăi că lipsești la noapte!

Mi-am repetat cuvintele de zeci de ori, amintindu-mi totodată și chipul lui de-atunci când le-a rostit și încă îi simt mângâierea pe obraz, chiar și după atât timp, fir-ar să fie. Poate că nu am eu prea multă experiență, iar Maddox este expert în a ascunde ceea ce simte sau gândește, dar știu că a fost sincer. În acel moment, credea ceea ce mi-a spus.

Senzația că *ceva* a intervenit, *ceva* ce l-a determinat să își modifice întreaga atitudine față de mine, *ceva* ce l-a făcut să fie furios pe mine, există și acum. Deși... nu îmi pot imagina ce anume ar putea fi!

Nu am făcut nimic după ce a plecat, nu am vorbit cu nimeni, nici măcar la telefon. Am dormit. Atât!

Mama și tata!

Gândul îmi trece repede prin minte și îl alung la fel de repede. Am vorbit totuși cu ei despre Maddox și le-am spus de hotărârea mea de a rămâne. Privirea schimbată între ei atunci când le-am spus numele lui mă sâcăie și acum dar, oricât m-aș strădui, nu am putut s-o descifrez.

Când a fost evident că nu mai are niciun rost să rămân și i-am anunțat că totuși plec la Milano, am fost recunoscătoare că nu m-au întrebat nimic. S-au comportat ca și cum discuția din *ziua aceea* nici nu a avut loc, iar numele lui Maddox nu a mai fost pomenit niciodată.

Însă, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat și oricât de mult m-aș strădui, nu pot să îl urăsc. Nu mi-a făcut declarații de dragoste false, nici promisiuni deșarte.

CORINA CÎNDEA

De fapt, nu mi-a promis nimic. Doar o întâlnire la care nu a mai apărut.

Chiar dacă atunci mi-am spus că nu contează dacă Maddox va redeveni indiferent și rece, m-am mințit pe mine însămi. A contat. Mai mult decât am crezut.

Așa că mi-am ascuns durerea și am închis totul în mine, nearătând nimănui ceea ce simt.

Am ajuns să îmi port propria mască...

— Știți că de luni începe săptămâna modei aici, la Milano, și aveți ocazia să arătați ce ați învățat și cât talent aveți!

Vorbele profesorului mă fac să îmi alung amintirile și încerc să fiu atentă la ce se discută în jurul meu.

— Am reușit să vă obțin accesul la majoritatea prezentărilor care vor avea loc, continuă la fel de încântat profesorul. Veți putea merge la oricare dintre ele doriți și puteți poza orice. Însă, de azi în două săptămâni, fiecare dintre voi va trebui să îmi prezentați un portofoliu cu pozele făcute. Pe ele veți primi nota de final de an. Imaginați-vă că le faceți pentru un client, nu pentru mine.

Zeci de comentarii și întrebări se aud în jurul meu, însă profesorul între două vârste doar ne zâmbește misterios.

— Și asta nu e totul! adaugă el. Renumitul fotograf Marco Balestra va alege, pe baza portofoliilor voastre, o persoană care va putea lucra alături de el pe perioada verii. Este o șansă, poate unică în viață, așa că dați tot ce aveți mai bun din voi! Vociferatul sonor tipic italianesc răsună acum în întreaga sală de curs și zâmbesc fără să vreau în fața reacțiilor iscate

de anunț, dar trebuie să recunosc că și mie mi-a fost trezit interesul, Marco Balestra fiind unul dintre cei mai buni fotografi din domeniul modei.

Însă nu știu prea multe despre el și nici cum arată. În mod ciudat, deși lucrează într-o lume în care publicitatea este totul, nu îmi amintesc să fi văzut vreo poză cu renumitul fotograf, probabil preferând să rămână ascuns în spatele obiectivului și în anonimat.

Deși Academia din Milano a fost visul meu, o singură noapte petrecută în brațele lui Maddox a făcut ca toată încântarea să îmi dispară. Am fost la cursuri, m-am implicat cât am putut de mult în fiecare activitate organizată de profesori doar pentru a-mi ocupa mintea și timpul dar, pentru prima dată, un proiect îmi trezește cu adevărat curiozitatea și dorința de a arăta ce pot.

Însă nu doar faptul că aş avea șansa să lucrez și să învăț de la cel mai bun în domeniu mă face să îmi doresc să câștig acest post pe perioada verii. Pe lângă asta, mai am un motiv întemeiat: nu vreau să mă întorc în Miami.

La nici o lună după sosirea mea aici, am fost șocată când părinții mei m-au anunțat că se mută și ei la Milano.

— Nu vom locui împreună, nu o să te incomodăm în niciun fel, mi-a explicat mama atunci când i-am întrebat de ce fac asta. Vrem doar să fim mai aproape de tine!

Explicația mi s-a părut cam trasă de păr, mai ales că, înainte să plec, nici unul dintre ei nu părea să fie

disperat de faptul că o să fim atât de departe unii de alții. N-am înțeles nici atunci și nu înțeleg nici acum cum de tata a renunțat la avocatură. A lăsat firma pe mâinile unui prieten avocat, conducând totul prin telefon, la fel și cele câteva afaceri în care avea investiții bani.

Dar știu că plănuiesc să ne întoarcem acasă pe perioada verii, iar eu nu doresc asta.

În ciuda diferențelor de fus orar, am reușit să vorbesc de câteva ori pe zi cu Kelsey la telefon și chiar și cu Brad, după ce i-a trecut supărarea inexplicabilă pe mine. Wade... continuă să mă sune și povestim așa cum o făceam înainte de a fi iubiți. Chiar dacă pare să fi acceptat statutul de simplu prieten, știu însă că speră la mai mult.

Îmi este dor de toți trei și îmi lipsesc, însă teama că mă voi reîntâlni accidental cu Maddox în cele două luni de vacanță este mult mai puternică decât dorul de prietenii mei. Abia am reușit să îmi găsesc un echilibru precar și nu doresc să sufăr din nou.

Pentru prima dată după mult timp, mă simt încântată de ceea ce fac. Ba chiar aș putea spune că mă apropiu de fericire. Inima îmi bate nebunește în piept însă, de data aceasta, din cauza emoției cu care degetul meu apasă pe butonul camerei de fotografiat.

Este ultima zi din săptămâna modei și, deși sunt ruptă de oboseală, aș lua-o din nou de la capăt. Am intrat la toate prezentările la care am avut acces și am

MĂȘTI ȘI SECRETE

făcut zeci de filme, filme pe care am stat apoi până noaptea târziu ca să le dezvolt. Am analizat fiecare fotografie în parte pe cât posibil de obiectiv, doar pentru ca a doua zi să nu repet aceleași greșeli sau, pur și simplu, să.

— Ce cauți aici?

Vocea masculină și plăcută mă face să îmi întorc capul spre dreapta și îl privesc nedumerită pe bărbatul de lângă mine. Doi ochi căprui mă privesc curioși și clipesc de câteva ori înainte să întreb cu voce pierită:

— Poftim?

— Ar trebui să fii de cealaltă parte a obiectivului, nu să te ascunzi în spatele lui. Ar trebui să fii pe scenă, adaugă atunci când vede că tot nu înțeleg.

— Să fiu manechin?!? întreb uluită, iar el aprobă imediat. Doamne ferește! Aș înțepeni la primul pas sau, și mai rău, mi-aș rupe gâtul după numai un metru! exclam extrem de sinceră.

Hohotul de râs al bărbatului răsună în sală atrăgând privirile asupra noastră, dar nu pare să-i pese că deranjează, iar eu profit de momentul scurt pentru a-l privi mai bine.

Este destul de înalt și bine făcut, fiind extrem de asemănător cu bărbații pe care i-am văzut defilând pe podium, dar cele două aparate de fotografiat pe care le poartă după el îmi arată clar cu ce se ocupă. Nu cred că are mai mult de treizeci de ani. Un păr șaten tuns foarte scurt și... da, ochii căprui care îi strălucesc din cauza râsului.

Fir-ar să fie! Ce naiba am de primul lucru pe care îl observ la un bărbat sunt ochii?

— Întotdeauna spui ce gândești? mă întreabă când reușește să se oprească, dar are încă un zâmbet larg pe față.

— De obicei, nu. Dar tu ai reușit să mă șochezi! Îi zâmbesc și eu fără să vreau.

Privirea îi coboară acum spre pieptul meu și fac un pas mic în spate atunci când întinde o mână. Însă obrajii mi se înroșesc când observ că nu a făcut altceva decât să apuce de legitimația mea de acces și de care uitasem că îmi atârnă de gât.

— Brittany Cavannough, citește cu voce tare. Studentă la Academia de Arte. Dorești să devii fotograf? întreabă cu o curiozitate nedisimulată.

— Da. Asta mi-am dorit să fac de când mă știu.

— Și ești pregătită să renunți la viața personală pentru asta?

— Care viață personală? bombăn mai mult pentru mine, dar felul în care ochii i se măresc îmi dă de înțeles că m-a auzit perfect.

— Exact, nu o să ai niciuna! îmi spune după o clipă în care m-a examinat atent. Dacă vei reuși să intri în lumea modei, vei fi mereu pe drumuri. Va trebui să mergi oriunde se ține o prezentare de modă sau unde îți cere un client să mergi. Vor fi perioade în care nu vei ajunge nici să îți despachetezi bagajele, că trebuie să pleci din nou. Propria ta casă îți va fi mai străină decât camerele de hotel. Prietenii pe care îi ai acum o să-i întâlnești doar de câteva ori pe an, apoi o să te uite, iar alții noi... nu cred că o să ai timp să îți faci. Ești pregătită pentru toate acestea?

Câteva clipe, doar îl privesc nemișcată fără a-i arăta

MĂȘTI ȘI SECRETE

ce simt sau ce gândesc.

În ultimul an am aflat destul de multe despre lumea modei, cât să am habar despre ceea ce mă așteaptă, dar nu credeam că ar putea fi chiar așa de rău.

Pentru o secundă scurtă, chipul lui Maddox îmi apare în fața ochilor și inspir adânc, apoi alung imaginea imediat.

— Sunt pregătită! spun hotărâtă, iar bărbatul îmi zâmbește încântat.

— Atunci îți doresc mult succes, Brittany! și, înainte să îi pot mulțumi, se pierde în mulțimea de oameni din sală.

O săptămână mai târziu, liniștea deplină din sala de curs arată extrem de clar că suntem nerăbdători să aflăm cine va fi norocosul sau norocoasa aleasă de marele Marco Balestra.

Parcă dorind să ne chinuie, profesorul nostru nu ne spune nimic, doar își ține ochii pe o foaie de hârtie, zâmbind încântat.

— În primul rând, doresc să vă felicit pe toți pentru munca excelentă pe care ați făcut-o! începe în sfârșit să vorbească și îmi țin respirația, emoționată. Din păcate, doar unul dintre voi a fost ales de Marco, și face din nou o pauză de câteva secunde, mărin suspansul. Brittany Cavannough!

Deși mi-am auzit numele extrem de clar, nu îmi vine să cred și nu îndrăznesc să respir nici când sunt felicitată de către colegi. Ochii îmi sunt fixați pe profesorul care, acum cu un zâmbet larg pe buze, îmi face semn să mă îndrept spre el.

— Ești așteptată! îmi spune el și îmi întinde un cartonaș pe care îmi cobor ochii uluită.

O carte de vizită, extrem de simplă, care are trecut pe ea doar numele fotografului și o adresă.

— Pe verso! îmi șoptește profesorul.

Azi, ora douăsprezece.

Atât. Doar trei cuvinte. Nicio semnătură, nimic altceva.

— Ar trebui să te grăbești! îmi arată el ceasul și ochii mi se măresc, uluiți, când văd că mai este doar o jumătate de oră până la amiază.

Sunt deja în taxiul care, la îndemnul meu, gonește prin oraș, când realizez că nici măcar nu i-am mulțumit profesorului, dar sper să mă înțeleagă și să mă ierte.

Încă îmi tremură genunchii atunci când cobor în fața unei clădiri mari, dar îmi iau inima în dinți și intru hotărâtă după ce arunc doar o privire către ceas. Douăsprezece fix. Perfect!

— Domnul Marco Balestra? întreb secretara peste care dau lângă intrare și care, după ce doar îmi zâmbește scurt, îmi arată cu un gest din cap, o ușă.

O ușă pe care, odată intrată, pătrund într-o lume în care nu credeam că o să reușesc să ajung atât de curând.

Un studio imens mi se înfățișează în fața ochilor. Zeci de reflectoare, suporturi cu haine, paravane, o multitudine de culori. Însă o singură persoană se află în toată încăperea.

Sprijinit lejer de pervazul unei ferestre uriașe, cu brațele încrucișate la piept și cu un zâmbet larg pe față,

stă nimeni altul decât... șatenul pe care l-am întâlnit la prezentarea de modă.

— Tu? exclam uluită și înțepenesc în mijlocul studioului.

— Eu, chicotește el în timp ce se apropie de mine și se oprește când doar un pas ne mai desparte.

Privesc neîncrezătoare la mâna întinsă spre mine, apoi îmi ridic privirea din nou în ochii lui.

— Săptămâna trecută nu m-am prezentat, așa că o fac acum! îmi spune, iar zâmbetul i se adâncește. Marco. Marco Balestra. Bine ai venit, Brittany!

Și izbucnește din nou într-un râs colorat când singura mea reacție este o înjurătură.

— La dracu'!

Brittany

— Asta e de bine sau de rău? mă întreabă când râsul i s-a potolit, însă eu doar îl privesc.

Emoțiile pe care le-am avut până când am văzut cine este au dispărut ca prin farmec, lăsând loc însă întrebărilor.

În mod normal, i-aș mulțumi frumos pentru că m-a ales pe mine și mi-aș cere scuze pentru înjurătura scăpată. Însă acum... îmi amintesc de privirile pe care mi le-a aruncat acum o săptămână, de modul în care a intrat în vorbă cu mine, spunându-mi că ar trebui să fiu pe scenă.

Mă încrunt fără să vreau și nu pot să nu mă întreb dacă am câștigat concursul ăsta pentru munca mea sau pentru că, pur și simplu, i-am plăcut.

Spune-mi ce dorești, iubito... ce simți... ce îți place...

Parcă aud din nou șoaptele lui Maddox, alături de sfatul să nu îmi fie teamă niciodată să spun ce gândesc. Nu știe și nici nu va ști vreodată cât de mult m-au schimbat vorbele lui și cât de des i-am ascultat sfatul de atunci. Și voi continua să o fac.

— De ce eu? De ce m-ai ales pe mine?

Spre surprinderea mea, Marco își vâra mâinile în buzunarele pantalonilor cu un gest lejer și îmi zâmbește.

— Nu din cauza chipului tău frumos, dacă te întrebi asta! Recunosc că el a fost cel care mi-a atras atenția

prima dată, dar... Te-am urmărit întreaga săptămână, la fel ca și pe colegii tăi. Însă tu, spre deosebire de ceilalți, nu te-ai lăsat distrasă de un corp frumos sau un chip seducător. Nu ai rămas indiferentă, dar ți-ai transmis emoțiile în pozele pe care le-ai făcut. Ai reușit să prinzi detalii care le-au scăpat celorlalți și te-ai comportat ca o profesionistă, nelăsând ca strălucirea din lumea modei să te afecteze în vreun fel. Meseria mea este să surprind emoții, Brittany, spune după o scurtă pauză în care eu încerc să asimilez tot ce mi-a spus, și sunt foarte bun la asta. Ți-am văzut tristețea și bănuiesc că are legătură cu un bărbat. Poate că o să par crud, dar de asta am nevoie.

Îl privesc uluită de faptul că a reușit să vadă ceea ce simt, dar nu înțeleg de ce ar avea nevoie de o persoană tristă.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să îmi pierd timpul cu cineva care să viseze cu ochii deschiși la un iubit sau o iubită. Sau care, atunci când muncim, să se tot uite pe furiș la ceas pentru că întârzie la întâlnire. Și nici pe cineva căruia să-i tremure mâna pe cameră doar pentru că vede un trup aproape gol. Nu știu ce ți-a făcut ticălosul care te-a rănit, dar cred că nu ai trecut încă peste asta. Peste ce simți pentru el. Datorită lui, nu o să mă tem că îți vei pierde mințile pentru vreun manechin. Vreau să fii aici cu trup și suflet, cât timp este nevoie, concentrată strict pe obiectiv. Crezi că poți să faci asta?

Ticălosul de care vorbește mi-a călcat inima în picioare, dar Marco are dreptate. Orice am făcut și

oricât am încercat să îl uit pe Maddox, nu am reușit, iar sentimentele mele pentru el sunt tot aici, la fel de puternice ca și acum un an.

— Pot s-o fac! spun hotărâtă, iar Marco mă privește câteva clipe cu ochii mijiți, de parcă mi-ar cântări sinceritatea.

— Nu există nici o șansă ca tipul să apară... peste vreo lună, să zicem, și să îți dea planurile peste cap?

O lună? Aproape că îmi vine pufnesc! A stat deoparte un întreg an nenorocit și probabil că a uitat inclusiv faptul că exist!

Jesse mi-a spus că Maddox nu mai merge pe pistă deloc. Orice ar fi făcut acolo, și mă îndoiesc că a fost vorba doar despre vânzări de piese de mașini, și-a încheiat afacerile.

S-a schimbat. Mult.

Asta mi-a spus în ultimul mesaj, pe lângă faptul că aproape nu se mai întâlnesc, probabil încercând să mă pregătească pentru momentul în care nu va mai putea să-mi spună nimic despre el.

Gândul că Maddox își vede liniștit mai departe de viața lui, fără să-i pese de mine, îmi face stomacul să se strângă din nou într-un nod dureros. Am avut momente când îmi doream din toată inima să îl urăsc, dar nu reușeam decât să mi se facă și mai tare dor de el, așa că am încercat o altă cale, pe care o folosesc și acum: să mă gândesc cât mai puțin la el.

— Nici cea mai mică șansă! răspund pe un ton atât de rece încât și eu mă mir de el.

— Perfect! îmi spune Marco frecându-și palmele una de alta. Atunci ne vedem peste două săptămâni, luni dimineață, la ora șapte!

Maddox

Nu știu de cât timp înot și nici nu îmi pasă. Mă opresc doar fiindcă toți mușchii corpului mă dor și sunt suficient de obosit încât să sper că, poate, la noapte am norocul să dorm fără să mai visez. Să nu o mai visez pe ea.

Privirea îmi fuge fără să vreau peste bazinul luminat doar de razele lunii și se oprește în locul în care Brittany m-a amenințat că mă lovește dacă o mai privesc de sus. Măinile mi se opresc involuntar din mișcările scurte cu care îmi șterg corpul și ochii îmi rămân pironiți pe locul respectiv.

Deși a trecut mai bine de un an, o văd atât de clar de parcă totul s-ar fi întâmplat doar ieri. Îmi amintesc fulgerele din ochii ei și fiecare curbă a corpului pe care, ca un nesăbuit ce sunt, îl caut lângă mine în fiecare noapte când mă trezesc după ce o visez.

La dracu'!

Arunc prosopul cu un gest brusc și trag cu mișcări scurte hainele pe mine, fără să-mi pese că sunt încă pe jumătate ud.

Poate că ar trebui să încetez să mă mai chinui. Să nu mai vin aici. Însă bazinul olimpic al liceului este singurul care e suficient de mare încât, la distanța pe care înot eu, să nu ameteșc tot întorcându-mă dintr-o parte într-alta. Medaliile pe care le-am adus liceului pe când eram elev aici mi-au lăsat cale liberă să pot veni oricând doresc și la orice oră. Nu am profitat de acest lucru decât în ultimul an, după plecarea lui Brittany.

Deși locurile îmi amintesc atât de mult de ea, nu pot renunța să mai vin. Aici am văzut-o pentru prima dată, lângă sala de sport de aici am sărutat-o prima oară. În noaptea balului. Un geamăt îmi scapă atunci când amintirea revine și aproape că îi simt din nou gustul pe buze. Poate că nu ar trebui să mai vin, dar este singurul loc care mă mai leagă cumva de ea.

Îmi amintesc însă de trădarea ei și geamătul de dorință se transformă în mârâit de furie. Furie împotriva ei și împotriva mea, totodată.

Îmi amintesc cu claritate hârtia care m-a făcut să simt că lumea s-a prăbușit în jurul meu. Fiecare rând nenorocit. Fiecare cuvânt blestemat. Fiecare minciună.

Și, mai ales, durerea.

M-am temut să nu o rănesc prin felul meu distant de a fi și am fost terorizat de gândul ca vechea poveste să nu se repete, dar nicio clipă nu mi-am imaginat că ea va fi cea care va reuși să mă distrugă pe mine.

Și totuși...

Gonind cu motorul în drumul spre casă, nu pot să nu mă întreb *de ce* m-a căutat după aceea. Am fost șocat să aflu de la Jesse că Brittany m-a căutat pe pistă și nu înțeleg nici acum de ce a făcut-o. De ce m-ar fi căutat *acolo*, când știa extrem de bine unde sunt.

Sentimentul pe care l-am avut atunci, că îmi scapă ceva, că toată povestea asta este mai mult decât pare, îl simt și acum. Din nou. Nu am putut scăpa de el, așa cum nu pot s-o uit pe Brittany.

În goana mea prin oraș, observ cu coada ochiului un magazin și mă strâmb fără să vreau când îmi amintesc

de frigiderul aproape gol din apartament. Fără niciun chef, întorc motorul și parchez, însă rămân nemișcat lângă el când, la doar câțiva pași de mine, observ o femeie care, oprindu-se din îngrămăditul sacoșelor în mașină, mă privește la fel de uluită.

— Kelsey! o salut ezitând atunci când mă apropii de ea și încerc să îmi liniștesc bătaile repezi ale inimii.

— Ticălosule!

Inspir adânc în fața cuvântului spus cu ură și încerc să mă stăpânesc. Să nu arăt nimic din agitația interioară care m-a cuprins la simplul gând că, după atâta amar de timp, am ocazia să aflu ceva despre Brittany. Nu mă interesează de ce e la cumpărături la ora asta, de ce aici sau cum de ne-am întâlnit când timp de un an nu am făcut-o și o să accept orice fel de epitet pe care mi-l adresează.

— Să înțeleg că și tu crezi versiunea ei! spun cât pot de calm, iar ochii ei mă fulgeră plini de dispreț.

— Versiunea ei? exclamă uluită. Britt nu mi-a spus nimic! Nici nu era nevoie să o facă! Ai distrus-o, nenorocitul! Și, din cauza ta, nu vrea nici să se mai întoarcă!

Înghit în sec fără să vreau și încerc să nu bag în seamă durerea pe care o simt. Nu am vrut să recunosc nici măcar în sinea mea că am sperat că, o dată cu sosirea verii și a vacanței, Brittany o să se întoarcă. Măcar pentru o săptămână sau o singură zi nenorocită! Să am ocazia să o mai văd o dată și să o aud spunându-mi în față tot ce a preferat acum un an să scrie.

Dar nu s-a întâmplat!

— Brad nu ți-a spus nimic? o întreb încercând să par indiferent.

— Brad? Ce să îmi spună? Stai! Voi doi v-ați întâlnit? Când?

Las un oftat să îmi scape când îmi amintesc de cearta pe care am avut-o cu Brad și de faptul că nu ne-am mai vorbit de atunci.

— Acum un an. Nu l-am mai văzut de atunci.

— Acum un an am hotărât ca numele tău să nu mai fie rostit! îmi spune pe un ton tăios, apoi dă să se urce în mașină.

Înainte să pot gândi ce fac, mâna mi se ridică fără să vreau și îi prind brațul, întorcând-o din nou spre mine.

— Kelsey, te rog! Spune-mi ceva despre ea! Orice! Spune-mi ce face!

Nu știu ce a șocat-o mai mult, gestul sau vorbele mele, dar Kelsey se oprește și, după ce își eliberează brațul, mă privește uluită.

— Îți pasă? Sau ai doar o plăcere bolnavă în a afla dacă mai suferă după tine?

Ce dracu'?!

Să sufere după mine?!

— Îmi pasă mai mult decât crezi tu și decât îmi doresc!

Câteva clipe lungi și chinuitoare, Kelsey mă privește tăcută, părând să încerce să ghicească ce simt.

— Dacă îți păsa, nu o lăsa să plece! La naiba, Maddox! spune trântind portiera mașinii, apoi se apropie de mine cu mâinile în șolduri și aproape că mă aștept să mă lovească. Ce dracu' e cu voi doi? De când v-ați cunoscut, ați fost ca șoarecele și pisica. V-ați jucat unul cu celălalt! Dacă ție îți pasă și ei îi pasă, de

ce mama naibii nu sunteți împreună?

— Ea a fost cea care a plecat, Kels! spun ușor, încercând să îmi ascund bucuria pe care o simt acum că am aflat că Brittany nu m-a uitat.

Kelsey clatină nedumerită din cap de parcă nu mi-ar fi înțeles cuvintele, apoi se întoarce brusc și se urcă la volanul mașinii. Mă tem că o să plece fără să aflu nimic, dar îmi țin respirația când nu închide portiera și o aud vorbind.

— E... bine. Britt e bine. Atât cât poate fi, îmi spune extrem de încet, fără să mă privească, dar eu îi sorb fiecare cuvânt. Și-a împlinit visul. A terminat primul an cu nota maximă, lucrează alături de cel mai renumit fotograf din Milano și a reușit, în doar câteva luni, să-și facă un nume în domeniu. Este un pictorial în revista Elle despre ea și cu poze făcute de ea, dacă vrei să vezi cât de bună este, adaugă după o scurtă pauză, apoi pornește motorul și pleacă fără să-mi mai arunce măcar o privire.

Iar eu rămân nemișcat în parcare, încercând să înțeleg ceva din tot ce am aflat.

Sentimentul că nu știu tot ce s-a întâmplat în urmă cu un an pune din nou stăpânire pe mine, însă încerc să îl alung. Mă concentrez pe faptul uluitor pe care tocmai l-am aflat: că Brittany încă se mai gândește la mine. Și pe mândria pe care o simt că a reușit, într-un timp atât de scurt, să ajungă atât de departe, deși e pentru prima oară când aflu de ce a dorit să plece la Milano.

Fotograf în lumea modei!

Un zâmbet mândru mi se întinde pe față când

realizez că ea a reușit să se impună într-un domeniu greu de cucerit în care majoritatea nu reușesc să o facă nici într-o viață întreagă!

Intru în magazin cu pas grăbit, dar nu mă mai interesează mâncarea. Mă opresc la standul cu reviste și, emoționat, iau câte un număr din toate revistele de modă pe care le găsesc, fără să-mi pese de privirea ușor ironică a vânzătoarei.

Însă abia când ajung în apartament și închid ușa după mine, îndrăznesc să îmi arunc rapid privirea peste ele, alegând ultimul număr al revistei Elle, de pe a cărei copertă lucioasă, Brittany zâmbește.

Uit toată durerea pe care mi-a provocat-o, toată trădarea ei și furia pe care am purtat-o în mine atâta timp. Degetele mele mângâie hârtia, dorind să-i poată simți pielea caldă și catifelată, iar de pe buze îmi scapă cuvântul pe care nu i l-am spus decât ei.

Iubito...

Îi sorb chipul cu privire flămândă și stomacul mi se strânge într-un nod dureros când văd că a slăbit, dar cel mai mult mă doare tristețea pe care o zăresc în ochii verzi care mi-au devenit obsesie din prima clipă în care i-am văzut.

Abia după minute bune mă satur de privit și deschid la prima pagină, nerăbdător să aflu mai multe.

„Brittany Cavannough a dovedit tuturor că merită cu adevărat să fie socotită o nouă stea în domeniul fotografic, închizând astfel gurile rele care afirmau că este doar chipul frumos care a reușit să-l determine pe retrasul Marco Balestra să iasă în lumina reflectoarelor. Talentul ei incontestabil...”

MĂȘTI ȘI SECRETE

Însă rândurile încep să îmi joace în fața ochilor când o fotografie din mijlocul paginii îmi atrage atenția și arunc cu forță revista în peretele din fața mea, dar ricoșează și ajunge din nou la picioarele mele, deschisă exact la pagina pe care am citit-o, de parcă ar vrea să râdă de mine.

Iar de acolo, Brittany zâmbește fericită spre cel care a fotografiat-o, strânsă bine în brațele unui bărbat care o ține pe după umeri și care o privește așa cum o priveam și eu odată...

La dracu'!

Și toată durerea și furia revin, cu aceeași intensitate de parcă totul s-ar întâmpla din nou...

CAPITOLUL 18

Brittany

Aroma de cafea îmi gădilă plăcut nările și aproape că torc cu gândul la lichidul aromat. Țsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la italieni: fac o cafea extrem de tare, iar eu exact de asta am nevoie în acest moment.

Felul în care se lasă salteaua patului lângă mine îmi dă de înțeles că aroma nu vine din bucătărie, ci mi-a fost adusă până la nas, așa că îndrăznesc să deschid pe jumătate un ochi.

— Trezește-te, *cara!* E prima noastră zi de concediu, iar tu o dormi!

— Ce-i aia „concediu”?

Chicotitul pe care îl aud mă determină să îmi deschid și al doilea ochi, chiar dacă o fac cu greutate, și scot limba într-un mod deloc elegant.

— O lună de zile în care poți face orice dorești!

Zâmbetul larg al lui Marco, alături de ochii pe care și-i rotește caraghios, mă fac să izbucnesc în râs și să mă ridic, sprijinindu-mă de pernă și întinzând mâna după cana de cafea.

Geamătul de plăcere care îmi scapă de pe buze când gust din licoarea neagră îi șterge lui Marco zâmbetul de pe chip și încremenesc când îl observ privind la pieptul meu.

Îmi amintesc că am ajuns acasă abia pe la ora cinci dimineața, după două săptămâni extrem de pline pe

care le-am petrecut la Monte Carlo. Două săptămâni în care am lucrat și câte optsprezece ore pe zi. Am fost atât de obosită încât, după dușul pe care l-am făcut, mi s-a părut ceva extrem de greu să mai iau ceva pe mine, așa că am preferat să mă trântesc goală în pat, trăgând doar cearceaful peste mine.

Cearceaf care acum mă acoperă suficient, îmi dau seama când verific cu repeziciune, doar că... se mulează cam prea mult pe corpul meu.

Fir-ar să fie!

— Te-aștept în bucătărie! îmi spune Marco ridicându-se brusc, iar eu oftez privind în urma lui.

Nu este prima oară când sunt aproape goală lângă el, dar... a început să fie tot mai greu.

Îmi amintesc de primele două luni în care am lucrat cu el și modul în care m-a chinuit. Când nu aveam încă antrenamentul necesar să țin ritmul cu el. Dar asta nu m-a scutit de nimic!

Lumina, Brittany! Fii atentă la lumină!

Aici ai vrut neapărat să se vadă că are un coș?

Astea le poți arunca la gunoi! Mâine le faci din nou! De o sută de ori, până când ies perfecte!

Roșcata asta nu era sașie! Brittany, ai schilodit fata!

După o săptămână, aproape că îmi venea să plâng de obosită ce eram și am ajuns să adorm pe un scaun, cu aparatul de fotografiat la gât. M-am trezit în brațele lui Marco pentru o singură secundă, în timp ce urca niște scări și singurul lucru de care am fost în stare, a fost să gem de durere de picioare.

Încă nu se luminase de ziuă când umărul mi-a fost scuturat cu un gest brusc, apoi țipetele lui Marco s-au

auzit din nou.

— Ai cinci minute la dispoziție pentru un duș și tot ce mai ai nevoie! Dacă întârzii...

— Unde sunt?

— În apartamentul meu! mi-a răspuns ca și cum era de la sine înțeles și a început să râdă când l-am privit cu gura căscată, căci nu îmi aminteam prea multe din seara precedentă. Deasupra studioului! Întregul etaj e locuința mea. Extrem de convenabil, ținând cont că nu am timp de pierdut umblând aiurea prin oraș.

Iar asta a fost începutul!

Am ajuns să dorm mai mult la Marco decât în propriul meu apartament, așa că am renunțat la el, spre nemulțumirea părinților mei dar care, spre surprinderea mea, m-au înțeles în cele din urmă.

Singurul lucru care m-a deranjat cu adevărat au fost bârfele.

Faptul că locuiam împreună cu Marco și petreceam atâtea ore cu el, chiar dacă erau într-un studio plin de oameni în majoritatea timpului, a iscat povești despre o legătură între noi. Am încercat să negăm și să explicăm amândoi de câteva ori că suntem doar prieteni, dar nimeni nu ne-a crezut.

— Dă-i naibii! Noi să fim sănătoși! a spus Marco ridicând indiferent din umeri și exact așa am făcut.

I-am dat naibii pe toți!

În ciuda a ceea ce crede lumea, am rămas doar prieteni, chiar dacă am călătorit împreună în toată lumea și am dormit în aceleași camere de hotel, chiar dacă locuiesc cu el de un an de zile.

Totul până în urmă cu vreo două luni...

MĂȘTI ȘI SECRETE

Am început să simt că modul în care mă urmărește tot timpul nu mai este strict din motive profesionale, atitudinea lui față de mine schimbându-se aproape insesizabil. Gesturi mici sau vorbe aruncate pe ici colo, dar care au condus la singura discuție pe care am avut-o despre Maddox și ceea ce simt pentru el.

În una dintre seri, pe lângă obișnuitul „noapte bună”, Marco mi-a mângâiat obrazul cu dosul degetelor, fără să știe ce amintiri îmi vor aduce gestul său. Fără să știe că și *el* obișnuia să facă asta.

A fost prima noapte după aproape doi ani în care mi-am permis să-mi amintesc.

Totul...

Scutul de protecție pe care l-am ridicat în jurul inimii mele s-a prăbușit la amintirea primei priviri a lui Maddox, de parcă nici nu ar fi existat. Prima lui atingeri. Primul sărut de la el. Fiecare șoaptă senzuală. Totul a fost atât de viu, încât aproape că l-am simțit din nou lângă mine.

Hohotele mele de plâns l-au făcut pe Marco să apară speriat în ușa camerei mele, dar a înțeles imediat motivul disperării mele. M-a luat în brațe, m-a legănat și m-a alintat ca pe un copil mic, șoptindu-mi cuvinte pe care nu le-am înțeles din cauza hohotelor care mă scuturau.

— Îl mai iubești! a afirmat calm când plânsul mi s-a liniștit.

— Aș vrea atât de mult să îl urăsc, dar nu pot!

— Vrei să îmi povestești?

Pentru o clipă, am fost tentată să o fac, însă m-am mulțumit să neg printr-o clătinare din cap.

— Ajută cu ceva dacă îți spun cât îl urăsc eu? m-a întrebat zâmbind, dar am știut că era adevărat.

În momentul în care intru în bucătărie, am inima aproape la fel de grea ca și în acea noapte, însă din cu totul alte motive.

Așezat comod la masă, Marco frunzărește niște reviste de modă și nu-mi pot opri un zâmbet.

— Parcă eram în concediu!

— Suntem! îmi răspunde punând imediat revistele deoparte, apoi mă trage în poala lui. Ce vrei să facem în concediul ăsta, *cara*? Ce îți dorești *tu* să faci?

Îmi țin respirația câteva clipe, apoi privesc direct în ochii lui când rostesc cuvintele care știu cât o să-l doară.

— În ultimul an, am văzut toată lumea. Cele mai exotice și interesante locuri de pe planetă. Locuri pe care alții nu reușesc să le vadă nici într-o viață întreagă, spun cu ezitare și observ cum se încruntă. Vreau să merg *acasă*. În Miami.

Îi simt corpul încordându-se imediat și aproape că aud un oftat, dar zâmbetul pe care mi-l arată parcă îmi ușurează puțin din vina pe care o simt.

— Hm... Miami... Sună tentant, așa că... să ne apucăm de împachetat! spune și ne ridică pe amândoi, apoi el se îndreaptă spre dormitorul lui, iar eu îl urmez șocată.

— Să ne *apucăm*? întreb uluită când văd că deja se apucă de vârât haine în valize.

— Bineînțeles, *cara*! Vin și eu cu tine!

— De ce?

Se oprește o clipă din împachetat și îmi aruncă o privire lungă, abia apoi îmi răspunde extrem de serios:

— Pentru că nu vreau să te întorci și mai rănită decât ești!

Maddox

Deși privesc la mâna întinsă a băiatului care se ocupă de parcare, întârzii câteva secunde înainte să cobor din mașină și să îi înmânez cheile, apoi mă îndrept spre clădirea impunătoare și elegantă din fața mea.

Aflat la marginea orașului și înconjurat de terenuri de lux private, *Majestic* este unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din Miami. Creat special pentru momentele de recreere pentru cei prin ale căror vene curge sânge albastru sau ale căror conturi din bănci însumează numere din cel puțin șapte cifre, este locul în care se pun la cale cele mai profitabile afaceri, se leagă alianțe și se semnează contracte.

Mi-au fost necesari aproape doi ani de muncă asiduă ca să primesc invitația de a face parte din acest club. Doi ani în care am muncit și optsprezece ore pe zi. Doi ani de planuri și de ocazii pândite care să mă ajute să îmi ating scopul.

Privirea îmi fuge roată prin clubul select și abia îmi pot abține un rânjet. În urmă cu câțiva ani, nu mi s-ar fi îngăduit nici măcar să mă apropiu de intrare, însă acum... Modul reverențios în care portarul îmbrăcat în uniformă specifică mi-a deschis ușile de sticlă, felul în care mi se zâmbește sau sunt salutat de către diverși bărbați aflați la mese, toate acestea fac parte din planul meu.

Prima parte dintr-un plan cu mai multe etape și pe care sunt decis să îl duc la bun sfârșit.

Niciunul dintre ei nu mă cunoaște cu adevărat și nu au nici cea mai mică idee de unde provin. Tot ceea ce m-am străduit și am reușit să ascund, s-a transformat într-o aură de mister care nu face decât să îmi slujească scopului final.

— Maddox! Punctual ca un ceas!

Încercând să nu îmi las gândurile să se observe, mă întorc încet, cu o indiferență atent calculată, spre cel a cărui voce am recunoscut-o imediat.

JC. James Calvin Anderson. Al treilea.

Privirea mi se fixează pe chipul bărbatului și aproape că zâmbesc. Ca de obicei, este proaspăt bărbierit, iar părul îi este perfect aranjat de parcă acum ar fi ieșit din mâinile unui frizer. Costumul impecabil, cu un preț de patru cifre și croit la comandă, se așează perfect pe corpul suplu și atent întreținut. Știu asta fiindcă îl însoțesc de trei ori pe săptămână la sala de sport a clubului, deși nu am nevoie. Adevăratele exerciții și antrenamente le fac în încăperea special amenajată din apartamentul meu, iar vizitele la sala de aici le pot considera doar... socializare.

— JC!

Salutul meu scurt nu pare să îl deranjeze pe cel care, în ultimul an, se apropie cel mai mult de definiția de prieten. Indiferența mea voită a reușit să îi țină departe pe toți ceilalți, însă nu și pe el.

A reușit cumva, cu tenacitatea de care a dat dovadă, să îmi câștige simpatia, căci încrederea nu am de gând să i-o acord nimănui din această așa-zisă înaltă societate.

Și, în definitiv, JC a devenit fără să știe, unul dintre pionii necesari planului meu.

MĂȘTI ȘI SECRETE

În ciuda diferențelor uriașe dintre noi, diferențe ascunse și pe care doar eu le știu, arătăm destul de asemănător. Avem aproape aceeași înălțime și el este doar cu puțin mai subțire decât mine, dar principala diferență vizibilă constă în... frizură.

Singurul lucru la care nu am putut să renunț din vechea mea viață, nu de tot cel puțin, a fost părul meu lung. Nu mai are chiar aceeași lungime și mă stăpânesc mereu să îl răvășesc trecând mâna prin el așa cum îmi doresc și cum făceam odată, dar nu am putut renunța în totalitate la el, mulțumindu-mă acum să îl las doar atât de lung încât anturajul în care mă învârt să nu strâmbe din nas la vederea lui.

Imaginea a doi ochi verzi se suprapune cu senzația că două mâini se împletesc în părul meu într-un gest timid și aproape că aud din nou șoapta care spune cât de mult îi place să facă asta. Însă alung repede amintirea. Nu pot lăsa nimic să mă oprească din planul meu care, pe lângă răzbunarea pe toate persoanele vinovate, mă va aduce din nou aproape de ea.

Ca în fiecare zi din ultimii trei ani, mi-am făcut apariția în club în jurul orei șase. Cu toate că de obicei nu stau mai mult de o oră, e suficient pentru a afla toate noutățile din cercul care mă interesează.

— Ca de obicei, Sam! îi spun chelnerului care se apropie imediat ce m-am așezat și îmi zâmbește, probabil știind că, tot ca de obicei, va ridica paharul din fața mea aproape neatins.

— Ai venit prea târziu! îmi spune JC lăsându-se relaxat pe spătarul fotoliului și toți mușchii corpului mi se tensionează într-o secundă.

— Prea târziu... pentru ce?

Nimic din vocea sau chipul meu nu îmi arată încordarea interioară sau teama că tocmai am pierdut momentul pe care îl aștept de atâția ani.

— Tocmai l-ai ratat pe Thomas Cavannough!

La dracu'!

Rapiditatea cu care golesc paharul din fața mea, cu un singur gest scurt dându-i tot conținutul peste cap, îl face pe JC să ridice o sprânceană și să mă privească curios. Scotch-ul vechi îmi arde gâtul și îmi cade ca un bolovan în stomac, dar ignor senzația, concentrat pe numele auzit. *Cavannough*.

— Nu știam că s-a întors în Miami, e singurul lucru pe care îl spun.

— Nu știu de ce a plecat, de ce a renunțat la o carieră strălucită de avocat, dar am aflat de ce a revenit! îmi spune JC și mă privește mai atent decât a făcut-o vreodată.

Oare bănuiește ceva?

Știu că eu sunt sigurul care cunoaște motivul adevărat al plecării lui și am de gând să rămână așa.

— Am auzit că cineva încearcă să îi preia afacerile, continuă JC privind-mă la fel de atent. Acțiuni ale firmelor lui au fost cumpărate sistematic de pe piață și se pare că cineva se apropie de periculosul cincizeci la sută. Tu lucrezi la Bursă, ce știi despre asta?

— Nimic! Doar aceleași zvonuri pe care le-ai auzit și tu! răspund indiferent.

Thomas Cavannough și-a lăsat firma de avocatură pe mâinile unui prieten avocat, la fel și cele trei firme în care avea investiți bani, mutându-se, împreună cu

soția, în Europa. Lângă Brittany.

— Ești băiat deștept, cu două facultăți, unul dintre cei mai buni și cunoscuți oameni de la bursă. Nu ai nicio idee ce se întâmplă?

Trei, îi spun în gând. M-am apucat de facultatea de drept imediat după ce..., dar alung gândul și îl întreb ce mă interesează.

— Are de gând să rămână?

— Nu știu. Am auzit că este doar într-o vizită scurtă momentan, dar că dorește să revină. Însă cunosc pe cineva care te poate ajuta să afli!

Înclinându-și capul ușor într-o parte, JC mă măsoară atent.

— Maddox, noi doi nu suntem cei mai buni prieteni, nu în adevăratul sens al cuvântului, dar nu din cauza mea. Am înțeles de mult timp că preferi să nu lași pe nimeni să se apropie de tine și am acceptat asta fiindcă, în mod ciudat, îmi placi.

Sprânceană mea ridicată îl face să rânjească brusc, însă mă liniștesc imediat când îmi amintesc de numărul impresionant de femei cu care l-am văzut și aștept nerăbdător să continue.

— Nu am putut să nu observ interesul pe care îl ai în privința lui Cavannough. Stai liniștit, sunt sigurul care a observat! adaugă repede când vede că mă încrunt. Și te pot ajuta să ajungi în apropierea lui, dacă asta dorești.

Fir-ar a naibii de treabă! Credeam că am reușit să mă ascund suficient de bine! Ori am devenit neglijent, ori JC este mult mai atent la ce se întâmplă în jurul lui decât lasă să se vadă, atenția lui neconcentrându-se strict pe populația feminină din Miami.

— De fapt, nu eu personal, dar știu cine poate.

Zâmbetul ironic pe care îl afișează acum mă face să mă încrunt din nou și am senzația că nu îmi va plăcea deloc ce urmează.

— O cunosc? întreb pe cel mai indiferent ton de care sunt capabil, iar zâmbetul lui JC se transformă în rânjet.

— Bineînțeles! Nu atât de bine pe cât ar dori ea, dar... Un singur gest din partea ta, te poate duce în cel mai apropiat cerc al lui Cavannough.

Imaginea unei blonde îmi apare în fața ochilor și strâmb din nas instinctiv. Exemplul perfect de femeie căreia nu i s-a refuzat nimic întreaga viață și care nu a fost prea încântată de refuzurile mele repetate.

— Lindsey Davenport? întreb totuși, cu speranța că mă înșel.

— Exact!

— La dracu'!

CAPITOLUL 19

Maddox

Hohotul de râs al lui JC atrage atenția asupra noastră, dar nu îmi pasă. Minte mea e concentrată pe ceea ce am aflat: Cavannough vrea să revină în Miami! Iar dacă revine, probabil că o face cu toată familia.

Imaginea lui Brittany îmi apare în fața ochilor fără să vreau și îmi blestem inima trădătoare care își iuțește bătăile.

Odată ce am știut cu ce se ocupă, am reușit să știu mereu ce face, unde este și, cel mai dureros lucru, *cu cine este*. Nici nu mi-a fost greu, căci numele ei și al lui apar în fiecare număr al tuturor revistelor de modă din lume.

I-am urmărit fiecare pas și fiecare reușită, urându-mă pe mine însumi de câte ori mă bucuram pentru ea. A terminat facultatea în doar doi ani în loc de patru și, în ziua în care a absolvit, am fost chinuit de amintirile unei alte absolviri, de la care nu am lipsit.

— Lindsey e aici, dacă te interesează, continuă JC și încerc să alung amintirea a doi ochi verzi. E pe terenul de tenis, prefăcându-se că joacă! începe el să râdă, iar eu rânjesc.

Cred că orice persoană din clubul ăsta e conștientă că blonda aia nu are niciun fel de pasiune pentru sportul respectiv, doar fusta scurtă și maieul mulat

CORINA CÎNDEA

care îi permit să își arate formele perfecte fiind motivele pentru care se preface că joacă tenis.

Gândul că trebuie să mă prefac interesat de ea aproape că îmi produce greață, așa că ridic mâna și îi fac semn lui Sam să îmi mai aducă un pahar de scotch.

Ignor privirea uluită a chelnerului care îmi onorează extrem de repede comanda, dar nu pot ignora rânjetul și modul curios în care mă privește JC.

— O zi grea și o durere de stomac, încerc să mă justific, dar el începe să râdă.

— Nu cred că scotch-ul o să te ajute când o să afli că e ca o pisică sălbatică în pat! mai pune el paie pe foc.

Nu mă afectează în niciun fel faptul că tocmai a recunoscut că s-a culcat cu Lindsey, doar sunt tentat să cer întreaga sticlă cu băutură.

Iar asta îmi amintește de întâlnirea din club cu Brittany, când s-a înecat din cauza scotch-ului băut prea repede și cât de dulce arăta. De prima dată când am atins-o și modul în care m-a dat peste cap electricitatea pe care am simțit-o, aceeași electricitate care a existat între noi din prima clipă în care ne-am întâlnit.

Savurându-mi băutura, de data aceasta cu înghițituri mici, încerc să alung amintirile chinuitoare și să recapitulez tot ce știu despre Lindsey.

Am cunoscut-o la prima mea apariție la club și, de atunci, m-am întâlnit cu ea aproape de fiecare dată când am venit aici. Aproape că sunt tentat să cred că m-a urmărit și mi-a aflat programul, încercând să îmi iasă în cale de câte ori a putut.

Fiică de senator, a crescut crezând că i se cuvine orice își dorește, de la lucruri până la persoane. Am

fost ceva nou apărut în lumea ei, iar indiferența mea și refuzurile repetate nu au făcut-o decât să devină mai insistentă.

Înjur în gând și îmi abțin un oftat când realizez că o legătură cu ea nu ar fi decât un chin permanent, dar nu mai contează, nu atunci când viața mea a fost oricum un chin în ultimii doi ani. Și chiar dacă mă detest pentru faptul că va trebui să mă folosesc de ea, Lindsey este exact ce am nevoie. Orice va fi în mintea lui Thomas Cavannough când ne vom revedea, va trebui să țină totul pentru el și nu va îndrăzni să comenteze nimic despre cel care iese cu fata senatorului.

Las un oftat să îmi scape și, după ce golesc din nou paharul, mă ridic.

— Te joci cu focul, amice! începe JC din nou să râdă. Succes!

Fără să las să se observe faptul că aș prefera să merg exact în direcția opusă, mă îndrept spre terenul de tenis. Mă opresc însă la marginea lui, privind-o pe blonda care se preface că joacă.

Trebuie să recunosc că este foarte frumoasă. Blondă, cu ochi albaștri și o față de păpușă. Picioare lungi și un corp de invidiat. În urmă cu câțiva ani, nu aș fi stat pe gânduri nicio clipă și mi-aș fi încercat norocul. Sau aș fi acceptat imediat orice ar fi dorit să îmi ofere. A fost de ajuns doar o privire de-a lui Brittany și totul s-a schimbat.

Exact cum mă așteptam, Lindsey îmi observă imediat prezența și își pierde interesul și așa scăzut pentru mingea verde și partenera de joc. Știu că e surprinsă de faptul că mă vede aici, dar o ascunde

extrem de bine. Cu un mers ușor legănat și menit să atragă atenția asupra picioarelor frumoase și arătate în întregime, se apropie imediat de mine.

— Maddox! Nu-mi spune că a început să te intereseze tenisul!

— Nu mă interesează! răspund ridicând indiferent din umeri, iar ochii i se măresc ușor, surprinși.

Mă privește câteva clipe descumpănită, neștiind cum să îmi înțeleagă afirmația și atitudinea. Până în urmă cu câteva zile, singurul lucru pe care îl obținea de la mine era doar un simplu salut și o tonă de indiferență. Interesul meu subit și evident față de persoana ei este ceva nou și, se pare, a luat-o pe nepregătite.

— Înseamnă că mi-ai citit gândurile! își revine imediat. Tocmai mă pregăteam să fac o pauză ca să beau ceva. Îmi este groaznic de sete! își flutură mâna ostentativ în fața pieptului voluptos. Mă însoțești?

— Diseară luăm cina cu părinții mei!

Anunțul făcut de Lindsey pe un ton hotărât mă face să mă încrunt, dar îmi înghit cuvintele ironice. Nu-mi place când face planuri fără să mă întrebe, însă acesta este momentul pe care îl aștept de aproape trei săptămâni: întâlnirea cu senatorul Davenport.

În toată această perioadă, am reușit cu greu să fac în așa fel încât să nu rămân singur cu Lindsey. Exact cum a spus JC, odată ce am părut interesat de ea, nu am mai scăpat. Am ieșit de doar câteva ori împreună, apelând la JC și iubita lui pentru companie, iar la final

de săptămână am inventat călătorii de afaceri, găsind mereu tot felul de scuze la încercările ei de a rămâne singuri sau de a merge la apartamentul ei. Sau al meu. Chiar dacă mă folosesc de ea pentru a-mi atinge scopul, am totuși o limită și culcatul cu ea nu intră în planul meu.

— La ce oră și unde?

— La Majestic, la ora șapte. Vii să mă iei de-acasă pe la șase?

— Nu, ne vedem acolo! îi răspund imediat. Am niște probleme de rezolvat și nu vreau să te fac să mă aștepti, invoc o scuză patetică și închei cât pot de repede convorbirea telefonică.

Electricitatea pe care o simt imediat ce intru în club îmi face toate simțurile să intre în alertă și mă opresc o secundă. Niciodată nu am mai simțit ceea ce simt acum... decât în preajma lui Brittany. Doar gândul la ea îmi face inima să tresară și inspir adânc, încercând să alung amintirea.

Dacă nu aș fi știut *sigur* că Thomas Cavannough nu s-a întors încă în Miami, aș fi putut să sper ca Brittany să fie aici, în clubul pe care îl frecventa și tatăl ei și al cărui membru știu că încă mai este.

Am reușit să o conving pe Lindsey că am o propunere de afaceri pentru Cavannough și astfel i-am alungat curiozitatea, în același timp în care am obținut și promisiunea ei că mă va anunța imediat atunci când va reveni.

Dar electricitatea devine mai puternică ca niciodată imediat ce intru în restaurant și îmi arunc înnebunit privirea roată. Ochii îmi sunt atrași de o masă la

CORINA CÎNDEA

care se află deja cinci persoane și îmi țin respirația instinctiv. O recunosc pe Lindsey, care îmi zâmbeste imediat fericită, îl recunosc și pe senatorul Davenport și pe soția acestuia, pe care îi știu din poze. Însă ochii mi se opresc pe femeia blondă care șade cu spatele spre mine.

Părul lung, de culoarea mierii, îl are prins într-un coc lejer, lăsând la iveală gâtul lung și subțire. Nu pot vedea decât partea de sus din ceea ce cred că este o rochie neagră, fără mâneci, iar ochii mi se opresc pe pata de culoare de pe umărul stâng.

Doar cât o palmă de mare, un tatuaj colorat îmi atrage atenția. O pasăre Phoenix, atât de perfect realizată încât pare să fie vie, iar flăcările care o înconjoară par să danseze pe pielea catifelată.

Poate că nu am avut decât câteva ore ocazia să mângâi acea piele, dar îi mai simt și acum textura în palme. Așa cum nu i-am putut uita nici gustul sau aroma. Iar încordarea bruscă a umerilor pe care îi privesc îmi dă de înțeles că, deși au trecut doi ani, așa cum eu i-am simțit imediat prezența în apropierea mea, la fel mă simte și ea pe mine.

Brittany!

Oricât de mult mi-am imaginat cum va fi reîntâlnirea noastră, căci eram sigur că o să ne reîntâlnim, nimic nu m-a pregătit pentru ceea ce simt acum.

Toate sentimentele pentru ea, fiecare emoție, amintirea fiecărei clipe petrecute alături de ea mă lovesc cu forță și aproape că trebuie să mă lupt pentru o gură de aer. Mă simt ca și cum totul ar fi explodat în mine și sunt surprins că furia pe care mi-a provocat-o

minciuna ei pare să fi dispărut în neant, lăsând loc doar fericirii că o revăd. Că este aici și că putem fi din nou aproape.

Privirea nedumerită a lui Lindsey mă face însă să realizez că am rămas nemișcat și, cu un efort de voință, mai emoționat decât am fost vreodată în viața mea, mă apropii de masa la care, prin nu știu ce minune, stă cea care a devenit obsesia mea.

Încă în picioare, privirea mi se oprește în ochii verzi care mi-au bântuit nopțile, a căror amintire m-a chinuit, și înghit în sec atunci când, pentru o clipă, mi se pare că regăsesc căldura obișnuită în ei. Pentru o amărâtă de secundă, Brittany a părut că se bucură că mă vede, apoi a devenit la fel de indiferentă ca și cum aș fi fost un necunoscut oarecare.

Cu toate astea, am însă nevoie de toată puterea mea de concentrare ca să mă abțin să nu dau naibii totul și să o iau în brațe! Totul în jurul nostru pare să fi dispărut și sunt conștient doar de *ea*. Parfumul ei îmi gâdilă nările și îmi doresc din tot sufletul să pot din nou să îmi scufund nasul în părul ei, să îi simt aroma tulburătoare în timp ce îi șoptesc la ureche tot ceea ce simt. Așa cum obișnuiam să fac.

Însă... *nu* suntem singuri. Și chiar dacă privirea ei mă face să mă tem că m-a uitat și că nu mai există nici un sentiment pentru mine, tremurul ușor al buzelor senzuale îmi permite totuși să sper. Aceleași buze care s-au topit sub gura mea de câte ori am sărutat-o și de care al căror gust nu m-am saturat și nici nu mă voi putea sătura vreodată.

— Ai reușit să ajungi la timp! exclamă Lindsey și se

întinde după un sărut.

La dracu'!

M-am săturat de jocuri și de secrete!

Deși l-am recunoscut pe fotograful cu care trăiește de atâta timp și l-am văzut privind-o îngrijorat atunci când a simțit-o încordându-se, nu am de gând să mă folosesc de Lindsey ca să o fac geloasă pe Brittany. Asta în cazul în care ar exista o șansă minusculă ca ea să mai simtă ceva pentru mine!

Așa că îmi întorc capul suficient de rapid încât sărutul celei care crede că sunt interesat de ea să aterizeze pe obrazul, și nu pe gura mea.

Deși arată dezamăgită, Lindsey nu spune nimic, probabil crezând că mă comport așa din cauza tatălui ei. Fac cunoștință cu senatorul și soția lui, dar nu știu exact ce am vorbit, întreaga mea ființă fiind concentrată asupra celei care stă așezată acum exact în fața mea.

— Iar ea este prietena mea, Brittany Cavannough! aud ca de la depărtare vocea lui Lindsey și mă încrunt.

Prietenă pe naiba! Singura prietenă a lui Brittany de care știu, Kelsey, este o persoană directă și integră, cu totul altceva decât persoana falsă și lingușitoare de lângă mine! Poate că nu am avut ocazia să o cunosc pe Britt așa cum mi-aș fi dorit, dar un lucru știu cu siguranță: nu ar fi putut să fie prietenă cu Lindsey sub nicio formă! Iar privirea rapidă pe care ochii verzi i-o aruncă, îmi spune că am dreptate.

Faptul că atât eu cât și Brittany nu reacționăm la prezentarea făcută și stăm doar și ne privim, atrage atenția asupra noastră.

— Voi vă cunoașteți cumva?

Îmi amintesc că aceeași întrebare a pus-o și Brooke acum mult timp în urmă, pe pistă, și cât de furios am fost când Brittany a negat că m-ar cunoaște. Deși aș striga în gura mare că da, ca și atunci, prefer să mă abțin și, cu inima strânsă de emoție, o las pe ea să spună.

— Nu! răspunde ea privindu-mă drept în ochi.

Cu toate că vocea pe care am tânjit atât de mult să o reaud este moale și amabilă, există atât în ea cât și în privire o răceală care mi se strecoară pe șira spinării și îmi strânge inima ca într-un pumn.

— Iar el este renumitul fotograf Marco Balestra! continuă Lindsey, fără să bage în seamă tensiunea de la masă. Nu am mai văzut-o pe Britt de ani buni, mai ales că acum e plecată din țară, iar când am văzut-o azi... *Trebuia* să o chem la masa noastră, să mai povestim. Nu te superi, nu-i așa, iubitule?

Toată trăncăneala celei de lângă mine nu mă poate face să îmi mut privirea din ochii verzi și îi pot vedea fulgerând atunci când aude cuvântul „iubitule”, iar asta mă face să înghit în sec și să îndrăznesc să sper că Brittany mai simte ceva totuși pentru mine.

— Tatăl tău mi-a spus că locuiți împreună, spune zâmbind doamna Davenport. Așa am citit și prin reviste. E adevărat? Să ne așteptăm la o nuntă?

Lindsey chicotește și nimeni din familia ei nu pare să realizeze ce se întâmplă de fapt la masă.

Obrajii lui Brittany se înroșesc ușor și, pentru câteva clipe, își mută privirea spre șatenul de lângă ea. Abia acum îmi fixez și eu ochii pe fotografia pe care

îl cunosc doar din pozele în care a apărut alături de Britt, iar modul în care o privește îmi face stomacul să se strângă și, fără să vreau, palmele mi se transformă în pumni.

Adevărul mă lovește în față și mă aștept la tot ce este mai rău, la răspunsul care îmi va distruge orice urmă de speranță, căci este mai mult decât evident faptul că o iubește.

Palma lui se așează peste mâna lui Brittany și mă încrunt la cele două mâini aflate pe masă, însă rămân uluit atunci când îl aud vorbind și privirea mea se întoarce în ochii verzi, căutând confirmarea.

— Contrar a ceea ce se spune, Brittany și cu mine nu suntem iubiți! spune el cu un calm aparent, dar ochii îi sunt fixați pe mine, analizându-mă atent și dându-mi de înțeles că știe de legătura mea cu ea și că m-ar face bucăți dacă ar putea. E adevărat că locuim împreună, însă o facem doar pentru că ne este mult mai ușor așa, din cauza profesiei noastre.

Aud undeva pe fundal exclamații de uimire și comentarii dar totul este vag. Încerc să nu arăt ceea ce simt în timp ce mintea mea încearcă să înțeleagă ceea ce tocmai am aflat.

Nu sunt iubiți! Chiar dacă locuiesc împreună și totul pare să arate că au o relație, sunt doar... colegi!

Nu știu care este motivul pentru care el a recunoscut acest lucru, probabil cu acceptul ei dacă mă iau după privirile pe care le-au schimbat, dar nici nu îmi pasă.

Și, pentru prima oară după doi ani, îndrăznesc să sper. Uit de toată furia și chinul pe care mi l-a provocat, fiind înlocuite doar de bucurie și speranță.

Fără să îmi mai pese de ce vor zice cei de la masă, privesc la chipul îmbujorat al lui Brittany, întârziind o clipă pe buzele moi și catifelate de care îmi este atât de dor, și urc în ochii care mă fixează de parcă ar dori să îmi citească până în adâncul sufletului.

— Cred că ar trebui să discutăm! spun ușor în timp ce inima aproape că nu mai bate din cauza emoțiilor pe care le simt în așteptarea răspunsului său.

Ignor liniștea lăsată brusc în jur și îmi țin răsuflarea atunci când o văd fâstâcindu-se ușor, așa cum o făcea în urmă cu doi ani, de câte ori eram în apropierea ei.

— Poate că ar trebui, îmi răspunde moale și ridică ușor din umeri. Dar nu sunt sigură că meriți șansa asta, adaugă pe un ton mai rece, și nu vreau să mă faci să sufăr din nou!

Apoi, fără nicio altă explicație, se ridică și pleacă alături de Marco, iar eu privesc șocat în urma ei. Îl aud pe Davenport vorbind, aud și vocea indignată a lui Lindsey, dar nu înțeleg nimic.

Așa cum nu înțeleg nici ce a vrut să spună Brittany.
Eu am făcut-o să sufere? Ea a fost cea care...

Din nou pune pe mine stăpânire sentimentul că atunci s-au întâmplat mai multe decât știu eu însă, de data aceasta, sunt decis să aflu exact ce anume, așa că mă ridic și plec după ea, hotărât să îi ascult varianta, așa cum ar fi trebuit să fac acum doi ani...

CAPITOLUL 20

Brittany

Deși inima îmi bate atât de tare încât am impresia că toată lumea din jurul meu o poate auzi iar genunchii îmi tremură și îmi simt picioarele ca de gelatină, mă îndrept hotărâtă spre ieșirea din club. Simt pe braț atingerea ușoară a lui Marco prin care îmi arată că îmi este alături, dar nu îl pot privi. Ochii îmi sunt fixați pe ușa care a devenit simbolul scăpării mele.

Am știut că Maddox a intrat în restaurant înainte să îl pot vedea. L-am simțit, așa cum am făcut-o întotdeauna. Și asta m-a speriat. Nu am crezut nicio secundă că legătura invizibilă care părea să fie între noi va exista și acum, după atâta timp. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Poate că nu am vrut să recunosc nici măcar în sinea mea că adevăratul motiv al reîntoarcerii mele a fost să îl revăd pe el, dar nici nu mă așteptam să ne întâlnim din prima zi. Nu am fost pregătită pentru asta, în aceeași măsură în care nu sunt pregătită nici pentru ceea ce simt.

Marco și-a dat seama imediat cine este Maddox din felul în care spatele meu a devenit rigid și nu a fost nevoie să îi răspund la întrebarea din privire, căci durerea din ochii mei a spus totul.

Dar tot am avut parte de un șoc atunci când, după doi ani, l-am văzut din nou.

Inima mi s-a oprit pentru câteva secunde când am vădit chipul de care mi-a fost atât de dor, doar pentru a porni apoi să bată nebunește când ochii ni s-au întâlnit. Aceeași ochi negri pe care îi mai visez și acum aproape în fiecare noapte și de a căror amintire nu am putut să scap orice am încercat.

Primul lucru pe care l-am observat schimbat la el a fost părul care acum este mai scurt. Îmi amintesc încă perfect modul în care i-am simțit şuvițele în palme și geamătul mulțumit pe care l-a scos atunci când am recunoscut cât de mult îmi place să-mi trec mâinile prin părul său.

Apoi hainele. Dacă înainte nu l-am văzut decât în blugi și tricouri, acum era îmbrăcat în costum. Un costum care, din experiența profesională, știu cât costă și că e făcut la comandă, altfel nu ar putea să cadă atât de bine pe corpul perfect.

Și totuși... Maddox s-a schimbat și altfel.

Deși au trecut doar doi ani, arată mult mai matur decât înainte, iar corpului suplu pe care îl știam i s-au adăugat mușchi pe care numai mersul regulat la sală i-ar putea forma.

Însă ce m-a surprins cel mai mult a fost *privirea* lui.

Lipsită de răceala pe care mă așteptam să o găsesc în ea.

Plină de aceeași căldură pe care o avea și-atunci când a plecat, în acea dimineață.

Ca și cum s-ar bucura că mă vede.

Dar stomacul mi s-a strâns din nou și toată durerea a revenit atunci când Lindsey s-a întins să îl sărute. Nu mi-am putut opri gelozia puternică ce m-a cuprins,

deși nu mai aveam niciun drept asupra lui. De fapt, nu cred că am avut vreodată vreun drept.

Mi-am amintit la fel de brusc că nu am fost pentru el decât o aventură de o noapte și toată durerea a revenit. Așa că am încercat să arăt cât de indiferentă am putut, ajutată de experiența pe care am câștigat-o în ultimul an, când fiecare mișcare sau vorbă mi-au fost analizate.

Mi-am pus pe chip o mască menită să ascundă tot ceea ce simt, toată furtuna mea interioară. O mască, așa cum obișnuia să poarte și Maddox. Ca tatuajul lui.

Privirea îngrijorată pe care mi-o aruncă Marco în timp ce așteptăm să ni se aducă mașina îmi dă de înțeles că mi se observă agitația. Deși pot vedea pe chipul lui că ar dori să-mi spună ceva, se abține. Și mă bucur că o face, căci nu îmi doresc să dau vreo explicație și nu cred că aș putea scoate acum vreo propoziție coerentă.

Aproape că răsuflu ușurată când mașina ne este adusă și sunt la un pas de a mă urca în ea, însă încremenesc din nou când toate simțurile îmi intră în alertă.

— Brittany, te rog!

Ochii mi se închid strâns și îmi țin respirația când aud din nou șoapta atât de cunoscută. Aceeași voce joasă și senzuală. Același fel de a-mi vorbi ca și înainte, de parcă am împărtăși un secret numai de noi știut. Același mod unic de a-mi rosti numele, pe care l-aș recunoaște oricând.

Îi simt răsuflarea fierbinte pe obraz și buzele lui aproape că îmi ating urechea. Ca și atunci când ne-am

cunoscut, corpurile nu ni se ating, dar parcă suntem conectați unul cu altul. Îl aud inspirându-mi parfumul și toate amintirile revin din nou, la fel de vii.

Și la fel de dureroase.

— De ce? întreb întorcându-mă brusc cu fața spre el, iar ochii negri mă ard cu privirea fierbinte care îmi străbate chipul.

— Pentru că vreau să știu exact ce s-a întâmplat în ziua aia!

Înghit în sec atunci când îi aud cuvintele și un fior ciudat mă străbate. Senzația pe care am purtat-o cu mine atât timp, că ceva s-a întâmplat atunci, ceva de care eu nu știu, pune din nou stăpânire pe mine.

— Maddox! Ce naiba se întâmplă?

Privirea îmi fuge peste umărul lui și îmi strâng fără să vreau buzele atunci când o zăresc pe Lindsey. Niciodată nu am fost prietene, oricât de mult și-au dorit părinții noștri asta, însă acum, pe lângă antipatia pe care am simțit-o față de ea dintotdeauna, se adaugă și gelozia pe care nu mi-o pot stăpâni.

Maddox îmi studiază reacția doar o secundă, apoi se întoarce brusc și, abia după ce îi face semn băiatului de la parcare să îi aducă mașina, îi răspunde în sfârșit blondei furioase de pe scările largi ale intrării în club.

— Îmi pare rău, Lindsey! Cere-le scuze părinților tăi din partea mea, dar a intervenit ceva important.

Ignorând protestele celei pe care acum o tratează cu indiferență, se întoarce din nou înspre mine.

— Amândoi ne suntem datori cu o explicație, spune atât de încet încât să aud doar eu.

Inspir adânc și îmi arunc privirea roată, încercând

să mă hotărăsc dacă să îndrăznesc să risc. Pe de o parte se află teama că voi trăi din nou coșmarul de acum doi ani, că voi simți iarăși acea durere, dar pe de alta... Nu pot spune nici că am trăit cu-adevărat de atunci.

Trec cu privirea peste chipul schimonosit de ciudă al lui Lindsey și mă întorc spre Marco. Stă nemișcat lângă mașină, așteptând să vadă ce hotărăsc. Îl cunosc suficient de bine ca să știu că e încordat, că nu-i convine ce se întâmplă, dar mai știu și că se aștepta să îl întâlnesc pe Maddox.

Poate că în sinea lui a știut și de ce am dorit să mă întorc, mai bine chiar decât mine însămi dar, totodată, ar vrea să știe că am încheiat acest capitol și să pot trece mai departe, orice ar însemna acest *mai departe*. Tot din acest motiv a spus și adevărul despre relația dintre noi.

Îl văd făcând un semn din cap și chiar îmi zâmbește încurajator să lămuresc problema, deși sunt sigură că, dacă ar putea, m-ar duce cât mai departe de brunetul de lângă mine.

Inspirând adânc, mă întorc spre Maddox, iar acesta înghite în sec, emoționat, când îmi citește decizia de pe chip. Cu ochii strălucind și fără să spună vreun cuvânt, își împletește degetele cu ale mele și mă trage după el înspre mașina lui.

Abia când îmi deschide portiera îndrăznim să ne privim și amândoi schițăm o umbră de zâmbet când amândoi ne amintim că în același fel m-a tras după el prin parcarele stadionului, apoi m-a pus să mă urc pe motor și să mă încolăcesc în jurul lui.

Abia după minute bune de mers în tăcere și în

care tensiunea din mașină este aproape palpabilă, îndrăznesc să îl privesc pe Maddox. Conduce degajat, făcând slalom printre mașinile din trafic și, în ciuda vitezei destul de mari, își împarte atenția între drum și mine. De parcă s-ar teme să nu dispar printr-o minune și se grăbește să ajungă...

— Unde mergem?

Vocea îmi este răgușită de emoție și sunt nevoită să îmi dreg glasul, dar nodul din gât tot nu dispare.

— La mine! răspunde scurt, dar îi simt neliniștea din voce. Nu vreau să fim deranjați de nimeni și să putem vorbi liniștiți, îmi explică, iar eu aprob doar printr-o înclinare ușoară din cap.

Încerc să nu mă gândesc la faptul că suntem din nou aproape unul de altul și nici că o să văd unde locuiește. Îmi amintesc că niciunul dintre cunoscuții lui, nici chiar Brad sau Jesse, nu îi cunoșteau adresa.

— De când locuiești aici? întreb atunci când oprește în parcare subterană a unui bloc elegant.

— De aproape un an, îmi răspunde în timp ce ne îndreptăm spre lift.

Imediat ce ușile acestuia se închid, tensiunea dintre noi revine, la fel ca și electricitatea. Degetele mâinilor ne sunt împletite și de acolo, din locul în care ne atingem, un întreg val de căldură mi se propagă prin tot corpul.

— Când te-ai întors? mă întreabă cu glas răgușit și îmi ridic privirea spre ochii lui, pierzându-mă în întunecimea lor.

— Ieri, răspund moale și mă aștept să mă întrebe și cât stau, dar nu o face, de parcă nu ar conta, cel puțin

nu în momentul ăsta, și rămânem tăcuți până când ajungem la etajul lui și ușile liftului se deschid.

Însă după ce descuie ușa, se întoarce spre mine și mă privește îngândurat câteva clipe, mângâindu-mi obrazul cu dosul degetelor, în gestul pe care am ajuns să îl identific cu el, abia apoi deschide ușa și îmi face semn să intru.

Pășesc cu emoție pragul și stomacul îmi tremură când mă gândesc la ultimele lui cuvinte de acum doi ani.

...să le spui părinților tăi că lipsești la noapte...

Probabil că și atunci dorea să mergem la el acasă, dar nu am mai ajuns. O facem acum, însă în alt apartament și în cu totul alte circumstanțe.

Arunc doar o privire fugitivă în jurul meu, dar nu pot să nu observ eleganța camerei de zi. Bleumarinul și albul predomină, iar pe alocuri nuanțe de bej.

Mă simt stingheră așa cum stau, în mijlocul camerei, dar nici nu îmi vine să mă așez pe canapeaua din apropiere. Nu sunt într-o vizită de socializare. Și amândoi suntem extrem de încordați.

Maddox se oprește înaintea mea și îmi țin respirația în fața modului în care mă privește. Ochii îi strălucesc puternic și au aceeași căldură ca și în noaptea pe care am petrecut-o împreună, dar mai este ceva în ei.

Furie mocnită.

Și nedumerire.

— De ce? mă întreabă în șoaptă, iar eu îl privesc fără să înțeleg la ce se referă.

— Am încercat să înțeleg. Fiecare clipă petrecută cu tine am revăzut-o în mintea mea de sute ori de ori.

Fiecare atingere sau mângâiere. Fiecare răspuns al tău. Poate că am fost puțin nerăbdător să te fac a mea, dar ți-am adorat corpul, *te-am adorat pe tine*. Nu ți-aș fi putut face niciun rău, căci m-ar fi durut pe mine.

Își trece mâinile prin păr într-un gest nervos, apoi se îndreaptă înspre fereastră, rămânând nemișcat și privind într-un punct fix, iar tot corpul îi este atât de încordat de parcă ar retrăi un coșmar.

Cuvintele lui mă fac să-mi amintesc din nou ce am simțit în noaptea aceea și aproape că mă trântesc pe canapea, picioarele cedându-mi brusc.

— Nu te-am forțat cu nimic! continuă întorcându-se din nou spre mine după câteva secunde. *Tu* mi-ai spus să rămân! Și ai fi putut să mă oprești în orice clipă, cu un singur cuvânt. De fiecare dată!

Cuvintele lui mă fac să mă încrunt și încerc din răputeri să le înțeleg sensul.

Să mă forțeze?

— Despre ce naiba vorbești? întreb uluită și este rândul lui să se încrunte.

Din doar doi pași uriași, este din nou lângă mine și, prinzându-mă de mână, mă ridică din nou în picioare.

— Doi ani de zile am încercat să înțeleg. Să *te* înțeleg! Doi ani în care, cu toată furia mea, nu mi te-am putut scoate din minte! Doi ani în care am adormit cu tine în gând și m-am trezit gândindu-mă tot la tine, după ce te-am visat. Doi ani nenorociți în care am încercat să te urăsc sau să te uit, dar singurul lucru pe care l-am reușit a fost să mi se facă tot mai dor de tine!

Furios este chiar și acum. Furios pe situație, pe el însuși, dar... *nu pe mine*.

Inima îmi bubuie în piept și tremur toată, dar nu știu asupra cărui lucru să mă opresc: că m-a visat și i-a fost dor de mine așa cum am tânjit și eu după el sau asupra faptului că parcă regretă acest lucru?

— De ce? întreb nedumerită. De ce ai vrea să mă urăști? Sau să mă uiți? iar vocea mi se ridică aproape până la strigăt. Nu ți-am făcut nimic! Doar... te-am așteptat! Te-am așteptat *trei săptămâni*! Trei săptămâni în care te-am căutat! Zilele mi le petreceam conducând în toate colțurile orașului sperând să dau de tine, iar nopțile, încercând să îți găsesc scuze pentru faptul că nu mai vii. În ciuda rugăminții tale, am fost chiar și pe pistă, crezând că o să te găsesc acolo. Dar parcă ai dispărut! Nimeni nu știa nimic de tine! Brooke mi-a sugerat că te ascunzi de mine, că ăsta e felul tău de a-mi spune că totul s-a terminat între noi.

— Și ai crezut-o? mă întreabă aproape furios.

— La început, nu! Dar apoi... Fiecare zi care trecea fără să aflu ceva despre tine îmi mai strecura puțină neîncredere în suflet. Până când am ajuns s-o cred. Mi-am dat seama că nu am fost decât o simplă aventură și, odată ce ai obținut ce ai dorit, nu am mai contat. Așa că am făcut ce am crezut că e mai bine: mi-am făcut bagajul și am plecat, bănuind că nu o să-ți mai faci apariția decât după plecarea mea. Și am avut dreptate! Jesse mi-a spus că ai apărut la nici o săptămână după ce am plecat.

Vocea mi-a redevenit aproape o șoaptă când am terminat, și întregul corp îmi tremură sub impactul amintirilor, iar Maddox mă privește descumpănit. Mi-a ascultat cu atenție vorbele, aproape sorbindu-mi fiecare

cuvânt și încruntându-se când am pomenit de pistă.

Stăm față în față, cu doar câțiva centimetri între noi și ambii avem respirațiile precipitate, fiecare din cauza propriilor demoni interiori.

Sprâncenele i se unesc într-o încruntare și îl văd clătinând ușor din cap, de parcă ar încerca să înțeleagă ceva ce îl depășește și care mie îmi scapă.

— Când ai plecat, ai spus că te întorci pe la patru, dar... a fost ultima oară când te-am văzut. Nu știam *nimic* despre tine! Nici unde stai, nici cu ce te ocupi. Doar numele și că mergi uneori pe pistă. Atât. Brad mi-a dat numărul tău de telefon și te-am sunat de zeci de ori, apoi... l-ai închis. Cu toate astea, am tot sperat...

— Spui că m-ai așteptat, începe el să vorbească după câteva secunde ce par ore pentru mine. Știu că m-ai căutat, mi-a spus Jesse, dar... Nu înțeleg *de ce* ai fi făcut-o! Nu atunci când știai exact unde sunt, datorită ție! Asta nu am înțeles nici atunci și nu înțeleg nici acum.

Știam unde este? Datorită mie?!

— Ăsta a fost motivul pentru care am vrut de nenumărate ori să te caut, continuă el. Am ajuns chiar la aeroport de câteva ori și doar amintirea cuvintelor tale m-a oprit.

— Care cuvinte?

— Declarația ta! Am citit-o și și recitit-o de atâtea ori, încât am memorat fiecare cuvânt. Fiecare minciună.

Îl privesc uluită și repet vorbele în sinea mea de câteva ori, încercând să înțeleg ceva, însă fără niciun rezultat.

— Maddox, la ce ce te referi?

Privirea îi coboară imediat pe gura mea și îmi

privește buzele de parca s-ar bucura că, după atât timp, își aude numele rostit de ele. Și, dintr-o dată, simt nevoia să îi spun tot ce am simțit atunci.

— Disparația ta m-a durut mai mult decât îți poți închipui! recunosc în șoaptă, plecându-mi privirea spre pieptul lui. Așa cum m-ai prevenit! Am crezut că doar ți-ai bătut joc de ceea ce am simțit, de tot ceea ce a fost între noi și am avut nevoie de un întreg an nenorocit ca să îmi revin cât de cât. Și doar...

— Brittany, uită-te la mine! mă intrerupe brusc prinzându-mi fața în palme și ridicându-mi chipul spre al lui, iar eu mă înfior din cauza simplei atingeri, a privirii intense cu care îmi sfredește ochii și a disperării din șoapta lui. Chiar dacă voi innebuni de durere, vreau să mă privești în ochi și să îmi repeți fiecare cuvânt pe care l-ai scris. Vreau să îmi spui în față de ce ai depus plângere că te-am violat!

Cuvântul oribil răsună în liniștea apartamentului, așa cum răsună și în interiorul meu, în ecouri din ce în ce mai puternice, apoi amuțește brusc, putând să mai aud doar bătăile inimii mele innebunite.

Când, în sfârșit, reușesc să înțeleg la ce se referă, îl privesc îngrozită. Totul se estompează în jurul meu și sigurul lucru lucru de care mai sunt conștientă sunt ochii lui și durerea imensă din ei.

Apoi nimic... Doar întuneric...

CAPITOLUL 21

Maddox

În ultimii doi ani, am încercat de multe ori să îmi imaginez care va fi reacția lui Brittany atunci când o voi întreba de ce a făcut-o, însă leșinul nu s-a numărat printre ceea ce mă așteptam. Și nici groaza pe care am văzut-o pe chipul ei atunci când a înțeles la ce mă refer.

Dar reacția ei mi-a dovedit lucrul la care niciodată nu m-am gândit: *nu ea* a fost cea care a depus plângerea și nu știe nimic din ceea ce mi s-a întâmplat acum doi ani.

O multitudine de sentimente se luptă în mine și nu îndrăznesc să mă opresc asupra niciunuia dintre ele. Ușurarea că ea nici măcar nu a *crezut* că aș fi forțat-o. Speranța că poate, după atâta amar de timp, avem o șansă să fim împreună, așa cum ar fi trebuit. Și furie! Aceeași furie care nu m-a părăsit niciodată cu totul în ultimul timp însă, de data aceasta, îndreptată către cel care ne-a înscenat asta.

Bănuiesc cine este vinovatul, dar nu am de gând să spun nimic. Cel puțin, nu încă. Nu până când toate lucrurile dintre mine și Brittany nu vor fi lămurite cu adevărat.

Îi privesc disperat chipul palid și încerc să mă abțin să nu încep să îl sărut, căci nu m-aș mai putea opri, așa că mă mulțumesc doar să îi mângâi ușor obrazul.

Am prins-o imediat în brațe atunci când corpul i-a devenit moale și i-am depus trupul ușor ca un fulg pe canapea. Iar acum aștept emoționat să își revină. Mă blestem în gând pentru lipsa de tact pe care am avut-o, pentru modul brutal în care am întrebat-o de ce a făcut-o, dar nu mai puteam răbda.

Cu toate că tot ce îmi spunea nu se potrivea cu ceea ce știam eu, abia când am văzut uimirea de pe chipul ei mi-am dat seama că Brittany chiar nu știa absolut nimic despre coșmarul pe care eu l-am trăit în urmă cu doi ani, ea însăși trăindu-și propriul coșmar.

Genele lungi și întoarse se mișcă ușor atunci când îmi simte mângâierea, iar pleoapele străvezii se zbat de câteva ori înainte de a se ridica încet. Ochii verzi de care mi-a fost atât de dor mă privesc întâi uluiți când mă vede, apoi nedumeriți, iar eu aștept aproape cu teamă reacția ei. Durează câteva secunde până când își amintește totul și două lacrimi mari i se scurg pe obraji imediat.

— Nu plânge, iubito! îi șoptesc disperat când îi văd durerea din nou oglindită pe chip.

O mână îi urcă spre obrazul meu și mă atinge ușor, de parcă s-ar teme să descopere că nu exist cu adevărat sau că aș putea dispărea și un geamăt de mulțumire îmi scapă atunci când îi simt mângâierea de care mi-a fost atât de dor.

Câteva clipe doar ne privim, fericiți că suntem din nou aproape, fără să îndrăznim să scoatem vreun cuvânt. Oricât de multe am avea de spus, mai poate aștepta. Eu mai pot aștepta. Și sper că și ea.

Deși este întinsă pe canapea iar eu sunt așezat lângă

ea, aplecat deasupra ei, nu ne atingem. Doar slabele mângâieri, de la care se pare că nu ne putem abține niciunul. Exact ca la început, mă abțin cu greu să nu mă apropiu de ea mai mult, de teamă că toată pasiunea ar erupe.

— Îmi doresc atât de mult să te sărut încât mă doare, recunosc în șoaptă și o văd oftând ușor, de parcă același lucru l-ar simți și ea.

Îmi privește câteva secunde gura și inima mea își dublează bătăile în fața dorinței pe care o văd în ochii ei. Însă dorința este alungată de o hotărâre pe care nu credeam să o văd vreodată la ea.

— Maddox, eu nu am declarat nimic! Nici nu am ieșit din casă în ziua aia! Spune-mi totul! Vreau să știu ce s-a întâmplat atunci! Ce ți s-a întâmplat! șoptește cu înverșunare.

Nu mă încântă ideea de a retrăi acel coșmar, dar trebuie să îi spun ce s-a întâmplat și să înțeleagă că nu mi-am dorit nicio clipă să o părăsesc, așa cum a crezut. Însă faptul că acum e aici, lângă mine, va face chinul să fie mult mai mic.

— Am ajuns acasă abia la amiază, încep să-i povestesc și îmi opresc un oftăt când mă gândesc că discuția aceasta o să ducă la o alta, despre alte secrete pe care încă nu sunt sigur că vreau să i le dezvălui, dar nu mă întreabă nimic, deși îi văd curiozitatea în privire. Doar ce ieșisem de la duș când am auzit lovituri puternice în ușă. Apoi... totul s-a petrecut atât de repede încât... Doi polițiști au dat năvală în apartament și, după ce au pomenit ceva de un viol, mi-au citit drepturile și m-au încătușat. Nu înțelegeam

nimic și, oricât am întrebat, nu mi s-au dat explicații. M-am trezit băgat cu forța într-o mașină de poliție și dus la secție. Două ore am fost lăsat singur într-o cameră de interogatoriu. Două ore în care mi-am pus sute de întrebări, chinându-mă să înțeleg ce se întâmplă și fără să găsesc vreun răspuns.

Alte lacrimi încep să curgă pe obrajii lui Brittany și fiecare dintre ele mă doare, dar nu spune nimic, doar mă privește cu ochii măriți și așteaptă să continui.

— Abia după două ore, un detectiv a intrat și, fără să-mi spună nimic, mi-a întins o hârtie. N-a scos un cuvânt. Doar m-a privit câteva clipe, apoi a ieșit, lăsându-mă din nou singur. Am început să citesc, disperat să aflu ce naiba se întâmpla, dar habar nu aveam că tot chinul meu era doar la început. Nu am reușit să citesc decât câteva rânduri și eram la un pas să înnebunesc.

Mă opresc când toată durerea pe care am simțit-o atunci revine la fel de vie de parcă s-ar întâmpla din nou, dar Brittany mă surprinde când se ridică în șezut și își pune capul pe pieptul meu, îmbrățișându-mă, de parcă ar dori să îmi arate că este lângă mine și înțelege prin ce trec.

— Așa-zisa mea declarație, îi aud șoapta și brațele mele o strâng cât pot de aproape.

— Da. Pe scurt, spuneai că te-am așteptat să vii acasă, că am intrat peste tine și te-am violat.

Glasul îmi este răgușit și am senzația că fiecare cuvânt pe care îl scot îmi zgârie gâtul, dar durerea nu provine de aici. Îmi vine să urlu de furie și deznădejde ca și atunci, doar că acum, regret timpul pe care l-am pierdut.

Brittany își ridică fața spre mine și îi sorb cu privirea fiecare trăsătură, bucuros că nimic nu a fost adevărat și că este lângă mine.

Apoi... totul se transformă în dorință.

Îi zdrobesc gura într-un sărut adânc, încântat să îi recunosc gustul și gem când buzele dulci i se topesc sub asaltul gurii mele, răspunzându-mi imediat la fel de fierbinte.

Poate că nu a fost totul lămurit între noi, însă puțin îmi pasă. În momentul ăsta, tot ceea ce îmi doresc este s-o simt din nou. Cu totul. Așa cum am simțit-o și atunci.

Fără să întrerup sărutul, o strâng mai aproape și mă ridic cu ea în brațe, îndreptându-mă spre dormitor. Oricât de mult îmi doresc să o fac din nou a mea, nu vreau să fie pe o amărată de canapea. O vreau în patul meu, așa cum visat-o de atâtea ori, doar că, de data aceasta, totul va fi real.

Nerăbdarea cu care Brittany trage de hainele mele este la fel de mare ca și cea cu care o dezbrac eu și amândoi zâmbim când ne dăm seama cât suntem de disperați. Dar zâmbetul ne dispare când suntem amândoi goi și ne oprim pentru câteva secunde, delectându-ne fiecare cu goliciunea celuilalt.

Însă mă simt rupt în două atunci când îi simt trupul fierbinte sub mine. Mă stăpânesc cu greu să nu răspund primului impuls pe care îl am, acela de a mă scufunda cât mai adânc în trupul ei, și mă rezum la a-i adora corpul, așa cum am făcut-o și altădată.

Îmi plimb buzele peste pielea catifelată, încântat de gustul și aroma ei, încercând să nu ratez niciun

centimetru. Sărut și ling, mușcând ușor din când în când, gemând atunci când îi aud sunetele de plăcere care îi scapă de pe buzele ușor umflate de săruturile mele și nu mă opresc decât când o simt tremurând și îmi șoptește numele cu disperare.

— Maddox, te rog!

Cele câteva secunde de care am nevoie ca să îmi pun prezervativul mi se par o eternitate și se pare că și ei. Palmele mici îmi strâng mușchii cu nerăbdare și am impresia că o să mor dacă mai aștept.

Gurile ne sunt cuprinse într-un sărut fierbinte atunci când corpurile ne devin doar unul, iar gemetele noastre răsună împletite când ne regăsim cu totul. Mă scufund cât pot de mult și un geamăt adânc îmi scapă când o simt toată strângându-se în jurul meu într-un orgasm rapid.

Abia când ultimul val de plăcere a trecut și corpul i s-a mai liniștit, îndrăznesc să încep să mă mișc. Întâi încet, apoi mai rapid, schimbând ritmul din nou, șoptindu-i tot ceea ce mă face să simt. Satin umed. Fierbinte. Plăcere absolută.

Îi sorb cu buzele fiecare oftat pe care îl scoate, fiecare geamăt întretăiat, încântat de modul în care îmi răspunde și se ridică înspre mine dorind din ce în ce mai mult. Dorindu-mă cu totul, așa cum o doresc și eu pe ea.

Brațele mele o strâng cât mai aproape și aș absorbi-o cu totul în corpul meu de aș putea atunci când o simt tremurând din nou și amândoi ne eliberăm în același timp.

Și la fel de aproape o țin și când mă întorc pe o parte,

MĂȘTI ȘI SECRETE

nedorind să las niciun milimetru de distanță între noi. Oftez mulțumit atunci când Brittany se ghemuiește mai aproape de mine, nutrind aceeași dorință: aceea de a nu ne mai despărți niciodată.

Îi cuprind din nou buzele dulci, de data asta într-un sărut tandru, încercând să pun în el tot ceea ce simt. Tot dorul pe care l-am purtat în mine, toată nevoia mea de ea. Și dorința de a nu o mai lăsa vreodată să plece, dorință pe care însă nu mi-o pot exprima. Nu atât timp cât eu mai am atât de multe secrete.

Lucruri pe care nu le știe despre mine și care ar putea schimba tot ceea ce simte. Secrete pe care mă tem să i le dezvălui, de teamă că aș putea s-o pierd, dar care știu că vor ieși la suprafață cât de curând.

Și, în timp ce respirația ei liniștită îmi arată că a adormit, îmi scufund nasul în părul mătăsos, inspirându-i aroma, uimit din nou de ceea ce am simțit numai în brațele ei. Și oftez.

Brittany

Mângâierile fine pe care le simt îmi trezesc corpul la viață înainte chiar de a mă trezi eu și gem ușor deschizând ochii.

Observ că afară este încă noapte și oftez mulțumită. Nu îmi doresc să se ivească zorii zilei fiindcă știu că, odată cu ei, bula de fericire în care mă aflu s-ar putea să se spargă. Știu că de data aceasta nu va fi pentru că Maddox ar trebui să plece, ci pentru că toate întrebările noastre au nevoie de un răspuns. Pentru că trebuie să

aflăm cine și de ce a pus la cale toată povestea de acum doi ani.

Sunt întoarsă pe o parte, cu spatele lipit de pieptul lui Maddox, iar brațele lui mă înconjoară atât de strâns, de parcă s-ar teme să nu mă piardă. Exact ca și acum doi ani, pare să nu-i fie niciodată suficientă apropierea de mine, dorind tot mai mult.

— De ce l-ai făcut? mă întreabă cu voce răgușită.

Buzele lui îmi sărută ușor umărul stâng și nu îmi pot abține un zâmbet când îmi dau seama că îmi sărută tatuajul. Mă întorc cu greutate spre el din cauza îmbrățișării strânse și îi sărut întâi masca tatuată deasupra inimii, abia apoi îl privesc.

Lumina caldă din ochii întunecați mă înfioară ca de fiecare dată și sunt fericită că nu mai există în ei nici urmă de răceala pe care mi-o arăta cândva și sub care ascundea ceea ce simțea.

— După ce am ajuns la Milano, încep să îi povestesc în șoaptă, nu mă puteam gândi decât la tine și mă întrebam mereu ce te-a putut determina să dispari. Academia de Arte a fost ceva ce mi-am dorit extrem de mult, însă nu mă mai puteam bucura de ea. Nu mă mai puteam bucura de nimic.

Observ durerea din privirea lui Maddox, dar mă sărută scurt și îmi face semn să continui, dorind să afle ce s-a întâmplat de am ajuns să îmi fac un tatuaj.

— Nici nu știu cum a trecut primul an. M-am concentrat pe școală, încercând să îmi găsesc o ocupație care să îmi ia gândul de la tine, dar nu reușeam decât arareori să o fac. Apoi a apărut Marco.

Îl simt pe Maddox încordându-se brusc și ochii îi

fulgeră când aude numele, dar nu spune nimic.
— M-a angajat în urma unui concurs. În trei luni, am învățat de la el mai multe decât aş fi putut învăța în trei ani la Academie. După trei luni de muncă asiduă, mi s-a oferit un contract. *Mie*. A fost momentul în care, după mult timp, m-am simțit fericită. Am simțit pentru prima oară că încep din nou să trăiesc. Că mi-am regăsit scopul. Voiam să sărbătoresc, să marchez cumva momentul. Pentru câteva secunde, chiar am crezut că am reușit să trec peste ce s-a întâmplat. Peste tine! și îmi ridic cu teamă privirea în ochii lui, dar nu găsesc decât înțelegere. Apoi am realizat că singura persoană căreia îmi doream să îi spun și cu care aş fi sărbătorit *erai tot tu*.

Rămân tăcută câteva clipe, apoi îi mângâi cu vârful degetelor masca tatuată pe piept.

— Nu departe de studio, era un salon de tatuaje prin fața căruia treceam adeseori. Mi-am amintit de tatuajul tău și... am ascultat de un impuls de moment. Am intrat dorind să îmi fac tot o mască, de parcă acest lucru m-ar fi apropiat cumva de tine dar Lucia, proprietara salonului, m-a făcut să mă răzgândesc. Mi-a zis că m-a văzut deseori trecând, dar că era pentru prima oară când mă vedea zâmbind și că ar trebui să îmi tatuez o pasăre Phoenix. Că am renăscut, ca și ea, din propria-mi cenușă.

— Îmi pare rău, iubito! îmi șoptește pe buze, apoi mă sărută de parcă ar dori să-mi șteargă toată durerea pe care am purtat-o în mine atâta timp. Însă îmi place tatuajul și te reprezintă mai mult decât crezi, adaugă zâmbind. Flăcările care sunt în jurul lui sunt aceleași

pe care le-am văzut mereu în tine. De câte ori eram în apropierea ta te schimbai, fata timidă și cuminte dispărând. Aveai un foc lăuntric pe care mi-am dorit să îl descopăr, chiar dacă mă temeam că s-ar putea să mă ard atunci când va ieși la suprafață.

Vocea lui joasă și privirea fierbinte îmi sugerează la ce foc s-a gândit și simt că obrații mi se înroșesc instantaneu, iar gropițele pe care nu le-am mai văzut de mult își fac apariția când îmi zâmbește mândru de reacția mea.

Mâna mi se ridică spre obrazul lui și îl aud gemând ușor când îmi simte mângâierea. Poate că eu am suferit, dar el a suferit de zece de ori mai mult decât mine.

— Cine crezi că e în spatele a toate acestea? îl întreb cu teamă și mă încrunt când îi simt încordarea și văd că ezită să îmi răspundă.

— Nu m-am gândit nicio clipă că nu tu ai depus plângerea, îmi spune îngândurat. Nimeni nu mai știa că am fost la tine și nici ce s-a întâmplat între noi, deci nu aveam de ce să nu cred că tu ai făcut-o.

Vorbele lui mă fac să înghit în sec și amintirea mamei stând în ușa camerei mele îmi apare imediat, la fel ca și privirea pe care a aruncat-o patului meu. Nu am ieșit din casă în ziua aia și nici nu am povestit cuiva ce s-a întâmplat între noi. Nu era ceva ce să mă apuc să anunț pe toată lumea. Niciun cunoscut nu știa de relația dintre mine și el, dar... Mi-am anunțat părinții că nu mai plec la Milano și că Maddox are o legătură cu hotărârea mea.

Nu îndrăznesc nici să respir și inima începe să-mi

bată nebunește în piept atunci când îmi dau seama că Maddox are dreptate, nu știa nimeni despre noi în afară de...

— Părinții mei! șoptesc îngrozită și îmi ridic privirea spre el.

Însă în ochii negri nu găsesc surprinderea la care mă așteptam. Mă privește cu aceeași intensitate ca întotdeauna dar, de data aceasta, mai este ceva în ei. Un fel de... resemnare. Ca și cum se aștepta la asta. Sau că ar ști că este adevărat. Iar asta mă îngrozește și mai tare...

CAPITOLUL 22

Brittany

— Știi! constat uluită și îl văd pe Maddox înghițind în sec.

Abia când încerc să mă dau jos din pat reacționează și brațele lui se strâng mai tare în jurul meu pentru o clipă, apoi mă întoarce pe spate, el ridicându-se deasupra mea.

— Nu știam, iubito! Nu știu nimic sigur nici acum, doar bănuiam că tatăl tău e... implicat, spune cu ezitare, însă mă privește în ochi și îmi dau seama că este sincer.

Îmi amintesc de reacția pe care a avut-o tatăl meu când i-am spus că nu mai plec la Milano, dar părea că s-a împăcat până la urmă cu ideea. Și el și mama. Iar Maddox, nici măcar nu îi cunoaște. Nici măcar nu știu dacă i-a văzut vreodată, poate la festivitatea de terminare a liceului, însă instinctul îmi spune că e mai mult de atât.

— De ce crezi asta? Ce nu îmi spui?

Îl văd pieptul umflându-se, apoi expiră tot aerul încet, abținându-se să dea drumul unui oftat. Privirea îi cutreieră peste chipul meu câteva clipe și pot vedea regretul din ochii lui, de parcă ar ști că ce urmează să-mi spună mă va face să sufăr, iar asta îmi confirmă cele mai negre temeri: părinții mei știu ce s-a întâmplat atunci și nu mi-au spus nimic!

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Maddox, te rog! Vreau să știu!

Își închide ochii pentru o secundă, apoi gura îmi este zdrobită într-un sărut flămând până când aproape că uit ce l-am rugat.

— Dimineată, iubito! îmi șoptește pe buze și vocea lui joasă și răgușită îmi alungă orice alt gând. Ne-au furat doi ani și nu vreau să pierd prima noapte în care suntem din nou împreună gândindu-mă la ce a fost.

Oricât de mult îmi doresc să aflu adevărul, are dreptate. Iar mâinile care îi rătăcesc pe corpul meu, iscând fiori și flăcări în același timp în locurile în care mă atinge, sunt mai mult decât convingătoare.

— Te vreau din nou! continuă cu același ton seducător. Ești în casa mea, în patul meu, așa cum te-am visat de-atâtea ori și tot ce vreau în clipa asta este să fiu din nou în tine. Să fii a mea cu totul. Să te aud gemându-mi numele atunci când îți provoc plăcere. Să... arzi, ca flăcările de pe umărul tău!

Fiecare cuvânt îi este subliniat de un sărut fierbinte sau de o mângâiere îndrăzneată și știu că se va ține de promisiune. Întreaga mea ființă este încinsă doar în urma vorbelor sale și a vocii joase, iar în momentul în care îl simt în mine, știu că vom arde împreună.

Simt respirația ușoară a lui Maddox în părul meu și un zâmbet mi se întinde pe față. Aș fi crezut că, măcar în somn, va uita de obiceiul lui de a-și vârî nasul lângă urechea mea. Dar nu! Așa cum, treaz fiind, îmi șoptește tot timpul la ureche câte ceva cu vocea aia

CORINA CÎNDEA

joasă a lui care mă înnebunește, și tot așa doarme.

Brățele sale puternice îmi țin corpul lipit de al lui și, totodată, mă țin prizonieră. Abia de pot respira, despre mișcat ce să mai spun! Și zâmbesc din nou.

Întreaga noapte nu m-a lăsat să mă îndepărtiez deloc de el și, de fiecare dată după ce am făcut dragoste, m-a strâns mai aproape, părând că niciodată nu îi este de ajuns.

Reușesc cu greu să mă întorc cu fața spre el și, pentru prima oară de când ne cunoaștem, îi pot studia chipul în voie, fără să știe că o fac și fără ca ochii lui întunecați să îmi facă mintea vraiste.

Ochii îmi cutreieră pe chipul lui și îmi mușc buzele când tremur pe interior de emoție. Îmi dau seama că l-am văzut pe Maddox încruntat, indiferent, distant, râzând sau zâbind, dar niciodată nu l-am văzut... senin.

Poate că este din cauza somnului, poate pentru că sunt în brațele lui, habar nu am, dar pare... împăcat. Și tânăr. Arată ca de cei doar douăzeci și cinci de ani pe care îi are. Sau douăzeci și șase? Știu doar că a terminat liceul cu patru ani înaintea mea.

Mă încrunt atunci când realizez că, deși au trecut doi ani și am petrecut încă o noapte fierbinte împreună, eu tot nu știu nimic despre el.

Știu cum mă face să mă simt, îi știu fiecare inflexiune din voce și este singurul bărbat al cărui corp l-aș recunoaște și cu ochii închiși. Ar fi suficient să îmi trec palmele peste spatele lat sau peste mușchii pe care i-am simțit încordați în mâinile mele de câte ori am ...

Geamătul care îmi scapă de pe buze când amintirile

fierbinții ale nopții ce tocmai a trecut revin, îl face pe Maddox să se încrunte. Încleștarea brațelor din jurul meu devine mai puternică, de parcă s-ar teme că m-ar putea pierde sau că aş pleca și, doar când sunt aproape zdrobită de pieptul lui se liniștește, încruntarea dispărând încet.

Ochii mi se opresc pe masca tatuată de pe pieptul lui și o privesc la fel de fascinată ca și atunci când am văzut-o prima oară. Ca și atunci, mâna mi se ridică și, cu vârful degetelor, trasez ușor conturul ei, întrebându-mă ce l-a putut determina să își facă *acest* tatuaj. *De ce o mască?*

Îmi amintesc că Brad mi-a spus că Maddox e plin de secrete și nimeni nu știe prea multe despre el. Eu îi știu doar numele. Și adresa. Atât.

Brad!

Pieptul mi se umflă de bucurie când îmi amintesc de el și de Kelsey și de faptul că azi trebuie să ne întâlnim. Nu-mi vine să cred că au trecut doi ani de când ne-am văzut ultima dată!

Am continuat să vorbim zilnic și, datorită faptului că prietena mea a rămas la fel de vorbăreață cum o știam, sunt la zi cu absolut tot ce au făcut cei doi. Au rămas la fel de îndrăgostiți unul de celălalt, Kelsey e la fel de nebună, iar Brad, la fel de calm. Se completează reciproc și probabil că își vor petrece întreaga viață împreună.

Pe când noi...

Privesc din nou chipul lui Maddox, apoi oftez. Puternica atracție care a existat între noi de la bun început nu a putut fi distrusă de ceea ce s-a întâmplat

acum doi ani, nici de trecerea timpului și nici de distanță. A fost suficient să ne aflăm doar unul în apropierea celuilalt, ca aseară, în restaurant, pentru ca totul să o ia de la început. Dar nu știu dacă asta este de ajuns.

Nu știu cu ce se ocupă el, însă eu am contracte semnate care mă obligă să mă întorc la Milano peste o lună de zile. Acum doi ani, când Maddox m-a rugat să rămân, mi-a fost ușor să renunț la plecare, dar acum... Totul e mult mai complicat!

Nu mi-a cerut să rămân, nu m-a întrebat cât stau. De fapt, nu am vorbit deloc. Am fost concentrați doar unul asupra celuilalt și a ceea ce am simțit atunci, în acel minut. Ca și cum mâine nu ar mai exista.

Imaginea părinților mei îmi trece prin fața ochilor, dar o alung cât pot de repede. Ei se vor întoarce în Miami doar peste câteva zile, iar eu nu pot decât să sper că, până atunci, să aflu tot adevărul. Însă i-am promis lui Maddox că o să aștept până dimineată. Și e aproape dimineată.

Îmi dau seama că nu o să pot să mai adorm din cauza gândurilor care mi se învâlmășesc în cap, așa că încerc să scap din brațele lui Maddox fără să îl trezesc. Îmi ia minute bune dar, într-un final, obosită de efort și aproape transpirată, reușesc să mă dau jos din pat. Și chicotesc.

În brațe cu perna pe care am strecurat-o în locul meu, Maddox mormăie de câteva ori, oftează, se încruntă, dar nu se trezește, așa că oftez ușurată și îmi arunc privirile în jur, căutându-mi hainele.

Strâmb din nas când văd rochiastrâmtă cu care nu

MĂȘTI ȘI SECRETE

îmi doresc să mă îmbrac din nou și mormăi la rândul meu când, după aproape zece minute de căutări, tot nu îmi găsesc bikinii. Cămașa lui Maddox zace aruncată și ea undeva pe jos și, fără să mai stau pe gânduri, o iau pe mine.

Îmi măresc ochii, surprinsă, când descopăr că mai are doar jumătate din nasturii care aseară erau toți și îmi simt obrazii arzând când îmi dau seama că *eu* sunt cea care i-am rupt în nerăbdarea mea de a-l dezbrăca pe Maddox.

Privesc în jos la mine și zâmbesc. Cămașa îmi ajunge până la jumătatea coapselor, ascunzând perfect faptul că sunt goală pe dedesubt și suflec mânecile lungi de câteva ori, până când îmi sunt până la coate.

Parfumul lui îmi invadează nările și inspir adânc, iar corpul îmi răspunde instinctiv la mirosul lui. Pielea mi se înfierbântă și golul din stomac se adâncește de parcă aș fi flămândă, dar știu că foamea mea nu are nicio legătură cu mâncarea, ci cu bărbatul care doarme la câțiva pași de mine.

Și, înainte să cedez din nou tentației, să dau naibii totul și să mă întorc în pat în brațele lui, mă strecor ușor pe ușa dormitorului...

Maddox

Pentru prima oară după mult timp, durerea nu mai este primul lucru pe care îl simt atunci când mă trezesc. În doi ani, m-am obișnuit cu somnul puțin pe care reușesc să îl prind, și acela bătut ori de coșmaruri,

ori de imaginea unor ochi verzi a căror amintire mă chinuie la fel de mult ca și un vis urât.

De data aceasta însă, este altfel. Mă simt atât de odihnit de parcă aș fi dormit zile întregi și primul lucru care îmi vine să-l fac este să zâmbesc.

Senzația de gol pe care o simt atunci când sunt pe deplin treaz mă face să întind mâna în dreapta mea, căutând corpul cald al lui Brittany, dar deschid ochii imediat atunci când nu întâlnesc decât răcoarea cearceafului.

— Britt!

Primul gând pe care îl am este că am visat din nou și îmi țin respirația îngrozit. Poate că am visat-o de multe ori, dar niciodată nu s-a simțit atât de real. Durerea revine brusc și îmi arunc ochii în jur, cu speranța să găsesc un semn cât de mic că nu am înnebunit de tot.

Apoi... îi simt parfumul pe care l-aș recunoaște oricând și oriunde.

Perna pe care am strâns-o lângă mine, oricât de frumos ar mirosi, nu are nicio șansă să îi înlocuiască trupul cald, așa că o eliberez din brațe, strâmbându-mă ușor. Apoi, o altă teamă pune stăpânire pe mine.

Chiar dacă, de data aceasta, totul a fost real, mă tem că a plecat, așa că privesc spre hainele care încă sunt împrăștiate prin tot dormitorul și mă liniștesc din nou doar când zăresc rochia ei bleumarin, dându-mi seama că nu ar fi putut să plece dezbrăcată.

Un zâmbet larg mi se întinde pe față atunci când observ ieșind, de sub pantalonii costumului meu, făcuți grămadă pe podea așa cum i-am azvârlit aseară, o bucățică de dantelă de culoarea fildeşului. Bikinii lui

Britt!

Gândul că ea umblă acum goală prin apartamentul meu îmi produce un gol în stomac. Nu o dată, în visele mele nebunești, mi-am imaginat-o alături de mine. Făcând lucruri mărunte sau stând amândoi la o cafea în camera de zi. Povestind. Și am încetat demult să sper ca asta să se mai întâmple vreodată.

Plin de nerăbdare, îmi trag pe mine doar o pereche de pantaloni de trening și pornesc în căutarea ei, dornic să o simt din nou în brațele mele, dar mă opresc brusc în ușa bucătăriei.

În filtrul de cafea, licoarea parfumată picură încet, umplând încăperea cu aroma ei. Dar nu asta este lucrul care m-a oprit, ci imaginea lui Brittany.

Stă în profil, privind pe geam. E îmbrăcată doar în cămașa mea și curbele apetisante care se întrezăresc îmi dau de înțeles că am avut dreptate: este complet goală pe sub materialul alb, iar asta mă face aproape să gem și sunt tentat să mă năpustesc spre ea ca un disperat ce sunt. Însă chipul ei mă oprește din nou.

Este atât de căzută pe gânduri încât nici nu mi-a observat prezența. O cută mică de încruntare îi pot zări pe frunte și, cu toate că privește pe fereastră, aș putea jura că nu vede nimic.

Îi admir în tăcere trăsăturile fine și înghit în sec atunci când realizez că s-a făcut dimineață și nu o să mai pot amâna discuția și explicațiile pe care le așteaptă. Și că orice aș face, oricât de mult aș detesta asta, tot eu voi fi cel care îi voi produce durere. Din nou.

Nu se întoarce și nici nu tresare atunci când brațele

CORINA CÎNDEA

mele o cuprind și îi lipesc trupul cald de al meu și îmi dau seama că m-am înșelat. Știa că sunt aici. Poate că nu m-a auzit dar, așa cum eu o simt întotdeauna, la fel și trupul ei m-a simțit pe mine.

Palmele i se așează peste ale mele și se lipește mai bine de mine, înclinându-și capul într-o parte cu o secundă înainte de a-mi ascunde fața în părul ei să-i inspir parfumul, de parcă ar fi știut exact ce am de gând să fac.

— Ești sigură că vrei să afli totul?

Închide ochii doar pentru o clipă, iar eu aștept răspunsul ei fără să mai respir. Înclinarea ușoară din cap mă face să tremur pe interior și înghit în sec când teama mă cuprinde din nou. Căci, chiar dacă știu că are tot dreptul să afle adevărul, tot atât de bine știu că același adevăr va conduce inevitabil la alte secrete dezvăluite și ar putea însemna și sfârșitul a ceea ce este între noi.

Îi ridic corpul ușor și un geamăt îmi scapă atunci când mi se ghemuiește în brațe de parcă ar dori să o protejez cu trupul meu de ceea ce urmează. Mă așez pe canapeaua din camera de zi cu ea în poala mea și o strâng cât de aproape pot, încercând să nu mă gândesc că ar putea fi pentru ultima oară. Îi mai sărut o dată gura dulce, încă uimit de felul în care mă poate face să mă simt doar un simplu sărut de-al ei.

— Spune-mi! îmi șoptește pe buze.

— Am început să bănuiesc că ceva nu este în regulă când am fost dus într-o celulă din secția de poliție fără să mi se spună niciun alt cuvânt, dar eram prea distrus de așa-zisa ta declarație și nimic nu mai conta în acel

moment. Abia a doua zi am realizat că mie nu mi-a cerut nimeni nicio declarație, nu m-a întrebat nimeni ce s-a întâmplat.

Încerc să alung răceala pe care amintirile mi-o strecoară în corp și sunt fericit când Brittany, parcă știind ce simt, se strânge și mai mult lângă mine.

— Însă aproape că o luasem razna după vreo două săptămâni. Nu mi s-a dat voie să dau niciun telefon. Nimic. Doar aceeași tăcere îngrozitoare și priviri furișe pe care le-am primit când mi se aducea mâncarea. Abia după două săptămâni a apărut... un avocat.

Am spus aproape cu teamă ultimul cuvânt, iar modul în care trupul ei micuț se încordează îmi dă de înțeles că a sesizat ezitarea mea.

— Mi-a spus că nu dorești ca numele tău să fie implicat într-un scandal și că ești dispusă să îți retragi plângerea cu o condiție: să uit că existi și să nu te mai caut niciodată. Și, dacă accept să mai rămân încă puțin în celulă, voi fi eliberat cu un cazier curat, fără ca declarația ta să apară pe undeva.

Brittany își ridică spre mine chipul și mă doare sufletul când îi văd buzele tremurând în încercarea de a-și opri un suspin.

— Am acceptat, iubito! recunosc acum cu aceeași disperare ca și atunci. Tot ce știam în acel moment era că tu chiar credeai că te-am violat, că ai depus plângere și că nu dorești să mă mai apropii vreodată de tine. Asta mă durea mai mult decât faptul că mi-aș fi putut pierde libertatea, dar... Eram atât de furios pe tine! Așa că am acceptat! După aproape patru săptămâni, ușa celulei mi s-a deschis și am fost condus la ieșire în

același mod tăcut.

— Trebuia să accepți și, cum ai ieșit, să vii să mă cauți! Să îmi ceri explicații! aproape că îmi reproșează și nu-mi pot opri un oftat.

La dracu'! Mai bine aș trece din nou prin tot acel chin încă o dată, doar ca să nu văd durerea de pe chipul ei atunci când îmi voi încheia povestea.

— Am vrut, iubito, dar... Din cauza avocatului, nu am putut s-o fac!

— De ce? mă întreabă în șoaptă, însă privirea ei speriată îmi spune că bănuiește deja răspunsul.

— Pentru că avocatul era *tatăl tău!*

CAPITOLUL 23

Maddox

Cea mai urâtă înjurătură pe care o știu îmi scapă de pe buze și sunt bucuros că Brittany nu poate să o audă, chiar dacă e încă ghemuită toată la pieptul meu.

A plâns în hohote vreme îndelungată și n-am putut face altceva decât să o privesc disperat, să îi sărut obraji uzi și să îi șoptesc cuvinte de alinare, însă niciun cuvânt de-al meu nu ar fi putut șterge ceea ce au făcut părinții ei și nici nu ne-ar fi adus înapoi timpul pierdut.

Chiar și acum, după ce a adormit cu greu, tot îi mai curg lacrimi pe obraji și încă suspină în somn, făcându-mă să îl urăsc pe tatăl ei și mai mult, deși nu credeam că așa ceva ar putea fi posibil.

Fir-ar al naibii de nenorocit!

Toată furia mea revine și impulsul de a pleca să îl omor pe cel care i-a putut face așa ceva propriei lui fiice e tot mai puternic.

Îmi amintesc cu claritate chipul lui și furia mocnită din voce atunci când mi-a expus „oferta” lui Britt. La fel ca și șocul pe care l-am simțit când am aflat că este tatăl ei. Avea pe față aceeași superioritate și dispreț ca și atunci, când l-am cunoscut *prima oară*. Și, ca și atunci, nu i-a păsat de ceea ce aveam eu de spus.

Însă, dacă prima oară când l-am cunoscut l-am considerat salvatorul meu, acum doi ani a devenit călăul

care a distrus și puțină încredere pe care, cu ajutorul lui Brittany, o căpătasem pentru lumea din jur.

Și mă cutremur pe interior când mă gândesc că, atunci când Brittany îi va spune că a aflat adevărul, Cavannough va profita de ocazie și îi va dezvălui și ceea ce eu am încercat să îi ascund. Fiind un ticălos insensibil, nu va ține cont de faptul că își va face fiica să sufere din nou, va fi doar fericit că mă rănește pe mine!

La dracu'!

Dar ce mă neliniștește cel mai tare e întâlnirea pe care o să o am cu tatăl ei. Nu știu ce are Brittany de gând să facă acum, când a aflat adevărul, însă nu am de gând să o las să își înfrunte singură părinții, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl mai facem împreună!

Pentru o clipă, aproape că regret răzbunarea pe care am pregătit-o, însă momentul de slăbiciune îmi trece repede. Am început să îmi plănuiesc modul în care mă voi răzbuna pe Thomas Cavannough din clipa în care mi-a părăsit celula, acum doi ani și m-am ținut de fiecare etapă în parte. Încet și sistematic, fără să știe nimeni și printr-un intermediar, aproape că am ajuns să îi preiau afacerile.

Nu mă interesează cu adevărat niciuna dintre afacerile lui, doar mi-am dorit să pot avea satisfacția să îl privesc și eu de sus atunci când va veni momentul în care puștiul pe care l-a disprețuit îi va dovedi că este mai bun decât el. Nici nu va știi ce l-a lovit.

Însă nicio secundă măcar nu m-am gândit că Brittany va reentra în viața mea. Nu așa! Chiar dacă mereu am bănuir că este ceva ce îmi scapă în povestea de acum doi ani, nu am putut să cred că mintea

MĂȘTI ȘI SECRETE

bolnavă a lui Cavannough ar fi în stare să țeasă un asemenea plan prin care își va răni propria fiică. Nu m-am gândit nicio clipă că Britt este și ea o victimă în toată povestea asta.

La naiba cu mine și cât de tâmpit am putut să fiu!

Chiar dacă tot ceea ce știam la momentul respectiv era suficient ca să mă facă să cred că *ea* este cea care a depus plângerea, trebuia să știu mai bine! Trebuia să am încredere în ea și în ceea ce mi-a arătat că simte pentru mine căci, oricât de puțin ne-am fi cunoscut, atracția dintre noi a fost mereu la fel de puternică, din prima clipă în care ne-am văzut!

Iar acum...

Din clipa în care am revăzut-o, nimic nu a mai contat. *Doar ea*. Răzbunarea mea plănuită îndelung nu mai pare să fie atât de importantă acum și mă tem că, dacă o voi duce la capăt, voi ajunge să o rănesc și eu. Iar asta e ultimul lucru pe care mi-l doresc!

Suspînul ușor al lui Britt mă face să îmi strâng instinctiv brațele în jurul ei și este rîndul meu să oftez.

Știu că ar trebui să îi spun *totul*, așa cum a început, cu mult timp înainte de a o cunoaște pe ea. Că tot ce i s-a întîmplat a fost o consecință a vieții mele din trecut. A secretelor mele. Înainte să afle de la altcineva.

Însă mă tem că asta ar putea să o determine să-și schimbe sentimentele față de mine. Că nu mă va crede *pe mine*, așa cum nimeni nu m-a crezut nici atunci, cu excepția lui Brad.

Și poate că sunt egoist, dar mai sunt câteva zile până când se întorc părinții ei, iar eu doresc să le petrec alături de ea ca și cum ar fi cele din urmă zile ale mele.

— Iubito, trezește-te!

Aceeași voce senzuală a lui Maddox mă face să mă înfior și gem adânc când îi simt mângâierile. Credeam că doar visez. Dar nu, ele au fost și sunt reale, făcându-mi corpul să vibreze și să dorească mai mult.

Apoi... îmi amintesc, iar lacrimile îmi apar instantaneu.

— Nu te mai gândi, iubito! Concentrează-te pe noi. Pe asta. Pe ce simți acum!

Ochii lui negri mă privesc cu intensitate și pare că ar dori să-mi ia toată durerea asupra lui.

— Tot nu pot să cred că *el* a făcut asta! recunosc cu un oftat. Și ce mă chinuie cel mai mult e întrebarea de ce a făcut-o. Pur și simplu, nu înțeleg!

Pentru câteva clipe, văd din nou o mască așternându-se pe chipul lui, de parcă ar încerca să ascundă ceea ce simte, iar inima mi se strânge ușor. Ceva îmi spune că este mai mult în toată povestea asta, lucruri pe care eu nu le cunosc și pe care Maddox, din cine știe ce motive, încă le mai ascunde de mine. Poate că nu vrea să mă rănească și mai mult sau, poate, e vorba despre secretele din viața lui.

— Și nu putem să ne petrecem restul vieții în pat, încercând să uităm orice altceva, adaug cu greutate când săruturile și mângâierile lui îmi zăpăcesc mințile și corpul din nou.

— De ce nu? mă întreabă zâmbind seducător și gropițele își fac din nou apariția, ameteându-mă și

mai tare. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să rămânem amândoi aici și să ne petrecem timpul cum am făcut-o toată noaptea!

În momentul acesta, când ochii lui negri aproape că îmi dau foc din cauza intensității cu care mă privește, sunt de acord cu orice mi-ar cere. Până la urmă, nici nu ar fi chiar așa rău!

— Însă avem o întâlnire peste o jumătate de oră, întâlnire pe care *știi* că o aștepti cu nerăbdare și de la care chiar nu vreau să lipsești! îmi spune cu regret, iar eu îl privesc uluită.

— Kelsey și Brad!

— Kelsey și Brad, începe el să râdă, încântat de faptul că acțiunile lui au reușit să mă facă să uit de prietenii mei. Dar *după*, iubito! adaugă cuprinzându-mi buzele într-un sărut lacom.

— Unde naiba umbli?

Vocea lui Kelsey răsună în mașină atât de tare, încât eu îmi îndepărtez telefonul de la ureche, iar Maddox izbucnește în râs.

După ce am mai făcut dragoste încă odată și un duș prelungit împreună, trecând cu mult peste ora la care trebuia să ne întâlnim cu Kelsey și Brad, am intrat în panică atunci când mi-am amintit de persoana pe care am neglijat-o și de care am uitat cu totul: Marco.

Cu toate că a strâns din buze când m-a auzit pomenindu-i numele, Maddox a tăcut. Așa cum nici nu m-a întrebat nimic și nu a cerut amănunte despre

ultimul an, an în care știe că am locuit împreună.

Poate că a crezut explicația pe care Marco i-a dat-o doamnei Davenport la restaurant sau nu a dorit să afle amănunte care nu i-ar conveni. Însă îl înțeleg. Exact ca și el, nici eu nu am întrebat ce a făcut în ultimii doi ani de zile, de teamă să nu aflu că a avut vreo relație serioasă în acest timp.

Îmi amintesc perfect și acum chipul lui Brooke și ce am simțit când am văzut-o îmbrățișându-l pe pistă, la fel cum nu mi-am putut stăpâni gelozia când Lindsey s-a întins după afurisitul ăla de sărut. Nu am pomenit nimic de faptul că așa-zisa mea prietenă a vorbit despre el, până când a apărut, ca despre un iubit care e pe cale să devină mai mult decât doar atât.

Se pare că amândoi am preferat să ne prefacem că cei doi ani nu au existat, reluând totul de unde am rămas, de la noaptea pe care am petrecut-o împreună. Însă, la fel de bine, știm amândoi că bula în care ne-am închis se va sparge în cele din urmă și, cu voia sau fără voia noastră, ne vom lovi de secretele din jurul nostru și de adevărurile ascunse în spatele lor.

— Suntem pe drum, ajungem imediat! chicotesc în telefon și aștept izbucnirea brunetei de care îmi este atât de dor, privind în ochii lui Maddox.

— *Suntem?! Care suntem?* Marco e aici, la tine, ținându-ne de urât de mai bine de o oră. Cu cine...

Modul brusc în care își oprește potopul de vorbe ne dă de înțeles că Marco nu le-a povestit nimic despre întâlnirea de aseară din restaurant și abia acum bănuiește cu cine sunt.

— Perfect! izbucnește ironică. Din cauza *lui* nu

te-am văzut doi ani, dar primul cu care te întâlnești este tot el! Vă omor! Pe amândoi! și îmi închide telefonul în nas, făcându-l pe Maddox să râdă în hohote din nou.

— Nu râde! îi spun încercând să par speriată. O cred în stare!

— Și eu! îmi răspunde acum zâmbind trist. Știi... Kelsey e singura care mi-a spus ceva despre tine în tot acest timp, recunoaște el și îl privesc uluită. Ne-am întâlnit o singură dată, acum un an și m-a făcut ticălos, dar... Iubito, aș fi stat și să mă pocnească, numai să aflu ceva despre tine!

— Brad nu ți-a spus nimic? spun cu voce tare întrebarea pe care mi-am pus-o adeseori.

Chiar dacă nu mi-am întrebat niciodată prietenii despre Maddox, de parcă toți trei am fi stabilit în mod tacit să nu îl mai pomenim, credeam că, poate, Brad și Maddox mai țin legătura. Că prietenul meu i-a spus unde sunt și ce fac, dar Maddox a ales să nu mă caute.

Nu îmi răspunde imediat, dar pot să observ cum mâinile i se încleștează pe volan atât de tare încât încheieturile degetelor aproape că i se albesc.

— Nu am mai vorbit cu Brad de doi ani, spune încet după ce îmi aruncă doar o privire scurtă. De a doua zi după ce am ieșit...

Îi simt supărarea din voce și îmi amintesc că Kelsey a pomenit ceva de o ceartă între ei. Un nod de emoție mi se pune în gât când îmi dau seama că el nu avea de unde să știe unde sunt sau ce fac și nici pe cine să întrebe. Și cum m-aș fi simțit eu dacă nu ar fi existat Jesse care să-mi dea știri despre el.

CORINA CÎNDEA

— Mie îmi spunea Jesse ce faci, recunosc cu voce mică și aproape că dau cu nasul de bordul mașinii din cauza frânei pe care o pune Maddox, oprind în mijlocul drumului.

Aproape, căci sunt salvată de centura de siguranță și brațul lui Maddox întins în fața mea.

— Evans? Jesse Evans? De pe pistă? întrebă șocat, iar eu aprob din cap și înghit în sec. Cum de... De unde avea numărul tău de telefon?

— Pornește mașina și îți spun, îi fac semn spre mașinile care, din cauza noastră, sunt nevoite să ocolească.

Chiar dacă știu că se va înfuria pe mine, îi povestesc despre vizita mea pe pistă din noaptea în care a dispărut, despre tipul care m-a luat pe sus, crezând că astfel îl va determina pe Maddox să apară, de modul în care Jesse m-a salvat și m-a expediat acasă, promițându-mi că îmi va da vești.

Îl văd pe Maddox pălind, apoi înjurând în surdină, iar privirea pe care mi-o aruncă acum este aproape speriată.

— Fir-ar să fie, Britt! Te-am implorat să nu mergi singură acolo!

Câteva clipe rămân tăcută și privesc la modul în care un mușchi i se zbate pe obraz trădându-i agitația interioară și mă întreb dacă să spun tot. Dacă să pomenesc despre povestea la care s-a făcut atunci referire și pe care Brooke mi-ar fi spus-o bucuroasă dacă nu ar fi fost oprită de către Jesse.

Îmi doresc să aibă suficientă încredere în mine încât să îmi dezvăluie acel secret. *Dar nu o face.* Iar asta mă

doare surprinzător de mult.

— Deci Evans te ținea la curent cu tot ce fac? întreabă nedumerit într-un târziu.

— Nu, recunosc cu un zâmbet trist. Mi-a trimis un mesaj când ai apărut, în care îmi spunea că ești mirat că te-am căutat și ești furios. Pe mine. Acum știu motivul, dar atunci... nu înțelegeam de ce. Apoi a continuat să îmi trimită mesaje scurte, la câteva luni. Că ești bine. Că te-a văzut într-un loc sau altul. Că nu mai mergi deloc pe pistă. Dar mesajele s-au rărit în timp și nu mi-a mai trimis unul de luni bune.

— Nu ne-am mai întâlnit de mult! îmi explică el, dar este îngândurat. Dacă aș fi știut..., murmură ca pentru sine, apoi se întoarce din nou spre mine. Dacă aș fi știut, îl convingeam să îmi dea numărul tău și te-aș fi sunat! spune hotărât. Poate nu imediat după tot ce s-a întâmplat, dar te-aș fi sunat în cele din urmă, iubito! Dacă ai ști de câte ori mi-am dorit să fi *putut* s-o fac! Să îți mai aud măcar o dată vocea, chiar dacă ar fi fost doar ca să-mi spui că nu mai vrei să mă vezi!

Mașina se oprește și Maddox se întinde peste distanța dintre scaune, trăgându-mă în poala lui, iar brațele sale mă strâng cât pot de aproape.

— Mi-era atât de dor de tine încât, uneori, credeam că o să înnebunesc! îmi șoptește la ureche așa cum obișnuia mereu s-o facă, apoi mă sărută flămând.

Buzele îmi sunt întâi zdrobite în sărutul disperat, apoi mângâiate, de parcă ar dori să își ceară iertare pentru nerăbdarea de care a dat dovadă.

În ciuda durerii pe care i-am simțit-o în voce și care îmi rupe și mie sufletul, atunci când îmi eliberează

gura nu pot să nu pun întrebarea care m-a chinuit atâta timp:

— De ce nu m-ai căutat?

Ochii lui îmi străbat fața de parcă ar vrea să-mi memoreze pentru totdeauna trăsăturile, în timp ce obrazul îmi este mângâiat ușor cu dosul degetelor în gestul pe care am ajuns să îl identific cu el.

— Tu ai știut întotdeauna unde sunt! îmi șoptește. Puteai să mă găsești dacă doreai! Eu... La naiba, știam doar că ești pe un alt continent, la mii de kilometri depărtare! Atât! Și nimeni nu dorea sau nu știa să îmi spună mai mult! Abia după un an am aflat de la Kelsey că ești la Milano dar... tot nu știam destule ca să pot să te găsesc. Iar când ai devenit cunoscută și mi-ar fi fost ușor să dau de tine... a fost prea târziu. Deja locuiai cu Marco și, din perspectiva mea, păreai că îți trăiești fericită viața mai departe, iar pe mine m-ai uitat.

De data aceasta eu sunt cea care îl sărut, încercând să îi arăt ce simt și cât de mult s-a înșelat. Și pun în sărut tot dorul pe care și eu l-am simțit la fel acut, iar el acceptă bucuros ardoarea de care dau dovadă, gemând încântat în timp ce mâinile îi sunt peste tot pe corpul meu în mângâieri ce mă încing tot mai tare.

— Iubito, dacă mai continuăm așa, de data asta chiar ajungem să facem dragoste în fața porții tale! În plină zi! îmi spune abia întrerupând sărutul și îi pot simți zâmbetul pe propriile mele buze. Nu că m-ar deranja, adaugă râzând când îmi țin respirația și ochii mi se măresc, uluiți.

Abia acum observ că suntem în fața casei mele. Îi simt excitația, îl simt tremurând de dorință și obraji

MĂȘTI ȘI SECRETE

mi se înroșesc când realizez că sunt toată îngrămădită peste Maddox și nici nu mai știu pe ce lume trăiesc din cauza lui.

— Oricât de mult te doresc în momentul ăsta, nu cred că vecinii tăi ar aprecia să ne vadă făcându-ne de cap pe bancheta mașinii! Îmi șoptește la ureche cu vocea răgușită de dorință și sunt la un pas să-i spun că puțin îmi pasă dar îmi amintesc și că suntem așteptați.

— Ești pregătit să-i faci față „taifunului” Kelsey? îl întreb ridicând dintr-o sprânceană și sunt surprinsă să îl aud chicotind.

E ultimul sunet pe care mă așteptam să îl aud de la el, dar a sunat atât de sexi încât întregul corp mi se înfierbântă din nou. Iar Maddox, ca de obicei, mă simte imediat și un zâmbet mândru i se așterne pe chip, arătându-mi gropițele aducătoare de ameteți.

— Suntem împreună, iubito! Iar împreună putem supraviețui oricui... Chiar și amenințărilor cu moartea ale lui Kelsey!

CAPITOLUL 24

Maddox

— Britt!

Nici dacă ar fi început al treilea război mondial nu cred că urletul lui Kelsey ar fi fost justificat și nu-mi pot opri o tresărire atunci când se avântă spre noi cu viteză, aproape răsturnând fotoliul pe care stătea.

Exact așa cum Brittany a prevăzut, Kelsey, Brad și Marco ne așteptau pe terasa din spatele casei, povestind. Probabil despre noi. Și exact cum *eu* mă așteptam, apariția noastră, ținându-ne strâns de mână, i-a făcut să amuțească brusc și trei perechi de ochi ne-au cercetat extrem de atent, pe fiecare dintre noi, în mod diferit.

Viteza lui Kelsey și modul în care a smuls-o pe Brittany de lângă mine m-au făcut să mă încrunt și chiar m-am temut pentru o clipă că bruneta își va pune amenințările în aplicare, dorind să ne linșeze pe amândoi. Dar numai pentru o clipă, căci lacrimile de emoție din ochii ei m-au liniștit, la fel și modul în care Britt a strâns-o în brațe imediat.

Tot felul de exclamații se aud și cele două femei se pupă, plâng, izbucnesc în râs, se îmbrățișează din nou și iau totul de la capăt, în timp ce noi trei privim la ele zâmbind, deși nu înțelegem nimic. Dar, chiar dacă noi nu pricepem o iotă din frânturile de cuvinte care le ies printre buze, cele două par să se înțeleagă perfect.

Deși știu că ele au păstrat, în ciuda distanței, o legătură strânsă, inima tot mi se strânge de regret că au ajuns să stea atât de mult timp despărțite.

Cu toate că nu am văzut persoane mai diferite decât Brittany și Kelsey, fetele se înțeleg mai bine decât cred că ar fi făcut-o dacă ar fi fost surori. Una brunetă, cealaltă blondă. Una cu o fire ca un vulcan, debordând de energie și spunând absolut orice ce îi trece prin cap, iar cealaltă extrem de calculată și tratând totul cu calm, dar completându-se perfect reciproc.

Însă nu-mi pot opri un zâmbet când mă gândesc că, sub toată aparența de liniște și sensibilitate pe care Brittany o afișează, este o femeie extrem de pasională, cum nu am mai întâlnit. Are un foc lăuntric pe care acum doi ani abia ce l-am întrezărit, dar în ultima noapte mi-a demonstrat că e acolo, așteptându-mă *pe mine* să îl scot la iveală. Iar faptul că *doar eu* știu despre această latură ascunsă, că *doar lângă mine* se arată așa cum este cu adevărat, mă face să fiu mândru și fericit, totodată.

În timp ce Brittany și Kelsey continuă să se manifeste în același mod zgomotos și de neînțeles, îmi întorc privirea spre fotografia pe care l-am urât vreme de un an de zile.

Nu sunt surprins să îl găsesc cu ochii pe Britt, privind-o cu intensitate și, dacă vreodată m-am îndoit, acum știu cu certitudine: e îndrăgostit de ea!

Nu-mi pot opri sentimentul de gelozie pe care îl simt, așa cum nu-mi pot opri nici furia când mă gândesc că el a avut-o alături în ultimul an. Mi-a fost teamă să o întreb pe Brittany dacă este adevărat ce

a spus el aseară și că între ei nu există nimic altceva decât o simplă prietenie. Și nici nu am de gând s-o fac. Atracția la fel de puternică dintre noi și modul uluitor în care corpul ei răspunde fiecărei mângâieri sau șoapte de-ale mele mi-au dat răspunsul.

Aseară, în restaurant, Marco a fost ultima persoană la care m-aș fi uitat. Îl știu din pozele pe care le-am văzut cu ei în toate revistele de modă cumpărate. Dar trebuie să recunosc că tipul arată mult mai bine în realitate.

Simțindu-mi probabil privirea asupra lui, Marco își întoarce atenția spre mine și, câteva clipe, ne studiem unul pe celălalt.

Antipatia lui față de mine este destul de evidentă, probabil la fel ca și a mea și, într-un fel, îl înțeleg. Ochii îmi fug o secundă spre Brittany și înghit în sec când o găsesc zâmbindu-mi dulce cu același zâmbet care mă înmoaie de câte ori îl zăresc.

Și, dintr-o dată, spre surprinderea mea, nu mai sunt atât de pornit împotriva lui Marco.

El nu are absolut nicio vină în ceea ce s-a întâmplat între mine și Britt, din contră. A fost alături de ea atunci când eu *nu am putut* să fiu, a susținut-o și a ajutat-o să își îndeplinească visul despre care eu nu am știut nimic. Iar pentru asta îi sunt recunoscător.

— Maddox Wright! îi întind mâna și mă apropii de el cu un pas.

Deși este surprins de gestul meu și privește o clipă neîncrezător spre mâna mea, nu există nicio ezitare în strângerea pe care o acceptă.

— Marco Balestra.

Prezentarea noastră le face pe fete să amuțescă brusc, mutându-și atenția spre noi. Britt se apropie și se lipește instinctiv de mine, iar brațele mele o cuprind imediat, tânjind deja după apropierea dintre noi. Marco își coboară privirea spre mâinile mele, dar nu apuc să îi cântăresc prea bine reacția.

— Ticălosule!

Dacă tonul furios al lui Kelsey nu mi-ar fi atras atenția, cu siguranță pumnul pe care îl primesc în umăr o face!

— Ai o grămadă de explicații de dat! continuă ea la fel de nervoasă. *Amândoi* aveți!

— Iar tu ai rămas la fel de directă! îi răspund zâmbind. Nu știu cum de te mai suportă Brad!

Abia acum îmi întorc privirea spre cel în cauză curios să văd reacția lui la apariția mea și nu mă mir când îl găsesc privind-mă cu ochii mijiți, furios și nedumerit în același timp.

Acum doi ani, ultimele vorbe pe care mi le-a spus au fost amenințarea că mă omoară dacă mă mai apropii de Britt. A fost singurul căruia i-am spus atunci varianta mea, dar nu m-a crezut. Și a durut. Al naibii de mult!

Brad a fost singura persoană care a crezut în mine în urmă cu cinci ani, deși ne cunoșteam extrem de puțin pe atunci. El m-a ajutat să ies din rahatul în care am intrat și, datorită lui, am reușit să trec peste tot, iar încrederea mea în oameni nu a dispărut cu totul. Până acum doi ani. Când totul s-a năruit din nou și nu a mai fost nimeni de partea mea.

— O să vă explicăm! spune Britt, dar îi simt întrebarea din voce.

Știe că nu este doar povestea ei, e și a mea, și parcă îmi cere voie ca s-o spună. Știu de la Kelsey că ea nu le-a povestit ce s-a întâmplat, așa cum nici eu nu am spus nimănui nimic, cu excepția lui Brad, iar acesta, spre surprinderea mea, a ascuns totul chiar și față de iubita lui. De la bun început, amândoi am părut că vrem să ținem doar pentru noi ceea ce simțim unul pentru celălalt, de parcă ar fi ceva prea prețios ca să-l împărțim cu alții.

Dar nu am de gând să o mai fac! Sărutul fierbinte pe care i-l dau o face să zâmbescă, apoi mă trage spre unul din fotolii, făcându-mi semn să mă așez, ea așezându-se în poala mea.

Cei trei fac imediat același lucru, reocupându-și fotoliile în care stăteau până când am sosit noi și aș râde de modul în care ne privesc, de parcă ar fi la cinematograful, dacă nu aș ști ce urmează.

Atunci când Brittany începe să povestească cu voce joasă, încerc să nu îmi amintesc durerea și furia pe care am simțit-o. Mă concentrez doar strict pe faptul că acum e în brațele mele, pe modul în care o simt și să îi arăt, prin mici mângâieri atunci când o tremură, că suntem împreună în asta.

Deși mi se rupe sufletul că îi văd ochii înlăcrimați din nou, amândoi zâmbim când Kelsey începe să înjure colorat.

— Sper să nu rupă fotoliul! îi șoptesc lui Britt la ureche când acesta începe să scârțâie de la săriturile pe care prietena ei le face de nervi, dar sunt auzit și primesc o încruntătură din partea brunetei.

Marco s-a ridicat demult în picioare și se plimbă

nervos pe lângă noi, bombănind în italiana din care eu nu pricep nimic, dar bănuiesc că sunt tot înjurături după privirile șocate pe care i le aruncă Britt.

Doar Brad a rămas nemișcat și nu și-a mutat privirea de pe mine decât de vreo două ori, și atunci asupra lui Brittany când era pe punctul de a izbucni în plâns.

O liniște adâncă se lasă peste noi minute bune când Brittany își termină povestea și trei perechi de ochi ne privesc uluiți.

— De ce? De ce ar face propriul tău tată asta?

Întrebarea pusă de Marco mă face să tresar și schimb doar o privire scurtă cu Brad. Dar este suficient încât să îmi dau seama că și el a înțeles motivul, iar teama că sentimentele lui Britt se vor schimba atunci când va afla adevărul pune din nou stăpânire pe mine.

Însă încerc să nu arăt ce simt atunci când mă pierd în ochii ei verzi. Mă simt tentat să dau naibii totul, să uit de orice secret. Să o iau pe sus, fără să-mi pese de cei trei de lângă noi și să nu mă opresc decât în camera ei. În camera unde a devenit a mea și am petrecut prima noapte împreună.

Roșeața delicioasă care îi colorează obrajii îmi arată că și ea s-a gândit exact la același lucru, așa că îi sărut gura dulce, aproape gemând la modul în care îmi răspunde.

— Ei, asta-i prea de tot! bombăne Kelsey. Înainte ți-a trebuit o grămadă de timp ca s-o săruți, iar acum nu te mai oprești!

Deși sunt tentat să mă râi nemulțumit la ea că ne întrerupe, mă rezum doar să zâmbesc pe buzele lui Brittany. Poate că are dreptate prietena ei și mi-a trebuit cam mult până când am sărutat-o prima oară,

dar numai eu știu cât de greu mi-a fost să mă abțin!

— M-ați făcut să plâng și să îmi curgă rimelul! ne acuză Kelsey din nou și pot să observ că și acum are lacrimi în ochi. Așa că, înainte să o mănânci pe Britt, după cum văd că ești tentat, las-o să vină cu mine să ne refacem machiajul!

E rândul meu să bombăn atunci când o smulge din brațele mele și intră amândouă în casă, dar îmi înghit nemulțumirea. Sunt conștient că afurisitul de machiaj este numai un pretext, Kelsey dorind doar să fie singure și să poată vorbi liniștite.

— Nu pot să cred că Thomas a fost capabil să facă asta! Că un tată i-ar face așa ceva propriei lui fiice! Există un motiv!

Marco e primul care întrerupe tăcerea lăsată în urmă de plecarea fetelor și îmi mijesc ochii spre el. După cum vorbește, este mai mult decât evident că îl cunoaște pe Cavannough destul de bine, probabil întâlnindu-se destul de des în ultimul an. Nici nu ar trebui să mă mir, atât timp cât Britt a locuit cu el.

Gândul că tatăl ei m-a considerat pe mine nedemn să stau în preajma lui Brittany, dar pe Marco l-a acceptat, mă face să mă înfurii din nou și toată ura purtată împotriva lui Cavannough să revină. Și mă neliniștește faptul că, după privirea pe care șatenul mi-o aruncă, bănuiește că este ceva legat de mine.

Tensiunea ivită brusc între noi este însă spartă de o melodie și, atunci când Marco răspunde la telefon, îndepărtându-se de noi, răsuflu ușurat. Mai aveam puțin și îi saream la gât renumitului fotograf!

— I-ai spus? e primul lucru care mă întreabă Brad atunci când rămânem singuri și ne privim fix unul pe

celălalt câteva clipe lungi.

Sunt primele cuvinte pe care mi le adresează după doi ani, dar nu sunt cele la care mă așteptam. Nu mă așteptam la scuze, dar aş fi dorit măcar să recunoască că m-a judecat greșit.

— Nu am putut! recunosc trecându-mi mâinile prin păr cu un gest care îmi arată disperarea. Nu încă! Îi pot observa dezaprobarea din privire, dar nu spune nimic, lăsându-mă pe mine să continui.

— A fost un șoc să descoperim că totul ne-a fost înscenat. Pentru amândoi. Dar... La dracu', Brad! A plâns toată noaptea!

Chipul înlăcrimat al lui Brittany îmi apare în fața ochilor și inima mi se strânge din nou când îmi amintesc suspinele ei.

— De-abia am regăsit-o și mă tem că adevărul o s-o îndepărteze din nou de lângă mine. De data aceasta pentru totdeauna!

Faptul că spun cu voce tare lucrul de care mă tem cel mai mult, face ca totul să pară și mai sumbru. Ca viitorul să devină tot mai incert.

— Te iubește, Maddox! afirmă Brad sigur pe el și îmi ridic privirea în ochii lui. În ciuda faptului că am prevenit-o să stea departe de tine, în ciuda faptului că a crezut că ai părăsit-o acum doi ani, nu te-a uitat. Și nici tu! Nu știu dacă o iubești sau nu, poate nici tu nu îți dai seama, dar știu că atunci când ești lângă ea, ești... altfel. Și ea la fel!

Câteva clipe, îl privesc uluit. E pentru prima oară când Brad îmi vorbește despre Brittany, cu excepția dăților în care îmi spunea să stau departe de ea. Orice lucru l-am aflat despre ea atunci, la început, a fost de

CORINA CÎNDEA

la alte persoane, el încercând să o protejeze de mine și refuzând să îmi spună ceva.

— Și tocmai fiindcă te iubește, merită să știe adevărul. Te va crede, așa cum te-am crezut și eu.

Deși știu că Brad are dreptate, nu mă pot concentra așa cum trebuie pe sfaturile lui. Minte mea este blocată pe cuvintele „te iubește”.

De când am cunoscut-o și până în noaptea în care a devenit a mea, nu am făcut decât să mă lupt împotriva a ceea ce mă făcea să simt. A diferențelor dintre noi. Brittany era plină de încredere în cei din jur, iar mie exact asta îmi lipsea. Și îmi lipsește și acum.

Timp de doi ani nu mi-am dorit să dau un nume sentimentelor mele pentru ea. Au existat din prima clipă în care am văzut-o și au crescut în fiecare zi, chiar și în perioada în care a fost departe de mine. Tot așa, nu am îndrăznit să mă gândesc nici la ceea ce simte Brittany pentru mine.

Atracția dintre noi a fost și este uluitoare, la fel ca și modul în care părem să fim conectați unul cu celălalt, dar tot mă tem că nu e îndeajuns.

— Dacă nu îi spui tu, o să o facă tatăl ei! mă atenționează Brad. Va fi primul lucru pe care îl va spune atunci când va afla că sunteți din nou împreună!

Îi simt cuvintele ca pe un cuțit învârtit într-o rană deschisă, dar îi dau dreptate. Nu pot să-i las lui Cavannough acest atu asupra mea.

— O să îi spun înainte de a se întoarce părinții ei! șoptesc înfrânt și privirea mi se ridică spre casa din care apar râzând cele două fete.

CAPITOLUL 25

Brittany

Am știut că vor urma o grămadă de întrebări din partea lui Kelsey din clipa în care m-a tras după ea în casă, dar nu mă așteptam să fie atât de directe. Sau poate am uitat cât de curioasă poate să fie.

— Deeeci..., începe ea zâmbind șmecherește și prelungind cuvântul, cum e la pat?

— Deși ne cunoaștem de o viață, tot reușești să mă lași cu gura căscată! îi răspund șocată și simt că îmi ard obraji.

— Britt, nu suntem noi cele mai bune prietene? Normal că suntem! continuă fără să îmi aștepte răspunsul. Dar tu niciodată nu îmi spui nimic! N-ai vrut să-mi spui cum sărută și au trecut doi ani în care n-ai vrut să te întorci acasă din cauza lui, ținând secret tot ce s-a întâmplat. Mă rog, ce *credeai* că s-a întâmplat. Îmi ești datoare! Lasă-mă să mă bucur pentru tine!

Clipește mărunț din ochi și aproape că izbucnesc în râs când văd cât de caraghios arată clipind așa și cu rimelul întins, dar îi observ lacrimile și apar și ale mele imediat.

— Și mie mi-a fost dor de tine! îi spun luând-o în brațe și izbucnim în râs când, după minute bune, amândouă ne tragem nasul zgomotos. Maddox e... uluitor! îi șoptesc la ureche înainte să mă retrag din

îmbrățișare.

Au fost puține cazurile în care am reușit ca eu să fiu cea care o las pe Kelsey cu gura căscată, așa că savurez acest moment. Are ochii măriți cât cepele și gura atât de căscată încât îi văd toate măselele.

— Mă duc să mă schimb! o anunț încântată de reacția ei.

Mă dezbrac de rochia pe care o port de aseară, apoi chicotesc când îmi dau seama că, de fapt, nu a stat prea mult pe mine. În puținele momente pe care le-am petrecut în afara patului, singurul lucru pe care l-am purtat a fost... cămașa lui Maddox.

— Uluiitor e bine! E perfect! Cu cine îl compari?

Mă întorc atât de brusc la întrebarea lui Kelsey, care m-a urmat în dormitor, încât amețesc.

— Cu nimeni!

— Deci tu și Marco... nimic-nimic? Locuiești cu el de un an de zile, Britt, și e evident că te place! Asta așa, ca să nu zic îndrăgostit. Nici măcar o dată, de curiozitate? Tipul arată trăsnet. Nu e gay, nu? Că am auzit că ăștia din lumea modei sunt mai ciudați.

E rândul meu să clipesc mărunț din pleoape și maxilarul îmi este pe undeva pe la parter.

— Suntem doar prieteni, Kels, indiferent ce ai auzit sau citit! răspund când reușesc să îmi revin.

— Eram doar curioasă, îmi explică ea strâmbând din nas.

— Atunci „încearcă-l” tu! Să ai cu cine să-l compari pe Brad! Sau ai?

Și, pentru a doua oară în câteva minute, Kelsey a amuțit! Aproape că îmi vine să sar în sus de bucurie că

am reușit o asemenea performanță!

— Brittany Cavannough! Cum poți să mă întrebi așa ceva? exclamă uluită. Știi bine că nu l-aș putea înșela pe Brad pentru nimic în lume! Dar tu... La tine era altceva! Tu și Maddox nu mai erați împreună și, fiind zi de zi cu bunăciunea de jos, se putea întâmpla.

O, habar nu are! În ultimele luni Marco mi-a dat de înțeles nu o dată că ar dori să schimbe relația noastră, dar m-am prefăcut că nu observ și mi-a acceptat decizia într-un mod la fel de tăcut. Însă nu am de gând să mai spun asta nimănui.

— Așa vrei să cobori? trece Kelsey la alt subiect cu ușurința obișnuită.

Ochii îmi coboară spre ținuta mea și nu îmi pot abține un zâmbet. În mod intenționat, mi-am luat pe mine aceeași pantaloni scurți de blugi și același tricou lălâi pe care le-am purtat în noaptea în care Maddox a venit la mine. În prima noastră noapte. Doar că acum port sutien. Poate că e aiurea dar, cumva în sinea mea, îmi dau seama că subconștientul meu lucrează. Că alegerea mea vrea să arate că îmi doresc să continui din acel moment, ca și cum cei doi ani nu au existat. Și sunt curioasă dacă el va observa și va recunoaște hainele.

— Da, așa vreau să cobor! îi răspund lui Kelsey fără să îi dau alte explicații și o văd rânjind.

— Oh, va fi interesant! Maddox va saliva, Marco va saliva, iar Brad... se va distra pe seama lor, exclamă ea încântată. Poate se lasă și cu o bătaie, ceva, să mă distrez și eu! adaugă și mă trage după ea afară din dormitor.

Ieșim în curte încă râzând de plăcerile aproape sadice ale lui Kelsey, dar râsul îmi îngheață pe buze

atunci când îl zăresc pe Maddox.

La masa de pe terasă mai sunt doar el și Brad, iar pe Marco îl văd vorbind la telefon la celălalt capăt al piscinei. Dar nu asta mă neliniștește, ci chipul lui Maddox.

Îmi țin răsuflarea și stomacul mi se strânge brusc atunci când observ aceeași încruntare pe care obișnuia s-o aibă când l-am cunoscut, iar corpul îi este atât de încordat încât îi pot simți tensiunea de aici.

Apoi, totul se schimbă.

Ochii întunecați i se luminează când mă zărește, iar trăsăturile i se îndulcesc. Zâmbetul lui mă face să amețesc când își coboară încet privirea pe corpul meu și aproape că o simt pe piele, înfiorându-mă.

Iar gropițele din obraji îi apar când recunoaște hainele.

Corpul îmi este prins imediat într-o încheștare de oțel și geme adânc când, după ce mă trage în poala lui, îmi zdrobește gura cu un sărut. Buzele îmi sunt întâi mușcate ușor, apoi mângâiate cu vârful limbii, făcându-mă să gem și eu când adâncește sărutul. Apoi o ia de la capăt, schimbând ritmul. Când blând și tandru, când flămând, până când ajung să tremur în brațele lui și să îmi doresc să fim în camera mea, doar noi doi.

— Ajungem și în camera ta! îmi șoptește seducător la ureche, arătându-mi că știe la ce mă gândesc. Asta dacă nu o iau razna până atunci! adaugă încercând să își înăbușe un geamăt de frustrare care pe mine mă răscolește și mai tare.

— Ți-am spus că o să saliveze! o aud pe Kelsey chicotind și reușesc să îmi întorc privirea spre ea doar

după ce Maddox, râzând și el, îmi mai fură câteva săruturi scurte și repezi.

Brad o ține și el pe Kelsey în poală și încearcă să își ascundă un rânjet în timp ce amândoi privesc la noi.

— Mai rămâne să mă distrez și eu! chicotește ea din nou și, chiar dacă se vede clar că băieții nu înțeleg despre ce este vorba, nu am de gând să pomenesc de nicio bătaie, dar atenția mi se întoarce spre Marco.

— Vin imediat! îi șoptesc lui Maddox la ureche așa cum face el de obicei.

Ochii lui mă fulgeră scurt, dar nu spune nimic și brațele sale mă eliberează ezitând.

— Te superi dacă plec? mă întreabă Marco atunci când mă apropii de el și îl privesc uluită.

— De ce să pleci? Unde?

— Se pare că s-a aflat că sunt în America și mi s-a oferit să fac un pictorial pentru o revistă din New York. Plătesc bine! adaugă el încercând să glumească, dar amândoi abia de schițăm câte un zâmbet slab.

Știu că nu acesta este motivul pentru care acceptă oferta ci doar profită de ocazia care i s-a oferit ca să poată pleca. Iar inima mi se strânge când mă gândesc că i-am dat toate planurile de concediu peste cap. Nu cred că se aștepta ca ceva între noi doi să se schimbe, dar am fi petrecut ceva timp împreună și fără să muncim.

— Nu trebuie să pleci!

— Știu, *cara!* Dar la fel de bine știu și că ai alte preocupări acum, îmi răspunde și îmi arată ușor cu capul spre Maddox, care are privirea fixată pe noi.

Deși nu poate să audă ce vorbim, sunt sigură că

ochii lui negri nu scapă niciun detaliu.

— Am vrut doar să fiu lângă tine la întoarcerea ta acasă după atât timp. În caz că aveai nevoie! adaugă zâmbind. Dar nu ai! Însă trebuie să recunosc că sunt șocat de povestea voastră și mă tem că totul nu se termină aici. Sau, mai exact, că există un anumit motiv pentru care tatăl tău a făcut tot ce a făcut.

— Știu! recunosc și tonul meu calm îl ia prin surprindere, dar așteaptă să îi explic. Și o fac.

Pentru prima oară, simt nevoia să spun ceea ce gândesc, iar Marco este persoana care știu că mă va asculta fără să mă judece.

— Bănuiesc că totul se întâmplă din cauza unui secret din viața lui Maddox. Atunci când le-am pomenit prima oară numele lui, părinții mei au făcut un schimb de priviri al cărui sens mi-a scăpat în acel moment, dar de care mi-am amintit azi-noapte și pe care abia acum l-am înțeles. *Îl cunoșteau pe Maddox!* Tatăl meu l-a văzut de vreo două ori pe fugă, o dată când m-a condus acasă și o dată la festivitatea de terminare a liceului, dar probabil că nu l-a recunoscut. Așa cum și Maddox a mărturisit că a fost șocat când a aflat că este tatăl meu. Nu l-a mirat faptul că e avocat și tocmai cu el a ajuns să discute, ci *că era tatăl meu!*

— Nu l-ai întrebat nimic?

— Nu. Am știut de la bun început că în viața lui Maddox există lucruri pe care încearcă să le ascundă. M-au prevenit și el și Brad. Nu au contat atunci, nu contează nici acum. Nu cred că poate exista ceva care să poată să schimbe ceea ce simt pentru el. Dar am să aștept până când o să aibă suficientă încredere în mine încât să îmi destăinuie toate secretele lui.

MĂȘTI ȘI —
— Și dacă nu o face? pune Marco întrebarea care mă chinuie cel mai mult.
— O să o facă tata! spun sigură pe mine. Părinții mei se întorc peste câteva zile și, dacă Maddox nu îmi va spune până atunci, o să o facă tata. Îl cunosc! Ăsta va fi primul lucru pe care mi-l va spune atunci când va afla că suntem din nou împreună! Nu va conta că mă va face din nou să sufăr, iar de el e evident că nu îi pasă! Și Maddox știe asta.

Poate că nu îl cunosc prea bine și nu știu aproape nimic despre el, dar felul în care, de la bun început, am fost conectați parcă unul cu celălalt, mă face să îi simt zbuciumul. Acum doi ani, eram intimidată de el și de ceea ce simpla lui apropiere mă făcea să simt. Abia acum îmi dau seama că intensitatea emoțiilor provenea din faptul că, pe lângă ale mele, le simțeam și pe ale lui. La fel ca acum.

— Dar îmi este teamă, Marco! Deși nu am nici cea mai mică idee despre ce este vorba, mă tem că este un secret care a justificat planul diabolic al tatălui meu. Cel puțin în ochii lui, este justificat.

— *Nimic* nu justifică ceea ce ți-a făcut el, *cara!* îmi spune încet și doar aprob din cap.

Un oftat adânc îmi scapă când mă gândesc la cât de complicat e totul, iar brațele lui Marco mă cuprind, strângându-mă la pieptul lui. Nu mă retrag, deși simt încordarea bruscă a lui Maddox chiar și de la atâția metri distanță.

El m-a avut întreaga noapte și întreaga zi. Și mă va avea și de acum încolo, cât timp va dori. Poate să reziste și el cinci minute cât durează să îmi iau rămas

bun de cel care mi-a fost alături în ultimul an.

Știind ce simte Marco pentru mine, îmi dau seama că îi este greu să stea lângă mine și Maddox și să ne vadă împreună, dar nu l-am mințit niciodată. A știut întotdeauna că nu l-am putut uita pe Maddox. Din prima zi. Așa cum mi-a și spus în ziua în care am câștigat concursul ăla și m-a angajat.

— Ne vedem peste o lună? mă întreabă cu ezitare, abia acum eliberându-mă din brațele lui.

Privirea îmi fuge spre Maddox și îl găsesc cu ochii fixați încă pe noi.

— Nu mi-a cerut să rămân, recunosc oftând. De fapt, nu am vorbit nimic despre viitor. Ca și cum am avea doar aceste câteva zile, până când se întorc părinții mei. În plus, totul e mult mai complicat acum. Am contracte semnate, avem contractele noastre comune.

— Îți va cere! îmi spune Marco sigur pe el. Te iubește, *cara!* Mai mult decât crezi tu! Va căuta și va găsi o soluție să puteți fi împreună.

— Crezi? întreb plină de speranță și mă strâmb la el când începe să râdă.

— Nu cred, sunt *sigur!* De când povestim aici, nu și-a luat ochii de pe tine și aproape că îi simt mâinile pe gâtul meu. Strângând!

Hohotul meu de râs mai destine atmosfera tristă dintre noi, la fel cum îl simt și pe Maddox relaxându-se.

— Cei de la New York au fost așa de încântați că am acceptat contractul încât mi-au rezervat un avion peste doar două ore. Asta înseamnă că trebuie să fiu la aeroport peste o oră. Mă duc să-mi pregătesc bagajul!

Nici nu a ieșit bine pe poartă mașina lui Brad, că Maddox mă trage imediat după el în casă, zdrobindu-mi corpul de ușă cu propriul lui trup. Exact ca acum doi ani.

Nu a părut mirat atunci când i-am anunțat pe el, Kelsey și Brad că Marco va pleca. De fapt, nu a arătat nimic din ceea ce simțea, reluându-și obișnuita mască de indiferență pe chip. Însă l-am simțit respirând ușurat când Brad s-a oferit să îl conducă ei pe Marco la aeroport, în drum spre casă.

Cu toate că povestea de acum doi ani s-a lămurit, între Brad și Maddox tot par să mai existe lucruri neclare, iar asta mă macină pe interior. Și nu mi-au scăpat privirile pe care cei doi le-au tot schimbat, chiar dacă nu am înțeles nimic din ele.

Dar sărutul fierbinte pe care mi-l dă Maddox acum îmi împrășteie orice alt gând aș mai avea și, atunci când gura îmi este eliberată, șoptesc cuvintele pe care știu că le așteaptă:

— La etaj!

La fel ca și prima oară, Maddox mă ridică în brațe și nu se oprește decât în camera mea, dar nu mai are răbdarea de atunci. Și nici eu nu mai sunt timorată.

— În ultimii doi ani, mi-am amintit mereu cum te-am simțit în noaptea aia, îmi șoptește pe piele și îmi strâng pleoapele când îmi amintesc și eu. Fiecare secundă... Momentul când ai devenit a mea... Cât erai de... fierbinte... și modul în care mi-ai răspuns...

Buzele lui fierbinți îmi adoră întregul corp până când tremur de dorința de a-l avea din nou, dar tot așteaptă. Știu că așteaptă să îi spun numele. Și doar atunci când îl șoptesc nerăbdătoare, îmi dă ceea ce doresc: *pe el*. În același timp în care eu mă dăruiesc pe mine însămi. Cu trup și suflet. Așa cum m-a avut mereu.

— De ce nu vorbești niciodată despre tine? întreb încet când respirațiile ni s-au liniștit, iar Maddox mă strânge din nou la pieptul lui de parcă s-ar teme că o să dispar.

Și tot corpul îi devine rigid.

Câteva clipe nu spune nimic, iar eu aproape regret că am deschis subiectul și nu am așteptat să îmi spună el, așa cum mi-am propus. Apoi, când mă așteptam mai puțin, îl simt relaxându-se ușor, ca și cum ar fi învins.

— Ce ai dori să știi?

Vocea îi este ezitantă, așa că îmi ridic privirea spre ochii lui înainte să șoptesc cuvântul de care știu că se teme:

— *Totul!*

CAPITOLUL 26

Brittany

Ochii lui îmi străbat chipul în același timp în care îmi mângâie obrazul cu dosul degetelor în gestul pe care îl ador și îl aud înghițind în sec.

— Întrebă-mă și o să-ți răspund!

Emoția pe care o simt când îi aud cuvintele îmi creează un gol uriaș în stomac. Aproape că nu îmi vine să cred că este dispus să îmi dezvăluie lucrurile pe care s-a străduit să le ascundă de mine atât timp!

O grămadă de întrebări îmi vin în minte dar, în același timp, îmi dau seama că trebuie să am răbdare pentru a primi toate răspunsurile. Fiindcă *știu* în sinea mea că îi este extrem de greu, dar o face *pentru mine*.

— Îți pun eu o întrebare, apoi îmi pui tu! îi propun și sunt mulțumită că îmi zâmbeste atunci când aprobă cu o înclinare ușoară din cap, deși a redevenit încordat.

Mă întorc într-o parte și o face și el, stând acum față în față. Chiar dacă trupurile noastre sunt lipite unul de altul, îmi pun capul pe pernă în așa fel încât să ne putem privi în ochi și inspir adânc, încercând să îmi liniștesc bătaile nebunești ale inimii.

— Câte iubite ai avut până la mine?

— Poftim? mă întreabă uluit. *Ăsta* e primul lucru pe care vrei să-l știi?

— Nu, dar cred că putem începe cu asta. Deci?

Ochii lui negri se fixează pe chipul meu și îi simt

privirea ca pe o mângâiere atunci când ghicește faptul că încerc să fac să pară totul mai ușor. Dar mă încrunt când, după mai bine de un minut, tot nu îmi răspunde. Doar zâmbește, chinându-mă cu gropițele lui.

— Maddox, ce faci? Tot mai numeri?

— Nu, iubito, te admiram! Și mă minunam cum ai putut, cu o singură privire, să-mi ștergi din amintire numele și chipurile celor de dinaintea ta de parcă nici nu au existat. Niciuna nu a contat. Doar tu!

Modul direct în care mă privește îmi dovedește că e sincer și golul din stomacul meu crește vertiginos.

— E rândul tău acum! mă resemnez atunci când este evident că nu o să aud vreun număr și sunt curioasă ce vrea să afle despre mine.

— Primul tău sărut. Cu cine?

Îl privesc mirată și înghit în sec, căci știu că nu o să-l bucure răspunsul.

— Wade, șoptesc aproape inaudibil, dar modul în care buzele i se strâng îmi arată că a auzit perfect.

— Primul iubit?

Se pare că nu mai contează că acum este rândul meu, iar vorbele îi sună aproape a ordin.

— Wade, răspund cu ezitare și sunt uluită că pare aproape fericit din cauza răspunsului.

Apoi înțeleg. Știe că relația mea cu Wade s-a limitat doar la săruturi, iar faptul că nu a mai existat nimeni altcineva care să mă sărute măcar, îl face fericit.

Cu un gest brusc, mă întoarce pe spate și se ridică deasupra mea, iar ochii săi, atât de întunecați încât nu îi pot distinge irisurile de pupile, îi sunt fixați pe gura mea. O mână îi urcă de la genunchiul meu în sus

MĂȘTI ȘI SECRETE

pe coapsă, într-o mângâiere ușoară, care mă face să tremur pe interior în același timp în care pielea mi se încinge.

— Primul orgasm? mă întreabă cu vocea răgușită și uit să mai respir.

Aproape că am din nou unul acum numai din cauza privirii lui, a vocii și a mâinilor care știu exact unde și cum să mă atingă, dar nu mai există nicio ezitare din partea mea când îi răspund.

— Maddox!

Geme ușor când își aude numele și, cu ochii pe buzele mele, pare fascinat de felul în care sună rostit de gura mea.

— Primul bărbat?

Chiar dacă știm amândoi răspunsul la această întrebare, știu că își dorește să mă audă *spunându-l*, așa că îi fac pe plac.

— Maddox! răspund imediat și vocea îmi e atât de răgușită încât aproape că nu mi-o recunosc nici eu.

Deși acum mă așteptam să mă sărute, mâna i se oprește din mângâiat și sunt surprinsă că văd ezitare în privirea care i se fixează în ochii mei.

— Marco?

— Nici măcar un sărut. Nici el, nici altcineva! răspund fără să îmi plec privirea.

Ochii îi strălucesc, încântați de răspunsul meu. Nu e nevoie să îmi spună cât de mult l-a chinuit faptul că m-a știut atâta timp lângă Marco. Am văzut și simțit asta din prima clipă în care ne-am reîntâlnit și, cu toată declarația prietenului meu că nu este nimic între noi, Maddox tot s-a temut că în ultimii doi ani mi-am găsit pe altcineva.

Abia acum primesc sărutul pe care îl așteptam și este atât de fierbinte și pasional de parcă ar dori să îmi absoarbă sufletul. Dar, oricât de tare m-ar încinge buzele lui care acum îmi mângâie ușor gâtul coborând periculos spre sânii mei și oricât de greu îmi este să renunț la ceea ce mă face să simt în clipa asta, îmi doresc și eu răspunsurile.

— Câți ani ai? aproape că gem întrebarea și își ridică privirea spre mine, cu ochii mijiți.

Mai mult ca sigur că acum își amintește de curiozitatea mea uriașă, blestemând-o în sinea lui, dar îmi răspunde resemnat, știind că nu o să mă opresc din întrebat.

— Douăzeci și cinci.

Deși se întoarce pe spate, brațele lui mă cuprind strâns și îmi lipesc capul de pieptul său, oftând când eu continui cu întrebările.

— Lucrezi undeva?

— La bursă, răspunde cu o mică ezitare și îl simt încordându-se din nou.

Oare are vreo legătură serviciul lui cu vreun secret?

— Ești bun? încerc să îl fac să se destindă puțin și răsufli ușurată când, ridicându-mi chipul spre el, observ gropițele care îi apar în obraji, alături de un zâmbet mândru.

— Cel mai bun! Sau așa se zice!

Îmi amintesc că Brad l-a lăudat, la fel ca și toți foștii mei profesori din liceu, majoritatea referindu-se la el ca la un fel geniu.

— Ce facultate ai terminat?

— Contează? se încruntă ușor, iar eu ridic din umeri.

— Nu, doar sunt curioasă!

Îl aud râzând ușor, mai mult ca sigur din cauză că îmi recunosc curiozitatea apoi, după ce mă sărută pe creștet și mă strânge mai bine lângă el, îmi răspunde.

— Inginerie mecanică, Managementul afacerilor și... Drept.

Nu este nevoie să îmi explice motivul pentru care a făcut a treia facultate. După povestea de acum doi ani, e de la sine înțeles, deși habar nu am cum a reușit să o facă și pe asta atât de repede. Dar celelalte două... atât de diferite!

— Inginerie mecanică? De aceea erai pe pistă? Ce făceai acolo, dacă nu participai la curse?

Maddox oftează adânc apoi, punându-și un deget sub bărbia mea, îmi ridică fața spre a lui.

— Iubito, este pentru a doua oară când suntem în pat, amândoi goi, iar tu vrei să discutăm despre mașini! Nu e prea măgulitor pentru mine! se preface indignat.

— Ultima dată m-ai prostit și ai scăpat ușor, mă strâmb la el și izbucnește în râs, dar ochii îi strălucesc când își amintește de modul în care a schimbat atunci subiectul.

Gura îmi este prinsă într-un sărut înfometat care îmi împrăștie toate gândurile și îmi simt corpul topindu-se sub mângâierile lui.

Uit toate întrebările pe care doream să i le mai pun și mă lipesc cât pot de mult de el, oftând mulțumită când mă cuprinde cât poate de strâns.

Nu-mi vine să cred că am reușit să trăiesc doi ani fără să fiu lângă el! Deși eram la început, nu ne cunoșteam

aproape deloc și am petrecut numai o noapte fierbinte împreună, ne-am schimbat unul altuia viața. Nu ne cunoaștem mai mult nici acum, doar trupurile noastre o fac, însă avem o altă legătură.

E ca și cum... niciunul dintre noi nu ar fi întreg fără celălalt.

Niciodată nu m-am simțit atrasă de cineva așa cum m-a atras Maddox din prima secundă și, orice secrete ar ascunde, oricât de întunecate ar fi, nicicând nu m-am simțit mai în siguranță ca acum, când sunt în brațele lui.

Și ador modul în care întotdeauna mă strânge lângă el de parcă niciodată nu i-aș fi suficient de aproape. De parcă nu ar dori să îmi mai dea drumul vreodată!

Un chicotit îmi scapă de pe buze când îmi amintesc că, spre deosebire de acum, la început nici nu mă atingea. Și cât eram de frustrată din cauza asta!

Sunetul scos de mine îl face să-și ridice capul brusc, întrerupând săruturile mărunte cu care îmi înfiora pielea și mă privește încruntat.

— Speram la altă reacție! îmi spune nedumerit, apoi se încruntă din nou când izbucnesc în râs de-a binelea.

— Mi-am amintit cât de mult ți-a luat să mă atingi. Sau să mă săruți! îi explic după ce îi cuprind fața în palme și îmi lipesc gura de buzele lui care par aproape bosumflate. Iar acum nu te mai pot dezlipi de mine!

Un geamăt adânc îi scapă cu o secundă înainte să își zdrobească gura de a mea, iar modul în care mă sărută alungă orice urmă de râs din partea mea, lăsând loc doar dorinței.

— Iubito, habar n-ai cât de dureros a fost să mă

abțin! îmi spune pe un ton chinuit. Te-am observat cu mult înainte ca tu și Kelsey să vă apropiați de noi și eram bucuros că aveam casca pe cap și nu puteai să vezi ce impact ai avut asupra mea. Erai la numai doi pași de mine, strângându-ți temătoare cartea la piept, iar singurul meu gând era ce gust au buzele tale! Păreai atât de inocentă și speriată, încât m-am simțit ca un ticălos pentru ceea ce gândeam.

— *Eram inocentă și speriată!*

Privirea îi coboară spre buzele mele și înghit în sec la cât de intens îmi privește gura, apoi îmi umezesc cu un gest rapid buzele uscate brusc.

— Acum nu mai ești! îmi șoptește seducător la ureche, apoi mă sărută senzual, de parcă ar savura o delicatesă. Chiar dacă te mai înroșești câteodată, o faci pentru că te gândești la... asta!

Ne unește trupurile cu un singur gest prelung și amândoi gemem atunci când suntem din nou contopiți în cel mai intim mod cu putință. Însă, de data aceasta, facem dragoste încet și tandru, savurând fiecare atingere, fiecare sărut.

Îi strâng în palme mușchii spatelui, simțind fiecare încordare a lor în mișcările pe care le face, iar corpul mi se arcuiește instinctiv, dorind mai mult din el. Înțelegându-mi dorința, Maddox își strecoară o mână sub mine, ridicându-mă spre el, în același timp în care schimbă ritmul. Nici acum nu e grăbit, însă mișcările devin mai ample, aducându-l tot mai adânc.

— Te simt... atât de bine... atât de fierbinte..., îmi șoptește lângă ureche, iar vocea lui arată că simte

aceeași plăcere uriașă ca și mine.

Gura îmi este devorată și gustată în toate modurile posibile, iar corpul venerat în mângâieri ce lasă, fiecare în parte, urme adânci în sufletul meu. Atât de adânci încât știu că niciodată, cu nimeni, nu ar putea fi la fel. Doar cu el! Fiecare mișcare a sa, fiecare șoaptă sau mângâiere mă fac să devin a lui mai mult decât am crezut că aș putea să aparțin vreodată cuiva.

— Acum, iubito!

Corpul meu îi ascultă șoapta și mă strâng toată în jurul lui într-o explozie de plăcere care aproape că se dublează când îi simt propriul lui tremur și geamătul răgușit.

Fără să-mi părăsească trupul, Maddox se întoarce pe spate luându-mă și pe mine cu el și amândoi încercăm să ne revenim după tumultul de emoții pe care l-am simțit. Minute bune nu ne spunem niciun cuvânt, mulțumiți că suntem aproape și uluiți de ceea ce am simțit.

Și totuși, oricât de hipnotizantă ar fi mâna lui care îmi mângâie cu gesturi leneșe pielea spatelui sau faptul că ne simțim aparținând unul altuia mai mult ca niciodată, știm amândoi că nu ne putem petrece întreaga viață numai în pat. Oricât de frumos ar fi, nu putem să ne prefacem că povestea oribilă care ni s-a înscenat acum doi ani nu a existat.

Un tremur ușor mă cuprinde din nou, tremur pe care știu că Maddox mi-l simte, însă, de data aceasta, e generat de faptul că mă tem de ce aș putea afla. Două sentimente dau o luptă în mine: acela de a uita orice

altceva în afară de bărbatul de lângă mine și cât de fericită mă face să mă simt, și acela de a afla totul despre el. De a putea împinge trecutul acolo unde îi este locul, în urmă, pentru a putea privi în viitor.

— De unde îl cunoști pe tatăl meu? Și de când?

Trăsăturile îi devin rigide și mâna îi rămâne nemișcată pe spatele meu. De fapt, tot corpul îi încremenește și fiecare mușchi îi este încordat la maxim. Câteva clipe cred că nici nu mai respiră, dar îl aud înghițind în sec.

Și eu îmi țin respirația. Un gol uriaș mi se instalează în stomac, iar plămânii parcă vor să îmi explodeze de la presiunea pe care o simt pe piept, dar sunt nimic pe lângă teama care mă cuprinde atunci când se ridică din pat.

Ochii mei îl urmăresc speriați cum își trage blugii pe el cu gesturi scurte, fără să îmi arunce o privire măcar. Fără să scoată un cuvânt.

Mă simt părăsită și însingurată când nu îi mai simt brațele în jurul meu, dar răceala pe care o simt cuprinzându-mă nu este cauzată doar de faptul că nu îi mai simt căldura corpului lângă mine. Vine din interiorul meu.

Cu un gest mecanic, îmi acopăr corpul cu cearceaful șifonat de lângă mine și, strângându-l la piept, mă ridic în șezut. Îi văd durerea din privire atunci când îmi observă gestul, apoi își închide ochii strâns câteva secunde, de parcă nu ar suporta să mă vadă acoperindu-mă și ferindu-mă de el.

— Maddox? îi șoptesc numele.

Desculț și la bustul gol, face câțiva pași prin încăpere în timp ce își trece nervos mâinile prin păr, oprindu-se cu spatele la mine. Mușchii spatelui îi joacă sub piele în urma gestului, atrăgându-mi atenția și aproape gem, disperată. Nu cu mult timp în urmă, mușchii ăia îi simțeam sub buzele și palmele mele.

Însă, cu toată disperarea pe care o simt, există și un strop de speranță. Nu s-a îmbrăcat de tot. *Nu pleacă*, așa cum m-am temut.

— Am mai fost arestat odată, șoptește atât de încet încât abia înțeleg cuvintele.

Tristețea din vocea lui îmi face stomacul să se strângă pumn și îi simt durerea ca și cum ar fi a mea. Ca de obicei, *îl simt pe el*. Cu tot războiul lui interior.

Însă mai știu și faptul că, oricât de greu ne-ar fi acum, nu putem trece mai departe până când Maddox nu se eliberează de demonii care îl chinuiesc.

Așa că tac. Ținându-mi răsuflarea. Și aștept...

— Acum cinci ani, continuă la fel de încet.

E încă întors cu spatele la mine, dar știu că îmi simte privirea asupra lui.

— Atunci l-am cunoscut pe tatăl tău. El a fost cel care m-a salvat după ce am stat aproape trei luni după gratii și îmi pierdusem orice speranță, și se întoarce brusc spre mine.

Mă privește... cum nu m-a mai privit niciodată!

Aceeași intensitate, aceeași dorință e în ochii lui ca întotdeauna, dar sunt împletite cu teamă. Teamă de cum voi reacționa la mărturisirile lui.

Primul lucru la care mă gândesc este că am avut

MĂȘTI ȘI SECRETE

dreptate. Că tatăl meu îl cunoștea pe Maddox cu mult timp înainte ca eu să îl cunosc.

Abia apoi realizez exact ce mi-a mărturisit.

Arestat.

Închisoare.

Trei luni.

Gâtul mi se blochează și am impresia că nu mai pot să respir. Inima îmi bate atât de tare încât îi aud ritmul în urechi, estompând orice alt sunet din jur, iar plămânii parcă îmi iau foc. Deși respir sacadat și simt cum pieptul mi se umflă din cauza fiecărei inspirații, tot nu am aer destul.

Și, peste toate acestea, privirea disperată a lui Maddox îmi rupe sufletul în două.

Arată ca și cum întreaga lume din jurul lui s-a năruit.

Arată ca și cum ar crede că m-a pierdut.

Iar asta mă sperie cel mai tare.

Însă oricâtă durere sau teamă am simți amândoi, știu că ăsta este momentul în care o să aflu cel mai ascuns secret al lui. Că *ăsta* este motivul pentru care tatăl meu s-a coborât până într-atât încât să ne însceneze povestea de acum doi ani.

Și aș putea să jur că Maddox știe ce urmează să spun chiar înainte de a pune eu întrebarea cu voce tremurătoare.

— Sub ce acuzație?

Inspiră adânc, umplându-și plămânii la maxim apoi, după ce eliberează tot aerul încet, umerii i se lasă de parcă s-ar simți înfrânt. Dar ochii lui nu îi părăsesc nicio secundă pe ai mei și parcă își așteaptă condamnarea la moarte atunci când îmi dă răspunsul.

— Pentru viol...

CAPITOLUL 27

Maddox

Am impresia că cele două cuvinte răsună din nou și din nou în încăpere, ca un ecou. La fel cum sună și în mintea mea, aducându-mi aminte de perioada pe care am încercat din greu s-o uit. Doar că, de data aceasta, întreaga mea atenție e concentrată pe Brittany și pe reacția ei, încercând să ghicesc ce gândește.

Am știut de la bun început că întrebările pe care mi le-a pus până acum au fost doar de formă, ca să mă facă să mă destind, simțindu-mi încordarea. Așa cum știam și că urmează cele grele. Cele la care nu aș fi vrut să îi răspund.

Totul...

I-am promis că o să îi spun și am făcut-o, chiar dacă nu i-am dat amănuntele care contează. Dar Brad a avut dreptate! Poate că nu îndrăznesc să sper ca Brittany să mă iubească, însă ceea ce este între noi, legătura care există de la bun început, este ceva peste care nu putem să trecem. Nu știu unde ne va duce, mai ales acum, dar îi sunt dator să știe adevărul.

Pur și simplu, nu am putut să îi dau răspunsul ținând-o în continuare în brațele mele, fiindcă aveam impresia că aș murdări ceea ce este între noi. Aș murdări-o *pe ea*. Și nu cred că aș fi suportat să o simt retrăgându-se cu scârbă din brațele mele, așa că am preferat să mă ridic. Să pot observa de la distanță

disprețul cu care mă va privi.

Mi-am simțit inima grea și ca zdrobită într-un pumn atunci când și-a acoperit trupul pe care îl ador de parcă ar fi dorit să pună o pavăză împotriva mea, însă privirea goală cu care mă țintuiește acum... este mai mult decât pot suporta.

La dracu'!

Mă întorc cu fața spre fereastră privind aiurea, dar nu văd nimic altceva decât ochii ei superbi privind speriați la mine, iar palmele pe care mi le sprijin de-o parte și de alta de tocurile geamului, strâng lemnul cu disperare.

Îmi doresc din tot sufletul să spună ceva, *orice*, căci tăcerea ei mă doare la fel de tare ca și cum mi-ar striga disprețul pe care îl simte față de mine, însă singurele lucruri pe care urechile mele le aud sunt respirația mea precipitată și bătăile propriiei inimi.

Acesta a fost momentul de care m-am temut de când am văzut-o prima oară și am realizat ce efect are asupra mea, când am simțit atracția puternică dintre noi. Momentul în care voi ajunge să îmi pese atât de mult, iar ea mă va alunga.

Însă nu pot să o condamn! Cu toată durerea pe care o simt, nu pot să o condamn pentru că, fir-ar să fie, reacționează în mod normal. Care femeie cu mintea întreagă s-ar lega de un tip care a fost arestat și acuzat de viol?

Nu am nicio idee cât timp a trecut până când aud foșnetul cearceafurilor și îmi închid ochii strâns, așteptându-mi sentința. Să o aud cerându-mi *să plec*.

Însă buzele calde lipite de spatele meu și brațele care îmi cuprind mijlocul, sunt ultimul lucru la care m-aș fi așteptat!

Nu spune niciun cuvânt, dar gestul ei aproape că îmi aduce lacrimi în ochi și mă întorc cu teamă să îi întâlnesc privirea. E încă învelită în cearceaf, dar chipul îl are ridicat spre mine și încrederea cu care mă privește îmi taie respirația, fiindcă mă face să sper.

— Dacă nu te-aș cunoaște, poate că aș crede..., îmi spune în șoaptă și două lacrimi mari i se preling pe obraji.

Ochii îi coboară acum pe masca tatuată pe pieptul meu și îmi țin răsuflarea când pipăie cu vârful degetelor desenul complicat, pentru ca mai apoi să își lipească buzele catifelate de ea.

— Maddox, niciun secret de-al tău, oricât de întunecat ar fi, nu-mi va putea schimba părerea despre tine, continuă pe același ton șoptit, ridicându-și din nou privirea spre mine.

Palmele mele îi cuprind obraji și sorb întâi lacrimile care le pătează perfecțiunea, abia apoi îi sărut buzele tremurânde și dulci, fericit să le regăsesc gustul și moliciunea. Însă atunci când își lipește trupul cald de mine, iar brațele sale îmi strâng mai tare mijlocul, știind că îmi doresc s-o simt cât mai aproape, simt că renasc.

O bucurie imensă mă cuprinde cu totul și aproape că aș striga de bucurie pentru că, nici în cele mai frumoase vise ale mele, nu am sperat la atâta încredere în mine din partea ei.

Îi ridic trupul micuț în brațe și, strângând-o la pieptul meu, mă așez în patul unde, nu cu mult timp în urmă, făceam dragoste. O țin în poală ca pe un copil mic, iar modul în care se ghemuiește lângă mine

îmi liniștește și ultima agitație interioară, lăsând loc doar unei călduri plăcute, care mă cuprinde cu totul.

Brittany își pune capul pe pieptul meu, iar eu îi sărut părul înmiresmat, oftând adânc.

— Nu am făcut nimic, iubito, a fost doar... o acuzație. Dar a durut al naibii de mult! Aveam numai douăzeci de ani, eram singur și speriat și nimeni nu m-a crezut. Doar Brad!

O simt tresărind ușor și îmi dau seama că este uimită. Sunt câteva persoane dintre cele care, pe vremea aceea, umblau pe pistă, și care au știut câte ceva din secretul meu, dar nimeni nu a știut întreaga poveste. Nici chiar Brad, care mai mult a intuit ce s-a întâmplat, decât să știe. Nu a trebuit niciodată să-l rog să îmi păstreze secretul, a făcut-o fiindcă așa a crezut că este corect. Și nu i-a spus nici lui Brittany, deși mă așteptam să o facă, mai ales după povestea de acum doi ani.

Nu îmi este ușor să îi povestesc întreaga mea viață, dar acum îmi doresc să o fac. Îmi doresc să știe totul despre mine, să înțeleagă de ce sunt așa cum sunt. Sau cum am fost! Fiindcă apariția ei în viața mea a schimbat totul. Iar faptul că, în ciuda a ceea ce i-am mărturisit, e încă în brațele mele, mă face să sper că există o șansă pentru mine. Pentru noi!

— Nu mi-am cunoscut niciodată părinții, încep să povestesc cu glas scăzut, strângând trupul lui Brittany cât mai aproape de mine. Primul chip pe care mi-l amintesc este cel al lui Sarah, una dintre femeile de la orfelinatul în care am crescut. Ea a fost cea care s-a apropiat cel mai mult de ceea ce cred că ar însemna o

mamă. În acea vreme, nu eram atât de închis în mine ca atunci când m-ai cunoscut. Bănuiesc că eram ca un copil normal, însă era evident că eram preferatul lui Sarah. Zicea că s-a îndrăgostit de gropițele din obraji mei!

O aud pe Brittany oftând, apoi chicotind și un zâmbet mi se întinde pe față înainte să o aud mormăind:

— Există vreo femeie care nu a făcut-o?!

— Sarah a fost cea care m-a învățat să scriu și să citesc și tot ea s-a luptat să îmi obțină bursa pentru liceul Ransom Everglades, spunând că dorește tot ce e mai bun pentru mine. Curând după ce am împlinit șaisprezece ani, soțul ei și-a schimbat serviciul și s-au mutat undeva prin Oregon. Pentru mine, era ca și cum ar plecat pe altă planetă.

Îmi amintesc ochii căprui ai lui Sarah din momentul când ne-am luat rămas bun, ca și durerea și puternicul sentiment de părăsire pe care atunci l-am simțit cu adevărat pentru prima dată.

— A plecat promițându-mi că nu mă va uita și o să păstrăm legătura. Nu a făcut-o. A fost prima mea dezamăgire și primul pas în pierderea încrederii în oamenii din jurul meu.

Brittany îmi sărută din nou masca de pe piept, dar nu spune nimic. Deși știu că suferă pentru mine, pentru copilul care eram și dezamăgirea mea, nu mă întrerupe, așteptând să continui povestea.

— M-am concentrat cât am putut de mult pe școală, dorind să reușesc să ajung cineva. Să nu mai depind de nimeni. Dar asta nu mi-a adus prea mulți prieteni. Eram socotit un tocilar dar, în același timp, sportul

MĂȘTI ȘI SECRETE

și faptul că eram foarte bun la orice îmi propuneam, mă făcea popular. Colegii mei erau contrariați că pot fi simultan ambele lucruri, iar asta mi-a creat o aură de mister care îi ținea departe de mine. Iar mie îmi convenea! Îmi doream prieteni, dar prietenii nu se țin doar cu povești în pauzele dintre ore! Se creează și se întrețin în ieșirile pe care le faci cu cei de vârsta ta, ieșiri pe care eu nu mi le permiteam.

Brittany își ridică chipul spre mine, mângâindu-mi obrazul, iar eu îmi apăs fața în palma ei.

— Ai fost atât de singur!

— Am fost, iubito, dar eram obișnuit cu asta.

Profit de faptul că buzele ei sunt atât de aproape și le cuprind într-un sărut, gemând atunci când lasă un oftat ușor să-i scape printre ele, invitându-mă s-o gust. Și o fac, cercetându-i gura dulce, încântat de gustul ei unic.

— Înainte să împlinesc șaptesprezece ani, am reușit să mă mut de la orfelinat, continui să povestesc după ce îi eliberez cu greutate gura, iar Britt se ghemuiește din nou la pieptul meu. Începusem să muncesc după-amiezele într-o spălătorie auto, iar banii îmi ajungeau pentru plata chiriei unei garsoniere.

Brațele mele o strâng cât mai aproape și îmi opresc cu greu oftatul care ar mai elibera puțin din greutatea ce îmi apasă pieptul din cauza amintirilor din acea perioadă. Nu vreau să îi povestesc că îmi permiteam doar o garsonieră nemobilată și că am dormit pe jos mai bine de o lună de zile.

— La spălătorie mi-am descoperit pasiunea pentru mașini și motoare. Le lustruiam pe fiecare de parcă

ar fi fost ale mele dar, în același timp, le studiam. Și începusem să citesc tot ce găseam despre ele. Într-una din zile, un tip de vreo 20 de ani care era client regulat, s-a plâns de faptul că a pierdut bani la un pariu pe pistă. S-a cam ferit la început să-mi spună despre ce e vorba, dar... l-am tras de limbă până când am aflat tot ce mă interesa. Avea o mașină bună, cu multe modificări făcute în ea, dar tot nu reușea să câștige. M-am oferit să îl ajut, să îi fac eu o modificare care îi va permite să obțină o viteză mai mare. Nu eram sigur că va funcționa întrucât totul era doar în mintea mea, însă a fost de acord să încercăm. Mi-a promis jumătate din premiu dacă va câștiga cursa.

— A funcționat! exclamă Brittany încântată, iar eu zâmbesc fericit de încrederea pe care o are în mine.

— A funcționat, iubito! Iar eu am câștigat primii mei bani din curse! Aproape cinci mii de dolari care, pentru mine, erau o avere!

— Asta făceai pe pistă?

— Oarecum. Cu banii câștigați, mi-am cumpărat o mașină. Era un jaf care arăta ca și cum ar sta să se dezmembreze, dar motorul îi torcea perfect. I-am făcut modificările necesare și am început să particip la curse. Doar la cele scurte, de viteză în linie dreaptă, specific repede când își ridică ochii speriați spre mine.

— Ca cea pe care am văzut-o eu?

— Ca cea la care *tu* ai fost premiul meu! zâmbesc spre ea, amintindu-mi ce față a făcut când a înțeles că trebuie să sărute câștigătorul și nu știa că sunt eu.

Un geamăt îmi scapă fără să vreau atunci când cotul ei mi se înfige zdravăn între coaste, apoi izbucnesc în râs când o aud bombănind.

— Mai era puțin și premiul tău făcea un infarct! Mai ales când Jesse nu m-a lăsat să plec!

Nu o să știe niciodată cât de speriat am fost *eu* să o văd acolo, dar o să înțeleagă până la urmă și fără să îi spun. Atunci când va afla totul.

— Deși la început s-au făcut glume pe seama mea și a mașinii mele, până la sfârșitul primei seri câștigasem o grămadă de curse, câteva zeci de mii de dolari și respectul celor de pe pistă. Eram... extaziat! Găsisem o cale să fac bani mulți și repede, iar atmosfera de pe pistă m-a cucerit din prima, intrându-mi în sânge ca un drog. Cu banii câștigați, mi-am aranjat garsoniera și mi-am făcut mașina să arate ca o bijuterie. După scurt timp, prinsesem gustul banilor și aș fi concurat zilnic dacă s-ar fi putut, dar lumea începea să se ferească de mine, știind că eu tot timpul câștig. Așa că nu concuram decât de câteva ori pe lună. Între timp, mi-am cumpărat motorul și, după ce i-am făcut și lui modificări, concuram uneori și cu el.

— Îl mai ai? întreabă plină de speranță și ne zâmbim, amintindu-ne de drumul pe care l-am făcut cu ea încolăcită în jurul meu.

— Bineînțeles că îl mai am! Iar mașina mea... e aceeași.

Ochii i se măresc, uluiți și mă privește neîncrezătoare, făcându-mă să râd.

— Am restaurat-o, piesă cu piesă, dar e aceeași, iubito! Mă atașez extrem de greu de ceva dar, și când o fac, e pentru totdeauna!

Poate că nu mai vorbesc acum despre mașina mea și nici despre motor și este pentru prima oară când în

discuțiile dintre noi se strecoară ceva legat de viitor, de un posibil viitor *al nostru*, oricât de voalată ar fi aluzia, dar mă opresc aici. Chiar dacă strălucirea din ochii ei superbi îmi pune un nod în gât, aș vrea să fie tot acolo și când voi termina de povestit.

— Terminasem liceul și aveam mai multe burse oferite, însă eram nehotărât ce să fac mai departe, așa că m-am înscris la două facultăți. Banii care îi făceam pe pistă îmi erau suficienți ca să nu mai fiu nevoit să lucrez, așa că aveam timp destul pentru școală, dar îmi doream să termin cât mai repede. Am reușit să fac doi ani în unul, la ambele facultăți. Și nu aveam decât douăzeci de ani!

O simt încordându-se ușor când mă aude spunând vârsta și știe că mă apropii de momentul pe care l-am ascuns de ea.

— Când l-ai cunoscut pe Brad?

— În acea vară.

Ochii i se măresc și mă privește atât de uluită, încât izbucnesc în râs.

— Da, cu mult timp înainte ca tu sau Kelsey să bănuieți ceva! L-am remarcat la început pentru că era printre cei mai tineri de pe-acolo, apoi... L-am admirat! Era evident că îi plăceau mașinile și cursele dar, spre deosebire de ceilalți, se ținea deoparte. Nu concura, nu paria. Și nu era ca și cum am fi fost prieteni! Ne știam, ajunseserăm să ne salutăm și să schimbăm câteva vorbe când ne întâlneam, dar... numai atât.

Gândul la ce urmează acum mă face să înghit în sec și fac o pauză de câteva clipe, pierdut în amintiri. Modul în care Brittany se lipește mai mult de mine

îmi arată că e lângă mine și nu are de gând să plece nicăieri, dându-mi curajul să continui.

— Faptul că la doar douăzeci de ani eram pe picioarele mele, aveam propria locuință și o grămadă de bani, a devenit... tentant.

— Pentru fete? ghicește ea ce am vrut să spun.

— Pentru fete, aprob oftând. La început, eram încântat, apoi... Poate că unele dintre ele erau atrase de mine, dar și banii mei erau extrem de atractivi. Oricât de tentante ar fi fost, mi-am dat seama în scurt timp că nu este modul de viață pe care vreau să îl duc, așa că devenisem foarte selectiv. Aveam o colegă de facultate cu care... mă întâlneam din când în când. Știa exact cum stăm, având un fel de înțelegere tacită. Mie îmi convenea că nu se aștepta la flori și întâlniri romantice, iar ea... primea ce își dorea.

— Adică pe tine! bombăne Britt și sunt încântat că pare geloasă.

— Doar ne culcam din când în când împreună. Într-o noapte, am fost uimit să o întâlnesc pe pistă. Refuzasem să ne întâlnim în seara aceea și cred că m-a urmărit. Chiar dacă nu îmi convenea, nu aveam niciun drept să o trimit acasă și am ținut-o pe lângă mine. A devenit o obișnuită a pistei, lumea a ajuns să ne considere un cuplu, iar eu nu am negat fiindcă îmi era indiferent.

La dracu'! Dacă atunci mi-ar fi păsat măcar puțin, o trimiteam cu forța acasă. Sau dacă i-aș fi interzis să mai vină pe pista aia blestemată! Sau...

Oftez adânc când realizez că totul este tardiv și nu mai pot schimba nimic.

— Aveam examenele de sfârșit de an și eram concentrat pe învățat, iar pista ieșise din planurile mele pentru câteva săptămâni. Vanessa...

Îmi închid ochii strâns și mă înjur în gând atunci când îmi scapă numele iar Brittany inspiră adânc în brațele mele. Dar nu spune nimic, așteptând să continui.

— A venit pe la mine, cerându-mi să mergem pe pistă. I-am spus că nici nu mă gândesc și am expediat-o cât am putut de repede, într-un mod deloc politicos, întorcându-mă la cărțile mele și continuând să citesc până spre dimineață când...

Gâtul mi se strânge brusc și toată furia pe care am simțit-o atunci revine cu repeziciune. În mod normal, ca de fiecare dată când îmi amintesc, m-aș plimba nervos prin cameră, înjurând. Sau m-aș urca pe motor și aș conduce până când toți demonii din mine s-ar liniști.

Dar nu și acum! Acum nu aș lăsa-o pe Brittany din brațe pentru nimic în lume!

— M-am trezit cu poliția la ușă. Eram obosit și zăpăcit de cap după o noapte de învățat și nu am înțeles nimic până când m-am trezit la secție, arestat pentru viol. Mi-au pus în față declarația Vanessei și nimeni nu m-a crezut că nu eram vinovat. Am fost singur, acasă, și nu aveam niciun martor cu ajutorul căruia să dovedesc că nu mint.

— Și povestea s-a repetat acum doi ani! șoptește ea îngrozită.

Lacrimile din ochii ei mă dor mai mult decât orice amintire și aș trece de nenumărate ori prin același

chîn dacă aș ști că asta ar șterge suferința ei!

— Povestea s-a repetat acum doi ani, aprob în șoaptă. Însă a fost zeci de ori mai dureros. Pentru că acum îmi păsa! Am fost atât de distrus încât nici nu mi-am dat seama că totul era altfel. Privind în urmă, îmi dau seama că totul a fost evident și îmi este ciudă pe mine că am fost atât de prost. Exista declarația ta, dar numai atât! Nu interogatoriu, nu probe, nici procurori sau judecători.

— Maddox, *ce probe?*

Brittany mă privește cu ochii măriți și strălucitori din cauza lacrimilor, iar eu rămân vrăjit de frumusețea lor și uluit că doar o privire de-a ei poate să facă să treacă durerea amintirilor.

Dar, totodată, știu și că trebuie să îi răspund.

— Vanessa a reușit totuși să mă convingă de ceva în acea seară, recunosc cu greu și fiecare cuvânt pe care îl rostesc îmi arde gâtul ca un fier înroșit. Înainte de a pleca, m-am culcat cu ea. Nu era ceva ce nu mai făcusem, iar o partidă de sex îmi mai alunga din tensiunea cauzată de examene. Însă... existau și probe. Că a fost violată. Iar luate împreună...

Mă opresc brusc, privind cu teamă în ochii ei și pot observa secunda în care înțelege și i se umplu de groază.

— Puse împreună, arătau că tu ești vinovat...

CAPITOLUL 28

Brittany

Abia acum conștientizez cu adevărat coșmarul prin care a trecut Maddox!

În fața ochilor îmi apare o imagine de-a lui, mult mai tânără, și inima mi se strânge când mă gândesc cum s-a simțit. Atât de singur și restul lumii împotriva lui! Nu e de mirare că și-a pierdut încrederea în oameni și că a ajuns să fie retras și închis în el, alungând pe oricine ar fi încercat să se apropie!

Dacă până acum a trebuit să mă rog de Maddox să îmi povestească ceva despre el, acum pare grăbit să îmi spună totul. De parcă ar dori să scape de o povară uriașă care îi apasă pe suflet, sufocându-l.

— Tatăl tău... Mi-a spus că a acceptat să mă reprezinte doar pentru că Brad l-a rugat să o facă, dar era evident că mă credea vinovat. Am simțit asta din modul în care îmi vorbea și atitudinea lui disprețuitoare față de mine. Însă atunci, în acele momente, puțin îmi păsa ce crede. Eram mirat că, din toate cunoștințele mele, tocmai Brad, pe care îl știam atât de puțin, a fost singurul care a crezut în nevinovăția mea, dar nu am stat prea mult să mă întreb de ce. Pur și simplu, eram fericit că există o șansă să se afle adevărul și să scap. Nu știu *cum* sau *ce* a făcut tatăl tău de am fost eliberat. Nu mi-a spus și nici nu l-am mai întâlnit de atunci până acum doi ani.

Încerc să nu mă gândesc pentru moment la tatăl meu și la ceea ce a făcut. O să am timp pentru asta după ce voi afla toată povestea.

Însă nu mă pot opri să nu mă gândesc la... Vanessa. Deși faptul că i-am aflat numele și că acum știu a făcut parte din viața lui Maddox mi-au făcut stomacul să se strângă într-un nod dureros din cauza geloziei, acum... îmi este milă de ea. Nu știu care a fost motivul pentru care a încercat să arunce vina asupra lui, dar sunt sigură că o să-l aflu până la urmă.

— Ai zis că existau probe că a fost violată!

— Au existat! oftează el, își trece o mână prin păr într-un gest care îi arată nervozitatea și cade pe gânduri câteva clipe. Au fost persoane de pe pistă care au bănuț că eu am modificări la mașină pe care nu le mai are nimeni și au încercat să mă convingă să le fac și lor. Am refuzat, fără să fiu conștient ce dușmani îmi fac. După ce a plecat de la mine, Vanessa s-a dus pe pistă, chiar dacă știa că nu trebuia să meargă singură. Doi dintre cei pe care i-am refuzat în mod repetat au văzut-o și au crezut că îmi fac mie un rău dacă...

— De aceea m-ai rugat să nu mai merg acolo! șoptesc îngrozită.

— De aceea m-am purtat atât de rece cu tine de câte ori ai fost acolo. Nu doream ca cineva să vadă cât de mult contezi pentru mine! Eram îngrozit ca povestea să nu se repete și că ai putea păți ceva.

Înghit în sec în fața explicației și mai înghit odată când îmi amintesc de tipul care aproape că m-a sechestrat și de care m-a scăpat Jesse.

„...dacă nu dorește ca povestea de acum trei ani să se repete.”

Abia acum înțeleg amenințarea tipului și mă străduiesc să îmi ascund greața bruscă care mă cuprinde, căci nu doresc să afle și Maddox că teama lui s-ar fi putut adevăra.

— Nu am aflat niciodată de ce Vanessa a dat vina pe mine, continuă Maddox îngândurat. Nu am mai revăzut-o din seara în care a fost la mine, din câte știu s-a mutat din Miami, dar bănuiesc că a înțeles că tot ce a pățit a fost din cauza mea și a dorit să se răzbune.

Nu-mi pot stăpâni lacrimile care îmi apar în ochi atunci când îi aud tristețea din voce și realizez că, oricât de mult timp ar fi trecut de atunci, Maddox încă se consideră vinovat pentru cea pățit Vanessa, chiar dacă nu este adevărat.

— Nu aveam nicio dovadă împotriva celor doi nenorociți, așa că nu puteam face nimic împotriva lor, dar cred că tot le-a fost teamă de repercursiuni căci au dispărut de pe pistă. Am continuat să merg acolo fiindcă era singurul loc în care mă simțeam bine, dar nu am mai concurat. Îmi plăcea la nebunie atmosfera de dinaintea unei curse, mirosul de cauciucuri încinse și scrâșnetul de roți dar, m-am mulțumit doar să privesc, refuzând în continuare ofertele care mi se ofereau. Iar încrederea mea în oameni, și așa destul de firavă, a ajuns aproape de zero. Am evitat să mă mai atașez de cineva sau să mai las pe careva să mă cunoască.

Un fior îmi scutură întregul corp, iar Maddox mă strânge mai aproape, înțelegând perfect ceea ce simt. Dar cine ar putea-o face mai bine decât el?

A îndurat atâtea! Eu doar *am crezut* că m-a părăsit și nu am mai avut încredere în niciun bărbat care s-a

apropiat de mine!

Câteva clipe rămânem tăcuți, eu încercând să înțeleg tot ce mi-a povestit, iar Maddox încruntat și răscolit de amintiri.

Și abia acum îmi dau seama că felul în care mereu apărea în preajma mea, modul în care îmi vorbea, erau lucruri care erau exact opusul felului său de a fi.

— De mine te-ai apropiat!

Îmi ridică chipul spre al său și, câteva secunde, doar mă privește. Extrem de atent și concentrat. De parcă nici el nu ar înțelege de ce a făcut-o. Buzele îmi sunt mângâiate apoi de degetul său mare, iar intensitatea cu care mă privește mă face să simt că mă topesc.

Un geamăt adânc îi scapă atunci când mă sărută brusc, iar eu oftez din cauza modului în care o face. Adânc. Carnal. Fierbinte. Pasional și tandru.

— Tu mi-ai dat lumea peste cap! îmi spune zâmbind și clatină nedumerit din cap. Era evident faptul că ești atrasă de mine, dar nu asta era problema. Problema era ceea ce mă făceai să simt! Mă făceai să îmi doresc, pentru prima oară după mult timp, să fiu... altfel. Să mă schimb! Să te cunosc! Doream să fiu cât mai aproape de tine și, totodată să fug, râde ușor și îmi mai fură un sărut rapid. Erai atât de diferită de mine și de lumea mea! Ți-am spus să stai departe de mine, dar *eu* am fost cel care nu am putut păstra distanța.

— Erai când cald, când rece și asta m-a zăpăcit de tot! recunosc eu, iar Maddox începe să râdă în hohote.

— Iubito, eram cald tot timpul! Fierbeam chiar, doar că nu ți-o arătam. Cred că ai fi fugit țipând dacă ai fi știut ce gânduri îmi treceau prin minte legate de tine!

Fugeam pe naiba! Eu îmi făceam griji că o să termin și facultatea înainte să se hotărască să mă sărute!

— Dar ai redevenit distant după ce m-ai sărutat prima oară! Îi amintesc și îl aud oftând.

— Brittany, sărutul ăla... a fost mai mult decât mă așteptam! recunoaște cu ochii fixați din nou pe gura mea, iar vocea îi răgușește de dorință. Momentele în care îmi zâmbeai și era evident că mă tachinezi ca atunci, erau cele mai grele, pentru că mă făceai să uit de ce trebuie să păstrez distanța. Te-am văzut vorbind cu Wade și eram furios din cauza asta, chiar dacă îmi dădusem seama că nu ești cu adevărat îndrăgostită de el. Nu aveai cum să reacționezi în preajma mea așa cum o făceai dacă l-ai fi iubit cu adevărat. Dar tot eram gelos! Uram fiecare atingere de-a lui, fiecare cuvânt pe care ți-l adresa și fiecare minut pe care îl petreceai cu el! Iar amenințarea ta de atunci, că seara nu s-a terminat și te mai poți răzgândi, a fost picătura care mi-a umplut paharul. În sinea mea, știam că nu te vei culca cu el, însă voiam să îți arăt ce simți cu adevărat. Dar modul în care mi-ai răspuns..., închide ochii și geme ușor în fața amintirii. Doream mai mult! Însă mi-am dat seama că, la un moment dat, vei afla ce s-a întâmplat și să te văd privindu-mă cu teamă sau dispreț era ultimul lucru pe care mi-l doream. Nu puteam să sper că m-ai crede pe mine, când nimeni înaintea ta nu a făcut-o. De aceea ți-am tot spus că te voi răni, chiar dacă nu îmi doream asta.

Privind în urmă, îmi dau seama că eu am fost cea care l-a făcut să iasă din lumea în care s-a retras, iar asta îmi aduce un stol de fluturi în stomac. Însă tot eu

am fost și cea care l-a rănit mai mult decât a făcut-o Vanessa, iar asta îmi rupe sufletul în două.

O mână îmi urcă spre obrazul lui și mângâi ușor, cu vârful degetelor, gropița dintr-un obraz. Gropițele care înainte le vedeam atât de rar, dar care, de când m-am întors în Miami, sunt aproape tot timpul pe chipul lui când mă privește.

— Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut tatăl meu, șoptesc cu regret.

Îmi depune un sărut în palmă, apoi mă privește îngândurat.

— Mă doare mai mult că te-a rănit *pe tine!* Când ți-am aflat numele de familie, nu m-am gândit că ar putea exista vreo legătură între voi. Nici chiar după trei ani, când l-am reîntâlnit în aproape aceleași circumstanțe, nu am făcut legătura între tine și el. Am fost șocat să aflu că e tatăl tău, dar tot nu mi-am putut imagina că ar merge atât de departe încât să-mi însceneze chiar el aceeași situație de dinainte. Deoarece nimeni nu știa ceea ce s-a întâmplat între noi, nu puteam să cred decât că *tu* ai depus acea plângere, iar tatăl tău încerca să te protejeze. *De mine!* În disperarea mea, am avut momente în care aproape că am crezut și eu că ai fost îndreptățită să faci plângerea aia.

Îl privesc uluită, nevenindu-mi să cred ceea ce aud. Poate că nu știam eu prea multe în acel moment, dar nu cred că există bărbat pe lumea asta care s-ar fi purtat cu mai multă grijă decât a făcut-o el atunci.

Însă vorbele care doresc să îl contrazică îmi sunt oprite atunci când îmi pune un deget pe buze și îl las să explice de ce a putut gândi așa ceva despre el.

— Iubito, te-am dorit atât de mult încât nici nu îndrăzneam să te ating de teamă că nu m-aș mai fi putut opri! Și am crezut că poate, în nerăbdarea de a te face a mea, chiar am fost brutal. Geamătul tău îmi răsuna în urechi și, Dumnezeuule, erai atât de strâmtă! Ar fi trebuit să fiu mai grijuliu, mai atent la durerea ta. Dar nu! Eu nu știam cum să te simt mai mult... mai bine... Mi-ai luat mințile cu totul! Nu am mai simțit niciodată ce am simțit atunci decât zilele acestea, doar în brațele tale!

Îl privesc câteva clipe și îngrijorarea sinceră de pe chipul lui aproape că îmi aduce lacrimi în ochi, dar îl înțeleg. Oricine ar fi trecut prin ce a trecut el, de două ori chiar, și-ar pune aceeași întrebare. Atunci când toți cei din jurul tău te cred în stare să faci un asemenea lucru, nu ai cum să nu devii nesigur. Nesigur pe tine însuși și pe acțiunile tale.

Iar asta e singurul lucru pe care îmi doresc să-l schimb la el!

— Maddox, cu toată mintea ta strălucitoare, câteodată ești așa de prost! Îi spun înclinându-mi capul într-o parte și zâmbindu-i ușor ironică, așa cum zicea că îi place.

Hohotul lui de râs îmi arată că și-a dat seama ce fac. Se răsuțește brusc și mă trezesc întinsă din nou în pat, cu el ridicat deasupra mea într-un mod care mă face să înghit în sec și să-mi doresc mai mult.

— Să înțeleg că ți-a plăcut? Îmi șoptește seducător la ureche, dar îl cunosc deja suficient ca să îmi dau seama că, sub vocea îngroșată de dorință, tot mai există un gram de nesiguranță.

— Să înțeleg că n-am gemut destul ca să pricepi cât de mult mi-a plăcut? îl întreb la fel de șoptit, copiindu-i gestul și lipindu-mi buzele de urechea lui.

Ochii i se măresc și mă privește câteva clipe uluit și încântat deopotrivă, apoi gura îmi este cuprinsă într-un sărut răvășitor.

— Iubito, niciodată nu o să mă satur să te aud! îmi spune pe buze, iar mâinile lui îmi desfac nerăbdătoare cearceaful ce-mi înfășoară corpul.

Este aproape miezul zilei și noi abia acum am părăsit patul și camera mea. Nu am rezistat rugămintelor lui Maddox și ne-am luat la întrecere în piscină însă, după câteva lungimi, eu abia de mai răsuflam, iar el arăta de parcă abia atunci ar fi intrat în apă.

Sorb încântată din cana de cafea proaspăt făcută, dar gândul îmi este la imaginea lui. Înotând. La modul în care corpul lui străbate apa. La fiecare mușchi contractat de mișcările făcute. Și nu-mi vine să cred că, după o noapte de făcut dragoste, sunt încă tentată să...

— Îmi place să te văd îmbrăcată cu cămașa mea. Doar cu ea, fără nimic altceva!

Șoapta lui Maddox mă face să zâmbesc, dar mâinile care i se strecoară pe sub cămașa care mă acoperă îmi aduc un geamăt stins pe buze. Și eu ador modul în care mă simt înconjurată de mirosul lui atunci când îi port cămașa.

Corpul îmi este ridicat și așezat pe unul din

blaturile bucătăriei, iar Maddox își face imediat loc între picioarele mele care îl cuprind instinctiv. Nasul i se afundă în părul meu, chiar lângă ureche, în gestul pe care îl ador atât de mult și îl aud inspirând adânc.

— Hmm... Miroși... ca tine... Și ca mine... Miroși a noi! îmi șoptește, iar eu mă înfior ca de fiecare dată când o face.

Deși și-a tras blugii pe el, bustul îi este gol, iar pielea lui este extrem de răcoroasă în comparație cu pielea mea încinsă de apropierea lui. Și mă încing și mai tare de la sărutul pasional pe care îl primesc.

Un icnet ușor ne face să ne întrerupem sărutul, iar Maddox își întoarce capul privind doar o secundă peste umăr, spre ușa bucătăriei.

O singură secundă.

Dar este suficient pentru mine ca să îmi dau seama, după încordarea care îi cuprinde fiecare mușchi din corp, *cine* sunt cei care ne-au întrerupt.

Și, dacă asta nu ar fi suficient, vocea tăioasă a tatălui meu îmi confirmă bănuiala:

— Ce cauți în casa mea?

Ochii lui Maddox se întunecă de furie, dar brațele lui mă strâng mai aproape, de parcă s-ar teme că cineva m-ar smulge de lângă de el. Așa cum s-a temut mereu. Așa cum s-a mai întâmplat.

Deși sunt surprinsă de întoarcerea părinților mei cu câteva zile mai devreme decât mă așteptam, întreaga mea atenție e concentrată pe Maddox. A suferit destul din cauza lor și îmi promit în sinea mea ca asta să nu se mai repete.

Puțin îmi pasă că amândoi suntem mai mult

dezbrăcați și puțin îmi pasă că am fost prinși sărutându-ne.

Palmele mele îi cuprind obrajii lui Maddox și îi sărut scurt buzele devenite livide de furie apoi, înclinându-mi capul ușor într-o parte, îi zâmbesc. Așa cum îi place.

— De data aceasta nu mai ești singur! Suntem împreună în asta! îi șoptesc în așa fel încât să mă audă doar el, iar strălucirea din ochii lui întunecați, alături de zâmbetul ce îi aduce gropițele în obraji, îmi face inima să tresară de fericire.

Cu un simplă mișcare, corpul îmi este coborât pe pământ, dar mă ține la fel de lipită de trupul lui, iar ochii au în ei aceeași luminiță ca cea din noaptea în care am devenit a lui. Privirea îi coboară spre gura mea și îl văd inspirând adânc cu o secundă înainte de a mă săruta. Flămând. Fierbinte. Adânc. De parcă ar fi ultima dată când ar putea s-o facă. De parcă nu ar mai exista nimeni în afară de noi doi. Lăsându-mă să-i simt dorința mistuitoare.

— Împreună, iubito! îmi șoptește pe buzele pârjolate de fierbânțeala sărutului și abia acum, încă îmbrățișați, ne întoarcem spre cei doi care ne privesc consternați.

Însă acum nu mă mai tem de nimic. Nu mai există îndoiala pe care o aveam acum doi ani în suflet legată de ceea ce simte Maddox pentru mine, așa cum și el știe că nu i se mai poate înscena nimic.

Mai există doar dorința de a fi împreună și un război de câștigat.

Noi doi.

Împotriva părinților mei...

Maddox

Primul impuls pe care l-am avut atunci când am zărit chipul lui Cavannough a fost să sar la gâtul lui și poate că aș fi făcut-o dacă Brittany nu ar fi fost în brațele mele. Zâmbetul ei dulce și modul în care mi-a șoptit că suntem împreună în orice urmează, mi-a alungat o parte din furie. Suficient încât să îmi stăpânesc pornirile criminale.

Însă atunci când în sfârșit ne întoarcem atenția spre părinții ei, sunt sigur că furia și disprețul îmi sunt întipărite foarte clar pe față.

Privirea mi se oprește însă pe mama lui Britt și sunt surprins cât de mult pot semăna cele două. Dacă aș vrea să știu cum va arăta peste câțiva ani femeia care a devenit obsesia mea, trebuie doar să mă uit la mama ei. Aceeași conformație a corpului, aceleași trăsături. Chiar și părul blond și lung pare să aibă aceleași onduleuri lejere. Doar ochii diferă, ai mamei fiind albaștri.

Privirea îmi fuge fără să vreau spre cel care mi-a înscenat toată povestea de acum doi ani și observ cu regret că Britt a moștenit culoarea ochilor de la tatăl ei, apoi mă înjur în gând pentru asta. Or fi având ei aceeași culoare, însă nimic din răceala pe care o zăresc în cei ai bărbatului din fața mea nu se regăsește în ochii ficei lui. Căci, oricât ar încerca Brittany să ascundă ceva, ochii o vor da întotdeauna de gol, având cea mai

MĂȘTI ȘI SECRETE

sinceră privire pe care am văzut-o vreodată la cineva.

Furia și disperarea se pot citi extrem de clar pe chipul lui Cavannough și nu-mi pot opri sentimentul de satisfacție pe care îl simt, deși nimic din ceea ce este între mine și fiica lui nu are vreo legătură cu răzbunarea. Din contră.

Dacă postura în care am fost surprinși nu le-a dat suficient de înțeles ce simțim unul pentru celălalt, sunt sigur că șoaptele schimbate între noi și ultimul sărut au fost extrem de edificatoare. La fel de clare ca și faptul că amândoi, și eu și ea, am pus totul cap la cap și știm adevărul despre ceea ce ne-a înscenat acum doi ani.

Făcând un efort să nu mă privească prea mult, Cavannough face un pas în față și, întinzând o mână, îi șoptește numele.

— Brittany...

Modul în care ea se ghemuiește mai bine lângă mine, mă face să îmi strâng mai tare brațele în jurul taliei sale și să o trag un pas în spate, în același timp în care chipul bărbatului din fața noastră se albește de tot, iar ochii mamei se umplu de lacrimi.

— Cum ai putut să faci așa ceva? șoptește Brittany atât de încet încât abia îi înțeleg cuvintele, dar vocea îi prinde tot mai multă putere pe măsură ce continuă să vorbească. Ce minte bolnavă poți să ai ca să îi înscenezi lui Maddox un viol? Ce fel de tată ești? Cum ai putut să taci și să nu îmi spui adevărul când m-ai văzut chinându-mă vreme de doi ani?

Îi simt trupul lipit de mine tremurând, dar știu că nu are nicio legătură cu frigul, deși are doar amărâta mea de cămașă pe ea. E doar din cauza furiei, iar

durerea pe care i-o aud în voce mă sfâșie pe interior.

Deși am așteptat doi ani să pot să îl revăd pe cel din fața mea și mi-am dorit din tot sufletul să mă răzbun pe el, nimic nu pare să mai aibă importanță acum. Pur și simplu, mă simt tentat să o ridic pe Brittany în brațele mele și să plec. Să dau naibii totul și să încep să uit.

Dar nu pot!

Oricât de mult mi-aș dori eu să uit, Britt își merită explicațiile. O vor tortura sufletește și va suferi din nou, dar nu putem trece mai departe și să lăsăm totul în urmă fără să aflăm *de ce* ni s-a întâmplat totul.

— Nu ai înțeles? Am făcut-o pentru tine! îi răspunde Cavannough după ce îmi aruncă o privire de gheață.

— Pentru mine? hohotește ea ironic. M-ai văzut fericită și ai stat zâmbind la masa aia nenorocită, prefăcându-te că îmi accepți deciziile, pe când tu puneai deja la cale totul! I-ai recunoscut numele! Amândoi l-ați recunoscut! Atunci nu am înțeles schimbul vostru de priviri, dar acum...

— Britt, încearcă să ne înțelegi! vorbește pentru prima dată mama ei, frângându-și mâinile. Nu ți-am dorit decât binele!

— Ți se pare cumva că am fost *bine* în ultimii doi ani?

— La naiba, Brittany! izbucnește tatăl ei și are acum aceeași siguranță pe el și atitudine rece care i-au adus adus renumele în sălile de judecată. Ești fiica mea! Aveai doar nouăsprezece ani și erai hotărâtă să renunți la tot ce ai visat vreodată pentru... *el!* Un violator!

Cuvântul pare să răsună mult mai puternic decât

celelalte în liniștea din bucătărie, aducându-mi cu el toate amintirile dureroase și furia care de acum cinci ani, aproape că nu m-a mai părăsit, devenind o parte din mine.

Din doar doi pași, reduc distanța dintre noi la jumătate, dar mă opresc brusc. Oricât de mult mi-ar plăcea să îl lovesc pe cel din fața mea, îmi amintesc că este tatăl ei. Apoi simt palma caldă a lui Brittany așezându-se la baza spatelui meu și mă întorc spre ea. Gestul ei micuț nu face decât să îmi amintească că e alături de mine de data aceasta, iar încrederea cu care mă privește e tot ce mi-aș putea dori.

— Știi foarte bine că nu a fost adevărat! reușesc să-i spun cu greu bărbatului printre dinții încleștați.

— Nu știu!

Răspunsul lui rapid și spus pe un ton de gheață mă face să mă încrunt, în timp ce Brittany tresare și câteva momente de tăcere se aștern între noi.

— Vrei să știi *de ce* am făcut-o? continuă el. Ai apărut senină într-o zi și ai anunțat că ți-ai schimbat planurile pe care le-ai făcut de când erai copilă! Ba chiar ei recunoscute că o faci pentru un bărbat! Cum crezi că ne-am simțit *noi*? Am fost șocați! Cu doar câteva săptămâni înainte nu vorbeai decât despre Milano, iar apoi... Totul s-a schimbat! Brusc! Prea brusc! Primul meu gând a fost să mă bucur că măcar nu renunți de tot la școală. Am acceptat hotărârea ta dar, în sinea mea, speram ca totul să nu fie decât o nebunie de moment. Mai era în față întreaga vacanță de vară și am crezut că îți va trece până la începerea facultății, că îți vei da seama ce greșală faci. De aceea

am preferat să mă prefac că îți accept hotărârea. Dar când ne-ai spus numele *lui...*, arată el din cap spre mine și mă privește o clipă cu dispreț. Numele lui a fost un șoc și mai mare!

— Așa că ai preferat să mă faci să sufăr!

Cuvintele lui Brittany, spuse pe un ton glacial, îl fac pe tatăl ei să înghită în sec și aproape că îmi vine să râd. Marele avocat Thomas Cavannough pus la punct de fiica lui!

Ochii mei se fixează avizi pe femeia minunată din fața mea și zâmbesc mândru. Deși este desculță, îmbrăcată doar cu o cămașă care atârna pe ea de la câții este de mare și are părul ciufulit de la dese mele treceri de mâini prin el, este... uluitoare! Nici dacă ar fi îmbrăcată în cel mai elegant taier nu ar putea fi mai impunătoare de atât!

— Da, am preferat asta decât să te văd că îți irosești șansa de a face ce ai visat! răspunde el pe un ton învins. Însă ne-am înșelat! După trei luni, erai la fel de nefericită. De ce crezi că am renunțat la toată viața noastră de aici și ne-am mutat la Milano?

— Poate pentru că v-ați simțit vinovați? întreb eu ironic.

Cavannough își întoarce privirea spre mine și sunt surprins că, pentru prima dată, nu mă privește cu dispreț. Și că vorbește cu mine!

— Este greu să înțelegi cu adevărat ce simte un părinte până când nu devii tu însuși unul!

— Ai dreptate, recunosc eu. Nu am avut părinți cărora să le pese de mine, dar pot să spun un lucru: decât părinți ca voi, mai bine deloc!

— Când o să ai propriul tău copil, o să îți amintești

această discuție. O să realizezi că ești în stare să muți și munții din loc pentru el, că ai face *orice* ca să îl protejezi.

— Maddox, noi am suferit în rând cu ea! exclamă mama lui Britt. Ne-a durut sufletul să o vedem plângând zile întregi! Am tot sperat să își revină, dar... Era la fel de tristă și abătută și după un an de zile. Singurele zâmbete, și acelea extrem de rare, au apărut abia după ce a început să lucreze cu Marco. Scumpa mea, se întoarce spre Britt, am regretat amândoi ce am făcut, dar așa am crezut că este mai bine. Am vrut doar să te protejăm! Din ce știam noi, Maddox era un..., se oprește ea și îi sunt recunoscător că nu mai repetă cuvântul *ăla*. Ne era teamă de ce ai putea să pățești. Că îți va face rău! Nu aveam de unde să știm ce simte el pentru tine, așa cum nu știam că ceea ce simți pentru el...

— Că îl iubesc? o întrerupe Brittany pe un ton calm, dar cred că este singura dintre noi toți care mai este calmă.

Că îl iubesc!

Totul în mine îngheață. Nici nu mai îndrăznesc să respir, iar mâinile îmi tremură vizibil atunci când îi cuprind chipul în palme și îi caut înnebunit privirea.

Superbii ei ochi, verzi ca niște smaralde și atât de adânci încât te poți pierde în ei, strălucesc și mai tare decât de obicei din cauza lacrimilor. Dar sunt extremi de clari atunci când îi întâlnesc privirea și sunt năucit de ceea ce citesc în ei.

Încredere deplină.

Și dragoste.

Poate că undeva, în adâncul sufletului meu, am știut că Brittany mă iubește. Mi-a arătat-o prin fiecare gest sau cuvânt, prin felul în care a reacționat de fiecare dată când era în apropierea mea. Prin modul atât de dulce și total în care mi s-a dăruit deși nu mă cunoștea aproape deloc. Dar nu am îndrăznit să *sper* măcar să o aud vreodată spunând-o!

Câteva clipe, doar o privesc și sunt uluit de felul în care doar două cuvinte mă pot face să mă simt. Mă simt cald și moale pe interior, în același timp în care mă simt puternic. Avea dreptate tatăl ei: atunci când iubești cu adevărat, ești în stare de *orice* pentru acea persoană! Asta simt și eu acum. Că sunt pregătit să mă lupt cu oricine ar sta în calea noastră. Cu tatăl ei, cu mama ei... Cu lumea toată dacă trebuie! Însă, mai presus de toate, sunt mai fericit ca niciodată!

Zâmbetul ei timid îmi atrage privirea spre buzele senzuale care mi-au chinuit nopțile, la început încercând să îmi imaginez gustul ei, apoi tânjind să îl mai simt din nou. Gustul care întotdeauna reușește să mă amețească mai mult decât ar putea-o face și cea mai fină băutură.

Îi cuprind gura într-un sărut pătimaș prin care încerc să îi arăt și eu ce simt. Gustând-o pe îndelete și savurând modul în care buzele i se topesc sub limba mea cercetătoare și nesătulă.

Deși ne-am petrecut ultimele zile și nopți făcând dragoste cu o intensitate înnebunitoare de fiecare dată, sunt mai înfometat de ea decât am fost vreodată. Și știu că nu îmi este suficientă doar o viață pentru a mă putea sătura.

Fără să întrerup sărutul și fără să-mi pese de părinții

ei, îi ridic trupul subțire în brațe și gem mulțumit când o simt ghemuindu-se la pieptul meu. Nu mă opresc decât când suntem în camera ei. În camera în care a devenit cu adevărat a mea în cel mai adevărat sens al cuvântului. Cu trup și suflet. Așa cum, în aceeași măsură, și eu am devenit al ei.

Însă, oricât de mult îmi doresc să o simt din nou, știu că nu este momentul.

Poate că lucrurile cu părinții ei nu s-au lămurit încă, nu în totalitate, dar acum puțin îmi pasă. Tot ce mai vreau este să o duc cât mai departe de ei, în așa fel încât să nu mai poată să o rănească cu nimic.

Nu scoatem niciun cuvânt, dar gesturile noastre ne arată încă o dată cât de bine ne simțim unul pe celălalt căci, în timp ce eu îi scot valiza și o deschid pe pat, Brittany deja e lângă mine, cu brațele pline de haine. Durează doar câteva minute pentru a-și face bagajul sumar și, în tot acest timp, păstrăm aceeași tăcere calmă, rezumându-ne să ne zâmbim din când în când.

Apoi, fără să mai aruncăm măcar o privire în urmă, părăsim dormitorul ei.

Purtând doar o valiză, cu o geantă pe umăr și mâna micuță a lui Brittany în palma mea, ne îndreptăm spre ieșire fără să mai aruncăm măcar o privire spre cei doi care ne-au provocat atâta suferință. Dar tremurul ei ușor îl simt ca și cum al fi al meu, așa cum îi simt și durerea și dezamăgirea din suflet.

Și totuși...

Cu mâna pe clanță, mă opresc. Britt își ridică ochii superbi și încă plini de lacrimi spre mine și oftează. Regret că s-a ajuns aici și că s-a căscat această prăpastie

între ea și părinții ei, însă o regret doar pentru că știu cât suferă ea din cauza asta.

Dar nu pot pleca până nu mai întreb un lucru care mă macină pe interior, așa că mă întorc spre Cavannough.

— Înainte de a pleca, aș vrea totuși să știu un lucru: de ce continui să mă consideri vinovat când tu însuși mi-ai dovedit nevinovăția? De ce continui să mă acuzi de ceva ce *știi* că nu am făcut?

Privirea rece cu care mă măsoară câteva secunde mă face să mă încrunt și un sentiment puternic de neliniște interioară mă cuprinde, căci am senzația că nu o să îmi placă deloc răspunsul lui.

— Tocmai asta e, băiete! *Oricât* am încercat și *orice* am încercat, totul arăta un singur lucru: că ești vinovat! Au fost doar câteva lucruri care m-au pus pe gânduri: primul ar fi încrederea lui Brad în tine și siguranța lui că nu ești capabil de așa ceva. Al doilea ar fi faptul că am descoperit că puteai să ai orice fată care se învârtea în anturajul tău, deci nu aveai de ce să recurgi la un viol pentru câteva clipe de plăcere, dar nici nu excludea posibilitatea să o fi făcut. Și mai era... instinctul meu. Ceva îmi spunea că *ai putea fi* nevinovat. Din cauza asta am continuat să te apăr și am făcut tot ce am putut ca să te scap.

Mă încrunt mai tare când îmi dau seama că totuși ceva nu se leagă.

— Dacă nu ai reușit să îmi dovedești nevinovăția, cum ai făcut de m-ai eliberat?

Însă Cavannough nu îmi răspunde. Doar se întoarce spre soția lui care continuă să plângă tăcut și acum.

— Spune-i, Thomas! șoptește aceasta.

— Am convins-o pe Vanessa să își retragă plângerea și să părăsească orașul, cu promisiunea că nu se mai întoarce niciodată aici, recunoaște el în cele din urmă.

O simt pe Brittany ținându-și respirația și îmi întorc privirea spre ea doar pentru a găsi și în ochii ei aceeași uluire ca și a mea.

— Și cum ai făcut asta? întreabă ea.

Tatăl ei ne privește pe rând câteva clipe, apoi inspiră adânc.

— I-am oferit o șansă să scape de toată nebunia. Să își poată continua școala și să își refacă viața. Am plătit-o! spune el ca și cum ar fi învins, iar mie îmi sunt necesare câteva secunde ca să îi înțeleg pe deplin cuvintele.

Apoi, brusc, totul capătă sens...

Maddox

Am plătit-o...

Abia acum înțeleg totul.

Disparația Vanessei nu a fost întâmplătoare. Nu a plecat doar pentru că se simțea vinovată pentru ceea ce mi-a făcut. I s-a oferit o oportunitate și a profitat de ea. Bănuiesc că suma oferită de Cavannough a fost suficient de mare încât să renunțe nu doar la plângere, dar și să o poată lua de la capăt oriunde altundeva și-ar dori.

— Cât i-ai plătit?

Bărbatul oftează adânc, apoi își strânge buzele, arătând de parcă nu ar dori să îmi răspundă, iar asta mă înfurie din nou.

— Fir-ar să fie! Răspunde-mi! strig către el în timp ce dau drumul bagajelor și, ținând-o în continuare pe Brittany de mână, mă apropiu de el. M-am săturat de secrete! continui pe același ton ridicat. Povestea de acum cinci ani mi-a dat peste cap întreaga viață. Din cauza ei, totul s-a repetat acum doi ani. Din cauza ei te-ai coborât într-atât încât mi-ai înscenat tu însuși un viol, iar eu și fiica ta am suferit doi ani afurisiți. Am dreptul să știu adevărul! *Amândoi* avem acest drept! adaug trăgând-o pe Britt mai aproape de mine.

Cavannough îmi aruncă o privire tăioasă, deranjat în mod evident de tonul meu ridicat și de atitudinea

bătăioasă, apoi se uită câteva clipe la degetele noastre strâns impletite. Însă, atunci când își ridică ochii spre chipul lui Brittany, privirea i se îmblânzește imediat. Și, pentru prima oară, îmi dau seama că o iubește. Că, în ciuda a tot ce a făcut, își iubește fiica extrem de mult.

— Douăzeci și cinci de mii de dolari. Atât i-am dat! oftează el apoi își trece mâinile prin păr, gestul său fiind singurul lucru care îi arată agitația interioară.

Înghit în sec atunci când aud suma, dar nu vreau să renunț. Trebuie să aflu odată tot ceea ce mie mi-a scăpat din cauza faptului că eram închis și nimeni nu îmi spunea mai nimic.

— Vreți să știți adevărul? Foarte bine, o să vi-l spun. Dar o să fie adevărul *meu* și nu o să vă placă!

Nici eu, nici Brittany nu scoatem niciun cuvânt, dar mâna ei micuță o strânge mai tare pe a mea, acesta fiind singura ei reacție. Lacrimile i-au secat acum și doar își privește tatăl cu o figură impenetrabilă, nelăsând să se vadă ce simte.

— Toate probele arătau că tu ești vinovat și nu aveam ce face împotriva lor. Singura șansă să te scap a fost să o conving pe Vanessa să renunțe la plângere. Nu s-a lăsat ușor convinsă și cred că ar fi preferat o altfel de învoială, nu să primească bani. Cred..., continuă el cu o mică ezitare și aruncând spre Britt o scurtă privire, că te-ar fi preferat pe tine! Atunci când am reușit cu greu să obțin o întâlnire cu ea, se aștepta să îi fac o ofertă din partea ta. Că te oferi ca, în schimbul retragerii plângerii, să te însori cu ea. Abia când a înțeles că nu există nicio șansă să se întâmple

asta, a acceptat suma.

— Nu o plăteai cu proprii tăi bani dacă nu îl credea nevinovat! îi spune rece Brittany. Și nu o asemenea sumă!

— Nu pot să explic de ce am făcut-o! Mi-a fost..., se întrerupe el și știi că era să rostească cuvântul milă, dar se abține. Aflasem totul despre viața ta și cât de grea a fost, dar nimeni nu a vorbit urât de tine. Din contră! Cunoștințele tale de pe pistă vorbeau despre tine cu respect, iar profesorii tăi nu aveau decât cuvinte de laudă pentru tine. Pur și simplu, mi-am dorit să te ajut! Așa am simțit! Așa că da, mi-am ascultat instinctul și am făcut singurul lucru care te putea scăpa: am plătit-o pe Vanessa!

Privirea îi fuge spre soția lui și o văd pe aceasta zâmbindu-i și îmi dau seama că hotărârea au luat-o amândoi, împreună!

— Thomas îmi povestea în fiecare zi despre tine și cum decurge ancheta, mi se adresează aceasta și mă încrunt când pare jenată. Știu că nu vrei să auzi că ne-a fost milă de tine și te înțeleg perfect, dar... Erai atât de singur, Maddox! Nu aveai pe nimeni și, chiar dacă nu știai, doream ca măcar noi să fim alături de tine, să încercăm să te ajutăm. Când soțul meu a venit cu ideea să o încerce să o convingă pe Vanessa să își retragă plângerea, eu am fost cea care i-am zis să o plătească dacă trebuie, dar să te scape. Nu mă întreba de ce, m-am întrebat și eu de multe ori și nu am găsit răspunsul. Poate că am presimțit că..., se uită ea rugător spre Britt, apoi înghite în sec încercând să își oprească lacrimile.

— Dar când te-am auzit spunându-i numele, totul s-a schimbat! continuă Cavannough, iar acum întreaga lui atenție e concentrată pe Brittany. Dintr-o dată, nu mi-am mai amintit decât acuzațiile împotriva lui și probele care arătau ca este vinovat. Pentru Dumnezeu, ești fiica mea! Este normal să îmi doresc pentru tine tot ce este mai bun, iar Maddox nu era! Nu a mai contat ce am crezut în urmă cu trei ani, doream doar să îl știu departe de tine! Încearcă să mă înțelegi, măcar puțin! Chiar dacă l-am scăpat de acuzație, eu niciodată nu am fost sigur că e nevinovat. Inițial ne-am gândit să îți spunem adevărul, dar ne-am temut că nu va fi de ajuns. Erai... Străluceai! Și erai gata să renunți la tot pentru el, iar asta ne-a făcut să ne temem că nici aflarea adevărului nu te va face să îți schimbi hotărârea. Așa că am făcut lucrul pentru care am ajuns să mă urăsc: i-am înscenat un viol. Aveam suficiente cunoștințe în cadrul poliției ca să înscenez o falsă plângere, neînregistrată nicăieri și nu am mai stat pe gânduri. Nu i s-a făcut cazier, totul a fost făcut doar ca să vă țin departe unul de altul până când te hotărai să pleci. Pune-te în locul meu măcar pentru o secundă! Încearcă să-ți imaginezi cum te-ai simți și ce ai face dacă ai avea o fiică, iar ea ar umbla cu un posibil violator!

Cavannough nu mai are niciun pic de aroganță în atitudine, atât prin privirea lui, cât și prin cuvinte, încercând să obțină iertarea fiicei lui.

Pentru prima dată, după cinci ani afurisiți, aflu și eu ce s-a întâmplat și cum de a fost posibil totuși să scap chiar și când totul arăta că eu sunt vinovat.

Și, tot pentru prima dată, îl înțeleg pe Cavannough.

Înțeleg ce a făcut pentru mine și de ce mi-a mi-a înscenat povestea de acum doi ani.

Privesc chipul bărbatului din fața mea și sunt descumpănit. Îmi dau seama cât de mult a încercat să mă ajute să scap de acuzația Vanessei, chiar dacă nu avea nicio obligație să o facă.

Douăzeci și cinci de mii de dolari!

La dracu'!

Am avut impresia că nimeni nu a crezut vreodată în mine și totuși, prin ceea ce a făcut, Cavannough mi-a acordat mai multă încredere decât a făcut-o vreodată cineva.

Dar ce mă surprinde cel mai mult este faptul că am ajuns să-l înțeleg de ce mi-a înscenat violul. Privind în urmă și încercând să mă pun în locul lui, îmi dau seama că a acționat doar ca un părinte disperat care nu a dorit decât să își știe fata în siguranță.

Nu voi putea niciodată să uit chinul prin care m-a făcut să trec dar, pentru femeia de lângă mine, aș putea măcar să încerc să-l iert.

Brittany își ridică privirea spre mine și îi pot citi în ochi tot zbuciumul interior. Exact ca și mine, își înțelege acum părinții și acțiunile lor, însă nu poate uita ce ne-au făcut.

Dar durerea pe care o văd pe chipul ei este mai mare decât până acum. E ca și cum dezvăluirile tatălui ei au rupt un zăgaz, arătând mai mult decât a lăsat până acum să se vadă și mă încrunt când sentimentul că mai e ceva despre care nu știu pune stăpânire pe mine.

Două lacrimi mari i se preling pe obraji și îi simt lupta interioară ca și cum ar fi a mea. Îi simt nehotărârea și cât de greu îi este să spună ce simte.

— Nu trebuie să alegi între mine și ei, iubito! Pe mine mă ai oricum. Îți sunt alături orice ai hotărâ!

Abia acum își întoarce capul spre părinții ei și sunt surprins să vadă răceala din privirea ei.

— Se spune că drumul spre iad este pavat cu intenții bune, rostește ea cu glas răgușit. Am crezut că este doar o vorbă, dar am descoperit pe pielea mea că nu e așa. Mi-am trăit propriul iad din cauza voastră. M-ați făcut să cred că nu reprezintă nimic pentru Maddox și să regret că îl iubesc. Poate că acum înțeleg motivul pentru care ați procedat așa, însă nu înțeleg de ce nu mi-ați spus totuși adevărul când ați văzut că nu îl pot uita. Ați vrut să-mi urmez visul? Ei bine, mi l-am urmat însă, din cauza *voastră*, nu m-am putut bucura că o fac. Din cauza *voastră*... am pierdut atât de multe!

Glasul i se frânge, iar tristețea din el îmi rupe sufletul. Și nu este nevoie să mai adauge nimic atunci când își întoarce privirea spre mine, căci ochii ei îmi spun extrem de clar ce hotărâre a luat.

Fără să mai spunem vreun cuvânt, ne îndreptăm spre ieșire, oprindu-ne doar cât să pot lua bagajele pe care aproape că le-am azvârlit atunci când i-am cerut socoteală tatălui ei.

Brittany

Știu că Maddox îmi simte agitația interioară, așa cum este imposibil să nu îmi observe tremurul mâinilor, însă sunt fericită că nu spune nimic. Îmi prinde doar mâna stângă și îmi depune un sărut în

palma, apoi se concentrează asupra șofatului.

Abia acum observ viteza cu care conduce, probabil dorind să ajungem cât mai curând la apartamentul lui, dar am încredere în el, așa cum am avut întotdeauna. Un mușchi i se zbate pe maxilarul dinspre partea mea și încerc să nu mă gândesc la ce este în sufletul lui acum. Toate dezvăluirile tatălui meu ar fi trebuit să îi aducă măcar puțină liniște, însă... nu este așa. Și știu și de ce.

Din cauza mea!

Mă cuprinde din nou disperarea când mă gândesc că am fost la un pas de a dezvălui lucrul pe care mi-am jurat în sinea mea că nu o să-l mai afle nimeni altcineva! Am reușit să mă ascund de părinții mei și chiar și de Maddox.

Până acum.

Căci, cu toate că m-am oprit la timp, încruntarea ușoară de pe chipul lui mi-a dat de înțeles că a *simțit* că este mai mult decât am spus, că îi ascund ceva. Iar asta îl doare mai tare decât orice ar fi spus părinții mei.

Încă încerc să îmi liniștesc bătaile inimii când intrăm în apartament și tresar când bagajele mele sunt trântite într-un mod nu prea elegant. Pentru a doua oară!

Corpul îmi este lipit de cel mai apropiat perete și înghit în sec când Maddox îmi cuprinde fața în palme și mi-o ridică spre el.

— Vrei să repeți acum?

Să repet?

Teama că a ghicit adevărul îmi strânge inima ca într-un pumn, însă privirea lui fierbinte reușește

MĂȘTI ȘI SECRETE

să mă liniștească și îmi dau seama că se gândește la declarația mea că îl iubesc.

— Te rog!

Ochii întunecați care mi-au bântuit nopțile și care m-au obsedat de când l-am cunoscut sunt fixați acum într-ai mei și parcă ar vrea să îmi citească până în adâncul sufletului. Îi văd strălucind intens și pieptul mi se umflă de fericire și de bucuria că nu mai regăsesc în ei nimic din răceala de odinioară. Doar dorință. Și o dragoste incontestabilă, chiar dacă nu mi-a spus-o.

— Te iubesc! repet cuvintele pe care le așteaptă și un oftat de ușurare îi scapă printre buze de parcă s-ar fi temut că nu o să i le mai spun vreodată, apoi mă sărută, strivindu-mi corpul de al lui.

Însă e acel dulce și tandru sărut pe care mi l-a dat până acum!

Îmi amintesc de clipa în care mi-a spus cât de mult și-a dorit să îl ating și mâinile mele se ridică imediat spre nasturii cămășii lui. Dacă ar fi după cum simt, probabil că i-aș rupe pe toți de data aceasta, dar mă abțin. Prefer să savurez fiecare moment, așa că îi desfac cu o încetineală voită pe fiecare în parte.

Tricoul meu pare să se topească sub mâinile lui nerăbdătoare, iar geamătul de plăcere pe care îl scapă atunci când palmele mele îi mângâie pieptul vibrează adânc în mine. Și gem la rândul meu când îi simt mângâierile senzuale pe piele.

Dar Maddox se oprește brusc și îl privesc mirată, însă căldura blândă cu care mă privește mă liniștește imediat. Obrazul îmi este mângâiat cu dosul degetelor și toată pielea mi se înfioară în fața gestului pe care îl

ador și am ajuns să îl identific cu el.

— Să-ți spun că te iubesc ar însemna extrem de puțin față de ceea ce simt eu pentru tine, iubito! Nu m-a iubit nimeni, niciodată și nici eu nu am iubit pe nimeni. De când mă știu, am evitat să mă atașez de cineva. E ca și cum... am știut că o să apari în viața mea și mi-am dorit să păstrez totul doar pentru tine. Am început să te iubesc din prima clipă în care te-am văzut, dar m-a speriat ceea ce m-ai făcut să simt. Chiar și când, adânc în sinea mea, mi-am dat seama că te iubesc, tot nu am îndrăznit să dau sentimentelor mele un nume. Doi ani de zile am fost obsedat de tine și chinuit de amintirea ta, dar aș mai trece încă de mii de ori prin toate, doar ca să știu că vei fi a mea. Că vom fi împreună. Doar ca să te aud spunându-mi că mă iubești. Și chiar dacă nu ai fi făcut-o, încrederea pe care o ai în mine și felul în care mi te dăruiești de fiecare dată, o spun în locul tău. Tu ești răsplata pentru toată viața mea de până acum și, cu toate că ți-am câștigat primul sărut la o amărâtă de cursă pe pistă, am câștigat de fapt mai mult decât am crezut. Tu ești marele meu premiu, iubito, și te ador!

Lacrimi mari mi se scurg pe obraji și nu sunt în stare să mai scot niciun sunet în fața declarației uluitoare a lui Maddox. Dar nici nu este nevoie. Așa cum a spus și el, datorită legăturii deosebite dintre noi, fiecare simțim ce simte celălalt, propriile sentimente intensificându-se.

Abia acum corpul îmi este ridicat de la pământ și mă ghemuiesc cât mai bine în strânsoarea de fier a brațelor lui, simțindu-mă mai iubită și mai ocrotită ca niciodată.

Nu mai există mistere între corpurile noastre, dar mângâierile senzuale ale lui Maddox mă fac să mă simt ca și cum aș fi descoperită din nou. Mă dezmiardă cu vorbe de iubire șoptite la ureche, apoi spuse direct pe pielea ce mi se înfioară la fiecare atingere a buzelor lui. Iar când îi gem numele cu disperare și corpurile noastre devin unul, în ochii amândorura strălucește aceeași dorință mistuitoare și o mulțime de promisiuni mute.

Este târziu în noapte când mă trezesc și, doar în lumina razelor de lună strecurate pe fereastra dormitorului, privesc aproape fără să îndrăznesc să respir la chipul lui Maddox.

Brațele lui mă țin la fel de strâns ca de obicei, dar este o diferență față de modul în care o făcea până acum. Mușchii nu îi mai sunt tensionați în permanență și îi mângâi ușor, cu un deget, fruntea eliberată de încruntări.

În ultimele zile am făcut dragoste de nenumărate ori, dar niciodată nu a fost ca acum. Nicio urmă din secretele lui Maddox nu mai există între noi, iar liniștea sa sufletească se simte din fiecare gest pe care îl face, din fiecare cuvânt șoptit, chiar și din felul în care doarme.

Dar gândul îmi fuge fără să vreau la ceea ce ascund eu și aproape că nu mai pot respira. Hohotul de plâns pe care mi-l abțin cu greu îmi apasă pieptul cu o greutate uriașă, iar inima mi se zbate înnebunită, ca

prinsă într-un pumn.

Mă desprind cu greu din îmbrățișarea lui Maddox și mă rog în sinea mea să nu se trezească. Să nu fiu nevoită să îi explic de ce plâng. Iar când reușesc, aproape că fug spre baia a cărei ușă o încui în urma mea.

Cu spatele lipit de faianța rece, corpul mi se prelinge încet în jos, până când ajung ghemuită. Și abia acum, cu pumnii strânși și apăsați peste buzele printre care îmi scapă hohote involuntare, îmi permit să îmi amintesc și să îmi plâng în tăcere disperarea.

Pentru prima oară simt și eu ce înseamnă să ascunzi ceva față de persoana pe care o iubești, chiar dacă o faci doar pentru că vrei să o protejezi, să nu îi produci și mai multă suferință decât cea prin care a trecut. Dar mă devorează pe interior, ca o boală ascunsă.

Pentru prima oară, simt povara unui secret...

CAPITOLUL 31

Maddox

Îmi deschid ochii brusc și mă încrunt când realizez că încă e noapte afară, dar nu asta mă neliniștește, ci lipsa corpului cald al lui Brittany din brațele mele. Însă, pentru prima dată, nu mai sunt speriat. Nu mai există nici teama că doar am visat, nici temerea că ea o să plece.

Și, tot pentru prima dată după mult timp, am dormit liniștit.

Secretele mele nu au mai fost între noi ca să ne bântuie și să mă chinuie cu amenințarea că aflarea lor ar putea-o alunga de lângă mine, însă liniștea provine din faptul că acum *știu* cu siguranță că mă iubește.

Deși mi-a repetat-o de câteva ori în ultimele ore, doar *gândul* la cuvintele „te iubesc” spuse de buzele ei mă fac să simt că plutesc, în timp ce golul din stomacul meu crește vertiginos iar inima îmi bate înnebunită.

Sunetul apei curgând la duș îmi indică unde este Britt și un zâmbet involuntar mi se întinde pe față. Așa cum dormitul fără ea în brațele mele a devenit ceva de neimaginat, la fel a devenit și dușul.

Gândul că acum e goală și udă la doar câțiva pași de mine mă face să gem adânc, în timp ce o dorință mistuitoare pune stăpânire pe mine. Mă simt ca un puști care tocmai a descoperit sexul și nu își mai poate stăpâni hormonii, însă dorința mea nu se compară cu ce ar putea simți un puști. Nici pe departe!

Niciodată nu am simțit ce simt atunci când sunt cu Britt și nu țin doar de faptul că trupul ei delicat pare să fi fost creat special pentru mine, potrivindu-ne atât de perfect de parcă am fi două piese de puzzle. Atunci când facem dragoste, nu doar corpurile noastre se unesc, ci și sufletele noastre, legătura aceea specială care a existat între noi de la bun început crescând și ea. De fiecare dată, îi mai dăruiesc o bucățică din mine, deși mă are deja cu totul și primesc la fel de mult din ea în schimb.

Mă îndrept spre baie cu gândul la trupul ei și mai fierbinte acum din cauza apei, dar mă opresc șocat. Ușa încuiată încuiată nu este ceva la care mă așteptam, așa cum nu mă așteptam nici la faptul să o aud plângând.

— Brittany?

Știu că îngrijorarea mi se aude în voce, dar răsuflu ușurat când ușa se deschide după un minut sau două extrem de lungi. Cu toate că, doar cu câteva secunde în urmă, aveam în minte doar trupul ei ud, privirea mea îi caută ochii și oftez când și-i pleacă imediat, dar nu suficient de repede încât să nu îmi dau seama că am auzit bine și că a plâns.

Brățelele mele o strâng imediat cât mai aproape, iar felul în care își cuibărește corpul lângă mine, de parcă ar căuta s-o protejez, îmi strânge inima ca într-un pumn.

— Spune-mi, iubito!

Dar tot ce primesc drept răspuns este un suspin întretăiat și doar o clătinare ușoară din cap.

Aș da ani din viață doar ca să aflu ce o chinuie, însă mă abțin să insist. Cu greu, dar mă abțin.

Poate că este doar o descărcare nervoasă în urma celor aflate de la părinții ei... Mă așteptam să plângă atunci însă, în mod surprinzător, a arătat o tărie pe care am fost surprins să o găsesc în ea.

Fata pe care am cunoscut-o acum doi ani îți oferea întregul suflet pus pe tavă doar printr-o privire a celor doi ochi verzi și superbi. Nu exista nimic prefăcut în ea și nu putea să ascundă ceea ce simte. Tonul rece și masca de indiferență cu care le-a vorbit celor doi mi-au arătat că s-a schimbat. Că a învățat să se ascundă de cei din jur.

Oricât de bine intenționați au fost Cavannough și soția lui, nu au făcut decât să distrugă candoarea din fiica lor. Și îi înjur în gând, cu furie, că au făcut asta.

Acum doi ani, eram curios să văd cum Brittany se va schimba, însă nu asta aveam în gând. Sub toată blândețea ei de suprafață, exista un foc mocnit pe care l-am simțit din prima clipă. Un foc a cărui flacără avea să izbucnească și să arate femeia plină de pasiune care este cu adevărat - cea pe care am descoperit-o în prima noapte petrecută împreună și care îmi încinge corpul și așternuturile, atât la propriu cât și la figurat, de când a revenit în viața mea. Femeia care nu a acceptat să o privesc de sus, amenințând că ia o scară și tot mă pocnește.

Dar pe Brittany cea rece și calculată, care nu a vărsat aproape nicio lacrimă atunci când a dat de înțeles că nu-și poate ierta părinții pentru ce au făcut, plecând aproape fără niciun regret din casa lor, este ceva ce nu am crezut că o să văd.

Ceva s-a întâmplat ieri, mai mult decât explicațiile primite de la părinții ei. Am *simțit* asta! Pur și simplu, am sentimentul că ultima discuție cu ei a declanșat ceva în Brittany, ceva ce o macină pe interior și asta este motivul pentru care a plâns.

Însă oricât de mult mă doare faptul că nu îmi spune ce are pe suflet, o să aștept. Ea a avut încredere nemărginită în mine, indiferent cât de urât arătau lucrurile, o să am și eu în ea. Știu că îmi va spune atunci când este pregătită și, orice ar fi, nu va putea să schimbe ce simt pentru ea.

Îi mângâi cu dosul degetelor obrazul catifelat și îi inspir adânc parfumul atunci când își apasă chipul de mâna mea. Răsuflări repezi îi umflă pieptul trădându-i agitația și lipindu-i sânii plini de mine, iar dorința de care am uitat câteva minute revine, la fel de mistuitoare.

Buzele senzuale îi sunt întredeschise, parcă invitându-mă să le gust, iar ochii îi sunt plini de dragoste atunci când îi ridică spre mine. Însă sărutul blând pe care îl dau se transformă în pasional atunci când mâinile ei se împletesc în părul de pe ceafa mea și se ridică mai mult spre mine, rostindu-mi numele.

— Maddox, vreau să te simt!

Șoapta ei are efectul unui afrodisiac și îmi înnebunește toate simțurile. Mă înnebunește cu totul! Cu un simplu gest îi ridic corpul de la pământ și îi gem chinuit pe buze când îmi cuprinde șoldurile între picioarele lungi, însă o altă șoaptă grăbită mă oprește atunci când mă îndrept spre ușa ce duce la dormitor.

— Aici!

Nerăbdarea ei mă bucură căci, în momentul ăsta, drumul până la pat mi se pare extrem de lung. Dar îi simt și tremurul ușor și, chiar dacă e generat de dorință, prefer să ne strecur corpurile sub apa caldă a dușului care acum continuă să cadă peste noi.

Ardoarea cu care Britt îmi răspunde la săruturi mă ametește cu totul și aproape că mă scufund în trupul care mi se oferă cu atâta generozitate, când îmi aduc aminte de protecție.

— Doar o secundă, iubito!

— Acum! Te rog! îmi șoptește cu voce răgușită la ureche și o ascult imediat, uitând pe loc orice alt gând.

Toți mușchii corpului îmi sunt tensionați, iar mișcările prelungi devin mai ample și rapide atunci când mă surprinde cu modul în care se arcuiește și se cambrează spre mine, cuprinzându-mă perfect.

— Nu e nevoie să mă rogi, iubito! Aș face orice pentru tine!

Mai mult îi simt oftatul decât să îl aud, însă încerc să nu mă gândesc la ce anume o apasă. Nu acum. Prefer să mă concentrez să îi produc cât mai multă plăcere, măcar la fel de multă câtă îmi produce și ea mie.

Și încerc să nu mă gândesc nici mult mai târziu, când Brittany îmi adoarme în brațe și o strâng cât mai aproape de pieptul meu. Cu nasul scufundat în părul ei, îi inspir adânc parfumul unic și îi șoptesc ușor, deși știu că nu mă aude:

— Orice ar fi, vom trece și peste asta, iubito!

— Nu-mi spune că vrei să-ți cumperi o rochie!

Mă întorc surprins să aud vocea lui JC într-un magazin de haine pentru femei, doar ca să descopăr aceeași mirare și pe chipul lui.

Îmbrăcat la fel de elegant ca de obicei, JC mă privește cu o curiozitate nedisimulată, având agățată de brațul lui o șatenă minionă și drăguță, complet diferită de femeile sofisticate cu care l-am văzut până acum și care îmi zâmbește timid.

— Îmi cumpăr doar dacă găsesc chiloți tanga și sutien asortate pentru ea! îi răspund rânjind, iar hohotul lui de râs răsună în tot magazinul, atrăgând atenția tuturor spre noi.

— Nu pot să cred! exclamă el când râsul i s-a mai potolit. Tocmai ai făcut o glumă?

Cu toate că mă strâmb la el, știu că are dreptate. Nu cred că m-a văzut vreodată râzând, iar glumind nici atât. Dar nici nu am avut de ce s-o fac, cel puțin nu în ultimii doi ani.

— Dacă îmi spui că Lindsey e cea care a reușit performanța să te schimbe, jur că mă călugăresc!

Am nevoie de câteva secunde ca să îmi amintesc cine naiba e Lindsey, apoi mă strâmb din nou, deși oftez ușurat în sinea mea că nu m-am mai întâlnit cu ea și că nici nu mai este nevoie să o fac. Nu mai am nevoie nici de tatăl ei, senatorul. Britt e lângă mine și Thomas Cavannough nu mai are niciun cuvânt de spus.

— Nu! *Ea* este motivul! arăt cu capul spre rândurile aliniat cu haine pe umerașe și unde, părând să se distreze grozav, Brittany și Kelsey chicotesc împreună.

Așa cum era de așteptat, după câteva zile în care ne-au lăsat în pace știind cât de mult ne dorim să fim singuri, Brad și Kelsey și-au cerut drepturile de prieteni, insistând să ieșim împreună în oraș.

Brad, mai deștept cu cinci minute și probabil știind ce le poate pielea celor două atunci când merg la cumpărături, ne-a anunțat că vine ceva mai târziu și că ne întâlnim cu el la restaurantul unde vom lua cina, având o problemă de rezolvat.

Deși mă simt într-un magazin cu haine de damă precum o pisică într-o încăpere plină de balansoare care amenință să-i prindă coada, am tăcut. Sub nicio formă nu aș fi fost de acord să o las singură pe Britt! Și apoi, până la urmă, am propriul meu spectacol!

În timp ce fetele cotrobăiau printre haine, eu am urmărit-o fascinat pe ea. Cu ochi strălucitori și clar în elementul ei, a avut tot timpul un zâmbet pe buze, iar privirile pe care mi le-a aruncat din când în când nu au făcut decât să îmi doresc să ne întoarcem acasă cât mai curând.

În mod surprinzător, nimic din supărarea ei din noaptea trecută nu pare să mai existe, iar asta mă face să mă întreb dacă a fost doar ceva trecător sau sentimentul pe care îl port în mine de ieri este adevărat și chiar îmi ascunde ceva. Același sentiment care îmi spune că e ceva legat de mine, dar nu îmi pot da seama ce este nicicum.

— Cea blondă sau bruneta? întreabă JC privind extrem de curios spre cele două.

— Blonda! spun mândru, fără să-mi pot lua ochii de pe chipul ei.

De parcă ar ști că vorbesc despre ea, Brittany își ridică privirea și îmi zâmbeste, apoi se îndreaptă spre noi. Știu că e curioasă de orice cunoștință de-a mea, la fel cum și eu sunt curios să aflu orice lucru despre ea, dar roșeața care îi cuprinde brusc obrazii mă determină să îl privesc încruntat pe JC.

Privirea lui de cunoscător o examinează pe Britt din cap până în picioare, atent și metodic și se arată încântat de ceea ce vede. Iar eu mă lupt pe interior cu două sentimente simultane: tentația de a-l pocni pentru felul în care o privește pe Britt și bucuria să știu că este a mea, iar el rămâne doar cu privitul.

Însă pornirea de a-l lovi devine tot mai mare când, după ce le fac cunoștință, JC o măsoară cu ochi avizi și doar intervenția femeii de la brațul lui îl scapă.

— Ești Brittany Cavannough, fotografa? Cea care lucrează cu Marco Balestra? și îmi aruncă mie o privire nedumerită, de parcă s-ar întreba cine naiba sunt eu.

Îmi amintesc de toate pozele în care i-am văzut împreună și toate articolele care îi numeau un cuplu. Că și eu am crezut la fel și câtă durere îmi provoca fiecare cuvânt citit despre ei. Și totuși, nu mă puteam abține să citesc, sorbind fiecare cuvânt care îmi mai spunea ceva despre ea. Dar acum știu adevărul: oricât de îndrăgostit ar fi Marco de ea, Brittany pe mine mă iubește

La naiba, cucoană! Poate că va lucra cu el, dar e a mea! îi strig în gând și îmi dau seama că mă încrunt spre micuța șatenă.

De parcă ar ști ce gândesc, Britt se lipește imediat de mine, gestul ei calmându-mă imediat și făcându-l pe JC să ridice mirat din sprâncene.

— Eu sunt! răspunde ea cu acel zâmbet dulce care cucerește pe toată lumea. Prietena mea, Kelsey, arată ea spre bruneta care continuă să cotrobăie temeinic printre haine, dă o petrecere mâine seară, iar eu nu prea mi-am adus haine cu mine de la Milano. Dacă ai timp și chef, poate ne ajuți să îmi gălesc ceva! iar șatena al cărei nume nici măcar nu l-am auzit, darămite să îl rețin, o privește atât de încântată de parcă i s-ar fi oferit luna de pe cer.

Îmi dau seama abia acum că ieri, în graba noastră de a pleca din casa părinților ei, Brittany nu și-a împachetat prea multe haine așa că nu mai regret niciun minut din timpul petrecut la cumpărături. Deși, dacă ar fi să fiu sincer cu mine, aș prefera să nu mai ieșim din apartamentul meu și singurele haine pe care să le poarte să fie doar cămășile mele care o fac să arate atât de sexi.

— Despre ce petrecere vorbești, iubito? întreb în șoaptă când realizez că eu nu știu la ce petrecere face referire.

— Ne-a spus Kelsey despre ea acum câteva ore și ai fost de acord, mă privește Britt nedumerită, iar eu înghit în sec.

Pe lângă faptul că prietena ei vorbește extrem de mult iar eu am fost ocupat să o privesc pe ea, iar când

mă privește așa, cu ochii ei mari și verzi în care mă pierd, nu mai aud sau văd nimic altceva în jurul meu. Dacă m-a privit la fel și când ne-a anunțat Kelsey de petrecere, nu e de mirare că nu am reținut nimic!

Chiar dacă pe mine nu mă atrage ideea unei petreceri în care nu o să putem fi singuri, Britt mă surprinde prin faptul că pare extrem de încântată.

Fără să-mi pese de JC și de prietena lui care sunt doar la doi pași de noi sau de faptul că este complet nepoliticos ceea ce fac, îi cuprind talia și o lipesc de mine, încântat de geamătul ușor pe care îl scoate când îmi lipesc buzele de urechea ei.

— De când nu ai mai fost la o petrecere?

— De doi ani, primesc răspunsul cu o mică ezitare și îmi strâng pleoapele pentru două secunde.

Din noaptea balului de absolvire!

Și îl înjur din nou în gând pe Cavannough pentru că, din cauza lui, doi ani afurisiți Britt nu și-a trăit viața.

— Însă prefer oricând să port cămășile tale în loc de rochii scumpe și să fim numai noi doi, mă surprinde când îmi șoptește și ea la ureche, iar eu mă stăpânesc cu greu să nu gem din cauza dorinței bruște care mă cuprinde la vorbele ei.

În momentul ăsta, mă simt tentat să dau naibii cina din seara asta, pe Kelsey și pe Brad, petrecerea de mâine, totul! Să o iau pe sus și să nu mă opresc decât acasă. Să facem dragoste. Din nou!

— *Brittany Cavannough...*, spune JC atunci când Britt și prietena lui se îndepărtează de noi. Deci ea este motivul pentru care..., și se oprește clătinând din cap.

Un motiv extrem de bun, trebuie să recunosc! adaugă răsând încet. Acum înțeleg de ce te comportai așa. De unde interesul tău pentru Thomas Cavannough și lipsa de interes pentru sexul frumos, lipsă care m-a pus nu o dată pe gânduri.

Puțin îmi pasă ce a crezut JC despre mine, dar cuvintele lui îmi aduc aminte de faptul că aproape i-am preluat afacerile lui Cavannough și nu i-am spus nimic despre asta lui Britt.

Ochii îmi fug imediat spre ea și îmi țin respirația câteva secunde. Oricât de supărată ar fi pe părinții ei, nu știu cum va reacționa când va afla că eu am încercat să mă răzbun pe tatăl ei pentru felul arogant în care s-a purtat cu mine acum doi ani. Cum nu știu nici care va fi reacția lui Thomas Cavannough.

Îmi amintesc din nou suspinele ei de azi-noapte și îngrijorarea mă cuprinde iarăși. Oare Brittany din cauza asta a plâns? A făcut cumva legătura și era supărată că nu i-am spus nimic despre asta? Sau totuși există *un alt motiv*?

Fir-ar să fie! Credeam că am scăpat de secrete!

CAPITOLUL 32

Brittany

— Te-ai săturat? Cred că mai găsește bucătarul ceva de mâncare dacă îl rugăm frumos!

Tonul ironic al lui Kelsey reușește să îl facă pe Maddox să își ridice privirea din farfuria acum goală și privește uimit în jur. Brad a reușit să mănânce doar jumătate din ce are în față, iar eu și Kelsey am luat doar vreo trei-patru îmbucături, pe când el... a terminat tot!

Privește o clipă spre farfuria mea, apoi ochii i se fixează în ai mei și un început de zâmbet îi curbează buzele, lăsând doar să i se întrevadă gropițele din obraji.

— Mie îmi este foame tot timpul. Mai mănânci?

Golul pe care îl simt în stomac nu are nicio legătură cu faptul că de abia ce am gustat mâncarea din față mea, ci cu luminița jucăușă din ochii lui întunecați. La felul în care mă privește, inima mea face un salt mortal pe spate, se oprește brusc, apoi începe să pompeze înnebunită. Dar nici dacă aș fi lihnită de foame nu cred că aș mai putea băga ceva în gură, căci am un nod uriaș în gât.

Căldura delicioasă care mă cuprinde în urma promisiunilor pe care le citesc în ochii lui se pare că mi-a topit și corzile vocale, deoarece nu pot să scot un sunet măcar. Așa că mă rezum să neg ușor din cap, fapt ce pare să îl bucure pe Maddox extrem de mult

căci zâmbetul i se adâncește imediat, iar gropițele apar în toată splendoarea lor.

— Atunci plecăm acasă! spune cu glas răgușit, iar ochii i se întunecă de dorință.

— Cum adică... să plecați? exclamă Kelsey indignată și atrăgându-ne atenția asupra ei. De-abia ce am ajuns! Și ai zis că îți mai este foame!

— Iubito, ăștia doi nu vorbesc despre mâncare! îi explică Brad încercând să nu râdă, dar izbucnim toți trei în râs când Kelsey ne privește cu gura căscată, abia acum înțelegând la ce foame se referea Maddox.

— Voi doi mă faceți să mă simt ca o babă! bombăne ea când îi revine glasul. Noi suntem de prea mult timp împreună ca să ne mai purtăm așa și, oricum, nu îmi aduc aminte să fi fost atât de topiți unul după celălalt, adaugă uitându-se cu coada ochiului la Brad.

— Ba ați fost! Vă sărutați tot timpul și m-am simțit în plus de prea multe ori! îi amintesc eu în timp ce Brad îi fură un sărut.

— Iar voi nu aveți de recuperat doi ani! rânjește Maddox sugestiv.

Deja e în picioare lângă scaunul meu, ajutându-mă să mă ridic și, după un salut mormăit către cei doi care ne privesc zâmbind înțelegători, mă trage după el spre ieșirea din restaurant de parcă ar fi luat foc bucătăria.

Modul brusc în care demarează mașina îmi aduce aminte de pistă și de faptul că Maddox a spus că are și acum aceeași mașină, așa că privesc cu totul alți ochi în jurul meu.

Nu am nici măcar cea mai mică idee ce marcă este, așa că oftez în sinea mea. Mașinile și cursele cu

siguranță nu sunt un punct comun pentru noi. Nici motoarele care, pentru mine, se împart în doar două categorii: mici și mari. Așa cum sunt sigură că nici Maddox nu știe prea multe despre arta fotografică sau despre modă. Am observat cât de stânjenit a fost întreaga după-masă, în orice magazin am intrat, dar a răbdat totul cu stoicism, doar ca să fie lângă mine.

Sprijinindu-mă cu spatele de portieră, profit de faptul că este atent la drum și, cu un zâmbet mic pe buze, îmi permit să îl studiez în voie.

Nu mai este încruntat, nu așa cum obișnuia să fie, dar concentrarea i se observă clar pe chip. Fiecare mișcare îi este atât de firească încât pare să aibă o legătură specială cu mașina lui, dar concentrarea provine de la viteza cu care rulează și slalomul pe care îl face printre mașini. De fapt, constat în sinea mea și mă abțin cu greu să nu chicotesc, are viteză mare doar la drumurile înapoi spre apartamentul lui, de parcă mereu s-ar grăbi să ajungem cât mai repede, la plecare întotdeauna conducând mult mai încet și mai calm.

Zâmbetul pe care abia îl schițează îmi dă de înțeles că a observat interesul cu care îl privesc, dar nu-mi aruncă decât o privire scurtă cu coada ochiului, de parcă s-ar teme să se uite prea mult la mine, apoi îl văd înghițind în sec.

Mișcarea cu care schimbă viteza îmi atrage atenția asupra mâinii lui și o privesc câteva clipe fascinată. Aceeași mână cu care m-a mângâiat de-atâtea ori, înfiorându-mi pielea. Imagini în care mâna lui este pe trupul meu îmi apar în fața ochilor și, după ce îmi umezesc rapid buzele uscate brusc, este rândul meu să

înghit sonor în sec, ceea ce îi atrage atenția lui Maddox și pune frână, încetinind simțitor viteza.

— Pentru Dumnezeu, Brittany, te uiți la mine și te lingi pe buze! Cum naiba vrei să mai conduc? geme disperat.

— Mașina mai are modificarea făcută de tine? întreb mușcându-mi acum buzele în încercarea de a-mi stăpâni râsul generat de reacția lui.

— Da. De ce?

— Mă gândeam să te grăbești puțin! răspund zâmbindu-i și înclinându-mi ușor capul într-o parte în gestul care știu că îi place și îl ațâță în același timp.

— Sau... am putea opri la un hotel, spune cu privirea deja căutând în jur.

Deși ideea lui este tentantă, chiar *foarte* tentantă în acest moment, nu îmi doresc să ne oprim la vreun hotel.

— Nu, vreau acasă!

Capul i se întoarce brusc spre mine și îmi țin respirația în fața privirii lui pătrunzătoare. Cuvântul *acasă* mi-a venit pe buze instinctiv și nu știu ce părere are despre asta.

Atunci când am plecat de la părinții mei, părea ceva normal să mergem la apartamentul lui. Dar am *rămas* acolo. Ca și cum ar fi ceva de la sine înțeles. Poate că secretele lui nu mai stau acum între noi, dar nici nu m-a rugat să rămân. Nu m-a întrebat nici cât stau în Miami. Pur și simplu, nu vorbim despre viitor, ca și cum nu l-am avea.

Iar reacția mea disperată de azi-noapte, cu tot ce a urmat după ea, complică și mai mult lucrurile. Acum

Maddox știe că ascund ceva de el. Și am făcut dragoste neprotejați. Din nou. Însă, chiar dacă de această dată am fost împreună întreaga zi și am trecut pe lângă o mulțime de farmacii, amândoi ne-am prefăcut că nu le vedem.

— Mergem acasă, iubito!

Vocea îi este gravă și profundă, iar ochii lui strălucesc ca două bucăți de onix în timp ce mă privește de parcă ar vrea să îmi citească toate gândurile și să pătrundă în cele mai ascunse locuri ale sufletului meu, tulburându-mă cu promisiunile pe care le zăresc în ei.

Dar, mai presus de toate, arată fericit.

Maddox

Privirea îmi rămâne fixată câteva clipe pe ecranul laptopului, pe numele lui Brittany, apoi oftez ușurat. Știu că am luat cea mai bună decizie, dar mai rămâne să îi spun și ei.

Și zâmbesc.

Îmi amintesc cât de încurcată a părut ieri după ce mi-a spus că vrea *acasă*, iar zâmbetul mi se adâncește și mai mult în timp ce îmi arunc privirea în jurul meu prin apartament, de parcă l-aș vedea pentru prima oară.

Având un living uriaș, trei dormitoare fiecare cu baie proprie, o bucătărie pe care aproape că nu am folosit-o deloc și două terase imense, e mult prea mare pentru o singură persoană, însă era singurul

apartament de vânzare în zona care mi-a plăcut. Situat destul de central, într-un bloc elegant, cu vecini prezentabili și serioși, era exact ce îmi doream în momentul respectiv. De ce aveam nevoie.

Câștigasem primele sume mari de bani de la bursă și se potrivea perfect pentru impresia pe care doream să o creez celor din anturajul meu. Am angajat și o firmă specializată ca să mi-l decoreze și nu pot să spun că nu au făcut o treabă bună. Arată... stilat.

Dar nu m-am simțit niciodată *acasă* în el, cum nu m-am simțit nici în vechea garsonieră pe care am avut-o.

Nu până în urmă cu o săptămână.

Abia acum îmi dau seama că Brittany a fost ceea ce mai lipsea. Poate că unii ar spune că lipsea prezența unei femei, dar pentru mine nu ar fi fost de ajuns. Nu aveam nevoie de orice femeie, ci de *ea*.

Și-a pus amprenta în apartament într-un mod la fel de total cum a pus-o pe mine, constat uluit.

Un fotoliu mutat lângă fereastră și pe care zace un teanc de reviste de modă viu colorate mă face să o zăresc cu ochii minții tolănită în el, dând paginile pe care le privește concentrată, alături de o cană cu cafea aburindă. Așa cum face în fiecare dimineață.

Pe una dintre măsuțele de sticlă, un aparat de fotografiat arată părăsit, dar este pus acolo doar ca să îi fie la îndemână. Deși nu a făcut nici măcar o poză în ultima săptămână, știu că îi lipsește s-o facă. Am observat-o luându-l cel puțin o dată pe zi în mână și privind prin obiectiv, iar degetele ei delicate l-au mângâiat de fiecare dată.

Baia care până acum părea de-a dreptul sterilă, e

plină de culoare și arome: o mulțime de sticlute și borcănașe al căror rost nu îl cunosc și nici măcar nu încerc să îl ghicesc umplând acum rafturile.

Însă locul în care îi simt întreaga ei ființă este dormitorul.

Deși a venit cu extrem de puține lucruri, parfumul ei s-a impregnat peste tot, făcându-mă să-i simt prezența chiar și în puținele momente în care nu este lângă mine.

Mă simt... *plin de ea*, ca și cum ar fi umplut perfect golul care se afla în mine și în viața mea. Mă simt *întreg*.

Și a reușit asta în doar o săptămână.

— S-a întâmplat ceva? De ce nu dormi?

Vocea ușor răgușită de somn se strecoară în mine ajungând până în cele mai ascunse locuri și dorința bruscă pe care o simt doar la auzul glasului ei mă face aproape să gem. Însă nu mai pot reține sunetul atunci când îmi întorc privirea spre ea și o urmăresc cum se apropie de mine.

Nu mi-a plăcut niciodată să mă îmbrac prea formal, preferând o pereche comodă de blugi și tricourile, doar anturajul forțându-mă să port costume. Însă acum, uitându-mă la Britt, i-aș da un premiu persoanei care a inventat cămășile.

Privirea mea avidă soarbe cu atenție fiecare detaliu al femeii care se apropie de mine și, de data aceasta, geamătul devine mult mai sonor.

Mânele cămășii sunt suflecate de câteva ori, în așa fel încât să îi ajungă până la coate, iar tivul ei se oprește pe la mijlocul coapselor. Suficient de lungă

încât să o acopere, dar suficient de scurtă încât să îmi incite imaginația.

Însă nasturii încheiați doar parțial sunt cei care mă ațâță cel mai mult, lăsând să se vadă valea ademenitoare a sânilor și pielea catifelată a pieptului.

— De ce crezi că s-a întâmplat ceva? întreb în timp ce o trag în poala mea, furându-i repede un sărut.

Îmi privește atentă câteva clipe chipul, apoi ridică din umeri într-un gest nevinovat.

— M-ai lăsat să dorm singură!

Mârâitul pe care îl scot când îi zdrobesc gura într-un sărut are mai multe cauze. Prima ar fi că sunt încântat de faptul că a ajuns să mă cunoască suficient încât să știe că nu pot sta departe de ea decât dacă sunt forțat. Apoi, ar mai fi și din cauză că buzele dulci par să i se topească sub gura mea flămândă și cercetătoare. Sau sunetul mic de plăcere pe care îl scoate de câte ori o sărut. Sau faptul că niciodată nu îmi este de ajuns un singur sărut, dorind nu doar mai multe, ci dorind-o pe ea, cu totul. Sau modul în care mereu se ghemuiește la pieptul meu, de parcă acela e singurul loc în care ar dori să fie.

Și m-aș întoarce înapoi în pat cu ea în doar o secundă, dacă nu ar exista într-adevăr acel motiv, așa că îi arăt doar cu un gest din cap laptopul de lângă canapea, așteptând să îi văd reacția fără să îmi iau privirea de pe chipul ei.

Brittany începe să citească documentul afișat pe ecran și îi observ imediat încruntarea ușoară atunci vede numele cuprinse în el, dar nu spune nimic până când nu termină tot de citit. Abia atunci se întoarce spre mine.

— De ce?

— Felul disprețuitor în care s-a purtat tatăl tău cu mine acum doi ani m-a făcut să îl urăsc și să îmi doresc să mă răzbun pe el. Chiar dacă declarația ta mincinoasă a fost cea care m-a zdrobit cu totul, pe tine nu te puteam urâ, iubito! Așa că toată furia mea s-a îndreptat asupra lui, cel care îmi punea condiția să stau departe de tine. În ultimul an, am cumpărat acțiuni ale firmelor lui. Nu prea multe dintr-o dată, căci nu voiam să își dea seama ce se întâmplă. Treptat. Prin intermediari și sub un alt nume. Până când am ajuns să dețin cam patruzeci și nouă la sută din ele. Cred că acesta este motivul pentru care s-a întors în Milano. În sfârșit și-a dat seama ce se întâmplă, dar habar nu are cine e în spatele a toate acestea.

Fac o scurtă pauză în care ochii mei îi cercetează pe ai ei cu teama că mă va disprețui pentru ceea ce am făcut și răsufli ușurat când nu găsesc în ei decât înțelegere tacită.

— Însă te-ai întors și tu, iar faptul că ești lângă mine m-a făcut să uit de răzbunarea pe care am plănuțit-o. Nu am dorit să ascund asta de tine atunci când ți-am povestit totul despre mine, pur și simplu am uitat, nemaifiind importantă. Poate că acum înțeleg motivul pentru care tatăl tău a încercat să ne despartă, dar nu știu dacă voi reuși vreodată să îl iert. Și vreau să închei o dată pentru totdeauna povestea asta. Să o las în trecut.

— Așa că ai trecut toate acțiunile pe numele meu? mă întreabă uluită.

Ridic din umeri indiferent, privind spre ecranul laptopului și sunt surprins de sentimentul de ușurare

MĂȘTI ȘI SECRETE

pe care îl simt. Ultimul secret pe care îl mai aveam față de Brittany a dispărut, iar ea este tot în brațele mele.

— Sunt ale tale, iubito! Poți să le păstrezi, să i le înapoiezi sau să le vinzi. Poți face cu ele orice dorești!

— Dar valorează o grămadă de bani!

— Am bani suficienți încât să nu mai lucrez niciodată, recunosc indiferent. Acum doi ani, mi-am omologat invenția și am vândut-o unei firme care construiește mașini de curse, iar zâmbetul mândru pe care mi-l aruncă Britt mă unge la suflet.

Câteva clipe, doar stau și îi privesc chipul minunat ridicat spre mine și îmi dau seama că, deși până nu demult mă socoteam un ghinionist, sunt cel mai norocos om din lume: o am pe *ea*!

Spre deosebire de cel care eram acum doi ani, nu m-am aruncat înainte și nu i-am cerut lui Brittany să rămână. Nici nu am întrebat-o cât timp va sta în Miami. Nu am avut curajul să o fac. Știu că totul e mai complicat acum, că are obligații pe care trebuie să le respecte.

Însă modul în care mă privește acum, încrederea pe care o zăresc în ochii ei superbi, mă determină să îmi iau inima în dinți și să lămuresc și problema care știu că ne roade pe amândoi.

— Când trebuie să pleci?

O văd ținându-și respirația pentru câteva secunde, apoi o eliberează într-un oftat prelung.

— Peste trei săptămâni, șoptește cu greu și am impresia că fiecare cuvânt spus o doare.

Îi mângâi obrazul cu dosul degetelor în gestul care știu că îi place și oftez la rândul meu când și-l apasă

CORINA CÎNDEA

de mâna mea. Buzele senzuale mă ispitesc din nou să o sărut, dar o fac tandru de data aceasta, strângând-o cât mai aproape de mine.

— Oricât de mult aş vrea să rămâi, nu pot să îţi cer asta. Te iubesc prea mult ca să îţi cer să renunţi la ceea ce îţi place şi pentru care ai muncit atât. Sunt conştient că ai contracte şi obligaţii la Milano şi în alte părţi din lume, dar o să te urmez oriunde te-ai duce. Munca mea îmi permite asta. Pot să fac tranzacţii oriunde aş fi, direct de pe laptop, singura condiţie fiind să am internet.

Deşi primele mele cuvinte aproape că i-au adus lacrimi în ochi, acum îi strălucesc ca două smaralde iar zâmbetul ei fericit mă face să mă topesc pe interior.

— Vii cu mine la Milano? mă întreabă uluită.

— Bineînţeles că vin, iubito!

O umbră fugitivă trece prin ochii ei şi o simt încordându-se o clipă, dar apoi braţele ei îmi cuprind gâtul şi mă sărută cum nu a mai făcut-o niciodată.

Însă, oricât de fericit aş fi sau cât de fierbinte ar fi sărutul nostru, nu pot să nu mă întreb dacă ceea ce ascunde Brittany de mine, motivul pentru care a fost atât de disperată cu o noapte înainte, nu are legătură cu Milano. Ca întotdeauna, ochii ei nu pot ascunde de mine ceea ce simte.

Şi inima mi se strânge.

Pentru că, pentru doar o secundă, asta e ceea ce am văzut în ei: *teamă*...

CAPITOLUL 33

Maddox

— Sunt gata!

Mă opresc brusc din plimbarea mea agitată prin living și mă întorc spre locul de unde aud vocea caldă a lui Brittany, doar pentru a rămâne blocat.

Îmbrăcată într-o rochie neagră cu mâneci scurte, arată superb!

Decolteul pătrat nu lasă vederii decât o mică porțiune din pielea pieptului, iar tivul ei se oprește cuminte la o palmă deasupra genunchilor. Însă modul în care îi îmbracă fiecare formă a corpului, ațâță mai mult decât ar face-o un decolteu adânc sau dacă i-ar arăta picioarele în întregime. Deși e cea mai serioasă rochie pe care am văzut-o vreodată, te face să îți dorești să afli ce se ascunde sub fiecare bucățică de material.

Pantofii roșii cu toc înalt se asortează cu poșeta micuță de aceeași culoare și îi pun în evidență picioarele lungi și frumoase. Dar ce îmi atrage cel mai mult privirea este chipul ei.

Nu este fardată aproape deloc, roșeața din obraji ei fiind naturală, exact cum îmi place, lucru pe care întotdeauna l-am apreciat la ea. Doar buzele senzuale sunt date cu un ruj în ton cu pantofii și poșeta și gem în sinea mea când mă gândesc că va trebui să mă abțin să o sărut. Pentru un timp, cel puțin.

Iar părul îl are desfăcut. În bucle lejere, îi încadrează

chipul minunat și nu îmi pot opri un oftat de plăcere. Poate că va trebui să mă abțin să o sărut, dar o să-mi pot scufunda fața în părul ei, așa cum îmi place, în timp ce o să îi șoptesc la ureche felul în care mă face să mă simt.

— Ți place? mă întreabă Britt netezindu-și o cută imaginară și un zâmbet larg mi se întinde pe chip în fața tonului ei timid, același ton pe care îl avea la primele noastre întâlniri și care îmi arată că e emoționată.

Brățele mele îi cuprind mijlocul subțire și îi lipesc trupul de al meu, încântat ca de fiecare dată de modul în care ne potrivim.

— E frumoasă! Rochia! îi șoptesc la ureche după ce îi inspir adânc parfumul. Tu... ești superbă! Acum putem să o dăm jos?

Chicotitul ei îmi arată că s-a mai destins puțin, probabil crezând că glumesc, dar eu sunt mai serios ca niciodată. Însă știu cât de mult își dorește să meargă la petrecerea asta și, într-un fel, îmi doresc și eu să merg. Am fost împreună în oraș, am fost la cumpărături, am luat masa cu Kelsey și Brad, pe fugă, e drept, dar pentru prima oară ne afișăm în public ca un cuplu. Ca și cum am oficializa relația noastră. Și, măcar pentru asta, pot să încerc să rabd să o împart și cu alții.

Însă dorința de a fi din nou acasă, singuri, pune din nou stăpânire pe mine când ajungem în fața vilei în care Brad și Kelsey locuiesc împreună de câteva luni și văd numărul mare de mașini parcate. Ceva îmi spune că nu o să o am prea aproape pe Britt în următoarele ore, iar teama îmi este confirmată când, doar ce am intrat și femeia de lângă mine este asaltată imediat.

— Sunt surprins că te-ai lăsat convins să vii! aud vocea lui Brad și mă întorc încruntat spre el, doar ca să îl găsesc râzând.

— De ce?

— Niciodată nu ai fost adeptul petrecerilor, iar dacă mă iau după graba cu care ați dispărut de la cina de ieri..., ridică el sugestiv din sprâncene și îmi întinde un pahar cu băutură pe care îl refuz doar printr-o clătinare din cap. Scuză-mă, am uitat! adaugă încurcat și pune paharul pe cea mai apropiată masă.

În urmă cu cinci ani, după ce am scăpat de povestea cu Vanessa, am avut o perioadă în care începusem să beau cam mult. La început, mă ajuta să uit prin ce-am trecut, apoi... începuse să îmi placă starea de uitare pe care alcoolul mi-o inducea. Însă era doar ceva temporar și mă mințeam pe mine însumi. Atunci când mă trezeam, pe lângă mahmureala inerentă, amintirile erau tot acolo, la fel de dureroase.

Spre norocul meu, am reușit să îmi dau seama de greșeala pe care o făceam, oprindu-mă la timp. Și mi-am promis că nu o să mai caut niciodată ușurare în alcool, indiferent de problemele pe care le-aș avea.

Iar Brad știe acest lucru despre mine. I-am văzut dezaprobarea din privire de multe ori în acea vreme și chiar a părut dezamăgit de comportamentul meu.

Privind în urmă, îmi dau seama că bărbatul de lângă mine, deși nu i-am dat voie niciodată să se apropie prea mult sau să mă cunoască, s-a purtat ca un prieten adevărat, cu toate că nu meritam asta la cât de rece m-am purtat cu el. Și, pentru prima dată, îmi doresc să aflu motivul lui.

— De ce? întreb fixându-l cu privirea. De ce mi-ai fost alături acum cinci ani, când de abia de ne cunoșteam? De ce ai avut atâta încredere în mine încât ai apelat la Cavannough, rugându-l să mă scape?

Îl văd ușor surprins de faptul că îl întreb toate acestea după atâta timp, dar cred că totuși se aștepta să avem această discuție. Își plimbă câteva clipe ochii prin încăperea plină de oameni și privirile amândorura ni se opresc pe Brittany și Kelsey care sunt înconjurate de câteva fete și zâmbesc fericite.

Brad se întoarce și își reumple paharul pe jumătate gol, apoi îmi întinde din nou paharul pe care mi l-a mai oferit o dată.

— Ia-l, cred că o să ai nevoie de el! îmi spune sec, apoi îmi face semn să îl urmez afară, pe terasa unde e mult mai puțină lume iar muzica se mai aude doar în surdina.

Ne așezăm la o masă ceva mai retrasă și observ cât de frumos a aranjat Kelsey totul pentru petrecerea dată în cinstea întoarcerii lui Britt.

— Frumoasă casă! îl felicit și iau o gură din paharul cu scotch, încercând să mă pregătesc sufletește pentru orice voi afla.

— Mulțumesc! Am renovat-o împreună cu Kelsey, amenajând-o așa cum și-a dorit ea, zâmbește Brad. Știi, vreau să o cer în căsătorie în seara asta! recunoaște el brusc și îl privesc uluit. M-am tot gândit la asta în ultimul timp și am încercat să găesc ceva cât mai original, dar... Ideea mi-a venit azi dimineață, în timp ce o ajutam la pregătiri. De mult timp nu am mai văzut-o atât de fericită. De vreo doi ani! și îmi aruncă

o privire rapidă. Să nu mă înțelegi greșit! Kelsey e mai tot timpul pusă pe glume și râde adeseori, însă știu cât de mult i-a lipsit Brittany. Și mie mi-a lipsit! Bănuiesc că ar vrea să își aibă prietena alături atunci când o voi cere și nu știu când va mai reveni Britt în Miami, așa că... Profit de moment!

— Felicitări! Să fiți fericiți! îi urez zâmbind și îmi ciocnesc paharul de al lui.

Nici eu nu știu *când* sau *dacă* vom mai reveni, însă puțin îmi pasă.

— Mulțumesc! răspunde simplu. Alături de Kelsey, viața va fi interesantă de trăit. Iar dacă vor apărea și unul sau doi copii care vor semăna cu ea..., se oprește și începe să râdă, clătinând din cap.

Dar mie nu îmi vine să râd, oricât de comică mi s-ar părea imaginea lui Brad fugind după doi copii la fel de nebunatici ca și iubita lui.

Cuvântul *copii* îmi amintește de faptul că am făcut dragoste neprotejați. Îmi amintește de felul în care am simțit-o pe Britt. Fierbinte. Cât de perfect m-a cuprins. Făcându-mă să nu mai fiu conștient decât de ea. Făcându-mă să mă pierd în ea.

Când ne-am întors aseară de la restaurant, am ezitat o clipă înainte de folosi prezervativul. Mi-a observat ezitarea, însă nu a spus nimic. Poate că amândoi ne-am dorit acea scăpare din noaptea în care Brittany a plâns, dorindu-ne să ne simțim cât mai aproape, dar situația noastră e încă suficient de complicată și fără un copil.

Au trecut doi ani de la prima noastră noapte, dar putem spune că suntem cu adevărat împreună de doar

o săptămână. O iubesc cum nu am crezut că voi putea iubi vreodată pe cineva și știu că și ea mă iubește, dar nu îndrăznesc să mă gândesc la un viitor mai îndepărtat. Viața mi-a demonstrat că, atunci când te aștepți mai puțin, îți aduce în cale tot felul de piedici. Și nu pot uita teama din privirea ei atunci când i-am spus că o însoțesc la Milano.

Gândul că ea s-ar putea totuși să îmi poarte deja copilul, mă face să tremur pe interior. Nu m-am gândit niciodată să îmi întemeiez o familie. Să am copii. Și sunt surprins cât de fericit mă face să mă simt această posibilitate.

— Brittany s-a mutat la mine, recunosc și eu, iar Brad mă privește cu ochii mijiți câteva secunde.

— Așa de rău a ieșit discuția cu părinții ei?

— Se putea muta și dacă ar fi ieșit bine! mă încrunt la el. Dar ai dreptate. S-a simțit... trădată și, chiar dacă îi va ierta vreodată, va trece mult timp până o va face.

Brad dă din cap înțelegător, apoi mai ia o gură de scotch.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut acum doi ani, spune el după o scurtă pauză. Dar era vorba despre Brittany! Am văzut cât era de supărată și...

— Chiar ai crezut că i-aș fi putut face vreun rău? îl întreb furios. Doar ți-am spus ce mi s-a întâmplat!

— Da, am crezut! oftează el. Maddox, Britt mi-a fost întotdeauna ca o soră și îmi era imposibil să fiu imparțial! Pur și simplu... îmi venea să te omor! Te rugasem să o lași în pace, dar nu te-ai putut abține și mi se rupea inima de câte ori îi auzeam vocea tristă la telefon. Ai prevenit-o că o s-o rănești, dar dispariția

ta a rănit-o mai mult decât ai putea să îți imaginezi! Dacă nu am fi fost pe un vapor, la mama naibii în mijlocul oceanului, ne-am fi întors imediat. Și chiar dacă tu mi-ai spus varianta ta, nu am aflat-o pe a ei până acum câteva zile. Pur și simplu, s-a închis în ea, refuzând să vorbească despre ce s-a întâmplat. Nici măcar lui Kelsey nu i-a spus.

Îmi simt pieptul apăsător ca de o greutate uriașă și înghit de câteva ori în sec, încercând să scap de nodul din gât. Cu toate că Brittany mi-a povestit câte ceva despre cele trei săptămâni în care m-a căutat și știu că a suferit, abia acum îmi dau seama cât de singură a fost. La fel ca și mine.

Și eu și Brad dăm conținutul paharelor pe gât, punându-le apoi goale pe masa din fața noastră și rămânem tăcuți câteva clipe, fiecare cu gândurile lui.

— Dar m-ai crezut când a fost povestea cu Vanessa. De ce? îl întreb într-un târziu și mă încrunt când pare jenat.

— Am fost pe pistă în noaptea aia și am văzut-o plecând cu doi bărbați. Nu era prima oară când o vedeam vorbind cu ei, dar o făcea doar când venea singură. M-am simțit vinovat că nu ți-am spus! Mă gândeam că, poate dacă ai fi știut, te-ai fi despărțit de ea și nu te-ar mai fi putut acuza. De aceea am apelat la tatăl lui Britt.

Brad pare să răsufle ușurat și îmi dau seama că nu i-a fost ușor să păstreze tăcerea atunci, dar nu îl pot lăsa să se învinuiască pe nedrept.

— Știam, recunosc ridicând indiferent din umeri, iar el mă privește uluit. Nu îmi păsa prea mult ce făcea

Vanessa pe pistă, dar nu eram nici orb. Deși lumea ne credea împreună, nu era așa. Chiar dacă ne culcam din când în când unul cu altul, fiecare dintre noi era liber să întrerupă oricând înțelegerea. A știut întotdeauna la ce să se aștepte din partea mea și niciodată nu i-am promis mai mult! Și aș vrea să îți mulțumesc că ai avut încredere în mine când nimeni altcineva nu a mai avut!

— Ai grijă de Brittany și suntem chit, îmi răspunde zâmbind slab.

De parcă ar trebui să-mi ceară asta! Iar modul în care mă strâmb la el și îmi dau ochii peste cap îi dă de înțeles ce gândesc.

— Ce-i cu fețele astea pe voi? Dacă îmi stricați petrecerea, vă bat pe amândoi!

Privesc rânjind la bruneta care a apărut brusc lângă noi și care, pe lângă faptul că e încruntată și chiar arată de parcă ar dori să sară la bătaie, lovește furioasă dintr-un picior. Îmi amintesc de destăinuirea lui Brad, că vrea să o ceară în seara asta și rânjetul mi se adâncește. Pe cât e el de calm și cerebral, pe atât e ea de vulcanică. Dar se potrivesc perfect!

Însă rânjetul îmi dispare când realizez că doar ea a apărut lângă noi.

— Unde-i Brittany? întreb ridicându-mă în picioare și căutând-o cu privirea.

— Ți spun dacă îmi promiți că nu te enervezi!

Sunt sigur că privirea mea îi arată exact cât de calm sunt, mai ales după răspunsul ei, căci se oprește din bătutul cu piciorul și ochii i se măresc ușor.

— Povestește cu Wade.

La dracu'!

Brittany

— Nu pot să cred că ți-au trebuit *doi ani* ca să te întorci acasă!

Deși îmi zâmbeste și mă privește așa cum obișnuia să o facă și acum doi ani, pot simți reproșul ușor voalat din glasul lui Wade.

— Nu m-am întors. Sunt doar în concediu!

Surprinderea de pe chipul lui mă face să îmi dau seama că nu știe nimic despre motivul care m-a ținut atât de mult timp departe de casă și cred că e mai bine așa. Surprinsă am fost și eu când și-a făcut apariția în urmă cu câteva minute, dar trebuia să mă aștept că Kelsey îl va invita.

— Deci e adevărat că ai o relație cu fotograful ăla italian?

Însă întrebarea îi rămâne fără răspuns. Îmi simt întreg corpul vibrând și îmi arunc privirea roată, știind că Maddox e undeva în apropiere, iar obișnuitul gol din stomac apare brusc atunci când îl zăresc. Stă sprijinit cu un umăr de ușa spre terasă, cu brațele încrucișate la piept și fixându-mă atât de intens încât îi simt privirea pe piele.

Îmi amintesc de toate dățile în care m-a văzut cu Wade și cât era de încruntat întotdeauna însă, de data aceasta, are un zâmbet mic în colțul gurii, arătându-mi că nu îi pasă că mă găsește vorbind cu el.

Ochii lui întunecați îmi captează privirea și mi-o țin prizonieră în timp ce se apropie încet de mine și de Wade, făcând să pară că toate persoanele din jur au

dispărut. Mâna lui îmi mângâie întreaga talie înainte de a mă cuprinde și mă lipi de el și îmi ridic instinctiv chipul pentru sărutul pe care știu că o să-l primesc.

Abia când gura îmi este eliberată cu regret, îmi întorc din nou atenția spre cei din jurul meu. Din cauză că imediat ce am ajuns, Maddox a dispărut împreună cu Brad, fapt ce mă bucură pentru că știu că au unele lucruri de lămurit între ei, puțini au realizat că noi doi am venit împreună. Poate că unii îl recunosc iar alții nu, dar este evident că toată lumea e surprinsă de legătura dintre noi. Însă doar Wade, după câteva secunde ce îi sunt necesare ca să își regăsească vocea, e singurul care pune întrebarea care îi interesează pe toți.

— Voi sunteți împreună?

Și, ochi în ochi și zâmbind, dăm pentru prima oară același răspuns amândoi.

— Da!

— Gata! Am terminat! spun închizând capacul ultimului geamantan și tresar când aud mârâitul lui Maddox.

Valiza îmi este aruncată pe jos, din nou, într-un mod destul de brutal, apoi mă trezesc trasă în pat imediat, în timp ce Maddox mă sărută flămând.

— În sfârșit! îmi șoptește pe buze, iar eu izbucnesc în râs.

Pe cât de învățată sunt eu cu făcutul bagajelor într-un timp record din cauza deselor drumuri pe

care am fost obligată să le fac în ultimul timp, pe atât de încurcat a fost Maddox. A stat câteva minute încremenit în fața dulapului cu ușile larg deschise, neștiind ce haine să își ia cu el. În cele din urmă, după ceea ce cred că a fost o înjurătură, a luat la nimereală ce a apucat și le-a îndesat într-o valiză, bombănind că oricum ne întoarcem peste două luni pentru nunta lui Brad și a lui Kelsey.

— Nu pot să cred că se căsătoresc! șoptesc încântată și Maddox își ridică brusc capul, rânjind, oprindu-se din sărutatul gâtului meu.

— Eu nu pot să cred că Kelsey l-a pocnit! și începem amândoi să râdem.

Luată prin surprindere de îngenunchiatul lui Brad și cererea frumoasă pe care i-a făcut-o, Kelsey a reacționat tipic ei: întâi i-a dat un pumn în umăr, apoi a țipat, apoi a început să plângă. A țopăit, s-a învârtit, m-a luat pe mine în brațe, strângându-mă atât de tare încât Maddox a bombănit de teamă că mă sugrumă, în timp ce Brad aștepta calm și liniștit răspunsul ei. În genunchi. Și aproape că l-a răsturnat când s-a aruncat pe el, repetând cuvântul „da” de câteva zeci de ori.

— O să îmi fie dor de ei! spun cu voce tremurată și lacrimile care îmi apar în ochi îl fac pe Maddox să se încrunte.

— O să venim cât putem de des, iubito!

Un oftat îmi scapă de pe buze și îmi arunc privirile roată prin dormitorul pe care l-am împărțit cu el în ultima lună. O lună uimitoare și în care am fost mai fericită decât am fost vreodată.

— O să îmi fie dor și de apartamentul ăsta!

Ochii lui Maddox strălucesc când îmi aude cuvintele, căci știe că mă refer de fapt la momentele pe care le-am petrecut împreună aici.

Aici ne-am regăsit după doi ani de chin.

Aici am făcut dragoste de zeci de ori. Pasional sau tandru, dar întotdeauna fierbinte.

— Apartamentul nu-l putem lua cu noi, încearcă Maddox să glumească doar ca să mă înveselească, însă vom cumpăra altul sau vom închiria unul la Milano, și privește și el în jur. Ai uitat să-ți împachetezi mapa! constată sec și se ridică.

Sprijinită lejer pe perne, ochii mei îl urmăresc cum ia micuța mapă în care îmi țin diverse documente și pe care o port cu mine în orice colț de lume m-aș duce și o așează deasupra uneia dintre valize. Chicotesc când, aflată într-un echilibru precar, mapa se răstoarnă iar documentele se împrăștie pe podea, obligându-l pe Maddox să se aplece și să le strângă.

— De ce ai fost internată?

Întrebarea mă ia prin surprindere și mă ridic brusc, simțind că tot sângele se scurge din mine atunci când zăresc hârtia din mâna lui Maddox și recunosc antetul spitalului din Milano. Nu pot să cred că am uitat de ea! Dacă mi-aș fi amintit că e acolo, nu l-aș fi lăsat pe Maddox nici măcar să se *apropie* de mapa aia nenorocită!

— Iubito?

Văd încruntarea cu care se chinuie să înțeleagă ce scrie într-o limbă străină lui, dar îi simt și îngrijorarea din voce. Niciuna nu mă ajută să îmi regăsesc vocea, iar agitația mea interioară crește vertiginos odată cu

adâncirea încruntării lui.

— Brittany, de ce ai fost internată?

Știu că trebuie să îi dau cât mai repede un răspuns și cât mai plauzibil dacă nu doresc să îl fac să devină și mai bănuitor, dar mintea mea este blocată. Îl văd citind din nou hârtia și încerc, înnebunită, să îmi amintesc ce scrie pe ea.

— Septembrie. Acum doi ani, citește el cu voce tare, iar eu înghit în sec în fața privirii din care zeci de întrebări mute pornesc spre mine.

Poate că dacă m-aș stăpâni mai mult, Maddox nu ar fi atât de intrigat, așa că încerc din răspuțeri să îmi liniștesc bătaile nebunești ale inimii și să îmi iau o mască de indiferență care să nu arate nimic din tumultul meu interior.

— Doar niște analize generale, reușesc să spun în cele din urmă pe un ton care se vrea indiferent, dar până și eu îmi simt tremurul din voce.

Abia ce ne-am liniștit și am început să uităm, să trecem mai departe și nu cred că am puterea să îi văd reacția, oricare ar fi aceasta.

Maddox străbate distanța dintre noi din doar câțiva pași grăbiți și, după ce se așează lângă mine pe pat, palmele lui îmi cuprind obrajii, ridicându-mi chipul spre al lui.

— Te rog, iubito, spune-mi că nu e ce cred eu! șoptește chinuit și ceea ce citesc în ochii lui dăreamă zidul pe care l-am construit cu mult timp în urmă în interiorul meu.

Îmi cuprind instinctiv mijlocul cu brațele și lacrimile încep să curgă atunci când observ cum privirea lui

îmi urmărește gestul, iar durerea care apare în ochii întunecați o dublează pe a mea.

Corpul îmi este zdrobit în îmbrățișarea în care mă cuprinde, iar pieptul de care sunt lipită se ridică ritmic, agitat de respirația lui precipitată atunci când înțelege.

— Spune-mi! Te rog! deslușesc cu greu vorbele spuse în părul meu.

— N-am vrut să se întâmple...

Încep cu ezitare, apoi vorbele încep să curgă, nemaiputând să le stăpânesc, de parcă așteptau cu nerăbdare să iasă. Să mă elibereze din coșmarul pe care l-am trăit și de care nu a știut absolut nimeni.

— Eram preocupată să te găesc pe tine și am uitat cu totul de drumul pe care trebuia să îl facem la farmacie. Mi-am amintit într-un târziu și am luat totuși pastila de a doua zi. La limita celor șaptezeci și două de ore, dar am luat-o. Nu a funcționat...

Îi simt pieptul vibrând sub geamătul de disperare pe care îl scoate, iar brațele lui se strâng mai tare în jurul meu, de parcă ar încerca să îmi dea putere să continui.

— Primele semne au apărut după ce mă mutasem deja la Milano, dar nu am bănuir adevăratul lor motiv. Nu prea mâncam în acea perioadă, iar somnul... era un chin. Te visam de câte ori închideam ochii, așa că încercam să stau cât mai mult trează. Abia când grețurile matinale au devenit ceva obișnuit și am început să vărs de câteva ori pe zi, am început să bănuiesc că...

Hohotele de plâns nu îmi dau voie să mai continui,

iar Maddox mă privește din ce în ce mai speriat de reacția mea. Sau poate de ceea ce se așteaptă să audă.

Se urcă în pat lângă mine și brațele lui mă cuprind strâns, o palmă tremurândă așezându-i-se pe pântecul meu. Nu spune nimic, doar mă leagănă ușor, așteptând până când suspinele mi se opresc și reîncep să povestesc.

— Cred că aveam cam opt săptămâni când... M-am trezit într-o noapte cu dureri mari de burtă, apoi... a început hemoragia... Mi-au spus că nu e vina mea! Îmi ridic fața spre el și sper din tot sufletul să mă creadă. Că a fost doar un avort spontan. Că astfel de lucruri se întâmplă. Dar tot mă simțeam vinovată!

— Te cred, iubito! Și sunt sigur că nu a fost vina ta! Îmi șoptește pe buzele pe care mi le sărută ușor de parcă ar dori să îmi absoarbă toată durerea. Trebuia să fiu lângă tine! *Aș fi fost* lângă tine dacă...

Deși se oprește, știu ce a dorit să spună. Dacă părinții mei nu ar fi făcut ce au făcut.

Niciun cuvânt pe care l-am rosti acum nu ar putea să schimbe ce s-a întâmplat în urmă cu doi ani. Și nici regretele. Așa că mă ghemuiesc mai bine la pieptul lui, plângându-mi durerea în timp ce sunt legănată. Și Maddox continuă să mă legene încă mult timp, spunându-mi din când în când cât de rău îi pare, apoi cu șoapte de iubire până când și ultimul suspin dispare.

Dar nu pot să adorm.

Târziu în noapte, când răsuflarea liniștită a lui Maddox îmi arată că a adormit, o altă disperare mă cuprinde.

Pierderea copilului a fost ceva ce am îngropat adânc în mine. Șansele ca el sau altcineva să afle erau aproape inexistente și totuși a aflat. Iar asta mă sperie cel mai tare. Realizez că orice secret, oricât de adânc ar fi ascuns, tot iese la lumină în cele din urmă. Că nimic nu poate fi ascuns o veșnicie.

Mă sperie faptul că peste doar câteva ore plecăm împreună la Milano, iar acolo...

Acolo se află ceea ce ne va schimba viața la amândoi.

Acolo se află motivul pentru care am plâns în urmă cu trei săptămâni. Nu sarcina pierdută.

Oricâtă încredere aș avea în Maddox și în ceea ce simte pentru mine, *știu* că acel secret îi va răsturna lumea și *ar putea* să schimbe totul.

Că pot să-l pierd din nou, de data aceasta pentru totdeauna.

De asta îmi este teamă...

Oftatul ușor pe care îl scapă Brittany în somn îmi atrage atenția asupra gurii senzuale și nu mă pot abține să nu îi sărut buzele dulci. Puțin îmi pasă că o fac a nu știu câta oară de când am decolat sau că, de pe partea cealaltă a culoarului avionului, o fetiță de câțiva anișori nu-și mută decât arareori ochii de pe noi, în timp ce mama ei ne privește dezaprobator.

Degetele mele abia de îi ating obrazul într-o mângâiere ușoară și ochii îi sorb însetați trăsăturile de care sunt atât de obsedat. O urmă de zâmbet îmi apare atunci când Brittany se mișcă ușor, probabil simțindu-mi atingerea, iar numele meu îi scapă de pe buze într-un murmur.

Dar zâmbetul îmi dispare imediat.

Îmi amintesc chipul ei de aseară și vorbele întretăiate de plâns și simt nevoia să îmi urlu disperarea. Dar, ca și atunci, mă mulțumesc să o fac în interiorul meu, să nu adaug un nou motiv de supărare.

Un copil!

Mă simt și acum la fel de moale pe dinăuntru doar la simplul gând că Brittany mi-a purtat copilul și, totodată, la fel de distrus ca în momentul în care am conștientizat că acel copil nu mai există. Cu ochii strânși, încerc să îmi înghit nodul din gât și geamătul de deznădejde. Acum ar fi avut un an și câteva luni. Ar

fi făcut primii pași. Ar fi spus primele cuvinte.

Însă încerc să alung aceste gânduri, căci știu că nu voi reuși nimic altceva decât să mă chinui și mai mult. Probabil că și Brittany și-a imaginat aceleași lucruri uneori și îmi dau seama că, de fiecare dată, trece prin iad.

Durerea din ochii ei frumoși mi-a tăiat respirația și mă macină și acum. A trebuit să treacă prin tot acel calvar singură, la mii de kilometri depărtare și nu mă mai mir că nu își poate ierta părinții pentru ce i-au făcut.

Nu a mai vorbit cu ei din ziua în care s-a mutat la mine. Nu i-a mai căutat și nici nu le-a răspuns la nenumăratele telefoane pe care i le-au dat. Nici măcar nu i-a mai pomenit, iar asta știu că îi doare pe cei doi mai mult decât orice altceva.

Abia aseară am înțeles pe deplin tot chinul prin care a trecut Brittany și bănuiesc că nu mi-a spus totul. Că a trecut sub tăcere peste ceea ce a simțit. A rezumat cei doi ani în care am fost despărțiți în doar câteva cuvinte și mi-a ascuns pierderea sarcinii. Însă aseară, în timp ce îi legănam trupul scuturat de hohote de plâns, am realizat că nu a făcut-o decât dintr-un singur motiv: a vrut să mă protejeze pe mine! Să nu mă vadă suferind după ceva ce oricum n-aș mai putea schimba!

Așa că mi-am înghițit lacrimile și durerea și m-am concentrat doar să îi arăt că-i sunt alături măcar acum. Că nu mai este singură.

Fetița de alături îmi atrage din nou privirea și îi zâmbesc când ochii ni se întâlnesc, iar ea se fâstăcește ușor.

Apoi... încremenesc.
Îmi amintesc de altă noapte în care Brittany a plâns și la felul în care am făcut dragoste. De modul total în care mi s-a oferit și cât de uluitoare a fost. Cât de fierbinte și pasională. Și că nu am protejat-o nici atunci.

O emoție puternică urcă în mine ca o spirală care cuprinde încet totul în calea ei, nemailăsându-mă să respir. Ochii îmi coboară spre femeia din brațele mele și înghit sonor în sec. Până acum, amândoi am evitat să discutăm despre faptul că acea noapte ar putea avea urmări. Însă acum, după dezvăluirea ei, chiar îmi doresc să existe o consecință a acelei nopți.

De parcă mi-ar simți agitația interioară, Brittany se trezește și își ridică fața spre mine, fixându-mă câteva clipe. Aceeași umbră trecătoare o văd în privirea ei și sentimentul că mai e ceva ce nu îmi spune revine, mai puternic de data aceasta, făcându-mă să îmi doresc să aflu ce o neliniștește.

Însă îmi amintesc că mi-am promis să îi acord tot timpul de care are nevoie și să aștept până când va dori să-mi spună, așa că mă prefac că nu am observat nimic.

Chicotitul fetei ne atrage atenția la amândoi, dar o privim doar o secundă, apoi ochii ni se întâlnesc din nou și știu că ne gândim la același lucru.

— Au trecut trei săptămâni, îi șoptesc în timp ce palma mea i se așează pe abdomen. Poate...

Ochii îi strălucesc o clipă plini de speranță, apoi acea lumină se transformă în precauție.

— Ai vrea? mă întreabă cu ezitare în voce și îi

zdrobesc gura în următoarea secundă cu un sărut care să îi arate răspunsul meu.

Îi mângâi buzele, le gust pe fiecare în parte și abia apoi pătrund în gura dulce, mângâind și șicanând, gemând în fața modului în care îmi răspunde. Oftând când îmi dau seama că trebuie să mă mulțumesc numai cu atât.

Înjur în gând faptul că avem discuția asta în avion, înconjurați de lume. Că nu pot să îi arăt cu-adevărat ce a trezit în mine doar simplul gând că ar putea să îmi poarte din nou copilul.

Așa că îmi ascund fața în părul ei și îi inspir adânc parfumul.

— Iubito, dacă ți-as *arăta* ce simt, probabil că am fi aruncați din avion. Fără parașute! Dar pot să-ți spun!

Zâmbesc cu buzele pe urechea ei atunci când o aud ținându-și răsuflarea, iar palma ei se micuță se așează peste mâna mea, care nu i-a părăsit abdomenul.

— Întreaga mea viață am fost singur. Nu am știut ce înseamnă să-i pese cuiva de mine și nu mi-am permis să mă atașez de cineva prea mult. Până la tine! Tu... mi-ai întors lumea pe dos! Am ajuns să fiu obsedat de tine! Ador modul în care te ghemuiești în brațele mele, iar felul în care mă privești mă face să mă simt cel mai norocos de pe pământ. Îți ador gura dulce, corpul cu care mă potrivesc atât de perfect. Sunetul pe care îl scoți atunci când sunt în tine e cea mai frumoasă muzică pe care am auzit-o, iar modul în care îmi șoptești numele mă face să mă simt iubit. Dar, mai presus de toate astea, îți iubesc spiritul. Blândețea ta și încrederea în oameni. Tăria ascunsă pe care o ai. *Totul!* Iubesc totul

la tine, până la cel mai mic amănunt! Tu m-ai făcut să îmi doresc tot ceea ce înseamnă conceptul de familie, chiar dacă nu am îndrăznit niciodată să sper la așa ceva. Gândul la un copil... mă încântă și mă sperie totodată. Nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât să te văd purtându-mi copilul, însă mediul în care am crescut nu m-a prea învățat ce înseamnă o familie și mă tem să nu te dezamăgesc. Nu știu ce înseamnă viața în doi, în trei nici atât, dar îți promit că o să fiu cel mai silitor elev la capitolul ăsta.

Abia acum mă îndepărtez suficient de mult încât să îi întâlnesc privirea, iar lacrimile din ochii ei mă fac să înghit în sec, de teamă că *tocmai* am dezamăgit-o cu răspunsul meu. Dar zâmbetul care îi luminează fața îmi arată că lacrimile sunt de bucurie și zâmbesc la rândul meu când se întinde să îmi șoptească la ureche așa cum am făcut eu.

— Maddox, nu vreau decât să fii tu însuși, nimic altceva!

— Asta pot să fiu! îi promit după ce îi fur un sărut. Și o să încerc să fiu tot eu și când voi învăța să schimb scutece. Tu o să-ți vezi de carieră, iar eu și copilul te vom urma.

— Dar cariera ta? mă întreabă încruntându-se ușor. Ai făcut trei facultăți și renunți la tot doar pentru mine? Nu e corect!

Corect? Câteva clipe doar o privesc și mă întreb cum nu își dă seama că aș renunța la orice din viața mea de până acum doar ca să fiu lângă ea.

— Iubito, ți-am spus deja că nu am nevoie decât de un laptop și internet. Așa o să pot avea timp

suficient pentru tine și pentru copil. Probabil că o să te urmăresc ca un obsedat, dar cred că îți dai seama că trebuie să-mi umplu timpul liber cu ceva!

Hohotul ei de râs mă face să mă simt minunat și oftez mulțumit că nu o mai văd tristă. Poate că ea crede că glumesc, dar eu sunt ferm hotărât să îmi țin promisiunile pe care tocmai i le-am făcut.

— Brittany?

Senzația de gol dintre brațele mele mă face să mă trezesc brusc și privesc dezorientat în jur. Camera necunoscută și diferența de fus orar nu mă ajută prea mult și încă bombăn atunci când ies de la dușul pe care l-am făcut singur.

M-am obișnuit deja mă trezesc cu Britt în brațele mele, să facem dragoste în fiecare dimineață și apoi dușul împreună, iar bilețelul găsit pe perna ei și prin care mă înștiințează că e în studio, nu poate ține loc de niciuna dintre acestea.

Muzica ce se aude de undeva de la parter mă ajută să mă orientez în apartamentul uriaș și mă deplasez ghidat doar de sunetele ei.

Aseară nu am reușit să o conving pe Britt să mergem la un hotel, iar Marco ne-a primit cu brațele deschise, bucuros că ea s-a întors la Milano. Însă oricât de prietenos ar fi, știu că nu e prea încântat să mă vadă în casa lui. La naiba, nici eu nu sunt încântat să locuiesc cu el!

Așa că primul lucru pe care am de gând să îl fac,

imediat după ce îmi iau doza de energie dintr-un sărut de-al ei, este să caut o locuință!

Însă... mă opresc brusc.

Întreg parterul este doar o singură încăpere uriașă și clilesc de câteva ori în fața luminilor puternice aprinse și a blitz-urilor care fulgeră. Cred că sunt peste treizeci de persoane în jurul meu, iar continua lor mișcare aproape că mă amețește.

Este pentru prima oară când mă găsesc într-un studio fotografic de asemenea mărime și, cu siguranță, pentru prima oară când pot vedea ce înseamnă cu adevărat munca lui Brittany. Credeam că este ceva simplu, un bărbat sau o femeie care ia diferite poziții, în ținute diferite, iar Britt doar face poze. Dar nu este așa!

În mai multe zone din studio sunt amenajate niște paravane de culori diferite, iar altele arată ca niște mici scene de teatru. Însă nu asta mă șochează cel mai tare, ci faptul că toate persoanele din jurul meu sunt doar... bărbați! Unii în pantaloni scurți, alții doar în chiloți sau slipi de baie. Iar în mijlocul lor, cu zâmbetul ei dulce pe față, Brittany dă câte-o indicație din când în când și cred că a uitat să-și mai ia degetul de pe butonul aparatului, fericită că toată lumea ascultă.

Cum naiba mai vede ceva după atâtea flash-uri?!

— Cafea?

Aud vocea ușor distrată a lui Marco și mă întorc spre sursa ei, dar îi văd chipul plin de umbre negre și clilesc de câteva ori până imaginea mi se limpezește.

— E prima oară când o vezi la lucru? mă întreabă el zâbind și aprob din cap în timp ce iau cana oferită,

sperând că poate lichidul negru mă va trezi.

O duc la gură, dar sunt cât pe ce să vărs toată cafeaua pe mine atunci când privirea mi se fixează pe Brittany și o văd cu totul.

— La dracu'!

— Arde? mă întreabă Marco mirat.

— Nu! răspund automat și arăt spre blonda care tocmai ce m-a făcut să înjur. E în pantaloni scurți! Și desculță!

Aud râsul bărbatului de lângă mine, dar nu îmi întorc privirea spre el. Modul în care pantalonii extrem de scurți și mulați îi cuprind fundul apetisant și îi arată picioarele mă face să înghit în sec, apoi să oftez adânc când corpul meu își aduce aminte că n-am făcut dragoste cu ea azi-dimineață.

Ca de obicei, Brittany îmi simte prezența și se întoarce brusc, atrăgând astfel atenția asupra mea. Vocile din jur amuțesc și singurul lucru care se mai aude e muzica a cărei sursă încă nu am descoperit-o. Muzica și geamătul pe care-l scap involuntar în timp ce se apropie de mine.

Căci Brittany îmi poartă cămașa.

Cu mânecile suflecate până la coate, înnodată în talie și cu câțiva nasturi descheiați, suficient încât să i se vadă începutul sânilor.

— Bună dimineața! îmi șoptește când ajunge lângă mine.

Puțin îmi pasă că treizeci de persoane sunt cu ochii pe noi! Brațele mele îi înconjoară mijlocul și îi lipesc trupul de mine în timp ce îmi primesc în sfârșit sărutul pe care îl căutam de când m-am trezit.

— Îmi porți cămașa, îi șoptesc la ureche și o aud chicotind.

— Miroase a tine! îmi răspunde la fel de șoptit. Așa am impresia că ești tot timpul cu mine. Te superi?

Sărutul pe care i-l dau îi arată exact cât de încântat sunt de răspunsul ei.

— Nu mă supăr, iubito, dar va trebui să mai cumpărăm niște cămăși. Nu cred că am luat prea multe cu mine și, dacă le purtăm amândoi... Dar o să cumpăr din ălea chinezești.

— Chinezești? întreabă nedumerită și nu îmi pot abține un rânjet.

— Da, cum au chinezii: lungi până la genunchi. Genunchii mei și gleznele tale. Și încheiate până pe gât. Gâtul tău.

O mână îi urcă încet pe pieptul meu și se ridică pe vârfurile degetelor, făcându-mă să gem din nou când își mușcă buza și în privire are o luminiță jucăușă. Sau când îmi imaginez cum arată văzută de la spate în poziția asta.

— Mai bine de mătase, rostește când mă aplec și buzele ei îmi ating urechea. Fine. Și moi. Să îmi mângâie pielea așa cum o faci tu.

La naiba!

O privesc uluit și nu-mi vine să cred cât de ispititoare este, ignorându-i pe cei din jur. Se comportă de parcă am fi doar noi doi în întreaga încăpere. Apoi, îmi dau seama de adevăr: și ei îi lipsește faptul că nu am făcut dragoste în dimineața asta.

— De mătase să fie, accept imediat, dar cu o condiție!

CORINA CÎNDEA

— Care? mă întreabă cu ochii înceteșoși de dorință.

— Nu mai pleci dimineața până nu facem dragoste măcar o dată!

O aud înghițind în sec și acceptă doar printr-o înclinare din cap, de parcă nu ar mai putea vorbi. Felul în care i se înmoaie corpul în brațele mele mă tentează să o iau pe sus și să nu mă opresc decât în camera noastră, dar știu că nu pot face asta.

Arunc o privire disperată în jur, observându-i pe cei care se prefac că nu ne urmăresc, apoi pe Marco, care ne privește ușor încruntat.

— Numai bărbați? Și toți dezbrăcați?

— Colecția de costume de baie bărbătești, ridică nevinovată din umeri, dar zâmbetul pe care se chinuie să îl ascundă îmi dă de înțeles că știe la ce mă gândesc.

Fir-ar să fie! Am observat câteva priviri invidioase aruncate mie și mai multe pofticioase aruncate lui Britt, dar mă abțin de la orice comentariu. A stat doi ani printre asemenea bărbați, dar tot la mine s-a gândit, îmi spun în sinea mea și, după ce o mai sărut o dată, oftez.

— Trebuie să plec!

— Unde?

— Să cumpăr cămăși de mătase, zâmbesc promițător. Și să caut o locuință, adaug și plec încântat de luminița care i-a apărut în ochi la auzul vorbelor mele.

Brittany

— Se presupune că eu sunt un bărbat pe care vrei să îl ademenești, Laura! Zâmbește! Seducător!

Oftez adânc când fata din fața mea abia de schițează o umbră de zâmbet, iar în privirea ei nu este nici urmă de seducție. Știu că e obosită, dar așa sunt și eu după aproape zece ore de muncă.

Abia de am reușit să mănânc ceva în fugă după sesiunea foto de azi-dimineață, dar bărbatii au fost mult mai cooperanți. Fetele de acum parcă se străduiesc să facă exact invers decât le spun și nu sunt deloc mulțumită de ce a ieșit.

În plus, Maddox nu s-a întors. Mi-a dat câteva telefoane, întrebându-mă ce fac și dacă s-a dat vreun tip la mine, apoi mi-a spus că nu a găsit ce a căutat, fără să specifice dacă s-a referit la cămăși sau la locuință.

Sunt pe cale să renunț și să declar ziua încheiată, urmând să reluăm totul de la zero mâine dimineață, când văd în ochii Laurei privirea pe care o așteptam. Curiozitate. Interes. Poftă. Degetul meu apasă cu repeziciune pe declanșatorul aparatului de câteva ori înainte să mă opresc brusc.

Felul în care întreaga piele mă furnică îmi dă de înțeles că Maddox s-a întors. Dar nu ăsta e motivul pentru care mă opresc, ci faptul că realizez că Laura se uită la *el*, iar privirea seducătoare nu e pentru aparatul meu.

Sunt surprinsă de gelozia care mă cuprinde, dar nu am de gând să o arăt. În plus, dacă Maddox mă poate ajuta să recuperez cele câteva ore pierdute până acum, foarte bine!

Mă întorc spre locul în care *simt* că se află și îmi țin respirația în fața emoției care mă cuprinde. Întreaga zi mi-a fost gândul la el și la șoaptele lui de azi-dimineață și trebuie să recunosc că nici eu nu m-am prea concentrat la ceea ce aveam de făcut.

Stând sprijinit relaxat de un perete, cu mâinile încrucișate la piept, ochii îi sunt fixați pe mine, total indiferent la restul femeilor superbe din studio. Mă privește cu intensitatea obișnuită, dar mai este ceva în ochii lui. O căldură care îmi spune că și lui i-a fost dor de mine și care mă face să înghit în sec, emoționată. Și mă abțin cu greu să nu o iau la fugă ca o disperată și să mă arunc în brațele lui.

O sprânceană i se ridică ușor, arătându-mi că a ghicit ce simt, iar zâmbetul increzător și gropițele din obraji aproape că îmi dau lovitura de grație. Mie și încă câtorva fete din jurul meu, căci pot să jur că am auzit câteva oftaturi.

Brusc, îmi vine să las baltă totul, să mă ghemuiesc la pieptul lui și să îi cer să mă sărute până când nu mai am aer. Dar nu se poate.

Așa că cedez impulsului de moment. Dacă nu pot fi acum cu el așa cum îmi doresc, măcar mă poate ajuta să termin mai repede. Zâmbetul i se șterge când vede cât de hotărâtă mă îndrept spre el și devine de-a dreptul îngrijorat când îl trag după mine.

— Stai aici! îi spun poziționându-l în spatele meu,

apoi mă întorc spre femeia care mai are puțin și salivează cu ochii pe Maddox. Acum, Laura!

Femeia începe să pozeze exact așa cum trebuia să o facă de mult timp și îmi vine să râd când văd cât de mult se străduiește să atragă atenția brunetului de lângă mine.

— Perfect! spun mulțumită de ce a ieșit. Du-te și te schimbă. Următoarea!

Dacă până nu cu mult timp în urmă, întregul studio părea atins de un val ciudat de apatie, acum totul pare să fi prins viață. Îndrăznesc să îmi arunc privirea peste umăr, spre Maddox, care stă cuminte exact unde i-am spus, urmărindu-mă curios cum îmi fac treaba și cu un zâmbet increzut pe buze. Normal că este increzut, când vede ce efect are asupra femeilor din jur!

Brusc, îmi este dor de gura lui și îmi doresc atât de mult să mă sărute, încât aproape gem. Însă dorința îmi este imediat îndeplinită căci, ca de obicei, Maddox știe exact la ce mă gândesc.

Talia îmi este cuprinsă în încheștarea de oțel a brațelor lui, iar corpurile suficient de lipite încât să îi simt excitația. Gura lui flămândă îmi arată că trece prin același chin ca și mine, iar sărutul de care aveam amândoi nevoie devine aproape carnal.

— Fir-ar să fie, Britt! Mă usuc de dorul tău! Mai ai mult? îmi șoptește pe buze cu disperare și nu-mi pot opri un chicotit.

— Vrei să termin mai repede? îl întreb zâmbindu-i ispititor.

— Bineînțeles, răspunde cu ezitare și își mijește ochii în încercarea de a ghici ce îmi mai trece prin cap.

Ochii mi se opresc o clipă pe buzele lui senzuale și, după ce înghit o dată în sec, îi mai fur un sărut rapid.

— Perfect! Atunci dezbracă-te!

Uluirea de pe fața lui este atât de mare încât nu mă pot abține și ridic aparatul la ochi, făcându-i câteva poze.

— P-poftim? clipește des spre mine.

De data aceasta, hohotul meu de râs se aude în întreg studioul. Nu am crezut niciodată că voi reuși să îl fac pe Maddox să se bâlbâie! Și nici să îl văd atât de speriat!

— *Dezbracă-te!* repet pe cel mai seducător ton și zâmbesc când îi observ privirea.

Ochii lui negri mă privesc atât de intens încât întreaga piele mi se încinge și tot corpul îmi tremură de-a dreptul.

— Iubito, vrei s-o *facem* aici? De față cu toată lumea?

Imagini cu noi doi, cu trupurile noastre înlanțuite, îmi trec prin fața ochilor și gem înfundat. Și am nevoie de câteva clipe în care îmi țin ochii strâns închiși pentru a le alunga și a mă concentra pe ce am de făcut, nu pe bărbatul de lângă mine.

— *Tu o s-o faci!* Eu doar pozez, spun cu greutate, iar ochii lui Maddox se măresc, surprinși.

Când văd că a rămas încremenit, îmi pun aparatul pe masa din apropiere și mă întorc la el cu pași mici, în timp ce îmi urmărește atent fiecare mișcare.

Mâinile îmi urcă încet pe pieptul lui într-o mângâiere care îi accelerează respirația, dar așteaptă cuminte să vadă ce am de gând. Desfac fiecare nasture de la cămașa lui cu o încetineală voită, încercând

din greu să mă abțin să nu sărut pieptul lat care mi se oferă privirii. Apoi trec în spatele lui, coborându-i încet cămașa de pe umeri.

— Să fii cuminte! șoptesc cu buzele lipite de spatele său și simt cum toți mușchii i se încoardă în urma atingerii mele.

Stau câteva clipe și admir corpul din fața mea și îmi țin respirația în timp ce o fac, de parcă l-aș vedea pentru prima dată. Anii de înot au dezvoltat perfect corpul lui Maddox. Umeri lați și talie îngustă, la care s-au adăugat mușchii obținuți la aparatele pe care le-am văzut într-unul dintre dormitoare din apartamentul lui. Mușchi perfect definiți și tari, pe care i-aș explora cu buzele chiar în clipa asta.

— Iubito, mă omori! aud ca prin vis șoapta lui Maddox și mă străduiesc cu greu să ies din ceața dorinței.

Fir-ar să fie! Asta va fi cea mai lungă și chinuitoare ședință foto pe care am făcut-o vreodată!

Luându-l de mână, fără să spun un cuvânt, îl poziționez în fața paravanului alb, apoi îmi iau din nou aparatul în mână.

— Ce vrei să fac? mă întreabă când începe să bănuiască ce am de gând.

Arunc o privire spre fetele din jurul nostru și care ne-au urmărit curioase joaca de până acum, apoi ochii mi se fixează din nou pe Maddox. E doar în blugi, iar talia lor joasă lasă vederii v-ul care coboară amețitor în betelia pantalonilor.

Rochii de seară și un bărbat superb, pe jumătate gol...

CORINA CÎNDEA

— Nimic! Doar... fi tu însuși! Denise, ești prima!

Bruneta în rochie de un roșu aprins se lipește imediat de Maddox și încerc să nu bag în seamă junghiul de gelozie pe care îl simt până în stomac atunci când o palmă i se așează pe pieptul lui, chiar lângă masca tatuată. Mă concentrez strict asupra faptului că totul arată superb. El nu apare întreg în nicio poză, dar lasă loc imaginației să zboare. Să îți dorești să îl vezi. Un piept bărbătesc gol, tatuat, alături de privirea seducătoare a femeii.

Deși a fost extrem de încordat câteva minute, Maddox își intră în rol destul de repede, iar eu aproape că nu îmi mai iau degetul de pe declanșatorul aparatului. Manechinele au înțeles la fel de repede și ele ce am de gând și reușesc să fac în jumătate de oră pozele pe care m-am chinuit să le obțin în jumătate de zi.

— Iubito, e treaba ta dacă îți place să-mi faci poze în timp ce mă vezi pipăit, dar eu nu o să-ți întorc favorul. Nici nu o să te pozez și o să le învinețesc ochii la cei care vor încerca să te atingă. Și nu cred că mai rezist mult!

Cuvintele spuse pe un ton jos îmi atrag din nou atenția spre Maddox și o căldură delicioasă mă cuprinde în fața privirii lui. Dacă eu am fost concentrată pe muncă, el nu a avut altceva de făcut decât să mă urmărească pe mine. Iar după lumina din ochii lui, i-a plăcut ce a văzut.

— Poate că ar trebui să treci *tu* în locul fetelor!

Vocea lui Marco mă face să tresar și mă întorc spre el nedumerită. A fost plecat întreaga zi, iar acum apare

doar ca să vină cu asemenea propuneri?

— Ce vrei să spui?

Cu un zâmbet enigmatic pe buze, Marco mă împinge ușor până lângă Maddox, apoi îmi ia aparatul din mâini.

— Să vedem cum te descurci tu!

Maddox

Pentru prima oară de când îl cunosc, mă bucur de apariția lui Marco. Și de ideea lui, căci asta o aduce pe Britt în brațele mele.

În ultima jumătate de oră, am stat și m-am lăsat pipăit numai de dragul ei, în timp ce o urmăream avid. Am urmărit modul în care se apleacă, se întoarce și răsucește făcând poze. Cămașa înnodată în talie i s-a ridicat de prea multe ori, ațâțându-mi imaginația cu fâșia subțire de piele pe care mi-a arătat-o. Știu ce gust are pielea ei acolo și mintea mi s-a blocat pe asta. Pe moliciunea pielii ei, pe felul în care i-o simt pe buze. Pe parfumul și gustul său.

Îmi cobor privirea spre chipul pe care îl are ridicat spre mine și nu-mi pot opri un zâmbet când o văd încurcată. Oricât de dezinvolt s-ar purta atunci când e în spatele aparatului de fotografiat, când e în fața lui, este crispată.

— Doar... fi tu însăși! repet cuvintele ei și mă fulgeră cu privirea.

Îi mângâi obrazul cu dosul degetelor și inspir adânc atunci când își apasă chipul de mâna mea, iar ochii i se

întunecă de dorință. Întreagazi am stat departe unul de celălalt, iar gluma ei cu pozatul nu a făcut decât să îmi ațâțe și mai mult dorul de ea.

Iar modul în care o sărut, îi arată ce simt. Îi mângâi întâi buzele cu ale mele, încântat să îi absorb respirația eliberată într-un oftat, apoi devin nerăbdător, întreaga frustrare de peste zi spunându-și cuvântul. Mi se pare că nu am destul de mult din ea. Nu suficient.

O cuprind cu brațele, dar nu într-un gest brusc. Palmele mele îi mângâie întâi pielea taliei, pentru ca doar apoi să se închidă în încheștarea care o lipește de mine, făcând-o să simtă cât de mult o doresc.

Desculță, abia de îmi ajunge până la umeri, dar îi ador corpul micuț și modul perfect în care se mulează pe mine. Un geamăt adânc îmi scapă atunci când se urcă pe pantofii mei și apoi se ridică pe vârfuri, dorind să fie mai aproape de mine, iar gestul ei mă face să tremur pe interior, făcându-mă să adâncesc și mai mult sărutul.

Însă, oricât aș fi de însetat de gustul ei, de *ea*, avem nevoie și de aer, așa că mă văd nevoit să mă rezum apoi doar la săruturi mărunte pe care i le depun pe tot chipul căci, dacă m-aș apropia din nou de buzele ei, am lua totul de la capăt.

Deși dorința de a o avea este copleșitoare, devin brusc conștient de faptul că în jurul nostru s-a lăsat liniștea și nu mai fulgeră lumina niciunui blitz. Pentru câteva secunde, privim amândoi uluiți în studioul în care am rămas numai noi doi, surprinși că toată lumea a dispărut, apoi izbucnim în râs.

Dar râsul ni se oprește brusc când ochii ni se

întâlnesc din nou, lăsând loc doar dorinței.

— Să îmi aduci aminte să îi mulțumesc lui Marco pentru asta, îi spun grăbit, apoi îi ridic corpul și mă îndrept nerăbdător spre scara care duce la etaj.

Îi las corpul cu regret din brațe și doar o secundă ne privim după ce am închis ușa camerei în urma noastră, apoi totul devine pasiune. Fierbinte. Răvășitoare.

În timp ce mâinile ei se luptă să îmi desfacă cureaua, nodul făcut pe talia ei îmi pune la grea încercare răbdarea. Sau degetele mele tremurătoare nu reușesc să îl desfacă, așa că sfâșii materialul ce mă ține departe de pielea ei catifelată și gem de plăcere când buzele mi se lipesc de sânii ei.

— Am cumpărat cămăși. De mătase, așa cum ai cerut, e scuza pe care reușesc cu greu s-o bâgui.

Și gem din nou când corpurile noastre, goale în sfârșit, se întind peste cearceafurile răcoroase.

Însă aștept. Oricât de nerăbdător aș fi să mă scufund în trupul fierbinte de sub mine, nu am de gând s-o fac până când nu îmi va șopti numele. Modul unic în care îl șoptește atunci când mă dorește. Acea șoaptă tremurătoare și plină de nerăbdare.

Mâinile îmi sunt peste tot pe trupul minunat, iar buzele mele le urmează îndeaproape, gustând și șicanând la rândul lor, mângâiate de pielea satinată.

— Maddox...

Abia acum, când îi aud șoapta tremurătoare, mă contopesc cu corpul ei, uluit de modul perfect în care mă cuprinde. Niciodată nu m-am simțit așa cum doar în brațele ei o fac și niciodată nu îmi este de ajuns. Din contră! De fiecare dată o doresc mai mult.

CORINA CÂNDEA

Măinile care îmi strâng mușchii spatelui în pumni și modul în care respirația i se accelerează îmi spun că este aproape, dar mă așteaptă și pe mine. Îmi îngrop fața în părul ei, inspirându-i din nou aroma și îi șoptesc plin de pasiune:

— Acum, iubito. Împreună! iar corpul ei mă ascultă, oferindu-mi și mie plăcerea absolută când amândoi atingem punctul culminant.

— Te aștept jos, dacă vrei să vii! șoptește Brittany întinzându-se după un alt sărut și i-l dau mai mult decât bucuros.

Dar toată bucuria îmi dispare când, doar un minut mai târziu, se strecoară afară din cabina dușului, lăsându-mă singur. Nu mi-am dorit să trec din nou prin chinurile de ieri, așa că am avut grijă să o trezesc din timp și să o fac să-și țină promisiunea. Am făcut dragoste încet, savurând fiecare moment și încercând să nu mă gândesc că iar va fi departe de mine probabil întreaga zi.

Sau aș putea să stau cu ea și s-o privesc lucrând.

Încă nu sunt hotărât care dintre variante m-ar chinui mai puțin atunci când cobor și rămân încremenit pe ultima treaptă a scării.

Dacă ziua de ieri a început-o cu o grămadă de bărbați dezbrăcați în jurul ei și a încheiat-o cu un alai de femei în rochii de seară, astăzi e înconjurată de copii.

Ieri, toată ziua a răsunat muzica în studio. Astăzi

răsună ceva mai puternic: vocile a vreo zece copii, împreună cu părinții lor!

Îmi amintesc discuția din avion și felul în care am făcut dragoste aseară, din nou neprotejați. Gândul la un copil *al nostru* revine, împreună cu toate emoțiile aferente și, fără să vreau, rămân retras, urmărindu-i comportamentul.

Nu este singură de data aceasta, Marco fiind și el prezent, dar lumina din ochii ei este cea care îmi atrage atenția. Dacă fotograful se ocupă de părinții care și-au adus odraslele, Brittany e concentrată strict pe copii. Are un zâmbet sau o vorbă bună pentru micuții din jurul ei, explicându-le cu o răbdare îngerească, ce așteaptă de la fiecare dintre ei.

Tresar însă surprins atunci când un băiețel de doar o șchioapă îi îmbrățișează picioarele și își ridică spre ea chipul fericit.

— Brittany! Ți-am spus că ne mai întâlnim!

— Gabriel!

Tonul speriat cu care pomenește numele băiatului mă face să mă încrunt și, fără să vreau, mai fac un pas în față, cu toți mușchii corpului încordați.

Îi pot simți spaima de la distanța asta, printre atâția oameni, și inima îmi bate nebunește în piept atunci când recunosc disperarea pe care a mai avut-o o singură dată: când am găsit-o plângând în baie.

Și știu instinctiv, cu fiecare celulă a ființei mele, că atât plânsul de atunci, cât și spaima din privirea ei când am pomenit de venirea mea la Milano, au legătură cu copilul care o privește atât de încântat.

Așa că îl privesc cu atenție, încercând să înțeleg de ce o poate speria un copil.

CORINA CÎNDEA

Are în jur de patru ani, bănuiesc, dar experiența mea în ce privește copiii e aproape nulă, așa că nu mai încerc să ghicesc și îi studiez chipul micuț. Este brunet, cu părul puțin mai lung decât al altor băieți de vârsta lui și câțiva cârlionți îl fac să arate ciufulit, dar într-un mod încântător.

Însă mă opresc din studiat aici, căci o femeie se interpune între mine și copil și îmi întorc atenția spre Brittany. De data aceasta, chipul ei livid mă face să mă îndrept cu pași grăbiți spre ea și spre femeia ce stă cu spatele la mine.

Sunt surprins că nu mă observă decât atunci când sunt lângă ea, iar lacrimile care îi apar în ochii frumoși mă sperie și mai tare.

— Iubito, ce s-a întâmplat? iar toată îngrijorarea mi se citește în voce.

Apoi, totul se petrece extrem de brusc, făcându-mă să ameteșc.

Atât Brittany, cât și femeia de lângă ea, îmi rostesc numele deodată, fiecare pe un alt ton: Britt deznădăjduită, iar cealaltă uluită. Și totul îngheață în mine când o recunosc pe cea pe care speram să nu o mai văd vreodată în viața mea: Vanessa!

Iar ca întregul coșmar să fie complet, copilul pe care l-am studiat, se agață acum de picioarele femeii pe care am ajuns să o urăsc în urmă cu cinci ani, șoptind un singur cuvânt:

— Mama...

Privirea îmi coboară spre el, iar ochii lui mari și negri mă privesc curioși. Dar zâmbetul pe care mi-l aruncă, împreună cu gropițele care îi apar în obraji, îmi dau lovitura finală...

CAPITOLUL 36

Maddox

Privesc chipul livid al lui Brittany și sunt mai speriat ca niciodată. Pentru a doua oară, corpul ei a cedat și am reușit să-i prind în ultima clipă trupul cuprins de leșin.

Însă, dacă prima oară am așteptat destul de calm să își revină, acum sunt îngrozit.

Am citit în ochii ei momentul în care a ghicit că, pentru o singură secundă, mi-am pus întrebarea dacă acel copil este al meu. O singură secundă afurisită m-am lăsat cuprins de îndoieli, dar a fost prea mult pentru ea.

Am ignorat cu desăvârșire întrebările îngrijorate puse de Marco, așa cum am tratat-o cu indiferență și pe Vanessa și copilul ei, întreaga mea atenție concentrându-se strict asupra lui Britt.

Dar au trecut minute bune de când este întinsă pe patul din camera noastră și nu dă niciun semn că și-ar reveni. Îi sărut disperat mâinile reci ca gheața, apoi îi mângâi obrazii palizi, încercând să le dau căldură din propriul meu corp, repetând ca o mantră aceleași cuvinte.

— Te rog, iubito, revino-ți!

Inima îmi bate nebunește în piept când, în sfârșit, rugămințile îmi sunt ascultate și pleoapele aproape străvezii i se deschid. Și nu îndrăznesc să mai respir atunci când privirea i se fixează pe mine, așteptându-i reacția.

Exact cum bănuiam, ochii i se umplu imediat de lacrimi, fiecare dintre ele chinându-mă și mai mult. I-am promis că nu o să mai sufere niciodată din cauza mea și nu m-am putut ține de promisiune.

Nu am nici cea mai mică idee cum a ajuns să îi cunoască pe Vanessa și Gabriel și, în momentul ăsta, nici nu îmi pasă. În mintea mea, o mulțime de conexiuni se fac între ceea ce am aflat în ultima lună. Îmi dau seama, în sfârșit, de ce era atât de disperată acum trei săptămâni.

Nu a durut-o atât de mult trădarea propriilor ei părinți dar, undeva pe parcursul discuției, a făcut legătura între Vanessa pe care o cunoscuse și mine. Iar Gabriel... Știind acum despre copilul pe care l-a pierdut, probabil că a fost un iad pentru ea să se întrebe dacă nu cumva băiețelul nevinovat și care știu că seamănă izbitor de mult cu mine, nu este al meu.

— *Nu* e copilul meu! spun sigur pe mine lucrul pe care știu că dorește să îl afle.

— De unde știi? Maddox, seamănă atât de mult cu tine! Este... un tu în miniatură! Aceeași ochi, același zâmbet, aceleași gropițe în obraji! Cred că asta m-a și atras la el atunci când l-am cunoscut, dar nu mi-am dat seama! Nu am înțeles decât în timpul discuției cu părinții mei. Nu aveam de unde să știu acum câteva luni despre Vanessa și niciodată nu m-am gândit că ai putea avea un copil!

— Dar *nu* este copilul meu! repet iarăși atunci când simt răceala care se strecoară în vocea ei. Iubito, ai spus că ai încredere în mine!

— Am! răspunde fără nicio ezitare. Dar nu e ca și cum m-ai fi mințit. Nu ai știut nici tu de existența lui, iar...

MĂȘTI ȘI SECRETE

— *Niciodată* nu te-am mințit, Britt! Da, ți-am ascuns o grămadă de lucruri, dar nu te-am mințit. Ți-am spus în prima noapte pe care am petrecut-o împreună că *niciodată* nu mi-am pierdut capul atât de tare încât să uit de protecție. E adevărul! Gabriel nu poate fi al meu, căci *niciodată* nu am făcut sex neprotejat cu Vanessa!

Pentru o clipă, ochii îi strălucesc cu speranță, apoi îndoiala îi întunecă din nou.

— Dar se putea întâmpla. Un prezervativ se poate rupe sau... Habar nu am! exclamă deznădăjduită, apoi își închide ochii strâns câteva clipe. Am auzit că se poate întâmpla, adaugă mult mai calmă.

Mă simt descumpănit în fața atitudinii ei și aș da orice să o conving, căci știu în sinea mea, cât se poate de clar, că Gabriel nu este al meu. Dar nu o să mă creadă dacă îi spun doar asta, așa că apelez la logică.

— Băiatul are vreo patru ani, aproape că întreb, iar ea îmi confirmă cu o înclinare ușoară din cap. Asta ar însemna că Vanessa a rămas gravidă în acea noapte. Gândește-te, iubito, care sunt șansele ca, exact în aceeași noapte în care a fost violată, mie să mi se fi rupt prezervativul? Aproape nule!

— Dar asemănarea cu tine...

— Și Dylan e brunet și are ochii negri, o întrerup înainte să mai poată continua pe tema asta.

— Dylan?

— Unul dintre cei doi. Ți-am spus că îi cunoșteam de pe pistă și știam cine sunt, dar nu aveam nicio dovadă împotriva lor, iar Vanessa a preferat să mă acuze pe mine în locul lor.

O văd încercând să se agațe de explicațiile mele, dar îi mai rămâne o fărâmbă de neîncredere.

— Dylan avea gropițe?

În mod normal, aş râde de întrebarea ei, dar în momentul ăsta... nimic nu mi se pare suficient de amuzant încât să râd. Nu când este vorba despre Brittany și când există o șansă cât de mică să o pierd din nou.

— Habar nu am! răspund sincer. Nu m-am uitat niciodată la asemenea amănunte, mai ales la un alt bărbat.

De fapt, m-am uitat. La ea. Îi știu exact fiecare nuanță a ochilor și când anume apare, la furie sau la bucurie. Știu după forma pe care i-o iau buzele că urmează să râdă sau se bosumflă, înainte de a se întâmpla.

Însă nu știu la ce să mă aștept acum. Nu am nici cea mai mică idee ce are Brittany de gând să facă în ceea ce privește relația dintre noi și sunt îngrozit de asta.

Îi pot citi în privire lupta interioară care se dă în ea și nu-mi place deloc faptul că pare speriată. Chipul nu îi mai este la fel de palid, dar buzele continuă să îi tremure ușor.

Însă nu am de gând să mai las trecutul să intervină între noi. Sub nicio formă. Așa că mă aplec deasupra ei, cu mâinile de-o parte și de alta și o sărut aproape cu teamă, simțind că renasc atunci gura ei dulce îmi răspunde cu aceeași pasiune ca de obicei.

— Spune-mi, iubito!

Nu specific ce anume să-mi spună, dar știm amândoi că mă refer la cum i-a cunoscut pe Vanessa și Gabriel.

Brittany se ridică din pat și face câțiva pași agitați prin încăpere în timp ce eu mă încrunt. Aș fi preferat să rămână în brațele mele, căci îndepărtarea fizică de mine mă face să mă tem din nou că aș putea s-o pierd.

— Acum câteva luni, prin martie cred, aveam o sesiune foto exterioară, într-una din piețele din centru, începe ea să povestească și pare transpusă înapoi în trecut. La un moment dat, am auzit un râset cristalin de copil și m-am întors fără să vreau, căutându-i sursa. Atunci l-am văzut. Nu departe de mine, Gabriel se juca în apa fântânii din piață și râdea încântat. Nu mi-am putut explica fascinația bruscă pe care o aveam pentru el și nici nu am încercat. Pur și simplu, am ridicat obiectivul la ochi și am apăsat declanșatorul, încercând să surprind cât mai bine pe peliculă bucuria copilului.

Un zâmbet trist i se așterne pe chip și sunt sigur că, în acel moment, s-a gândit la copilul pe care l-a pierdut. Și simt din nou nevoia de a o ține în brațele mele, o nevoie atât de puternică încât mă dor toți mușchii în încercarea de a mă abține să nu mă ridic și să străbat cei câțiva pași care ne despart. Dar simt și că în clipa asta, are nevoie de distanța pe care a pus-o între noi, așa că îi accept decizia, așteptând să continue.

— Nu era atent la mine, și am șoptit „întoarce-te” fără să vreau, iar el... s-a întors. Ca și cum m-ar fi auzit! M-a privit curios la început apoi... mi-a zâmbit. Un zâmbet și niște gropițe care semănau atât de mult cu ale tale încât am uitat să mai respir! Dar am crezut că toată acea asemănare era doar în imaginația mea.

Că se întâmpla doar fiindcă îmi era atât de dor de tine! Apoi a apărut... mama lui, și ezită să îi pomenească numele Vanesei. Am fost surprinse să descoperim că suntem amândouă din Miami și chiar am râs că am ajuns să ne întâlnim la mii de kilometri depărtare, tocmai la Milano. Am povestit extrem de puțin, dar mi-a spus că este singură și s-a mutat aici în urmă cu patru ani, încă de pe vremea când era însărcinată cu Gabriel. Așa am aflat numele copilului și vârsta lui. Ne-am despărțit după câteva minute și nu i-am mai revăzut de atunci chiar dacă, la plecare, Gabriel mi-a spus că o ne revedem.

Face o scurtă pauză, privind cu disperare în jurul ei, de parcă ar căuta un sprijin în cameră, iar ochii i se umplu de lacrimi din nou.

— Când tu mi-ai povestit de Vanessa și ce ai pățit acum cinci ani, nu am bănuț nimic. O și uitasem! Dar în timpul discuției cu părinții mei... Când tata a spus că îl vei înțelege atunci când vei fi părinte, toate amintirile au năvălit brusc și am făcut legătura. Eram... șocată! Dar totul avea înțeles! Tata a plătit-o pe Vanessa ca să plece, iar ea s-a mutat la Milano. Dar asemănarea lui Gabriel cu tine... nu mi s-a mai părut întâmplătoare.

Durerea din vocea care i se frânge brusc îmi amintește de disperarea pe care o avea în acea noapte, iar privirea îi este la fel de speriată. Și nu înțeleg motivul pentru care se teme.

Din doar doi pași, străbat distanța dintre noi și aproape că îmi vine să strig de bucurie când se ghemuiește la pieptul meu așa cum face de obicei. Că nu se ferește de mine.

— *Este o asemănare întâmplătoare, îi spun cu sărutându-i părul înmiresmat.*

— Nu poți fi sigur! o aud șoptind și oftatul ei îmi strânge inima, dar are dreptate.

Deși sunt conștient că nu există decât șanse infime ca acel copil să fie al meu, întotdeauna va exista această nesiguranță care ne va măcina pe interior. Și chiar dacă până acum nu am îndrăznit să mă gândesc la această posibilitate, trebuie să o fac. Acel copil nu este vinovat de felul în care mama lui mi-a distrus mie viața și nici pentru felul în care a fost conceput.

Știu ce înseamnă să te simți nedorit, să fii al nimănui. Să crești știind că ai fost părăsit.

Gabriel o are alături pe mama lui și, pentru moment, îi este suficient. Dar va crește și va începe să pună întrebări despre tatăl pe care nu îl cunoaște și de ce nu este cu el. Iar dacă acea șansă minusculă se întâmplă să fie adevărată și este copilul meu, o să fac tot ce îmi stă în putință să nu fie nevoit să își pună asemenea întrebări.

— O să vorbim cu Vanessa, spun cu ezitare în voce, iar Britt își ridică brusc chipul spre mine. Nu pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, iubito și să îi întorc spatele! *Trebuie să aflu adevărul!*

Mă privește lung câteva clipe și două lacrimi mari se scurg din ochii ei, pătându-i din nou obrajii umezi încă.

— O mai iubești?

— Poftim? întreb uluit.

— Pe Vanessa. O mai iubești? Ce ai simțit când ai revăzut-o după atâția ani?

— Brittany, nu am iubit-o niciodată! Iar astăzi nici măcar nu m-am uitat la ea! Nu mă refeream la ea când am spus că nu-i pot întoarce spatele, ci la Gabriel și, știind cum am crescut, înțelegi de ce simt asta. Eram îngrijorat doar din cauza ta, iubito!

— Și dacă îți va spune că tu ești tatăl?

Înjur în gând, căci mă tem că Vanessa va încerca să facă asta, chiar dacă nu este adevărat.

— O să cer un test de paternitate. Dacă a putut minți în privința violului, poate minți la fel de bine și acum. Așa vom ști cu siguranță adevărul.

— Iar dacă este...

— O să încerc să fac parte cât mai mult din viața lui, recunosc învins.

Ochii i se măresc și, pentru o clipă, văd o durere imensă în ei, apoi totul dispare. Nu mai pot citi nimic în ei, iar chipul îi devine inexpressiv. Ca în ziua discuției cu părinții ei, nu îmi mai dă voie să văd ce gândește și nici să simt. De parcă și-ar fi pus o mască, ascunzându-se în spatele ei.

Îi simt corpul devenind rigid și încearcă să se retragă din brațele mele, dar nu îi permit. Chiar dacă îmi simt inima zdrobită, nu am de gând să renunț la ea pentru nimic în lume. Așa că îmi cobor fața în părul ei. Inspir adânc parfumul care mă amețește de fiecare dată și îmi pun tot sufletul în șoapta rostită la urechea ei.

— Te implor, iubito, nu mă părăsi!

Apoi... aștept răspunsul.

Pierdut în ochii ei superbi, aproape că nu mai respir când își ridică o mână și îmi mângâie obrazul de parcă ar vrea să îmi memoreze chipul pentru totdeauna.

— Să te părăsesc?! Maddox, de ce crezi că nu ți-am spus nimic de Vanessa atunci când mi-am dat seama cine este? Îmi era teamă că o să te întorci la ea! Și nu cred că aș mai rezista dacă te-aș pierde pentru a doua oară!

Sărutul cu care îi zdrobesc gura este aproape dureros, dar niciunul nu observăm asta. Amândoi suntem doar dornici să luăm cât mai mult din celălalt și să oferim la fel de mult. Apoi îi mângâi buzele umflate cu propriile mele buze, încântat de gustul ei.

— Mai ai vreun secret? Ceva ce nu mi-ai spus? șoptește cu greu printre săruturi, iar chicotitul ei îmi unge sufletul.

— Nu. Dar tu? și o simt ezitând o singură secundă înainte să îmi răspundă.

— Doar unul.

Înghit în sec și o privesc atent, încercând să ghicesc ce anume ar mai putea să fie, aproape temându-mă de ce aș mai putea afla.

Dar zâmbetul ei timid și roșeața din obraji, aceleași ca atunci când am cunoscut-o, mă liniștesc imediat. Ridică ușor din umeri, apoi își apleacă ușor capul într-o parte, în gestul pe care am ajuns să îl ador și căruia nu i-am rezistat niciodată.

— Cred că sunt însărcinată, spune atât de încet, încât nu sunt sigur ce a spus, dar modul în care își mușcă emoționată buza, îmi sugerează că am înțeles bine.

Bucuria pe care o simt se ridică în mine ca un talaz ce se ridică din mare, crescând vertiginos până când se sparge cuprinzându-mi întregul corp. Fiecare celulă din mine.

CORINA CÎNDEA

— Doar *crezi*, iubito? șoptesc la urechea ei, încântat de felul în care se înfioară. Atunci, o să încerc să devină o certitudine! adaug și îi ridic trupul subțire îndreptându-mă spre pat, mai fericit ca niciodată...

CAPITOLUL 37

Maddox

— A venit!

Mă întorc brusc spre Brittany și, cu toate că ochii ei mă privesc cu încredere, pot sesiza și ușoara îngrijorare din ei. La naiba, și eu sunt îngrijorat!

Chiar dacă eu m-am liniștit că Britt nu mă va părăsi indiferent dacă Gabriel este sau nu fiul meu, iar ea a înțeles că Vanessa nu reprezintă absolut nimic pentru mine, tot suntem îngrijorați din cauza a ce ne va spune cea care mi-a distrus viața acum cinci ani.

— E în living și l-am rugat pe Marco să aibă grijă de Gabriel după ce termină ședința foto.

Nu mi-am dorit niciodată să o revăd pe Vanessa și nici să mai vorbesc cu ea dar, din păcate, se pare că soarta are alte planuri.

— Suntem amândoi în asta, îți amintești? îmi spune Brittany cu un zâmbet micuț pe buze și își împletește degetele cu ale mele, știind probabil cât de mult înseamnă pentru mine gestul ei.

Și, împreună, ne îndreptăm spre camera în care mă tem că va trebui să duc un adevărat război pentru a afla ce doresc.

În clipa în care am intrat în încăpere, Vanessa s-a ridicat brusc, iar zâmbetul ușor ironic cu care ne-a privit mâinile, apoi pe fiecare dintre noi, mi-a dat de înțeles că nu m-am înșelat.

Arată aproape la fel cum o știam. Aproape. Nu mai este studenta din urmă cu cinci ani, devenind o femeie care se vede că știe ce vrea. La fel de frumoasă. Părul șaten și ondulat îl are mult mai lung acum, iar corpul îi este la fel de suplu, sarcina nelăsându-și urme asupra lui. Îmbrăcată elegant, cu haine scumpe. Se pare că a cheltuit bine banii lui Cavannough. Ori asta, ori are pe cineva care o susține financiar.

— Cred că bănuiești de ce te-am chemat aici, încep dornic ca totul să se sfârșească cât mai repede.

Pare surprinsă de faptul că sunt atât de direct și, mai ales, de faptul că nu mă feresc de Britt.

— Ea știe toată povestea?

Inspir adânc și încerc să nu-mi las nervii să pună stăpânire pe mine, dar sunt surprins de femeia de lângă mine.

— *Ea* este prezentă și nu e nici surdă, nici proastă, după cum bine știi. Și da, știu ce i-ai înscenat lui Maddox acum cinci ani.

Observ doar cu coada ochiului uluirea de pe fața Vanessei, căci sunt prea ocupat să o sorb din priviri pe Britt. *Ăsta* e focul și tăria pe care le-am ghicit în ea de la bun început! *Asta* e puterea ei interioară pe care puțini au bănuț-o, dar care a ajutat-o să treacă peste înscenarea tatălui ei, despărțirea noastră și pierderea unei sarcini!

— Iubito, nu te enerva! Nu cred că face bine posibilului bebeluș! îi șoptesc la ureche abia abținându-mă să nu râd și primesc un cot în stomac care mă face să realizez că nu degeaba e prietenă cu Kelsey.

— Stai liniștit, ca s-o pocnesc pe *ea* nu am nevoie de scară! spune suficient de tare încât să fie auzită și, de data aceasta, nu îmi mai pot abține hohotul de râs.

Schimbul nostru de cuvinte și râsul meu au topit considerabil din îngâmfarea Vanesei dar, dacă îmi aduc bine aminte firea ei, nu cred că o vor descuraja.

— Vanessa, ia loc, te rog! Te pot servi cu ceva?

De data aceasta, suntem doi care o privim uluiți pe Britt. Are zâmbetul ei plăcut pe buze și se comportă ca și cum tocmai ce i-a venit o prietenă în vizită. Nici urmă din ironia de mai devreme cu câteva secunde! Mă întreb dacă doar se preface, dar nu! O singură privire a ochilor ei verzi îmi este suficient ca să îmi dau seama că nu se comportă așa doar în bătaie de joc ci, pur și simplu, așa îi e felul și așa a fost educată.

— O cafea. Simplă, își revine Vanessa suficient de repede și își reia locul în fotoliu, punându-și tacticoasă un picior peste celălalt.

Întreaga ei poziție vrea să arate că este sigură pe ea și sugerează un singur lucru: știe că îmi doresc extrem de mult să aflu cine este tatăl lui Gabriel. Iar atitudinea... Fir-ar să fie, deja știu la ce să mă aștept din partea ei!

Dar nu spunem niciunul nimic. Pur și simplu, ne măsurăm din priviri, fiecare încercând să ghicească ce gândește celălalt.

Și mă întreb ce am putut vedea la ea.

Este frumoasă, nu pot să neg, dar aroganța și răutatea i se citesc în privire și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva au existat acolo și în urmă cu cinci ani, dar am fost prea prost sau indiferent ca să le observ.

Însă abia când Brittany ni se alătură din nou, Vanessa deschide din nou subiectul.

— Vrei să știi cine e tatăl lui Gabriel, nu-i așa? și mă rezum doar să aprob din cap. Poate ai fi aflat acum patru ani, dacă nu îți puneai avocatul să mă alunge!

Încerc să nu arăt că am înțeles că sugerează că eu aș fi tatăl și anii în care am învățat să ascund tot ceea ce simt îmi prind acum extrem de bine.

— Acel avocat e tatăl meu și, dacă trebuie, vom apela din nou la el! spune Brittany cu un calm aparent și mă abțin să nu zâmbesc când șatena din fața noastră pălește.

— Aș spune că răspunsul e destul de evident, continuă Vanessa. Seamănă leit cu tine, Maddox, lucru pe care l-a observat și Brittany când ne-am întâlnit prima oară. Este brunet și are ochii negri. Ca tine!

— Sau ca Dylan! spun pe un ton jos. Max e blond, să zicem că iese din discuție.

Ochii i se măresc și pot vedea extrem de bine spaima din ei, iar paliditatea i se accentuează. Probabil că nu aștepta ca eu să știu cine sunt cei doi care au violat-o, uitând că eu îi cunoșteam dinaintea ei și că aveam destui cunoscuți pe pistă care îmi puteau spune cine au fost făptașii. Așa cum a văzut-o Brad plecând cu ei, puteau să o mai vadă și alte zeci de persoane, doar că niciunul dintre ei nu dorea să se implice într-un caz cercetat de poliție.

Dar tremurul ușor al lui Britt mă îngrijorează mult mai tare decât insinuările deloc voalate ale Vanesei, așa că încerc să îi scurtez chinul.

— Vreau să facem un test de paternitate.

Privirea Vanessei fuge de la mine la Britt și înapoi și o pot vedea cum înghite în sec.

— Nu sunt de acord! spune repede și toată furia pe care am încercat să o stăpânesc se ridică din nou la suprafață, aproape izbucnind.

— Îl pot cere prin tribunal și vei fi obligată să îl accepți.

Vocea îmi este tăioasă și rece, dar nu pare prea impresionată.

— Poți încerca, ridică ea din umeri. Suntem într-o țară străină și niciunul dintre noi nu suntem cetățenii ei, cu excepția lui Gabriel, care s-a născut aici. Va dura ani de zile până vei reuși să...

— Îl pot chema și pe Dylan. Poate el va reuși să te convingă! o întrerup blufând și, pentru prima dată, o văd speriată.

Ochii i se umplu de lacrimi și mă simt josnic că i-am amintit de cei care i-au distrus viața. Și nu pot să uit că poate, într-un fel, și eu sunt vinovat de ce a pățit. Că *datorită mie* a ajuns pe pista aia blestemată.

Mâna caldă a lui Britt se pune peste a mea și pot citi în privirea ei rugămintea de a fi mai blând. Poate că Vanessa nu merită să fiu blând dar, pentru femeia de lângă mine, merită să încerc și altceva.

— Nu ți-am reproșat faptul că mi-ai pus *mie* în cărcă violul și am stat trei luni la închisoare din cauza ta. Sau că mi-ai distrus viața, deși am reușit să scap de falsa ta acuzație. Nu caut răzbunare, Vanessa, fiindcă puțin îmi pasă de tine. Însă vreau cu adevărat să știu dacă Gabriel e fiul meu. Nu știu de ce m-ai urât atât de mult încât ai făcut tot ceea ce ai făcut și nici de

ce continui să mă urăști, dar ar trebui să treci peste asta. Amândoi ar trebui să uităm ce a fost sau măcar să încercăm. Măcar o dată în viață, nu mai fi egoistă și gândește-te la fiul tău. Pune-l pe el pe primul plan, nu pe tine! Nu te folosi de el pentru nu știu ce plan ai minte!

În mod surprinzător, buzele încep să îi tremure și îmi dau seama că, dacă Vanessa are totuși un punct sensibil și acela este fiul ei.

— Nu știu! șoptește aproape inaudibil. Nu știu cine e tatăl! repetă apoi mai tare și începe să plângă. Știam deja că sunt gravidă când avocatul tău mi-a făcut propunerea să îmi retrag plângerea, dar speram...

Se oprește câteva clipe frecându-și fruntea cu două degete și aruncă o privire fugitivă spre Brittany, abia apoi continuă.

— Am sperat, ca o proastă, că te vei oferi să te căsătorești cu mine, și scoate mic hohot ironic. Evident că nu a fost așa!

Vorbele ei mă fac să oftez pentru că, deși nu am vrut niciodată să recunosc, începusem să îmi dau seama că ea dorea mai mult decât înțelegerea pe care o aveam. Știam, îmi arătase prin gesturi și atitudine că dorea o relație adevărată în locul a ceea ce aveam. Dar m-am făcut că nu observ doar pentru că nu îmi doream mai mult. Nu atunci și nu cu ea.

— Ai știut de la bun început la ce să te aștepti de la mine, Vanessa! Nu ți-am promis nimic și ai acceptat situația.

— Ai dreptate dar, pe parcurs... m-am îndrăgostit de tine.

— Atunci de ce vorbeai cu Dylan? o întreb și mă privește uluită. Da, știam că mai vorbești cu el uneori, când credeai că sunt prea ocupat ca să observ.

— Fiindcă semăna cu tine! primesc răspunsul care mă uluiește pe mine. Semăna cu tine și părea... interesat. Dar nu m-am culcat cu el niciodată cât timp am fost împreună! Cu nimeni altcineva decât cu tine! Iar când s-a născut Gabriel, am preferat să îmi imaginez că este fiul tău, nu al lui Dylan, chiar dacă șansele să fie așa erau aproape inexistente. Preferam asta, decât să mă gândesc că ar putea avea vreo legătură cu unul dintre cei care...

Vocea i se oprește brusc și, chiar dacă îmi dau seama că a trecut prin iad în urmă cu cinci ani și îmi este milă de ea pentru ce a pățit, nu pot s-o iert pentru ce mi-a făcut.

— Îmi pare rău! o aud pe Brittany spunând și nu mă mir că are glasul tremurat și lacrimi în ochi. Nu îmi pot nici măcar imagina prin ce ai trecut, dar Maddox nu este vinovat pentru ce ai pățit. Nu a fost corect să dai vina pe el și nu este corect să te răzbuni chiar și acum tot pe el. Știi foarte bine cât de singur a fost întreaga viață și că tocmai din această cauză, nu i-ar putea întoarce spatele propriului său copil. De aceea trebuie să știm dacă Gabriel e fiul lui. Iar dacă este, adaugă ea strângându-mă de mână și privindu-mă zâmbind, vom dori să facem parte din viața lui. Te putem ajuta atunci când ai nevoie, îl putem ajuta pe el și o s-o facem indiferent de rezultatul analizelor. De aceea, te rugăm să fii de acord cu testul de paternitate! Cuvintele ei mă fac să o cuprind cu un braț pe

după umeri și o trag lângă mine, lipindu-mi buzele de fruntea ei, rămânând așa câteva secunde. Și îmi dau seama din nou cât de norocos sunt că a apărut în viața mea. Că a apărut când mă așteptam mai puțin, dar este tot ceea ce nu am îndrăznit vreodată să cer de la viață.

Vanessa o privește și ea câteva clipe lungi, părând dezorientată. Sunt sigur că nu se aștepta la atâta înțelegere din partea lui Brittany!

— Acum înțeleg de ce s-a îndrăgostit Maddox de tine, spune încet și pare mai mult să vorbească cu ea însăși decât cu noi. Căci te iubește, este evident! Tu ești... tot ce eu nu am fost vreodată. Bine, sunt de acord! spune brusc, ridicându-se în picioare. Dar am nevoie de câteva zile ca să îl pregătesc pe Gabriel. Nu a fost niciodată bolnav, doar mici răceli uneori și nu vreau să se sperie din cauză că mergem la spital.

— Luni e bine? întreb ridicându-mă și eu și încercând să nu se vadă că răsufli ușurat. Ai trei zile la dispoziție, e suficient?

Aprobă cu o ușoară înclinare de cap, apoi pleacă, condusă de Britt.

— Cina naiba a fost aia?

Marco, scăpat acum de supravegherea lui Gabriel, profită de faptul că m-a prins singur și sunt tentat să îi spun să-și vadă de treaba lui. Dar îi văd îngrijorarea din privire și îmi dau seama că a fost la fel de speriat ca și mine de leșinul lui Britt și și-a dat seama că a avut o legătură cu Vanessa.

Totodată, realizez că el nu știe nimic în legătură cu povestea de acum cinci ani, ci doar despre înscenarea

făcută de Cavannough.

— O să îți povestim, dar vreau să te rog ceva înainte ca Brittany să se întoarcă, deoarece nu doresc să știe nimic despre asta.

Deși nu pare încântat, Marco acceptă și mă grăbesc să îl pun la curent cu ceea ce am de gând, promițându-mi în sinea mea că acesta va fi ultimul secret pe care îl mai am față de Britt.

Brittany

Brațele care îmi înconjoară mijlocul și mă lipesc de corpul tare al lui Maddox nu mă pot lua prin surprindere. Deși nu l-am auzit intrând, i-am simțit prezența și zâmbesc fără să vreau când gestul lui este exact ceea ce mă așteptam să facă. La fel ca și faptul că își vâră nasul în părul meu, imediat lângă ureche, inspirând adânc.

— Astăzi ne luăm liber amândoi! îmi șoptește și vocea joasă îmi face întreaga piele să se furnice.

Îi ador șoaptele din fiecare dimineață și tonul îngroșat încă de somn! Sau de excitație. Sau de amândouă.

— Ce vrei să spui? sar ca arsă când îi înțeleg cu adevărat cuvintele. Am o ședință...

— Ai avut! începe să râdă și, întorcându-mă cu fața spre el, mă ridică până când tălpile mele sunt pe picioarele lui. Marco a închis studioul pentru azi. Face dezinsecție. Iar ești desculță și nu vreau să răcești!

— Dezinsecție? exclam uluită. Maddox, nu am

văzut în tot studioul nici măcar o muscă! Și eu de ce nu știu nimic?

— Acum știi!

Îl privesc cu ochii mișiți, iar zâmbetul de pe chipul lui îmi întărește sentimentul că îmi ascunde ceva. Însă apar și gropițele care mă fac întotdeauna să amețesc și îmi alungă bănuiala.

— Astăzi... ne îmbrăcăm frumos... și mergem în oraș! sunt înștiințată între săruturi care îmi împrăștie și bruma de minte pe care o mai aveam. Dar după ce facem duș împreună!

Câteva ore mai târziu, îl privesc din nou bănuitoare pe Maddox.

Am făcut dușul obișnuit împreună, apoi am făcut dragoste, încinși de mângâierile împărțite sub apa caldă, apoi din nou duș. Și s-a purtat mai tandru decât a făcut-o vreodată!

Și, pentru prima oară de când ne cunoaștem, Maddox m-a rugat să port o rochie. Niciodată nu l-a interesat cum mă îmbrac, iar interesul lui subit pentru conținutul dulapului meu m-a pus din nou pe gânduri.

Dar faptul că ne-am oprit în fața Consulatului American din Milano e picătura care umple paharul.

— Maddox, te porți ciudat de azi-dimineață! S-a întâmplat ceva? întreb îngrijorată. Și ce căutăm la Consulat?

Palmele lui îmi cuprind obrazii și îmi ridică chipul spre al său, dar nu spune nimic. Doar mă privește. Intens. Cu ochii strălucind cum nu i-am mai văzut vreodată.

— Niciodată nu am știut să îmi transpun sentimentele în cuvinte, începe în sfârșit să vorbească, dar vocea îi este doar puțin mai tare decât o șoaptă. Însă ție aș vrea să pot să-ți spun tot ceea ce mă faci să simt. Sau cât de mult însemni pentru mine. Dar nu pot! Nu cred că s-au inventat încă acele cuvinte care să reflecte cât de mult te iubesc sau cât de recunoscător sunt că ai apărut în viața mea. Tu și posibilul viitor bebeluș, adaugă cu un zâmbet atât de luminos încât înghit în sec de emoție privind la el. Așa că m-am gândit să îți dovedesc! și îmi arată spre consulat.

Câteva clipe privesc când spre clădirea impunătoare de lângă noi, când la el, dar tot nu înțeleg nimic.

— Și te-ai gândit că o plimbare prin Consulatul American îți va dovedi iubirea? îl întreb nedumerită, iar Maddox izbucnește în râs.

Abia când hohotele i s-au oprit, se apleacă spre mine și îmi șoptește la ureche cu cel mai seducător ton:

— Nu, iubito! M-am gândit să ne căsătorim. Astăzi. Acum! și îmi zdrobește gura cu un sărut.

CAPITOLUL 38

Brittany

— Doar dacă ești de acord și tu, bineînțeles! adaugă Maddox când îmi eliberează gura iar eu doar stau și îl privesc.

Dacă sunt de acord?

Mâinile lui încă îmi țin obrazii în palme ridicându-mi chipul spre al său, iar privirea lui mă arde. La propriu. Căci îmi simt corpul de parcă ar fi în flăcări. Îmi dau seama că suntem în aceeași poziție ca atunci când m-a sărutat prima oară și, ca și atunci, pare copleșit de ceea ce simte. Iar corpul meu și inima mea îi captează toate emoțiile, amplificând ceea ce simt eu însămi.

Faptul că nu răspund nu are nimic de-a face cu ceea ce gândesc. Pur și simplu, nodul uriaș din gât mi-a blocat respirația și nu pot să scot niciun cuvânt.

— Hai, iubito, că nu e așa de greu! Totul e pregătit și dacă zici „da”, peste câteva minute suntem căsătoriți. Iar dacă nu vrei, nu e nicio problemă. O să îmi facă plăcere să încerc să te conving, ridică ușor dintr-o sprânceană, în timp ce zâmbetul lui este extrem de sugestiv. Dar aș prefera prima variantă!

Chiar dacă îmi dau seama că sunt caraghioasă din cauza felului în care am înghețat, tot nu pot scoate niciun cuvânt și mă rezum doar să mă pierd în ochii întunecați care m-au amețit cu prima lor privire. La fel de amețită sunt și acum. Un stol uriaș de fluturi

Își fac de cap prin stomacul meu și îmi duc instinctiv o mână spre abdomen, încercând să liniștesc agitația mea interioară, iar pe cealaltă o pun pe talia lui, agățându-mă de cămașă, de teamă să nu mă preling.

Un geamăt adânc scapă de pe buzele lui Maddox atunci când îl ating, dar privirea îi coboară doar o secundă pe talia mea, apoi mă privește din nou în ochi.

— Brittany, cererea mea nu are nicio legătură cu faptul că s-ar putea să fii însărcinată. În momentul acesta, suntem doar noi doi aici. Tu și eu, iubito. Și cămașa mea, de care îți place să te agăți de fiecare dată când rămâi fără cuvinte. Îți promit că o să-mi împart cu tine toate cămășile dacă dorești, numai să accepți. Sună tentant?

Privirea mi se fixează pe buzele care îi sunt curbate într-un început de zâmbet, apoi îmi urcă în ochii cu reflexe de onix. Deși nu i-am răspuns, nu are niciun pic de neliniște în ei și îmi dau seama că Maddox știe ce simt sau ce gândesc și fără să o spun cu voce tare.

Tentant? Sună minunat! Realizez că Maddox glumește doar ca să mă facă să mă destind și încă îmi așteaptă răspunsul, așa că îmi umezesc buzele în speranța că așa voi reuși articulez măcar un cuvânt.

— Iubito, iar te lingi pe buze când te uiți la mine. Îți dai seama cum mă face gestul ăsta să mă simt?

— Partea cu cămășile m-a convins, recunosc cu voce răgușită și o mână îmi urcă pe pieptul lui, gest care îi face ochii să strălucească. Dar ziceai ceva de o cerere, iar eu nu am auzit niciuna.

Zâmbește larg la auzul cuvintelor mele, de parcă

exact asta ar fi așteptat să spun, în timp ce eu mă cert singură în gândul meu. Puțin îmi pasă dacă mă cere formal sau nu. Puțin îmi pasă și dacă ne căsătorim sau nu. Tot ce doresc este să fim împreună!

Fără să țină cont că suntem în mijlocul străzii, Maddox îngenunchează și, ca prin farmec, în mâna lui apare un inel.

— Iubito, nu sunt eu cel mai romantic bărbat și nici cel mai răbdător când vine vorba de tine, dar m-am tot gândit la ceva mai special și nimic nu mi se părea suficient. Apoi mi-am amintit de Brad și ce mi-a spus el: că nu contează atât de mult cererea în sine, cât momentul. Iar acum... cred că e momentul perfect pentru noi! Poate că nu am fost noi prea mult timp împreună, dar o să fim. Avem o viață întreagă înaintea noastră. Am rezistat doi ani despărțiți și nu ne-am putut gândi decât unul la celălalt, iar asta îmi spune că vom putea trece peste orice altceva de-acum încolo. Și te-aș fi cerut doar în fața ofițerului de stare civilă, însă mi-am dorit să fim și logodiți. Probabil că va fi cea mai scurtă logodnă din lume, dar nu am dorit să sar peste asta și se potrivește cu noi. Suntem împreună cu adevărat doar de o lună de zile, vom avea o logodnă de cinci minute și o căsnicie pe viață. Vrei să fii soția mea, iubito?

Cu coada ochiului, pot observa cum oamenii s-au oprit pe lângă noi și exclamații diverse se aud, dar eu nu am ochi decât pentru bărbatul superb care stă îngenunchiat în fața mea și mă privește zâmbind, fără să-i pese nici lui prea mult de faptul că stă în mijlocul trotuarului așteptându-mi mie răspunsul.

— Da!

Nici nu am terminat bine de rostit cuvântul că Maddox e deja din nou în picioare, brațele lui înconjurându-mă cu totul.

— În sfârșit! răsuflă ușurat, apoi mă sărută pasional în timp ce în jurul nostru răsună aplauze.

— Am ajuns prea târziu?! Nu pot să cred că nu ne-ați așteptat!

Întrerupând sărutul, Maddox mă întoarce și îmi lipește spatele de pieptul lui și nu știu ce mă șochează mai tare: vocea lui Kelsey, pumnul pe care îl dă în umărul lui sau cotul pe care îl primesc în coaste de la prietena mea, gest de care începusem să uit.

Apoi sunt smulsă și îmbrățișată brusc de o tornadă brunetă mai gălăgioasă decât toți italienii care se uită la noi ca la circ.

— N-ați ajuns prea târziu, reușesc cu greu să spun în timp ce este rândul lui Brad să mă îmbrățișeze.

Dar ochii îmi sunt fixați pe Maddox și pe zâmbetul lui. Știe ce înseamnă pentru mine să îi am alături pe cei doi așa cum nu este nevoie să îi spun în cuvinte cât de mult mă bucur că i-a anunțat. Știu că privirea mea o face.

— Bine că am ajuns la timp, oftează ușurat Brad. Abia am ținut-o pe Kels pe scaun în avion! Mai avea puțin și mergea la pilot să îl roage să zboare mai repede că nu vrea să rateze cununia prietenei ei! Iar dacă pilotul a scăpat, nu același lucru pot să-l spun despre șoferul de taxi, începe el să râdă. Nu cred că a înțeles prea multe din strigătele lui Kelsey, dar cu siguranță s-a simțit amenințat!

CORINA CÎNDEA

— Nu pot să cred că te măriți înaintea mea!

Strigătele prietenei mele s-au mai liniștit puțin, dar îi aruncă o privire încruntată lui Maddox datorată faptului că m-a tras din nou în brațele lui, probabil speriat să nu mă omoare prietena mea nebună.

— O poți felicita mai târziu, rânjește Maddox spre ea. Acum aș vrea să intrăm până nu se prelungește logodna asta mai mult decât am prevăzut!

Kelsey îl privește câteva clipe cu ochi mari și gura căscată, pe care o închide apoi atât de brusc încât aproape că îi aud dinții ciocnindu-se unii de alții.

— Tocmai *acum* ai cerut-o? întreabă uluită apoi îi mai dă un pumn în umăr. De ce ai așteptat atât?

Dar Maddox nu o mai bagă în seamă. E preocupat să mă privească pe mine, atât de intens încât întreaga lume din jurul nostru parcă a dispărut. Își împletește degetele cu ale mele și, fără niciun cuvânt, intrăm în consulat.

Maddox

În biroul în care suntem invitați să intrăm, Marco ne așteaptă zâmbind și bucuria pe care o văd în ochii lui Brittany atunci când îl zărește mă face să îmi alung și ultima reticență pe care o aveam în privința lui.

Orice aș fi făcut, nu mi-am putut învinge gelozia pe care o simțeam de câte ori îl vedeam cum o privește, iar asta s-a întâmplat extrem de des în ultima perioadă. Și nici nu e de mirare, ținând cont de faptul că am locuit împreună. E drept că apartamentul uriaș ne-a dat suficientă intimitate, dar tot nu m-am simțit în largul meu.

Însă mi-am amintit faptul că Marco a fost cel care i-a stat alături în ultimul an. Că el a fost cel care, chiar dacă a fost meritul ei, a ajutat-o să își îndeplinească visul. Că a însoțit-o la Miami cu toate că a fost conștient că *eu* am fost motivul întoarcerii ei. Pur și simplu, i-a fost prieten în cele mai grele momente. Și pentru asta, știu că trebuie să îi fiu recunoscător.

Pentru o clipă, mă întreb cum ar fi fost dacă Brittany mi-ar fi spus în prima noastră noapte de ce a ales să plece tocmai la Milano. De ce tocmai atât de departe. Dacă i-aș mai fi cerut să rămână, știind că îi cer să renunțe la visul ei. Dar privirea mi se oprește pe chipul ei îmbujorat și lumina din ochii ei îmi dă răspunsul: nimic nu m-ar fi putut ține departe de ea!

Însă mă bucur că am reușit să îi aduc alături cele mai importante persoane din viața ei, într-un moment care contează cu adevărat. Am vrut să fie la fel de fericită precum sunt și eu.

Și totuși, o umbră fugitivă observ în ochii ei și știu imediat la ce s-a gândit, dar nu aș fi vrut să existe nici măcar acea umbră.

— I-am anunțat și pe părinții tăi, îi șoptesc în așa fel încât să audă doar ea și o simt ținându-și respirația. Au spus că nu vor să ne strice momentul de azi cu prezența lor.

Chiar dacă nu îmi răspunde, emoția pe care o zăresc în ochii verzi îmi dă de înțeles că am procedat corect. Dar nu îi spun că mama ei a plâns și mi-a cerut iertare, că m-a rugat să nu îi îndepărtăm de tot. O să îi spun, dar mai încolo. Cumva, în sinea mea, știu că Britt are nevoie doar de timp ca să o facă. Sufletul ei

bun și milos va găsi o cale prin care îi ierte și să îi accepte din nou în viața ei.

Reprezentantul consulatului începe să vorbească, dar nu aud niciun cuvânt. Sunt prea concentrat să o privesc pe cea care mi-a schimbat atât de mult viața cu doar o singură privire. Pe cea care a avut încredere în mine așa cum nimeni altcineva nu a avut. Pe cea pe care o iubesc mai mult decât pe mine însumi.

Deși primele raze de soare abia de își fac apariția pe fereastra dormitorului nostru, sunt treaz deja de minute bune. Și tot de atâta timp, o privesc pe Brittany.

Pielea îi strălucește în lumina difuză și nu rezist tentației de a-mi apropia buzele de ea, mângâind fiecare centimetru catifelat întâlnit în cale. Modul în care trupul ei cald se lipește instinctiv de mine mă face să zâmbesc, dar nu îmi opresc explorarea delicioasă, încântat de modul în care se înfioară sub gura și mâinile mele cercetătoare.

Două zile!

Atât a trecut de când ne-am căsătorit și încă tot nu îmi vine să cred că este adevărat!

Iar locuința pe care am închiriat-o în apropierea studiului foto a fost surpriza pe care i-am făcut-o după ce ne-am despărțit de cei trei care ne-au fost alături în cel mai important moment.

Kelsey a plâns aproape tot timpul ceremoniei în brațele lui Brad, dar m-am bucurat că a fost acolo și nu prea aproape de mine, scăpându-mă astfel de încă

vreo câțiva pumni.

— Bună dimineața, iubito! șoptesc atunci când simt cum trupul ei se trezește încet, devenind conștientă de mângâierile mele.

Un simplu geamăt de dorință este răspunsul pe care îl primesc, dar sunetul mi se strecoară în suflet și se propagă în întregul meu corp, făcându-mă să o doresc și mai mult. Însă, ca de obicei, prefer să aștept. Și îmi continui tortura delicioasă până când buzele ei tremurătoare îmi șoptesc rugătoare numele.

Și, tot ca de obicei, ne privim în ochi atunci când corpul ei mă primește, fermecându-mă cu modul în care în ochii ei se întunecă de plăcerea de a fi împreună.

Mult mai târziu, zâmbesc din nou în timp ce savurez o ceașcă de cafea aburindă. Și aproape că izbucnesc în râs când îmi dau seama că noi am făcut totul anapoda. Luna de concediu a lui Britt la Miami a devenit luna noastră de miere, abia apoi ne-am căsătorit.

Însă tresar atunci când sunetul telefonului meu sparge liniștea din apartament și mă încrunt când văd numele apelantului, iar un fior de neliniște pune stăpânire pe mine.

Același neliniște care nu mi-a dat pace de când am reîntâlnit-o pe Vanessa și care îmi spune că totul s-a petrecut mult prea simplu cu ea. Că a acceptat mult prea repede.

— Vreau să vorbim, îi aud vocea extrem de serioasă, iar neliniștea mi se adâncește. Singuri.

— Te-ai răzgândit! constat cu voce atât de tăioasă încât nu mă mai mir că rămâne tăcută câteva secunde.

— Nu, dar am niște condiții pe care vreau să le

discut. Numai cu tine!

Înjur încet și îmi trec o mână prin păr într-un gest nervos în timp ce întreg corpul mi se revoltă și mă simt rupt în două. Am promis că nu o să mai am secrete față de Britt, dar știu și că nu vom putea fi liniștiți cu adevărat dacă nu vom ști adevărul în privința lui Gabriel.

Și numai din acest motiv, cu toate că mă doare fizic fiecare cuvânt pe care îl rostesc, accept...

Maddox

Nu am nici cea mai mică idee cât timp a trecut de când am încheiat convorbirea cu Vanessa, dar gustul amar pe care îl simt devine tot mai pregnant.

Imaginea lui Brittany dormind, așa cum am lăsat-o, acoperită doar pe jumătate și mai ispititoare ca oricând, mă face să gem în sinea mea și să înjur. Din nou. Și, în același timp, mă face să regret că din cauza mea și a trecutului meu, nu putem fi liniștiți.

Îmi trec agitat mâinile prin păr și oftez. Nu îmi doresc să ne începem viața împreună având alte secrete între noi, nu când secretele au fost cele care aproape că ne-au distrus pe amândoi și ne-au ținut atât de mult timp departe unul de celălalt.

— Maddox...

Glasul ușor răgușit al lui Britt mă face să mă întorc brusc și rămân încremenit, sorbind-o din priviri. Ador modul în care sună numele meu rostit de ea, dar și mai mult ador imaginea care mi se înfățișează înaintea ochilor: părul îi este răvășit de somn și deseale treceri ale mâinilor mele prin el, buzele rumene îi sunt umflate de la săruturile noastre și este îmbrăcată doar într-o cămașă de-a mea. Exact cum îmi place.

Ochii ei verzi mă privesc curioși, probabil dându-și seama că sunt agitat și micul licăr de neliniște din ei mă face să simt o apăsare uriașă pe piept.

CORINA CÎNDEA

Însă îmi amintesc cuvintele ei.

Suntem împreună în asta.

Și toată neliniștea mea dispare când conștientizez că nu mai sunt singur și că, orice s-ar întâmpla, ea va fi alături de mine.

— Bună dimineata, iubito! șoptesc pe buzele dulci care îmi acceptă imediat sărutul, iar modul senzual în care se lipește de mine mă face să zâmbesc.

— E amiază deja, îmi răspunde oftând și palma îi coboară într-o mângâiere peste pieptul meu, oprindu-se pe tatuajul al cărui contur îl trasează cu vârful degetelor, apoi își ridică privirea spre mine de parcă ar aștepta să îi spun ceva.

— A sunat Vanessa, spun ezitând, dar nu pare surprinsă.

— S-a răzgândit? întreabă neliniștită și aş da orice să pot să-i șterg cuta de îngrijorare de pe frunte.

— Nu știu. A spus că are niște condiții pe care dorește să le discute numai cu mine și vrea să ne întâlnim în seara asta. Am acceptat, iubito, dar nu am de gând să mă întâlnesc singur cu ea. O să mergem împreună!

— Nu! mă ia prin surprindere răspunsul ei. O să mergi singur! Și o să accepți orice îți cere! spune atât de hotărâtă încât mă face să zâmbesc și sunt ușurat că nu i-am ascuns nimic.

— Și dacă îmi cere să mă culc cu ea? întreb rânjind fără să vreau.

— Asta este excepția! îmi dă replica imediat, alături de o privire încruntată și de un cot în coaste care mă face să mă gândesc că s-a molipsit de la Kelsey.

MĂȘTI ȘI SECRETE

— Brittany, nu vreau să merg singur și nu fiindcă m-aș teme că nu mă pot descurca cu ea. Pur și simplu, nu vreau să te las singură, făcându-ți o mie de gânduri în timp ce aștepti să mă întorc.

Nu mă contrazice și nici nu e nevoie. Știu că și-ar petrece timpul plimbându-se agitată prin apartament, chinuită de întrebări. Dar mă surprinde din nou când mă privește zâmbind și își lipește gura de a mea într-un sărut rapid.

— Când am început să bănuiesc că Vanessa pe care o cunoscusem la Milano era aceeași persoană cu cea din trecutul tău și am bănuir că Gabriel ar putea fi fiul tău, m-am temut că vei dori să te întorci la ea. Că vei trece peste ceea ce simți pentru mine și vei dori să îți crești copilul alături de cea care l-a născut.

Încercarea mea de a o contrazice este repede oprită de degetul pe care mi-l pune pe buze și înghit în sec când văd dragostea oglindită în ochii ei superbi.

— Poate că a fost o prostie, continuă ridicând din umeri atunci când o las să continue, dar teama că aș putea să te pierd din nou, de data aceasta pentru totdeauna, a fost mai puternică decât rațiunea care îmi spunea că nu ai face așa ceva. Însă acum nu mă mai tem! Așa că du-te și vezi ce dorește!

Nu-mi place faptul că Vanessa a dorit să ne întâlnim în holul unui hotel, dar am acceptat, așa cum m-a sfătuit Britt și încerc să ascund tot ceea ce simt sub masca de indiferență pe care obișnuiam s-o port.

— Care îți sunt condițiile? întreb direct atunci când luăm loc pe terasa hotelului și băuturile ne-au fost servite.

Însă Vanessa nu îmi răspunde imediat. Stă doar și mă privește, examinându-mă atentă.

— Te-ai schimbat, Maddox. Mult! Nu mai ești cel pe care îl știam. Se pare că ai reușit extrem de bine în viață, și ridică din umeri când o privesc prin ochii mijii. Da, m-am interesat puțin despre tine în aceste două zile, mă lămurește ea. Și, pe lângă toate acestea, ești iubitul cunoscutei Brittany Cavannough.

— Wright. Brittany Wright. Suntem căsătoriți, spun fără să îmi pot ascunde mândria și șocul așternut pe fața ei mă bucură și mai mult.

Dar nu am de gând să îi spun că este ceva recent. Nu este treaba ei și a nimănui. Este doar problema noastră.

— Nu știu de ce ai dorit să ne întâlnim doar noi doi și nici nu îmi pasă. Însă nu am de gând să îți ascult condițiile. Chiar dacă îmi doresc extrem de mult să știu dacă Gabriel este al meu, nu o să îți permit să îmi dai din nou viața peste cap. Dacă ar fi fost vorba strict despre tine, nu ți-aș fi acordat nici măcar o secundă. Pentru că nu o meriți. Dar o fac pentru că Britt m-a rugat și pentru băiețelul care nu are nicio vină că *tu* ești mama lui. Știu foarte bine că șansele să fiu tatăl lui sunt aproape inexistente, dar vreau să fiu sigur. Așa că ai face bine să uiți de orice condiții ai avea și să accepți oferta noastră.

Deși a pălit considerabil și buzele i-au devenit o linie subțire din cauza nervilor, Vanessa se stăpânește

destul de bine. Ia o gură din paharul ridicat cu un gest studiat la buzele perfect rujate, apoi mă întreabă ușor ironică:

— De ce crezi că îmi doresc să profit de situația creată?

— Poate că acum cinci ani nu aș fi gândit așa, îi spun indiferent, iar tonul meu meu o face să se încrunte. Însă ceea ce mi-ai făcut mie, ți-a arătat adevăratul caracter. Iar acum două zile, te-ai comportat exact la fel. Ai sperat că apariția ta și a copilului va strica relația mea cu Brittany, dar nu ți-a mers. Ai acceptat să facem testul, apoi ai cerut să ne întâlnim pentru a pune condiții, fără să te gândești că ar trebui să te bucuri că doresc să îl recunosc în cazul în care este al meu, când puteam să nu-mi pese.

Pentru o clipă, doi ochi verzi îmi apar în fața ochilor și dragostea și încrederea pe care îi văd în ei, mă fac să zâmbesc.

— Dacă nu ar fi fost Britt, nici măcar nu aș fi discutat cu tine. Ne-am fi întâlnit direct la tribunal.

Pot observa pe chipul ei că îi displace faptul că tocmai Brittany a fost cea care i-a luat apărarea, dar nu îmi pasă. Și vreau doar să termin cât mai repede discuția cu ea și să mă întorc acasă. *La soția mea.*

— Testul pe care îl vom face mâine va fi unul dintre cele recunoscute din punct de vedere legal, nu doar pentru uz personal. Asta ca să nu îți mai vină alte idei pe viitor, îi spun pe un ton care îi dă de înțeles că nimic din ceea ce zic nu este negociabil. Atât costurile lui, cât și taxa de urgență le voi suporta eu, bineînțeles. În cazul în care Gabriel nu este al meu, îți vom da

douăzeci și cinci de mii de dolari, aceeași sumă pe care ți-a plătit-o și Cavannough acum cinci ani, cu rugămintea să ne anunți din când în când ce mai face. Britt își dorește asta.

Ochii i se măresc surprinși când aude suma, dar nu mă întrerupe. Mă cunoaște suficient încât să știe când trebuie să tacă.

— Iar dacă, printr-o minune, se dovedește că e fiul meu..., și mă opresc câteva secunde, în fața ochilor apărându-mi chipul băiețelului.

Sunt încă surprins cât de mult poate semăna cu mine dar, totodată, sunt surprins de emoția pe care o simt în legătură cu el. Deși nu am schimbat nicio vorbă cu copilul și nu am fost decât extrem de puțin unul lângă celălalt, puștiul mi-a plăcut, după cum și Brittany și-a dat seama imediat.

— Dacă sunt tatăl lui, totul se schimbă! Vei primi o sumă de bani lunară, însă dorim să facem parte din viața lui. Vom stabili un program de vizite și suma pe care ți-o plătesc, totul semnat într-un contract, ca să nu te mai poți răzgândi sau să încerci altceva. Asta e oferta noastră. O accepți sau nu, faci cum crezi. Dacă ești de acord cu ea, ne întâlnim mâine dimineată la spital.

Mă ridic pregătit să plec, dar Vanessa mă surprinde când mă prinde de mână și cu întrebarea pe care mi-o pune.

— Maddox, am fost împreună aproape un an de zile. Chiar nu am însemnat nimic pentru tine?

Îi privesc chipul ridicat spre mine și chiar mă mir că nu îmi amintesc prea multe momente petrecute cu ea.

Era frumoasă și încă mai este, dar ce păcat că este doar o frumusețe exterioară. Însă îmi amintesc și faptul că a fost violată și, pentru prima dată, ignor înscenarea pe care mi-a făcut-o și simt regret pentru ceea ce a pățit. Poate că violul a fost cel care a schimbat-o, cel care a făcut-o să devină femeia de acum, dar tot nu pot să uit sau să o iert că m-a acuzat pe mine de ceva ce nu am făcut.

— Poate că ai însemnat mai mult decât altele, dar nu suficient încât să conteze, recunosc indiferent și, retrăgându-mi mâna cu un gest brusc, plec.

— Și acum?

— Acum așteptăm! Durează aproximativ opt ore până obținem rezultatele, dar ne vor suna când sunt gata.

Exact cum mă așteptam, Vanessa a fost de acord cu oferta noastră și tocmai ce ne-am întors de la spital. Nu am vorbit aproape nimic tot drumul spre casă și prefer să nu o fac nici acum. Tot ce îmi doresc este ca întreaga poveste să se sfârșească odată.

Animozitatea dintre mine și Vanessa a fost ceva aproape palpabil, determinându-l pe Gabriel să se ascundă după picioarele ei și de acolo să mă privească curios. Doar Brittany și-a păstrat un zâmbet permanent pe buze și a reușit să îl facă să iasă din ascunzătoare, povestind ca doi prieteni, în timp ce eu și mama lui am făcut schimb de priviri reci.

Sprijinit de ușa dormitorului, o privesc pe Britt.

Este cu spatele la mine, dar îi urmăresc fascinat fiecare mișcare. Își ridică pe rând câte un picior perfect sculptat și își scoate pantofii apoi, în timp ce cu o mână își masează ceafa, își rotește capul ușor.

Deși întreaga dimineață a fost cu zâmbetul pe buze și nimeni nu ar fi putut ghici ce este în sufletul ei, eu i-am simțit încordarea permanentă a corpului. Și mă întreb pentru a nu știu câta oară în ultimele ore, oare ce simte vis-a-vis de faptul că, până la căderea serii, ar putea afla că am un copil. Un copil cu o altă femeie decât ea.

Ajung lângă ea, iar mâna mea prinde mica cheiță a fermoarului rochiei înainte ca mâna ei să apuce să o facă și trag încet de el, sorbind din priviri fiecare bucătică de piele care apare, apoi sărutând din loc în loc, în timp ce un oftat ușor îi scapă de pe buze.

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin toate astea, îi șoptesc cu regret la ureche și se întoarce brusc, ridicându-și chipul spre mine și zâmbindu-mi încrezătoare.

— Am spus că suntem împreună în asta, *asta* însemnând orice ne va rezerva destinul de acum înainte. Gabriel m-a fascinat din prima clipă în care l-am întâlnit și nu îmi va fi greu să îl iubesc. Dar să nu crezi nici măcar o clipă că sunt supărată sau că te condamn pe tine! Nu e ca și cum m-ai fi înșelat sau mi-ai fi ascuns ceva atât de important cum ar fi un copil.

Însă, cu tot zâmbetul ei, arată obosită. Mai obosită decât după o zi întreagă de ședințe foto. Ușoare umbre vineții i se zăresc sub ochi și mă încrunt când îmi dau seama că este aproape trasă la față.

— Te simți bine, iubito?

— E totul în regulă, îmi răspunde și mă încrunt mai tare când îi simt o mică ezitare în voce.

Îi cercetez atent chipul, apoi privirea mi se fixează în ochii care mă privesc plini de încredere. O luminiță strălucește în verdele lor crud, o luminiță pe care nu am mai văzut-o până acum și încerc să nu mă gândesc că poate îmi ascunde ceva.

Apoi, încruntarea îmi dispare când, în sfârșit, înțeleg.

— Ești însărcinată!

— Poate, răspunde ușor și ridică din umeri în gestul nevinovat pe care îl ador atât de mult.

— Ești! spun sigur pe mine și sentimentul de bucurie și împlinire pe care îl simt îmi umflă pieptul.

Cu doar o singură mișcare, mâinile mele îi împing rochia deja desfăcută de pe umeri și îi studiez atent corpul îmbrăcat doar în lenjerie intimă. Nu arată schimbată, iar trupul îi este la fel de perfect ca întotdeauna, dar știu în sinea mea că am dreptate.

Brațele mele o cuprind și o ridic, îndreptându-mă spre patul în care o depun cu grijă infinită.

— Ești însărcinată și stai de azi dimineață în picioare. Pe tocuri!

Reproșul meu o face să își dea ochii peste cap și chicotul care îi scapă îmi arată că se distrează pe seama îngrijorării mele.

— Maddox, o să stau în picioare și următoarele opt luni de zile! Am o grămadă de contracte și trebuie să le onorez!

Îmi amintesc de prima dimineață când am coborât

în studio și felul în care arăta în pantaloni scurți, desculță și cu cămașa mea pe ea. De modul în care s-a aplecat, întors și răsucit în timp ce făcea poze cu un zâmbet încântat pe față. Încerc să mi-o imaginez făcând aceleași lucruri peste câteva luni, cu abdomenul umflat purtând copilul meu, iar imaginile îmi par atât de uimitoare, încât mă excit instantaneu.

Geamătului pe care îl scap atunci când îi zdrobesc gura cu un sărut flămând, îi răspunde geamătul pe care îl scoate și ea, cuprinsă de aceeași pasiune bruscă la fel ca și mine. Aproape că rupem hainele de pe noi în graba de a ne dezbrăca și de a ne simți unul altuia pielea, dar ne oprim brusc atunci când nicio țesătură nu ne mai stă în cale.

Mâna îmi tremură vizibil când palma mea mângâie, apoi mi se oprește pe abdomenul încă plat, și mângâie din nou în timp ce îi sărut gura dulce, de data aceasta savurându-i textura și gustul buzelor de catifea, uluit de felul în care mă poate face să mă simt. Oricât de des aș săruta-o, de fiecare dată mă simt la fel de bulversat ca și atunci când am făcut-o prima oară. Și la fel de vrăjit.

Iar modul perfect în care corpurile noastre se unesc în timp ce ne privim în ochi mă face să realizez că sunt un norocos. Că, în ciuda faptului că nu am crezut niciodată în dragoste, am avut șansa să întâlnesc nu doar iubirea adevărată în brațele ei, ci și sufletul pereche pe care atât de puțini au norocul să îl găsească.

Când corpurile noastre s-au liniștit după pasiunea cu care am făcut dragoste, brațele mele o cuprind la fel de strâns ca întotdeauna și, mulțumit de felul în care

se ghemuiește la pieptul meu, o privesc fascinat cum adoarme.

Geamătul ușor pe care îl scapă Brittany mă trezește din somnul în care am căzut și eu și îmi arunc dezorientat privirea în jur. Este deja aproape seară, iar când melodia telefonului meu sparge liniștea din dormitor, fiecare mușchi din corp mi se încordează, căci îmi amintesc de rezultatele pe care le așteptam.

Ezit o secundă înainte de a ieși din încăpere, dar o singură privire spre chipul palid al lui Britt mă face să iau hotărârea de a afla eu întâi vestea, așa că răspund doar în momentul în care sunt singur în sufragerie.

— *Domnule Wright...*

Tonul monoton al doctorului de la celălalt capăt al firului începe să îmi înșire o mulțime de termeni medicali din care nu înțeleg mai nimic. ADN și markeri sunt singurele cuvinte pe care le recunosc, așa că îi întrerup enumerarea de argumente și îl întreb destul de brutal ce mă interesează.

— Domnule doctor, este al meu sau nu?

Secunda de pauză pe care o ia mi se pare extrem de lungă și totul tremură în mine în timp ce aștept răspunsul.

— *Cu o proporție de sută la sută, nu sunteți tatăl lui Gabriel, și cred că oftatul meu de ușurare s-a auzit în tot apartamentul. Vă aștept mâine dimineață ca să vă înmânez documentele.*

Chipul băiețelului îmi apare în fața ochilor și nu-mi pot opri sentimentul de compasiune pe care îl simt dar, în momentul acesta, tot ceea ce îmi doresc este să îi dau vestea lui Brittany, așa că mă îndrept grăbit spre dormitor.

CORINA CÎNDEA

La marginea patului însă, mă opresc. Deși nu cred că am lipsit mai mult de cinci minute, paliditatea i-a dispărut, lăsând loc unei roșeți care aproape că mă sperie. Și spaima îmi crește și mai mult când îi ating obrajii, iar palmele mele îi simt fierbințeala.

— Iubito, trezește-te!

Glasul meu speriat o face să deschidă ochii, însă o face cu greu și geamătul slab pe care îl scoate îmi strecoară fiori pe șira spinării.

— Maddox, cheamă salvarea...

Doar trei cuvinte șoptite cu buzele crăpate de temperatură, apoi Brittany închide din nou ochii, refuzând să îmi mai răspundă...

Maddox

Pentru a nu știu câta oară, mă opresc la intrarea în studio și privesc tăcut la multitudinea de culori din jur. Blitz-urile aparatelor de fotografiat au devenit ceva obișnuit și nu mai văd puncte negre din cauza lor.

— Zâmbește, Hellen! Așa! Întoarce-te! Perfect! Vreau mai mult vânt!

Deși propozițiile scurte arată ca niște ordine, tonul plăcut cu care le spune Brittany le fac să sune mai mult a rugăminți și laude. Ochii mi se opresc pe cea pe care mi-am făcut un obicei să o privesc lucrând și zâmbetul mi se transformă aproape într-un rânjet când se apleacă mult în față, ridicându-și ostentativ fundul spre mine.

Știe că sunt aici!

Chiar și după aproape patru ani de căsătorie, încă ne mai simțim unul prezența celuilalt, la fel ca la început.

Mâna pe care o duc la gură încearcă fără succes să oprească geamătul care îmi scapă atunci când îi urmăresc cu privire avidă mișcările ce sunt aproape ca un dans. Are aceeași ținută ca de obicei: pantaloni scurți și o cămașă de-a mea înnodată în talie. Și e desculță.

Dar dacă picioarele lungi și-au păstrat forma perfectă, nu pot să spun același lucru despre partea

pe care o acoperă perechea de blugi tăiată și din care atârnă câteva ațe. Cu siguranță acea parte s-a modificat, dar într-o direcție bună! Șoldurile mici au devenit o idee mai rotunde, mai sexi, chinuindu-mă mai mult cu formele lor apetisante. Iar ea a observat noua mea obsesie și profită de orice ocazie ca să mă atâte.

— Iubito, e timpul! Știi că îmi place să o facem la ore fixe!

Ca de obicei, studioul răsună de chicotelile pe care modelele le scot când îmi aud vorbele, dar Brittany se oprește imediat din pozat și își așează aparatul pe una dintre măsuțe, apoi se îndreaptă spre mine, strigând peste umăr:

— Pauză de jumătate de oră!

— Uneori pot fi și rapid! ridic din umeri a scuză către femeile care mă privesc curioase și primesc un cot sănătos în coaste de la Britt.

— Mai ușor, iubito, că iar mă învinețești și va trebui să pupi până trece!

Privirea ironică pe care mi-o aruncă îmi dă de înțeles că ăsta era și scopul, însă prefer să îi sărut buzele întredeschise într-un început de zâmbet.

— Vrei cu liftul sau pe jos? întreb plin de speranță, iar faptul că se ridică imediat pe vârfurile degetelor îmi dă răspunsul.

Îi ridic corpul de la pământ și felul în care își înconjoară picioarele în jurul taliei mele mă face să gem din nou, ca de fiecare dată, căci știu că va mai dura ceva până când vom putea să fim în aceeași poziție, dar fără hainele de pe noi.

MĂȘTI ȘI SECRETE

Urcatul scărilor în acest mod până la apartamentul pe care îl avem deasupra studioului a devenit o obișnuință pentru amândoi, așa cum ne-am obișnuit să ignorăm râsetele și comentariile manechinelor care sunt în continuă schimbare și care nu sunt învățate cu tabieturile noastre.

În urmă cu doi ani, când Brittany a refuzat un nou contract oferit, nu am spus nimic. Dar la al doilea refuz, am devenit îngrijorat căci pentru ea fotografiatul nu este doar o meserie, ci un mod de a trăi. O pasiune care o face fericită. Însă am tăcut, așteptând să îmi spună ea motivele.

Și a făcut-o în aceeași seară când, în timp ce lucram pe laptop, a venit și s-a așezat în poala mea.

— Aș vrea să ne întoarcem acasă...

Doar câteva cuvinte, dar ochii ei spuneau mult mai multe, așa că am acceptat imediat. Așa cum i-am promis, am urmat-o oriunde în lume a avut contracte, căci pentru mine *acasă* a însemnat și va însemna întotdeauna acolo unde este ea.

Și ne-am întors în Miami.

Luând modelul lui Marco, am construit un studio deasupra căruia ne-am amenajat locuința pentru a putea fi tot timpul cât mai aproape unul de celălalt. Deși acum mai merg uneori la Bursă, prefer să lucrez tot de acasă.

Însă, în acest moment, nu mă opresc în fața dormitorului nostru, chiar dacă amândoi oftăm în sărutul pe care îl împărțim. Mai fac câțiva pași și intru în camera alăturată și doar aici o eliberez cu regret din brațe.

— S-a trezit! exclamă încântată.

— E treaz de vreo jumătate de oră, răspund râzând. Este spălat, pudrat, schimbat și te așteaptă doar pe tine!

Privesc emoționat cum Brittany se apleacă asupra copilului din pătuț și care gângurește fericit când o zărește, apoi mă așez în fotoliul uriaș din fața ferestrei. Așteptând.

Ca de obicei, Brittany se așează în poala mea, într-o parte. Eu o țin în brațe pe ea, iar ea pe Connor și amândoi râdem când ne vedem fiul prinzând cu poftă în guriță sânul plin de lapte și începând să sugă ritmic.

Brațele mele, care îi cuprind pe amândoi, se strâng o idee mai tare atunci când îmi amintesc fără să vreau clipele de coșmar pe care le-am trăit în urmă cu patru ani într-un spital din Milano.

Ora lungă cât o veșnicie în care am așteptat ca cineva să îmi spună ce se întâmplă. Ora în care am murit de zeci de ori de teamă că Brittany ar putea păți ceva. Și, pe lângă toate acestea, sentimentul de vinovăție legat de Gabriel. În disperarea mea, am crezut că Dumnezeu mă pedepsește pentru faptul că m-am bucurat prea mult când am aflat că nu este al meu, luându-i de lângă mine pe Britt și pe copilul nostru. O oră în care m-am simțit mai singur ca niciodată și am fost îngrozit de cât de distrusă ar fi Brittany dacă ar pierde o nouă sarcină.

Îmi amintesc și de modul în care l-am înlăturat pe doctorul care a vrut să îmi vorbească, aproape răsturnându-l în graba mea de a intra în încăperea în fața căreia am așteptat. De ușurarea imensă pe care

am simțit-o când am găsit-o pe Brittany zâmbind și mi-a șoptit că totul va fi bine.

Alung amintirile și îmi cobor privirea spre fiul de doar șase luni care acum suga la pieptul ei. Ador modul în care ochii lui negri, la fel ca ai mei, își privesc mama, în timp ce o mânuță durdulie apasă pe sânul plin, de parcă ar dori să fie sigur că nu îi scapă până când nu va fi sătul. Așa cum mă emoționează de fiecare dată legătura pe care o simt între cei doi.

— Acestea sunt momentele mele preferate din fiecare zi, îi șoptesc lui Britt la ureche, iar modul în care ea își apasă obrazul de al meu îmi arată că simte la fel. Și momentele în care facem dragoste, adaug rânjind, făcând-o să chicotească, iar Connor se oprește din supt, privindu-mă încruntat că îl deranjez. Dar cel mai mult ador momentele în care suntem toți patru! adaug atunci când fiul meu își reia suptul, ochii lui rămânând însă fixați pe mine, de parcă m-ar atenționa să nu îl mai deranjez.

— Mi-e dor de Destiny! oftează Brittany.

Inspir adânc și îi sărut tâmpla atunci când îi aud oftatul, dar nu trebuie să spun cu voce tare că și mie îmi lipsește fetița noastră. Știe perfect că pentru mine e un chin că e plecată de trei zile. Trei zile în care nu i-am auzit râsul cristalin și nu am ținut-o în brațe.

După o săptămână în care, ascultând de indicațiile doctorului, nu i-am dat voie lui Britt să coboare din pat, sarcina care nu mai era probabilă ci devenise ceva cert, a decurs normal. Până la noua tură de emoții pe care mi-a dat-o nașterea.

Însă nimic nu se poate compara cu momentul în care mi-am ținut pentru prima oară fiica în brațe! Acel

moment în care i-am ținut în palme corpul micuț și eram terorizat că o să-i rup ceva!

— Am venit!

Glasul dulce nu se potrivește deloc cu micuța furtună blondă de doar trei ani care își face intrarea în încăpere dând ușa până de perete și nici cu modul în care se cațără în fotoliu, liniștindu-se doar când suntem toți patru îngrămădiți într-o îmbrățișare comună.

Pupicul umed și cu gust de ciocolată pe care mi-l dă Destiny mă face să izbucnesc în râs, dar sunt mai fericit ca niciodată atunci când am întreaga mea familie în brațe.

Pe Brittany, femeia care a îndrăznit să riște iubindu-mă cu tot trecutul și secretele mele chiar și atunci când încercam să o alung de lângă mine, cea care m-a învățat să iubesc și datorită căreia masca de indiferență pe care obișnuiam s-o port a devenit doar o amintire și un simplu tatuaj pe piept.

Pe Destiny, micuța păpușă care îi seamănă atât de mult mamei sale. La fel de blondă, cu ochi mari și verzi și la fel de încrezătoare în cei din jurul ei.

Pe Connor, fiul care îmi seamănă mie la părul negru și ochii întunecați și care, de bucurie că își revede sora, face bule de lapte la sânul mamei lui, arătându-ne un zâmbet știrb.

Familia la care nu am îndrăznit niciodată să sper și pentru care aș trece de mii de ori prin anii de singurătate de la începutul vieții mele ca să ajung aici.
Cu ei.

Peste capetele lor, privirea mea o întâlnește pe cea a lui Audrey, mama lui Britt. Zâmbetul ei îmi mulțumește pentru faptul că le-am dat voie, ei și lui Thomas, să plece cu Destiny într-o excursie de trei zile, apoi închide ușa camerei, lăsându-ne singuri.

Relațiile mele cu ei sunt încă destul de reci, în special cu Thomas, dar ne străduim. I-am acceptat în viața noastră, însă nu am putut să uit ce ne-au făcut, oricât de bune le-ar fi fost intențiile. Am făcut-o pentru Britt și pentru copii, deoarece eu știu extrem de bine ce înseamnă să nu ai familie și nu am dorit să simtă și ei acest lucru.

Doi ani i-au trebuit lui Brittany ca să înceapă să își ierte părinții, așa cum tot doi ani am suferit din cauza lor și a ceea ce ne-au înscenat. În ziua în care a acceptat să se întâlnească cu ei, s-a întors acasă cu ochii în lacrimi și s-a ghemuit la pieptul meu, iar eu i-am strâns corpul în brațe, dorindu-mi să pot să îi absorb și ultimul gram de durere ce i-a provocat hohotele de plâns.

Târziu în noapte, după ce am făcut dragoste, Brittany și-a ridicat capul de pe pieptul meu și, câteva clipe, mi-a mângâiat tatuajul cu vârful degetelor, în timp ce mâna mea îi mângâia umărul cu pasărea Phoenix. Două tatuaje pe care fiecare dintre noi le-am făcut în cele mai grele momente ale vieții și care ne-au reprezentat mai mult decât am crezut. Două simboluri a ceea ce am simțit.

Masca pe care eu obișnuiam s-o port pentru a-i ține la distanță pe toți cei din jurul meu, de teamă că aş putea să fiu din nou rănit.

Iar Brittany... Exact ca și pasărea Phoenix, a reușit

să treacă singură peste durerea de a crede că nu înseamnă nimic pentru mine și suferința cauzată de pierderea sarcinii, renăscând din propria ei cenușă și găsimd puterea să meargă mai departe.

Apoi, ochii ei verzi, strălucind încă puternic din cauza lacrimilor, s-au ridicat într-ai mei și doar ne-am privit. Cu aceeași intensitate cu care am făcut-o de când ne-am văzut prima oară.

— Viața este un bal mascat și numai de tine depinde cum alegi să o trăiești: privind de pe margine, pierdut în anonimat și lăsând totul să treacă pe lângă tine sau savurând fiecare moment al ei în așa fel încât, atunci când vine momentul demascării, să ai curajul să o faci, mi-a spus cu glas răgușit de emoție. Din cauza vieții pe care ai avut-o și mai ales din cauza Vanessei, ai preferat să te închizi în tine și nu ai mai avut încredere în nimeni. Iar eu... Doi ani de zile am stat pe margine și am privit. Lingându-mi rănilor. Însă nu pot să nu mă gândesc că, dacă aș fi avut curajul să mă întorc mai devreme în Miami, amândoi am fi suferit mai puțin. Poate că viața ne va mai aduce în cale și alte încercări, mai grele sau mai ușoare, dar nu vreau să mai ascund de tine nimic. Am învățat pe propria mea piele că a te ascunde sau a avea secrete față de cel pe care îl iubești nu poate să îți aducă decât suferință. Și nu vreau asta. Vreau să mă bucur de fiecare clipă pe care o petrecem împreună știind că pot avea încredere deplină în tine, așa cum și tu ai toată încrederea mea.

Dragoste și încredere.

Pe amândouă le simt din plin în acest moment în care stăm toți patru înghesuiți într-un fotoliu.

Cu buzele lipite de urechea ei, îi inspir adânc parfumul, încântat de modul în care gestul meu îi înfioară pielea și o face să își țină răsuflarea.

— Iubito, pot să îți spun un secret?

Își întoarce fața spre mine fără să spună nimic, doar o sprânceană perfect pensată i se ridică puțin, arătându-mi că i-am trezit interesul.

— Diseară avem musafiri.

— Kelsey și Brad? întreabă plină de speranță, de parcă nu i-ar fi văzut de mult timp, nu doar cu câteva zile în urmă.

— Ei... și încă cineva, rânjesc spre ea, anticipând deja cum va reacționa la aflarea veștii.

— Maddox, nu mă mai chinui. Vrei să mi se acrească laptele?

Da, uriașa ei curiozitate nu s-a schimbat deloc!

Privirea îmi coboară spre Connor și râd când observ ce fețișoară mulțumită are, dormind sătul, iar Brittany se ridică, știind că nu obține nimic mai mult de la mine până când nu îl pune în pătuț. În timp ce ea îl sărută și îl acoperă, atenția îmi este concentrată pe Destiny, de care mi-a fost atât de dor..

— Vrei să mergem în parc numai noi doi? iar ea aprobă încântată. Promit că o să mergem imediat, dar mai stai câteva minute cu bunica în living până vorbesc ceva cu mami, adaug sărutându-i obrazii și o privesc cum iese din cameră alergând.

— Vino, avem puțin timp la dispoziție, spun în timp ce o trag pe Brittany în dormitorul nostru și încui ușa după noi.

— Maddox, sunt peste douăzeci de persoane care mă așteaptă jos. Și cine vine diseară?

— Marco și logodnica lui, răspund cu ochii pe gura ei și rânjesc când buzele îi crează un O perfect de uimire, exact cum mă așteptam.

Îi astup gura cu un sărut flămând, în timp ce mâinile mele trag nerăbdătoare de nodul cămășii ei. Sau a mea. Cămașa *noastră*. Însă mă opresc atunci când corpurile goale ni se regăsesc și o privesc în ochii verzi, întunecați de pasiune, dar plini de dragoste și încredere.

— Te iubesc! îi șoptesc pe buze cu o secundă înainte să încep să mă mișc, apoi mă concentrez doar pe plăcerea pe care mi-o dăruiește și pe modul perfect în care ne simțim unul pe celălalt.

Iar mai târziu, când încercăm să ne recăpătăm respirațiile și capul lui Brittany se odihnește pe pieptul meu, îmi afund fața în părul ei și îi inspir adânc parfumul.

— Miroși a noi, iubito! îi șoptesc, iar chicotul ei încântat mă face să o strâng mai tare în brațele mele, fericit că nu mai există nimic între noi: nici haine, nici distanță.

Dar, mai presus de toate, nu mai există măști și secrete...

Sfârșit